Gaston Renée

DEMONUL ROȘU

Volumul 4
Capitolele 98–131

Gaston Renée

DEMONUL ROŞU

Volumul 4
Capitolele 98–131

[Paginile 1003 – 1403]

– Roman foileton –
Traducere de A. TOMA

Apărut în 131 de fascicole
în perioada 03 mai – 04 octombrie 1933
în ziarul „Ora Literară”

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT
Administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 5
Telefon 3–52/75

Versiune [V2.0]: mai 2019

CUPRINS

Capitolul 98 – Tragedia unei mame..... 4
Capitolul 99 – Maşinaţiuni criminale..... 20
Capitolul 100 – Trădarea..... 30
Capitolul 101 – Otravă..... 38
Capitolul 102 – Crima..... 47
Capitolul 103 – La pândă..... 53
Capitolul 104 – În faţa judecăţii..... 61
Capitolul 105 – Prinţul Boris Dolgornki..... 72
Capitolul 106 – Piraţii mării..... 84
Capitolul 107 – O maşină infernală la bord..... 87
Capitolul 108 – O comediantă..... 94
Capitolul 109 – La mormântul lui..... 106
Capitolul 110 – Copilul lui..... 119
Capitolul 111 – La stâlpul de tortură..... 124
Capitolul 112 – Cap Alb..... 130
Capitolul 113 – În peştera tigrului..... 140
Capitolul 114 – Pe fundul mării..... 146
Capitolul 115 – Înainte de luptă..... 154
Capitolul 116 – O surpriză neplăcută..... 169

Capitolul 117 – Pe viaţă şi pe moarte..... 176
Capitolul 118 – La castelul din Hohenegge..... 186
Capitolul 119 – Dragoste şi răzbunare..... 199
Capitolul 120 – Nepoata intendentului..... 209
Capitolul 121 – Sticluţa cu otravă..... 217
Capitolul 122 – Anunta ţiganca..... 225
Capitolul 123 – În celula din Monaco..... 234
Capitolul 124 – Crima gardianului..... 240
Capitolul 125 – În ghearele Demonului..... 248
Capitolul 126 – Foc în închisoare..... 255
Capitolul 127 – Martineau a murit..... 260
Capitolul 128 – Morţii învie..... 269
Capitolul 129 – Alice trăieşte..... 279
Capitolul 130 – Insula din mare..... 290
Capitolul 131 – Fuga lui Rammont..... 298

Capitolul 98 – Tragedia unei mame

Margot e emoţionată până la lacrimi şi simte la fel ca nenorocita ei mamă, ale cărei suferinţe le pricepe ca nimeni alta.

— Eu nu te pot blestema, mamă, răspunde dânsa şi cuprinde capul „Viperei" între mâinile sale. Ceea ce ai făcut atunci, era pentru salvarea tatălui meu. Greşeşti crezând că Cerul te-a pedepsit pentru asta, căci atât de nemilos nu poate fi Dumnezeu.

— Şi totuşi, aşa este, copila mea, răspunde „Vipera", ridicându-se încetişor de jos şi aşezându-se din nou în scaun. Altfel cum ar fi fost cu putinţă cele ce s-au petrecut pe urmă?

— A aflat tata despre cele petrecute atunci? întrebă Margot.

— Ascultă şi vei afla, scumpa mea copilă. În noaptea aceea m-am întors târziu în căsuţa noastră. Hartenberg dormea neliniştit şi tresări speriat când auzi uşa deschizându-se. Văd încă şi astăzi privirea cu care m-a întâmpinat când am păşit pragul odăii.

— „Unde ai fost, Antoinette?" mă întrebă el, apucându-mi mâna.

M-am aşezat pe un scaun lângă pat şi i-am răspuns că ruda la care am fost m-a reţinut, în schimb am dobândit de la ea mijloacele necesare pentru ca să poată pleca într-o staţiune balneară, conform recomandării medicului. El continua să-mi ţină mâna într-a lui şi a murmurat:

— „Ai friguri, Antoinette. Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut în cursul drumului? Spune-mi, căci ştii cât de mult te iubesc, chiar dacă nu pot exprima simţământul acesta în cuvinte frumoase, cum se pricep alţii s-o facă."

Vorbele lui mă dureau, dar acum nu mai puteam da înapoi, trebuia să dau minciuna pe faţă. Vecina care s-a îngrijit de Hartenberg mi-a spus mai târziu că bolnavul tresărea mereu din somn şi privea spre uşă, aşteptând să apar în cadrul ei.

După două zile am plecat împreună şi eu am căutat să-l şterg din amintirea mea pe contele Bertram de Hohenegge. Voiam să nu-l mai văd niciodată în viaţă. Dar a trebuit să fie altfel. După cum a prevăzut medicul, aşa s-a întâmplat: Hartenberg s-a însănătoşit repede în sanatoriu şi după câteva săptămâni era în deplinătatea puterilor. Între noi doi domnea înţelegere perfectă, numai că mi se părea că Hartenberg ascundea ceva. Trebuia să fi fost o bănuială uşoară, care s-a cuibărit tot mai mult în inima sa, întărindu-se cu vremea. Tatăl tău poseda un instinct, care făcea să simtă sau să ghicească chiar, lucruri care altor oameni le rămâneau ascunse.

Ne-am înapoiat la Berlin, în căsuţa noastră, şi după un an am dat viaţă unui copil. Hartenberg era nespus de fericit în urma acestui

eveniment. Era un băiat, şi soţul meu îşi făurea planuri mari cu el.

Luni întregi am purtat ascunsă în inimă taina acelei seri din Hohenegge. În nopţile când eram singură, strigam în gura mare şi-mi îngropam faţa în perne. Mă rugam lui Dumnezeu să se milostivească de mine, ca Hartenberg să nu afle niciodată de infidelitatea mea.

Soţul meu căpătase altă slujbă şi boala veche părea să fi dispărut pentru totdeauna. Numai că, aveam impresia că devenise mai tăcut ca altădată.

Tocmai părăsisem patul după naştere, simţindu-mă sănătoasă şi veselă, când într-o seară auzii lovituri în uşa casei. Prinţişorul nostru stătea înfundat în perne şi o lumină roză învăluia odaia.

M-am speriat puţin auzind bătăile neaşteptate în uşă, apoi însă am ieşit afară şi am deschis uşa.

Cu un ţipăt înăbuşit m-am dat înapoi. În faţa mea stătea contele Bertram de Hohenegge. Lumânarea pe care o aveam în mână cădea pe faţa lui şi văzui că aceasta era palidă şi parcă se mai subţiase.

— „Ce vrei de la mine?" exclamai înspăimântată şi întinsei braţele ca să-l împiedic să intre.

El mă privi surâzător, apoi zise:

— „Întâmplarea a făcut, Antoinette, să te zăresc aici, pe când treceam pe stradă. Ai uitat să tragi perdeaua la fereastră şi ţi-am recunoscut silueta, de afară. Te-ai făcut parcă mai frumoasă, Antoinette," adăugă el şi înainte să-mi pot da seama de ceva, îmi îndepărtă braţul întins şi o luă înaintea mea în casă.

Am vrut să strig după dânsul, să-i poruncesc să părăsească imediat casa, dar spaima de care eram stăpânită, m-a ţinut în loc. Hartenberg trebuia să se întoarcă peste un ceas şi mă gândeam cu groază ce se va întâmpla, văzându-mă împreună cu Bertram. Dar nici vecinii nu trebuiau să ştie ceva de această vizită.

Am încuiat uşa cu cheia şi am intrat în odaia luminată. Îmi dădu în gând că am putea fi văzuţi de afară şi atunci – cu groaza în suflet – m-am dus să trag perdeaua.

Contele Bertram purta un costum elegant şi ţinea jobenul în mână. Când intrai, el stătea lângă pătuţul copilului şi se întoarse zâmbind spre mine.

— „Te felicit, Antoinette, zise el şi se lăsă pe un scaun. Ei, dar de ce eşti atât de înspăimântată? Vin la dumneata ca un prieten vechi şi aş vrea din toată inima să te ajut… Face impresie cam sărăcăcioasă pe la voi. Ai fost obişnuită odinioară cu luxul şi eleganţa din castelul nostru şi cred că greu te vei putea lipsi de acestea."

Stăteam în apropierea mesei şi luptam cu lacrimile. Contele vedea cum pumnii mi se încleştau de furie. Părea însă, că nu se sinchiseşte de asta.

— „Te implor, îi strigai, pleacă de aici imediat, căci soţul meu se

poate întoarce şi atunci sunt pierdută.”

— „Eşti căsătorită cu secretarul de cancelarie Hartenberg, dacă nu mă înşel?” mă întrebă el, liniştit.

I-am răspuns afirmativ.

— „În cazul acesta mai avem un ceas întreg până la întoarcerea soţului, răspunse contele Bertram. Cunosc pe unul din superiorii săi, de asemenea şi orele de birou îmi sunt cunoscute. Hai să stăm puţintel de vorbă, dar nu despre trecut, ci despre prezent. Ştii, Antoinette, că şi eu m-am căsătorit?”

M-am mirat singură cât de rece m-a lăsat vestea aceasta. Mi-am încleştat buzele şi am rămas locului.

— „Dar nu prea sunt fericit, Antoinette, continuă el, privind spre covor. Soţia mea e frumoasă, ce-i drept, dar foarte mândră şi rece. Acum trei zile am căpătat şi un moştenitor, cu toate acestea mulţumirea sufletească a rămas departe de pragul casei noastre. Se pare că nu te prea interesează toate astea, Antoinette, dar eu simt oarecare mulţumire să vorbesc cu dumneata despre ele. Mama mea a murit – poate c-ai aflat. Ultima ei dorinţă a fost să mă căsătoresc cu bogata contesă, o rudă îndepărtată de a noastră. Asta s-a întâmplat curând după ce ai venit dumneata la Hohenegge, în ziua aceea pe care n-o voia uita niciodată. Şi acum sunt şi eu tată de familie!”

Însoţi aceste cuvinte din urmă cu un râs uşor, care mărturisea îndeajuns cât de puţin fericit era.

Eu aşteptam să se ridice de pe scaun şi să plece. Când văzui că n-are de gând să facă asta, mă îndreptai spre el şi, fără să mă mai pot stăpâni, îi strigai în faţă cât de mult am suferit în ultimul timp şi cât mă apăsa păcatul făptuit, ceea ce m-a făcut să-mi blestem viaţa în repetate rânduri.

Atunci el îşi îndreptă ochii spre mine şi privindu-mă zâmbitor, zise:

— „Dar ce vrei, Antoinette? Soţul dumitale ar fi fost acum la cimitir, dacă noi nu l-am fi ajutat Aşa, însă, s-a însănătoşit pe deplin şi dacă n-ai nimic împotrivă voi face ceva pentru cariera lui.”

Eu mă împotrivii repede, căci mi se părea grozav gândul ca Hartenberg să mai primească ceva de la contele Bertram.

— „Cum vrei! răspunse contele, dând din umeri. Acum voi pleca. Vrei cel puţin să-mi întinzi mâna în semn de rămas bun? Nu pot pricepe de ce ai început să mă urăşti aşa, deodată. Nu m-am arătat fată de dumneata ca un prieten credincios?”

Stătea aproape de mine şi-i simţeam răsuflarea. Sângele mi se urcă la cap şi mă simţeam cuprinsă de ameţeală. Nu puteam striga după ajutor, deşi simţeam că în clipa următoare el mă va cuprinde în braţe.

— „Pleacă, pleacă, conte Bertram!” îi strigai şi voiam să fug spre pătucul copilului.

Dar el fu mai repede decât mine şi apucându-mă de piept îmi

acoperi faţa cu sărutări sălbatice. Aproape leşinată mă prăbuşii pe canapea şi de abia atunci el îmi dădu drumul.

— „Rămâi cu bine, Antoinette, – sau mai curând… la revedere! zise el din uşă. Sunt sigur că nu va trece mult şi te vei sătura de viaţa asta sărăcăcioasă, alături de un bărbat tăcut şi rece. Şi atunci, va fi de-ajuns să trimiţi o scrisorică contelui Bertram de Hohenegge. Pentru moment locuiesc în vila „Apollo" din strada Prinţilor, deoarece soţia mea se plictisea la Hohenegge şi ţinea să vină la Berlin."

Cuvintele sale se păreau că vin de departe. Ca prin ceaţă l-am văzut deschizând uşa şi ieşind în stradă.

Am rămas câteva clipe locului, ascultând fiecare zgomot. De-abia când auzii închizându-se uşa de afară, m-am ridicat şi, apropiindu-mă de pătuţul copilului, căzui pe un scaun. Îmi acoperii faţa cu mâinile şi izbucnii într-un hohot de plâns.

Ce era de făcut acum? Cum să-l hotărăsc pe Hartenberg, să părăsească Berlinul cât mai repede cu putinţă, pentru a ne muta în vreun orăşel îndepărtat? Ar fi fost aproape imposibil lucrul acesta şi o asemenea rugăminte din partea mea ar fi trezit bănuieli într-însul.

În suferinţa mea fără margini, căutam mângâiere la copil. Mă aplecai peste micuţ, care deschise ochii şi începu să-şi mişte mânuţele. Lacrimile mele căzură pe obrăjorul lui. Nu ştiu cât am rămas aşa, dar deodată am tresărit, auzind un zgomot.

Uşa se deschise şi Hartenberg păşi în odaie. Am vrut să-mi şterg repede urmele lacrimilor, am vrut să-l întâmpin cu un surâs, dar n-am mai avut timp.

Chipul său era de o paloare cadaverică şi avea o expresie grozavă. Ochii-i păreau că ies din orbite şi pumnii i se strânseră cu furie.

Auzeam respiraţia lui şuierătoare şi în clipa aceea am ştiut că avea cunoştinţă de vizita contelui. O privire spre ceas îmi spuse imediat că Hartenberg venise cu mult prea devreme acasă.

— „Te-ai întors de acum?" murmurai în mod mecanic, numai ca să spun ceva.

Se năpusti deodată asupra mea şi atunci mi-a fost dat să-i cunosc caracterul violent, turbat aproape. Mă apucă de mâini şi mă trânti pe un scaun, în celălalt colţ al odăii.

Nici n-am încercat să mă apăr sau să-l îmbunez. Din gura lui ţâşni un adevărat potop de cuvinte. Plecase azi cu un ceas mai devreme de la birou pentru că nu se simţea bine. Când s-a apropiat de casă, l-a izbit faptul că perdeaua era trasă la fereastră. O bănuială puse stăpânire pe sufletul lui.

Intră în grădină şi apropiindu-se de geam izbuti să privească înăuntru printr-o crăpătură a perdelei. Venise în momentul grav, când contele mă cuprinsese în braţe, sărutându-mă cu pasiune… Se prăbuşi la pământ, căci până atunci fusesem pentru el tot ce avea mai sfânt pe

lume. Când îşi reveni, contele Bertram ieşea tocmai din casă şi se urcă în trăsura care-l aştepta în apropiere.

Hartenberg, însă, îşi lipi capul de zidul casei şi se gândea să făptuiască o crimă. Voia să se ia după conte şi să-l doboare. Dar se răzgândi, luând hotărârea să se răfuiască în primul rând cu mine.

Scuteşte-mă, copila mea, să-ţi repet cuvintele pe care mi le-a zvârlit în faţă tatăl tău. Îşi ieşise din minţi aproape, niciodată n-aş fi crezut că omul acesta poate ascunde într-însul atâta patimă oarbă. În cele din urmă căzui în genunchi în faţa lui, şi-l implorai să mă ucidă, căci nu găseam alte cuvinte cu care să-i mişc inima.

El însă clătină capul, zăvorî uşa şi se înţepeni în faţa mea.

— „Vreau să aud din gura ta, mărturisirea păcatului! exclamă el cu un glas, care mă înfiora. Să nu îndrăzneşti să-mi ascunzi cel mai mic amănunt."

Mi-am adunat ultima rămăşiţă de curaj şi, deoarece ştiam că totul ar fi pierdut, dac-ar afla că-şi datorează însănătoşirea raporturilor mele cu contele Bertram, i-am spus numai că acesta mă iubise odată, când eram în serviciu la mama lui, dar că a trebuit să părăsesc castelul când bătrâna doamnă a aflat de legătura fiului ei. I-am mai spus că până azi nu-l mai văzusem pe conte, când a intrat prin surprindere în casă şi nu m-am putut împotrivi asaltului său.

Hartenberg se prăbuşise în faţa mea şi numai din când în când ridica ochii, săgetându-mă cu privirea.

— „Contele Bertram de Hohenegge! murmură el. Unde locuieşte actualmente domnul acesta?"

Căutam să ocolesc răspunsul, dar totul fu în zadar şi în mod aproape inconştient i-am trădat adresa, pe care mi-o indicase însuşi contele.

— „Ce vrei să faci?" strigat la el, văzându-l că se ridică de pe scaun, cu o hotărâre diabolică în ochi.

— „Vei afla mâine din ziare, răspunse el rece."

Mă târâi în genunchi spre el şi-l implorai s-o cruţe cel puţin pe tânăra contesă, care născuse de curând.

La aceste cuvinte chipul lui Hartenberg căpătă o expresie ciudată. Părea să fi luat o hotărâre nouă, ceva groaznic.

Mă apucă de piept şi mă târî într-o odăiţă dosnică, încuindu-mă acolo. Fereastra era zăbrelită, aşa că nu exista nicio posibilitate de scăpare. Mai mult moartă decât vie, căzui pe o canapea. După câtva timp auzii o uşă deschizându-se şi atunci am ştiut că Hartenberg părăsise casa. Am adormit şi de-abia spre dimineaţă am fost trezită de un nou zgomot. Pricepui că soţul meu se întorsese.

Într-adevăr, peste câteva minute Hartenberg deschise uşa închisorii mele.

— „Hai după mine!" îmi porunci el.

Îl urmai şi amândoi intrarăm în odaia mare. Într-un colţ ardea încă lămpiţa de noapte.

Nu ştiam ce are de gând cu mine, dar deodată ochii lui se holbară în chip nefiresc.

Privii spre pătucul copilului meu şi-l văzui gol…

Am citit în privirea lui Hartenberg, că el trebuie să fi făptuit ceva groaznic în cursul nopţii. Stătea lângă uşă şi urmărea toate mişcările mele.

Mă năpustii la pătuţ, căzui în genunchi şi începui să-mi smulg părul, în prada unei iritaţii vecină cu nebunia.

— „Copilul meu, scumpul meu copilaş, unde eşti?" strigai din tot pieptul.

— „Nu vei mai revedea copilul, niciodată – zise el – l-am dus de aici în cursul nopţii."

— „Unde l-ai dus?"

— „O vei afla într-o bună, zi, răspunse el, rece. Din partea mea poţi şi să crezi că e mort."

Atunci mă ridicai din genunchi şi mă uitai la el, înlemnită de groază.

— „De ce ai făcut asta?" strigai la dânsul şi cred că niciodată o mamă n-a simţit o durere mai mare ca mine.

— „Pentru ce? Pentru că socot copilul acesta drept un bastard. E al contelui Bertram de Hohenegge, nu al meu."

— „Nu-i adevărat, nu-i adevărat! răcnii eu. E copilul tău, al tău e! Dă-mi-l înapoi, căci înnebunesc de durere."

— „Ce sunt durerile tale, faţă de ale mele, Antoinette?" răspunse el.

Voiam să mă năpustesc spre uşă, să alerg în căutarea copilului, dar după primii paşii mă prăbuşii. Căzui la pat şi tot timpul cât am zăcut, Hartenberg nu m-a părăsit o clipă.

Pot spune că numai îngrijirile lui m-au ţinut în viaţă. Nu cutezam să mai întreb de copilul pe care mi-l luase, dar din unele cuvinte ale lui mi-am dat seama că l-a dat undeva, în îngrijire sigură. Voia, deci, să mă pedepsească numai pentru necredinţa mea, pe care, de altfel, nici n-o cunoştea în întregime. În inima mea se cuibări nădejdea că-l voi putea îndupleca într-o zi să-mi readucă pe micuţ, astfel că am lăsat lucrurile în voia lor deocamdată.

Viaţa îşi reluă cursul normal, şi Dumnezeu ne-a dăruit încă doi copii: tu, Margot şi Alice, sora ta.

Dar Hartenberg se schimba tot mai mult, zâmbetul îi pierise de pe buze şi oricât căutam să-l îmbunez, nu izbuteam.

Trăiam unul lângă altul, tolerându-ne reciproc şi aşteptam mereu să-l văd într-o zi înapoindu-se acasă, cu copilul pe braţe. Trebuia să fie acum de patru anişori, şi în visurile mele îl vedeam cu părul bucălat,

cu guriţa zâmbitoare, umblând ca o sfârlează prin odaie.

L-am botezat cu numele de Erich şi zi şi noapte mă gândeam la dânsul. Dar dorul meu fierbinte nu avea să se împlinească atât de curând.

Patru ani au trecut de la naşterea frăţiorului tău, Margot, a acelui frăţior pe care nu l-ai văzut niciodată. Hartenberg muncea de zor şi iscusinţa lui atrase atenţia prefectului de poliţie, care-l luă pe lângă dânsul. Situaţia materială se îmbunătăţi şi am fi putut trăi în linişte şi fără griji, dacă nu s-ar fi produs din nou un eveniment cu urmări fatale.

Nu mai auzisem nimic despre contele Bertram. Probabil că locuia la Hohenegge, pe domeniul strămoşesc, sau plecase spre Sud cu mândra sa soţie, cum făcea lumea nobilă pe atunci.

Într-o seară uşa casei se deschise şi Hartenberg apăru în faţa mea. Avea aceeaşi înfăţişare ca în ziua când se petrecuse drama cu copilul. Trăsăturile chipului i se mai înăspriseră între timp şi în jurul buzelor sale se săpase o cută care mă înfiora.

Tu, Margot şi Alice, vă jucaţi într-un colţ al odăii, când tatăl tău mi se adresă aspru:

— „Culcă-i pe copii, repede, am de vorbit ceva cu tine!”

O bănuială cumplită mă cuprinse, dar nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să-i îndeplinesc porunca.

În cuvinte scurte îmi spuse că-l întâlnise la birou în cursul zilei pe contele Bertram şi între dânşii s-a petrecut o scenă violentă. Hohenegge s-ar fi apropiat de el şi-i oferi protecţia sa, deoarece aflase tocmai că ar fi vacantă o slujbă bună. Dar toată ura acumulată în sufletul lui Hartenberg în decursul anilor, izbucni în clipa aceea.

Aruncă în faţa contelui tot ce avea pe inimă, tot ce aflase de la mine şi pe alte căi. Bertram de Hohenegge devenise palid ca un cadavru. Până atunci el nu bănuise ce se petrecuse în casa noastră, cu patru ani în urmă. Poate că într-adevăr voia să-i facă un serviciu lui Hartenberg, gândindu-se la mine. Dar auzind cuvintele de furie ale soţului meu, sângele începu să-i clocotească în vine şi o scenă grozavă se desfăşură între cei doi bărbaţi. În cele din urmă, contele îi strigă ca un ieşit din minţi:

— „Da, idiotule, soţia ta mi-a fost amantă încă de pe vremea când se afla la Hohenegge şi ai venit tocmai la timp să te căsătoreşti cu ea. Dar n-ai fi astăzi unde eşti, dacă nu ţi-aş fi salvat viaţa odată.”

Îngrozit de cele ce auzea, Hartenberg îl sili pe conte să vorbească şi atunci află şi restul… De-abia se mai putea ţine pe picioare de iritaţie şi avu doar puterea să strige:

— „Minţi, domnule conte! Nu pot crede ca soţia mea să se fi dus de bunăvoie la Hohenegge, ca să-şi vândă onoarea de femeie, spre a salva viaţa mea.”

Dar hohotul de râs al contelui îl făcu să-şi piardă cumpătul cu desăvârşire şi atunci alergă acasă. Ceea ce am aflat în noaptea aceea de la dânsul, a fost mai rău decât toate: era vorba de soarta copilaşului nostru.

Stăpânit de bănuială scosese afară din casă pruncul, cu hotărârea de a face în aşa fel, încât că nu-l mai văd niciodată. Nu voia să-l ucidă, căci nu avea inimă pentru aşa ceva.

Afară din oraş, pe un loc viran, o şatră de ţigani îşi făcuse sălaşul. Acolo duse el copilul şi-l schimbă cu un nou-născut al unei familii de ţigani. Dădu bulibaşei toate economiile ce le avea şi acesta consimţi să facă târgul monstruos. Puiul de ţigan fu îmbrăcat curăţel şi Hartenberg îl duse în strada Prinţilor, unde se afla vila „Apolo”.

Ca un hoţ se furişă înăuntru, izbuti să deschidă uşa de la intrare şi aşa nimeri în camera unde se afla pătuţul micului conte de Hohenegge.

Cu puiul de ţigan pe braţe, Hartenberg se apropie de pătuţ şi spre satisfacţia lui văzu că şi copilul contelui avea părut negru şi că cei doi prunci s-ar fi putut uşor schimba unul cu altul. Cine să bănuiască a doua zi că vreun străin a pătruns în vilă în cursul nopţii?!

Substituirea s-a făcut uşor şi Hartenberg se furişă înapoi în stradă, cu aceeaşi dibăcie cu care intrase.

Copilul contelui îl dăduse în îngrijirea unor oameni sărmani dintr-o mahala a oraşului, cărora le trimitea în fiecare lună banii pentru întreţinere. Într-o zi, însă, suma îi fu înapoiată, căci cei doi soţi dispăruseră împreună cu copilul şi din cine ştie ce motiv nu spuseseră nimănui încotro porniseră. Cercetările lui Hartenberg rămaseră fără rezultat şi până-n ziua de azi nu se ştie nimic despre ei.

Toate astea mi le spuse Hartenberg, cu o cruzime pe care n-aş fi bănuit-o la el. Se bucura că înşelăciunea n-a fost descoperită de contele Bertram, poate pentru că a doua zi contesa se îmbolnăvi grav, şi după câteva zile muri. În urma acestui fapt, contele nu se mai sinchisi prea mult de copil, pe care-l duse la Hohenegge.

Rămăsei ca lovită de trăsnet când am aflat toate aceste grozăvii din gura lui Hartenberg. Credeam că voi înnebuni dacă voi mai rămâne în casa aceea. Trebuia să aflu ce se făcuse copilul meu şi dacă Hartenberg nu voia să-mi dea o mână de ajutor pentru aceasta, atunci voi merge la contele Bertram. Cât de grozav l-ar fi lovit pe el vestea că moştenitorul său este un pui de ţigan şi că propriul său fiu rătăceşte pe undeva prin lumea largă, îndurând mizeria, în vreme ce tatăl său e posesorul unei averi de milioane.

M-am îmbrăcat repede şi am vrut să părăsesc casa, dar Hartenberg răcni la mine:

— „Încotro te duci?”

— „Vreau să-mi caut copilul, i-am răspuns, şi dacă nu vrei să mă

ajuţi tu, atunci o s-o facă Bertram de Hohenegge.”

Tatăl tău ridică braţul şi-mi strigă:

— „Dacă vei păşi pragul casei acelui om, nu mai ai ce căuta aici, Antoinette! După cum ai călcat în picioare, onoarea acestei case, tot astfel te blestem şi te alung pentru totdeauna. Să nu îndrăzneşti să te mai apropii de mine sau de copiii noştri nevinovaţi! Dacă eşti în stare, trădează-mă justiţiei pentru crima ce am făcut-o şi atunci Margot şi Alice vor rămâne şi fără tată!”

Cuvintele sale n-au fost în măsură să mă reţină. Am pornit prin noapte, ameţită, şi gândurile mi se îndreptară spre contele Bertram, singurul care mă putea ajuta. Acum, când îşi pierduse soţia, desigur că va fi cu totul de partea mea şi va trebui să pună totul în mişcare, pentru ca să-mi regăsesc copilul.

Dacă voi izbuti, nu mă speria nici gândul să mă arunc în lupta vieţii cu dânsul, pentru a-l creşte şi a-l face om.

Mă gândeam desigur şi la voi, la tine şi la Alice, pe care vă iubeam cum numai o mamă nefericită poate iubi, dar auzeam necontenit plânsul frăţiorului vostru şi asta îmi răpea liniştea. Nu prea era uşoară sarcina pe care mi-o luasem, de a căuta copilul care fusese dus, poate, prin ţări străine, dar contele era destul de bogat şi nu-mi va refuza mijloacele.

În drum spre Hohenegge îmi rânduii puţin gândurile. Fiul contelui era deci un ţigan. Răzbunarea contelui ar fi fost grozavă, dac-ar fi aflat de mişelia lui Hartenberg.

De aceea, mă hotărâi să nu-i fac destăinuirea aceasta de la început, mai întâi să-mi regăsesc copilul şi apoi îi voi spune totul.

La o oră târzie din noapte ajunsei în apropiere de Hohenegge şi trăsei la hanul unde mai locuisem odată.

A doua zi dimineaţă am aflat că Bertram se afla la Hohenegge, dar se gândea să plece curând de acolo, împreună cu copilul.

Îmi făcui repede toaleta şi plecai spre castel. În vestibulul acestuia mă întâmpină intendentul.

Omul acesta nu mă prea avea la inimă, încă de pe vremea când mă aflam la castel şi când îi spusei că doresc să-l văd pe stăpânul său, într-o chestiune de mare importanţă, el se uită chiorâş la mine şi-mi spuse răstit:

— „Aşteaptă până vin cu răspunsul domnului conte!”

Trecu cam mult până se deschise uşa din nou. Credeam că Bertram va veni singur, şi-mi pregătisem cuvintele cu care să-i mişc inima, dar când colo, tot intendentul veni.

— „Domnul conte regretă mult că nu vă poate primi, spuse el cu răceală. Dorinţa, mai bine zis porunca stăpânului meu este să părăsiţi imediat castelul şi parcul.”

Privii înlemnită pe omul acela şi exclamai:

— „Nu-i cu putinţă! Nu i-ai spus că trebuie să-i vorbesc neapărat şi că-l aştept aici?”

— „Ba i-am spus, răcni aproape intendentul. Vă rog să plecaţi şi să nu mă mai reţineţi!”

Deschise uşa şi mă pofti să ies.

Mă simţii cuprinsă de o disperare fără margini. Nu puteam pleca de acolo fără să obţin vreun ajutor. Contele Bertram nu ştia ce vreau de la el. Poate că insulta pe care i-o adresase Hartenberg îl făcuse să mă dispreţuiască, dar dacă ar fi fost necesar i-aş fi căzut în genunchi şi mi-aş fi cerut scuze, dacă ar fi consimţit să mă ajute la regăsirea copilului.

— „Nu plec de aici! strigai ca o nebună. Ştiu bine că mă urăşti şi de aceea îmi vorbeşti în felul acesta. Trebuie să vorbesc contelui Bertram, el nu bănuieşte taina pe care o ascund în inima mea.”

— „Domnul conte nu vrea să mai stea de vorbă cu dumneata, răspunse intendentul schimbând tonul şi ochii săi luciră ameninţător. Te sfătuiesc cu binele să pleci, căci s-ar putea să asmut câinii asupra dumitale.”

Un strigăt răguşit scăpă de pe buzele mele; trecui prin faţa omului şi mă pregăteam să-mi croiesc drum spre apartamentul contelui. Dar de-abia urcai primele trepte şi, ridicând privirea, zării silueta lui Bertram de Hohenegge, care cobora seara. Se opri locului şi mă privi ţintă.

— „Domnule conte, te implor, acordă-mi o convorbire! îi cerui cu voce înecată, căutând să mă smulg din strânsoarea intendentului, care mă ajunse din urmă. Nu ştii ce taină vreau să-ţi dezvălui. Propria dumitale fericire şi onoare atârnă de asta. Soţul meu m-a blestemat, alungându-mă de acasă şi nu mai am pe nimeni în lumea aceasta, care să-mi întindă mâna şi să mă ridice.”

Contele Bertram mai coborî o treaptă, apoi încrucişă braţele pe piept şi rămase iar locului.

— „Spune-mi repede şi pe scurt, ce mai vrei de la mine, Antoinette Hartenberg! îmi vorbi el de acolo de unde era. Cred că te-am răsplătit suficient pentru serviciile pe care mi le-ai făcut.”

Vorbele acestea fură pentru mine ca nişte lovituri de bici. Ridicai ochii implorator spre el şi pieptul îmi tresălta cu putere.

— „Nu pot vorbi aici, domnule conte, îi spusei, cu glas tremurător. În prezenţa intendentului dumitale îmi este eu neputinţă să vorbesc. Fii îndurător şi acordă-mi o convorbire între patru ochi!”

Contele clătină capul cu hotărâre. Omul care cu câtva timp înainte se oferise să mă ajute în orice împrejurare, căruia i-am jertfit nevinovăţia şi onoarea mea, părea că nu mai simte nimic pentru amanta de odinioară.

— „Antoinette Hartenberg, zise el rece, zadarnic te mai osteneşti. Cuvintele inconştiente ale bărbatului dumitale mă determină să-ţi

vorbesc în felul acesta. Nu mai încurca drumul pe aici şi părăseşte castelul! Dacă te împotriveşti, nu va fi vina mea, dacă te voi izgoni cu forţa."

Se-ntoarse şi urcă scările înapoi spre apartamentul său.

În clipa aceea, se rupse ceva în inima mea. Un fior de gheaţă îmi trecu prin trup şi mă sprijinii de marmura scării. Flăcări roşii îmi jucau pe dinaintea ochilor, flăcări care formau un cuvânt: „Răzbunare".

În ceasul acela am devenit altă femeie. Întrevedeam clipa când îmi va fi dată posibilitatea să zdrobesc pe castelanul din Hohenegge cu destăinuirea tainei pe care o purtam în inima mea.

Eram atât de pierdută în gândurile mele, încât nici nu simţii mâna nemiloasă a intendentului, care mă târî spre ieşire. Coborâi cele câteva trepte spre parc, ca o lunatecă, şi acolo zării o tânără femeie, care tocmai ieşea de după nişte arbori. Era o guvernantă care ducea de mână un băieţaş ca de vreo patru ani. Micuţul era îmbrăcat ca o păpuşă şi doi ochi luminoşi străluceau pe chipul său. Atunci izbucnii în râs, un râs de nebună şi copilul se lipi de bona sa. Acest copil va trebui să simtă într-o zi răzbunarea unei femei nenorocite, călcată în picioare de un om nemilos.

Nu-mi mai rămânea nicio speranţă să-mi ating ţinta cu ajutor străin. Eram prea mândră ca să mă mai întorc în casa lui Hartenberg, care mă alungase, blestemându-mă. Numai gândul la voi două, copilele mele, îmi storcea lacrimi din ochi.

M-am înapoiat la Berlin, zdrobită de suferinţă şi am găsit adăpost la o fostă prietenă, o fată săracă. Voiam să aştept acolo hotărârea lui Hartenberg şi, în scopul acesta, i-am trimis o scrisoare.

I-am descris într-însa dorul meu fierbinte după copilul pierdut şi că nu puteam trăi în casa lui, fără să am lângă mine băieţaşul scump. Îi povestii despre vizita la Hohenegge şi despre purtarea contelui Bertram.

Răspunsul nu întârzie, dar el nu veni de la Hartenberg, ci de la un avocat; acesta îmi aduse la cunoştinţă că soţul meu intenţionează să intenteze divorţ şi-mi ceru părerea în aceasta privinţă.

Rănită în amorul meu propriu, i-am răspuns că n-am nimic împotriva despărţirii, şi după puţin timp divorţul fu pronunţat. Copiii rămâneau în seama tatălui, deoarece eu eram vinovată. În sala paşilor pierduţi a Palatului de Justiţie el îmi ieşi înainte şi-mi spuse cu glas rece:

— „Trebuie să rămânem morţi unul pentru altul. Nu voi admite niciodată să te apropii de Margot ţi Alice. Voi veghea asupra cinstei casei mele şi te voi alunga fără pic de milă în clipa când vei cuteza să calci pragul ei."

Apoi se-ndepărtă calm. Iar în faţa mea stătea viaţa, cu toate luptele ei.

Gândul la răzbunarea împotriva contelui Bertram un mă părăsea nicio clipă. Şi într-o bună zi mi se oferi prilejul.

Scrisesem mai multe scrisori, în care destăinuiam toate secretele trecutului meu, iubirea noastră vinovată, precum şi… originea contelui Eberhard. Voiam să trimit contelui aceste scrisori, una câte una, apoi, însă, am hotărât altfel.

În biroul contelui se afla o casetă care se deschidea numai atunci când apăsai pe un resort secret. Cu ultimii bani pe care îi aveam am mituit o servitoare a castelului, care a murit puţin după asta, şi i-am dat instrucţiunile necesare asupra casetei, la fel ca şi ţie, Margot. Ea puse pacheţelul cu scrisori la locul cuvenit, după ce avusesem grija să scriu deasupra ca ele să nu fie deschise decât în ziua căsătoriei tânărului conte Eberhard.

Probabil că Bertram nu avusese prilejul să deschidă caseta înainte. A doua zi după căsătoria fiului său, pe care-l ţinea drept un conte de Hohenegge, aveam de gând să-i scriu câteva rânduri, atrăgându-i atenţia asupra casetei.

Gândul la ceasul răzbunării îmi dădu curaj să înfrunt viaţa, până în noaptea aceea, copila mea, când te-am găsit pe tine, şi când m-ai smuls din mâinile Măştii-Roşii, aducându-mă în siguranţă.

Contele Bertram fusese omorât. Tu-l iubeai pe Eberhard şi atunci am fost cuprinsă de o teamă grozavă, ca nu cumva scrisorile acelea să cadă în mâinile tânărului conte.

Renunţasem la răzbunare, şi aşa s-a întâmplat că te-am trimis pe tine – singura în care aveam încredere şi care cunoştea interiorul castelului – ca să aduci scrisorile. Din nenorocire, însă, au căzut în mâinile Leoniei de Brissac, care a dobândit astfel o armă împotriva noastră.

E drept, îndoiala începuse să pună stăpânire pe mine tot mai mult, dacă lucrurile s-au petrecut într-adevăr astfel cum mi le-a zugrăvit Hartenberg în furia lui, şi, dacă nu cumva Eberhard este, chiar adevăratul moştenitor… Trebuie să lăsăm pe seama viitorului lămurirea acestei chestiuni. Dar, atâta vreme cât scrisorile acelea se găsesc în mâinile Leoniei de Brissac, trebuie să fim cu ochii-n patru căci conţinutul lor l-ar putea distruge pe Eberhard.

„Vipera” se opri câteva clipe, apoi continuă:

— La Berlin am încercat în zadar să-mi găsesc un rost. Viaţa devenea din ce în ce mai grea pentru mine, şi cu groază mă-ntrebam ce voi face. De multe ori în timpul acesta mă furişam prin apropierea căsuţei liniştite, ca să arunc o privire pe fereastră, în odaia în care locuiaţi voi. Adesea, mă aşezam în iarba umedă din grădină şi-mi lipeam fruntea fierbinte de zidul casei.

Într-o astfel de noapte m-a surprins Hartenberg şi atunci am văzut cu câtă lipsă de milă îşi ţinea cuvântul omul acesta. Mă apucă de

umeri, aruncându-mă în stradă şi încuie poarta în urma mea.

Ba mai avu curajul să strige după mine că-şi va aduce un câine mare, care să păzească ziua şi noaptea casa…

Nu ştiu dac-ar fi făcut asta într-adevăr, dacă ar fi avut inima să alunge o mamă cu ajutorul câinelui. Eu însă am plecat din Berlin, să-mi găsesc norocul în altă parte.

Nu vreau să-ţi descriu prin câte am trecut în cursul anilor următori. Un singur lucru a rămas în inima mea, săpat cu litere de foc: Trebuia să-mi regăsesc copilul, ale cărui urme le pierdusem cu desăvârşire. Tot ce încercasem până atunci rămăsese fără rezultat. Micul meu Erich trebuia să fi devenit băiat mare, dar unde se afla oare?

De câte ori nu mi-am pus întrebarea aceasta!

Aşa au trecut anii şi eu am îmbătrânit. În zilele de mizerie cumplită pe care am avut să le îndur la Paris, am primit să intru în slujba poliţiei secrete şi în scurt timp am devenit temuta detectivă, cunoscută sub numele de „Vipera", de care tremurau toţi criminalii marelui oraş. Dar în inima mea mocnea dorul după casa pe care o pierdusem demult şi aşa s-a făcut că Hartenberg a dat peste mine în noaptea aceea în grădină, unde venisem mânată de iubirea fierbinte pentru copiii mei.

Îţi aduci aminte de ceasul acela. Margot, când stăteai îngenuncheată la picioarele tatălui tău, implorând îndurare, pentru că el te credea ucigaşa contelui Bertram. Niciodată n-a trădat el cuiva că omul acela a jucat un rol atât de nenorocit în viaţa sa. Şi taina aceasta întunecată o păstrează şi azi faţă de lume.

Şi acuma, Margot, mi-am terminat spovedania. Ştii ce-a păcătuit şi ce-a suferit mama ta. Mai caut şi acum pe fiul pierdut, căci o voce tainică îmi spune că el trăieşte. De multe ori, când mă aflu pe urmele celor mai temuţi criminali, inima începe să-mi bată cu putere, ca şi cum aş simţi apropierea copilului meu… În munca aspră de poliţistă am căutat să uit durerile sufletului meu şi nicio sarcină nu mi s-a părut prea grea. De aceea l-am rugat pe şeful meu din Paris să-mi dea sarcina de a urmări pe Masca-Roşie. Ştiam de câte primejdii mă voi lovi în drum, dar sufletul meu era plin de ură împotriva unui om care dispreţuia tot ce este dreptate şi lege. Adesea, când mă aflam pe urmele acestui demon, când mă furişam în mijlocul tovarăşilor săi, mă cuprindea o spaimă grozavă, şi inima începea să-mi bată cu putere. Copilul meu nu se află oare printre oamenii aceştia? mă întrebasem.

Astăzi, însă, nu mai cred în posibilitatea aceasta şi văd pe micuţul meu Erich… cu părul negru şi ochi plini de viaţă, în lumina dragostei de mamă. Poate că Cerul se va milostivi odată şi odată şi-l voi regăsi, după cum te-am regăsit pe tine, Margot şi după cum nădăjduiesc s-o salvez şi pe Alice din mâinile lui Hector Rammont.

„Vipera" sfârşise de vorbit şi glasul ei devenise slab, ca un suflu. După câteva clipe îşi ridică umilă capul spre Margot şi murmură:

— Copila mea, vei dispreţui tu pe mama ta, acum când ai aflat totul din gura ei?

Fata îşi desface braţele şi cuprinde într-însele capul bătrânei.

— Sărmana şi nefericita mea mamă! rosteşte ea cu duioşie nespusă. Să nu mai vorbim niciodată despre dezastrul vieţii tale! O întâmplare nenorocită ţi-a otrăvit viaţa şi mie îmi rămâne speranţa că-ţi voi putea readuce fericirea pierdută, ţie şi probabil Alicei, precum şi… tatălui nostru.

„Vipera” mângâie părul blond al fiicei sale şi simte lacrimile năpădind-o.

Cele două femei se ţinură mult timp îmbrăţişate şi afară în parc razele aurorei colorau în roz frunzişul copacilor.

Capitolul 99 – Maşinaţiuni criminale.

Multă vreme Leonie rămase întinsă pe pat şi buzele ei murmurau cuvinte înăbuşite. Plină de mânie strângea pumnii, apoi sări jos ca o nebună, alergând spre uşă să tragă cu urechea.

Nădăjduia că Eberhard va fi cuprins de regrete şi, în cele din urmă, se va înapoia acasă. Dar văzându-şi speranţele înşelate, îşi cuprindea capul în mâini şi-şi repeta cu groază cuvintele pe care i le aruncase el în faţă.

Deodată, însă, rămase cu auzul încordat şi chipul ei căpătă o expresie de spaimă. Ce zgomot se auzea jos în casă? Ceva asemănător cu uşi trântite şi apoi vocea servitorului Anton.

Să fi părăsit oare contele într-adevăr vila în noaptea aceasta?

Câteva clipe domni tăcere şi în timpul acesta Leonie scoase de sub o cuvertură un revolver mic, care trebuie să fi fost ascuns acolo în grabă. Privi arma cu atenţie, apoi o aruncă pe masă.

— De ce n-am putut nimeri mai bine? scrâşni ea printre dinţi. Cât aş fi vrut s-o văd prăbuşită în faţa mea pe fiinţa aceea păcătoasă, pe care o urăsc din tot sufletul!

Un nou zgomot ce venea de jos, pătrunzând pe fereastra deschisă, o făcu să ia revolverul de pe masă şi să-l ascundă într-o glastră. Apoi se aruncă din nou pe pat şi rămase astfel pierdută în gânduri.

Nu putuse face altfel în noaptea aceasta, trebuia să arunce în faţa contelui cuvintele de ameninţare. El nu ştia despre ce e vorba, dar cu atât mai grozav resimţea lovitura.

Leonie izbucni într-un râs ironic.

— Ştiu că între noi doi nu mai poate interveni împăcare, îşi spuse ea, dar eu mi-am atins scopul, sunt contesă de Hohenegge şi părtaşă la milioanele sale. Odinioară, pe când Hector Rammont făcea parte încă dintre prietenii mei, nu aveam decât ţinta aceasta. Cred chiar că bunul Hector aşteaptă să se aleagă cu o parte din câştigul ce-mi revine în

calitate de contesă de Hohenegge. De fapt, el a pus prima cărămidă la clădirea aceasta, căci dacă bătrânul conte Bertram n-ar fi fost ucis în noaptea aceea, Margot ar fi azi în locul meu, alături de Eberhard.

Se gândi apoi din nou la scrisorile compromiţătoare, pe care le smulsese din mâna lui Margot şi le ascunsese în parcul castelului, unde le găsise Max Şerparul.

Că Max acesta trăia încă, ea era aproape sigură, deşi pădurarul nu dăduse de dânsul. Dar era exclus ca s-o urmărească până aici, în ţară străină.

Dar chiar dacă el scăpase cu viaţă, scrisorile nu se putea să fi scăpat de furia focului. Fireşte, Eberhard nu trebuia să afle niciodată despre aceasta, nici mai târziu, când va trebui să-i spună că nu are niciun drept să se numească Eberhard de Hohenegge.

Din nou se aude zgomot în catul de jos.

Leonie se dă jos din pat şi se-ndreaptă spre fereastră. I se pare că aude glasul lui Eberhard, căruia-i răspunde Anton. Dar iată că se deschide uşa de la intrare şi apare silueta soţului ei. Servitorul îl urmează cu un geamantan de piele în mână şi cei doi dispar în umbra copacilor.

— Aşadar, pleacă într-adevăr! scrâşneşte Leonie şi cu ochii holbaţi priveşte înaintea ei.

Apoi închide fereastra, deschizând însă uşa ce dă pe balcon. Iese şi se trânteşte pe fotoliul de paie, ascultând cu încordare zgomotele ce pătrund de jos, din grădină.

Deodată, tresare. I se pare că aude paşi, paşi străini.

Un gând ciudat o face să se-nfioare. Poate e vreun hoţ, care vine s-o atace? Lucrul n-ar fi exclus, căci vila e izolată, departe de centrul oraşului.

Dar iată că se deschide portiţa de fier şi Anton se înapoiază. Îi recunoaşte bine paşii. Rămâne şi el locului în grădină şi ciuleşte auzul. Dar nu rămâne mult acolo şi peste câteva clipe bate la uşa stăpânei sale.

— Unde s-a dus contele, Anton? îl întreabă dânsa, după ce a intrat în cameră.

Fără să stea o clipă la şovăială, servitorul îi dă raportul, spunându-i şi numele hotelului pe care contele îl indicase birjarului.

Leonie se joacă nervos cu broderia de la mânecă şi aruncă apoi o privire iscoditoare asupra tânărului, care stă aproape de uşă şi o fixează cu ochi în care se aprind flăcări.

Ea nu ştie încă cum trebuie să se poarte cu omul acesta, căci din când în când surprinde la el câte o privire care-i dă de gândit.

— Altceva nu mai ai să-mi spui, Anton? întreabă ea deodată. Nu te-a surprins nimic când treceai prin grădină?

Servitorul stă să chibzuiască o clipă, apoi răspunde cu glas slab:

— Doamnă contesă, am zărit jos în grădină o persoană care mi s-a părut oarecum suspectă.

— Trebuie să fi fost vreun derbedeu de rând, Anton. Ia o armă şi du-te de vezi, poate dai de el.

— Foarte bine, doamnă contesă, răspunde Anton.

— Aşa, şi apoi vino de-mi comunică rezultatul. Voi rămâne trează până atunci.

Se înapoiază pe balcon, aşezându-se din nou în fotoliu, în vreme ce Anton coborî în grădină, înarmat cu un revolver.

După vreo zece minute se aude o împuşcătură. Leonie tresare, se apucă cu mâinile de balustradă şi ascultă cu auzul încordat.

Dar totul rămâne liniştit.

După alte zece minute Anton se înapoiază. El nu ştie c-a fost observat de contesă.

— Am dat de individ, raportează dânsul, intrând în odaie. Era tocmai la capătul grădinii, unde încep stâncile ţărmului. Mi s-a părut că surprind o mişcare acolo şi am aşteptat în dosul unui copac, până a ieşit luna dintr-un nor, luminând locul. Cu glas poruncitor am strigat individului să se oprească, dar în loc să ţină seamă de cererea mea, individul încercă să fugă. Atunci am tras şi, drept răspuns, am auzit un râs ironic. Când m-am apropiat de locul cu pricina, n-am văzut pe nimeni. Stâncile m-au împiedicat să continui urmărirea, de aceea m-am întors.

Leonie rămâne o clipă tăcută, apoi întreabă:

— Ce părere ai dumneata, Anton?

— Doamnă contesă, n-am putut vedea chipul omului, de aceea nu-mi pot forma o părere sigură. Poate că într-adevăr e vorba numai de un derbedeu, din care sunt cu duiumul pe aici. Pe de altă parte…

Anton se întrerupe şi se uită la contesă cu o privire ciudată.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă contesa, cu glas poruncitor.

— Voiam să spun că va ieşi curând la iveală despre cine e vorba. Vă puteţi încrede în mine, stimată doamnă contesă, şi dacă s-o întâmpla să revină individul, pun mâna pe el în mod sigur.

Leonie zâmbeşte şi dă din cap în semn de aprobare.

— Îţi mulţumesc, Anton, pentru credinţa ce mi-ai dovedit-o o dată mai mult în noaptea asta. Fii încredinţat că nu te voi uita. Acum, însă, vreau să mă duc la culcare.

Făcu un gest de concediere şi-şi dădu capul pe spate. Lumina lămpii cade pe chipul ei minunat, pe gâtul alb ca de lebădă, şi se pare că Anton, servitorul, e gata să se arunce asupra stăpânei sale. O flacără îi luceşte în ochi, răsuflarea îi devine precipitată… dar se întoarce brusc şi părăseşte camera. Îşi spune, desigur, că nu venise încă momentul.

A doua zi nu se petrece nimic deosebit.

Prin Anton, Leonie află că soţul ei se gândeşte să plece pentru câtva timp la Marsilia, spre a aranja acolo unele afaceri bancare.

Noaptea se lăsase din nou şi timpul nu prea e favorabil. Norii rătăcesc pe cer, duşi de vânt şi acoperă din când în când chipul lunii.

Leonie nu-şi găseşte astâmpăr, somnul nu se lipeşte de pleoapele ei; stă din nou în odaia ce dă pe balcon şi gândurile-i zboară în voie.

Deodată s-aud în odaia alăturată zgomote de paşi. Nu poate fi decât Anton. Se aud bătăi în uşă, şi la răspunsul ei, servitorul intră. Leonie recunoaşte imediat că-i aduce o veste importantă.

— L-ai zărit din nou pe omul acela? întreabă dânsa.

— Da, stimată doamnă contesă. În timp ce făceam rondul, am dat peste individ… Părea să fi dormit în dosul unui tufiş, căci era aproape să calc peste el. Ca electrizat sări în sus, îmi dădu un pumn în stomac, lăsându-mă câtva timp în nesimţire, apoi a dispărut.

— Şi nu l-ai putut prinde? întreabă Leonie, înspăimântată.

— A fost în zadar. Acum însă cred că ştiu despre cine e vorba…

— I-ai văzut chipul, Anton?

— Numai o clipă, dar cred că a fost de ajuns. Era grozav de desfigurat. Nu puteau fi decât răni provocate de arsuri, doamnă contesă.

— Max Şerparul! exclamă Leonie, înspăimântată.

— Am auzit la Hohenegge că doamna contesă a fost atacată într-o seară de un individ care avea astfel de arsuri pe faţă. Cred că nu-mi veţi lua în nume de rău, dacă am făcut atunci unele investigaţii, aflând câte ceva. Prea mult n-am aflat. Doar că exista în apropiere de Hohenegge o colibă veche de pădurar, în care locuia un individ, numit Max Şerparul. De curând, coliba a căzut pradă flăcărilor şi se credea că singurul locuitor dintr-însa ar fi pierit şi el cu prilejul acesta. Dar după atacul a cărui victimă aţi fost la Hohenegge, stimată doamnă contesă, mi-am spus că se poate ca acest Max Şerparul să trăiască şi că are vreo ură împotriva dumneavoastră

Leonie priveşte ţintă la Anton, cu ochii-i mari, negri.

— De ce n-ai comunicat nimic contelui, despre descoperirile dumitale? El nu ştie nici azi despre cine e vorba…

Anton zâmbeşte şi-şi freacă mâinile.

— Doamnă contesă, cred că vă fac un serviciu, păstrând tăcere asupra descoperirilor mele.

Urmează o pauză scurtă şi se aude foşnetul frunzişului din grădină, pe fereastra deschisă.

— Mai porunceşte ceva, doamna contesă? întreabă Anton.

Leonie chibzuieşte câteva clipe. Omul acesta îi cunoaşte o parte din secrete şi i-ar putea deveni periculos. Dar de fapt trebuie să aibă pe lângă ea astfel de indivizi, care să se supună fiecărui gest al ei şi să îndeplinească fapte pe care nu le-ar putea pretinde de la străini.

— Presupune, Anton – se adresează ea servitorului – c-ar fi într-adevăr vorba de Max Şerparul. Omul acesta e nespus de primejdios şi, după cât ştiu eu, de-abia de curând a fost eliberat din închisoare. Mă urăşte din cine ştie ce motiv, sau poate că e nebun. Fii cu băgare de seamă ca nu cumva să încerce să intre şi aici. Mă încred ca desăvârşire în dumneata. Acum poţi pleca, fii însă cu ochii în patru!

Anton se înclină adânc şi se îndepărtează în tăcere.

Zadarnic încearcă Leonie să adoarmă. Nervii ei sunt peste măsură de iritaţi şi ea umblă prin cameră, murmurând cuvinte neînţelese.

Se făcuse târziu şi din grădină suflă un vânt rece. Contesa îşi strânge mantia în jurul trupului şi vrea să închidă uşa de la balcon. Dar în clipa când pune mâna pe mânerul de alamă, se dă îndărăt cu un ţipăt.

Un cap apare îndărătul balustradei, apoi tot trupul, şi cu o îndemnare uimitoare Max Şerparul îşi face vânt pe balcon. Înainte ca Leonie să aibă timp să închidă uşa şi să răsucească cheia, el o şi împinge în lături.

Leonie se dă înapoi şi vrea să fugă. Dar Max Şerparul îi aţine calea şi o alungă în cameră, până cade pe canapea.

Individul ascultă în noapte, dacă nu se aude nimic suspect, apoi lasă uşa deschisă şi-şi aruncă privirile prin odaia luxos mobilată. O singură uşă mai e aici, afară de aceea de pe balcon. El ajunge la ea din doi paşi şi trage zăvorul.

— Aşa, frumoasa mea contesă, acum nu vom fi deranjaţi de nimeni!

— Ce vrei de la mine? exclamă Leonie, cu glas înspăimântat.

— Mă întrebi ce vreau de la dumneata? repetă Max Şerparul şi dând din umeri îşi apropie un scaun de canapeaua pe care stă Leonie.

— Vreau să tratăm în linişte, graba strică treaba de obicei. Şi asta am constatat de curând la Hohenegge, unde am vrut să te gâtui cu mâinile mele… De meritat ai fi meritat-o, căci nu cred să existe pe pământ o a doua bestie ca dumneata. Când mă gândesc că m-ai ameţit cu privirile, spre a mă împuşca apoi pe la spate şi pentru a mă prăji ca într-o frigare, zău că-mi vine cam greu să mă stăpânesc. Dar am avut destul răgaz, ca să chibzuiesc. Graba şi mânia nu pot decât să strice, precum am mai spus. Ştiu că domnul conte a plecat de acasă şi că nu prea guşti din plin fericirea în căsnicie. Dar asta nu mă priveşte astăzi. Am venit pentru cu totul altă chestiune.

În timp ce el vorbea, Leonie îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Te întreb înc-o dată, ce vrei de la mine? zise ea, rece. Chiar dacă soţul meu nu e acasă, e de-ajuns să apăs pe buton şi servitorul a şi venit.

— Ai uitat, desigur, că am închis uşa?

— Servitorul o poate sparge.

— Bine. Să admitem că izbuteşti să apeşi butonul, dar înainte ca servitorul să fie aici, ai fi moartă, căci de data asta mă simt mai în puteri, ca odinioară. Şi acum, să trecem la chestia ce ne interesează! Ştii desigur tot atât de bine ca mine, ce am discutat atunci în coliba din pădure. Am pus mâna cu prilejul acela pe nişte hârtii secrete, cu care dumneata voiai să-l ţii legat pe domnul conte. Ştiu ce scrie în acele hârtii şi nu-mi poţi lua în nume de rău că le-am citit. Să nu mai vorbim despre asta, deocamdată. Atunci m-ai orbit cu fel de fel de avantaje şi eu am fost destul de prost să cred. Azi, însă, s-au schimbat lucrurile. Nu printr-o minune am scăpat atunci de moartea prin foc, ci datorită unui vechi prieten, care m-a scos cu riscul propriei sale vieţi, ascunzându-mă la el. Ştii ce s-a întâmplat apoi, cunoşti insuccesul meu de la Hohenegge, în urma căruia am fost nevoit să mă ascund zile întregi, până când, într-o noapte, m-am simţit destul de în puteri ca să pornesc la drum. Ştiam încotro ai plecat şi în cursul lungului drum spre Nisa, am avut timp suficient ca să făuresc un plan.

— Şi în ce constă acesta? Aş dori mult să ştiu ce pretinzi de la mine, acum când hârtiile s-au prefăcut demult în cenuşă? întreabă Leonie, cu ironie.

— Aşteaptă puţintel, îţi vom satisface curiozitatea. Oricât ai fi de frumoasă, nu mai văd azi în dumneata decât bestia sălbatică, ce poartă o mască înşelătoare. Mă îngrozesc de atingerea dumitale, nu vreau să mai ştiu nimic de dumneata, doamnă contesă. N-au decât să-şi piardă alţii minţile, eu unul am renunţat. De când am cunoscut o fată tânără, care m-a îngrijit cu duioşie de mamă şi a vărsat lacrimi pentru mine, un biet om de nimic, s-a produs o schimbare în inima mea. Dar să lăsam astea. Pe scurt: îţi cer o sumă mare de bani pentru hârtiile alea primejdioase. Dacă o voi primi, mă înapoiez în Germania şi nu mă mai interesez de dumneata. Am datoria să mă îngrijesc de bătrânul acela şi de fiică-sa, care mi-au salvat viaţa, şi în scopul acesta te silesc să-mi numeri… hai să zicem cincizeci de mii de mărci. Pentru dumneata e o nimica toată, dar pentru mine şi cei doi oameni înseamnă o existenţă nouă. Îţi făgăduiesc chiar să nici nu mai rămân în Germania, ci vom emigra, căutându-ne o nouă patrie în continentul de peste Ocean. Care e răspunsul dumitale ta propunerea mea?

Leonie ştia acum că nu avea să se mai teamă prea mult de Max Şerparul. El îşi ascundea toată ura şi doru-i de răzbunare în pretenţia aceasta bănească. Ea nu era însă în stare să-i plătească suma, căci contele nu-i acordase dreptul să dispună asupra averii lui. Ar fi putut, desigur, să obţină cele cincizeci de mii de mărci de la un bancher, dar nu se gândea deloc să se lase stoarsă de Max Şerparul.

— De ce mai stai la chibzuială? o întrebă individul văzând că tace. Trebuie doar să recunoşti ce avantaje te aşteaptă. Cred că nici n-ar putea exista o propunere mai bună. De fapt ai fi meritat să te distrug şi

lumea ar fi profitat de pe urma asta. Dar mă gândesc la prietenii mei, pe care vreau să-i ajut şi dacă n-ar fi ei, fii sigură că n-aş sta de vorbă în felul acesta cu dumneata.

— Să presupunem că admit să stăm de vorbă asupra propunerii dumitale, răspunde contesa, liniştită. Te tot aud vorbind despre hârtii şi eu nici nu ştiu dacă le posezi, într-adevăr.

— Fireşte că le posed, răspunde Max Şerparul.

— Dar dacă nu vreau să le cred?

— Aşa! Crezi poate că joc o comedie în faţa dumitale şi focul ar fi prefăcut în cenuşă pachetul cu scrisori? Atât de prost n-am fost însă, pentru ca s-ascund documentele primejdioase în colibă. Le-am vârât în scorbura unui copac, departe de casă şi focul le-a cruţat.

Max se desface la haină şi scoate din buzunar un pachet, pe care Leonie îl recunoaşte imediat

O înjurătură îi scăpă de pe buze. Vasăzică individul e încă în posesia acelor documente, pentru care dânsa a făptuit crime oribile.

— Să desfac pachetul ca să-ţi arăt fiecare scrisoare în parte sau să-ţi citesc pasagiile interesante, doamnă contesă? întreabă el în bătaie de joc.

Ea face o mişcare de împotrivire cu mâna.

— Nu e nevoie, păstrează-ţi hârtiile! spune ea scurt.

Max Şerparul o priveşte surprins:

— M-ai înţeles greşit adineauri; spuneam că-ţi înapoiez scrisorile, în clipa când îmi vei număra pe masă cele cincizeci de mii de mărci; fireşte că ai banii în casă, aşa că te rog să nu mă mai ţii mult, căci nu doresc să mă întâlnesc înc-o dată cu servitorul dumitale.

— Te înşeli, răspunde contesa, banii nu-s aici, trebuie de-abia să mi-i procur. Contele se află la Marsilia, unde are de aranjat nişte afaceri cu un bancher. Şi de unde să am eu o astfel de sumă aici în casă? Vino mâine-noapte la aceeaşi oră şi, vei găsi banii pregătiţi. Cu toată bunăvoinţa ce o am, nu-ţi pot da alt răspuns.

Max Şerparul se ridică de pe scaun şi pare să chibzuiască. Unele vorbe ale contesei trezesc bănuieli într-însul.

— Bine! spune el după o pauză scurtă. Mâine-noapte, exact la aceeaşi oră, voi fi iar aici; lasă deschisă uşa de la balcon şi îndepărtează pe servitor, ca să nu survină vreun scandal. Hârtiile le ţin la mine şi le voi păstra cu grijă. Procură-ţi banii până atunci. Dar să nu cumva să încerci să mă tragi pe sfoară, sau să pui la cale vreo trădare! Căci în cazul acesta te încredinţez că voi da în vileag totul, în primul rând contelui şi apoi lumii întregi. Ai timp douăzeci patru de ore. Poimâine vreau să mă înapoiez în Germania, de data aste însă într-un vagon de cale ferată, ca lumea, şi nu pe jos, cum am venit.

— Bine, vino mâine-noapte. Şi acum du-te, te rog. Trebuie s-o iei pe acelaşi drum pe care ai venit, căci în vestibul sau pe coridor te-ai

putea întâlni cu servitorul meu.

Max Şerparul îşi pune pălăria pe cap, apoi spune:

— Am văzut jos pe ţărm un mic han unde poţi găsi adăpost pentru noapte, şi o mâncare bună în schimbul sumei de câţiva franci. Banii mei s-au terminat demult, aşa c-aş fi nevoit să-mi petrec noaptea sub cerul liber. Te-aş ruga deci, să m-ajuţi cu ceva.

Contesa ia poşeta şi-i aruncă pe masă câteva monede de aur. Max le vâră în buzunar fără să mulţumească şi se îndreaptă spre uşa care dă pe balcon.

— Pe mâine, deci, strigă el înapoi şi se face nevăzut.

Leonie închide uşa şi trage zăvorul. Trebuie să chibzuiască ce e de făcut. Nu e vorba numai de bani aici, ci mai mult de primejdia pe care o constituie pentru ea, însuşi Max Şerparul, căci contele Eberhard va crede tot ce-i va spune el, când se va produce catastrofa.

— Cum să-l distrug pe individul ăsta? se întreabă ea, prinzându-şi fruntea în palme.

Gândul la crimă n-o înspăimântă. Nu degeaba a trăit în apropierea lui Hector Rammont.

Deodată tresare speriată. Cineva bătuse la uşa pe care Max Şerparul o închisese cu zăvorul. Nu poate fi decât Anton. Deschide repede şi într-adevăr, tânărul servitor păşeşte în odaie. Dintr-o singură privire, Leonie îşi dă seamă că ascultase la uşă.

— Unde ai fost? întrebă ea, scurt.

— Mi se păruse că aud glasul unui bărbat, pe când mă aflam în vestibul… şi atunci am pus urechea la uşă, răspunde servitorul, fără să se tulbure. Fiţi încredinţată c-aş fi pătruns cu forţa, dac-ar fi fost necesar.

Leonie se întoarce, îndreptându-se spre pat:

— Aşadar, ai auzit ce am discutat?

— Cuvânt cu cuvânt, doamnă contesă.

— Şi?

— Mi-am făcut şi eu fel de fel de gânduri, doamnă contesă. Dacă am bătut acum la uşă, am făcut-o numai pentru că voiam să vă cer instrucţiuni. L-aş fi putut prinde pe omul acela pe când cobora pe balcon, o lovitură în cap şi l-aş fi făcut inofensiv, dar i-aţi spus să vină mâine-noapte şi aveţi tot timpul să chibzuiţi în linişte ce e de făcut.

Leonie se trântise pe pat şi tânărul îi urmăreşte fiecare mişcare, cu priviri înflăcărate. Ştie că e singur cu ea în casă şi că dânsa nu se poate baza decât pe ajutorul lui. De ce să mai aştepte cu mărturisirea că graţiile ei fac să-i clocotească sângele?

— Aşează-te colo pe scaun şi ascultă ce am să-ţi spun, Anton.

Supus ca un câine, el se aşază. O priveşte cu lăcomie. Ea îi vorbeşte în şoaptă, îndemnându-l la crimă, făgăduindu-i o răsplată cum nici nu visase…

Contele Eberhard şi-a respins frumoasa soţie şi a părăsit casa în toiul nopţii. Din ceasul acela, Leonie îl urăşte şi sub imboldul acestei uri se va lăsa de bună voie în braţele altui bărbat.

Treaba cu care vrea să-l însărcineze pentru noaptea următoare, nu e atât de uşoară, dar ochii ei pătrund până în adâncul inimii acestui tânăr copleşit de pasiuni sălbatice.

— Ţine bine minte ce ţi-am spus, încheie dânsa şi-i întinse mâna cu braţul descoperit.

Ameţeala e gata să-l cuprindă, vede strălucirea pietrelor din degetele ei, asemănătoare cu ochii de şarpe, dar el urmăreşte liniile fine ale braţului plin, vede pieptul ei ce tresaltă şi căzând în genunchi, duce la buze degetele încărcate de inele.

— Fă cu mine ce vrei, doamnă contesă! strigă el, cu glas pătimaş. Sunt dispus să fac şi o crimă, dacă-mi laşi unica speranţă…

Ea îşi smulse mâna şi, zâmbind, arătă uşa:

— Mâine-noapte, nu uita, Anton! Când opera va fi îndeplinită, vom vedea ce se poate face.

Servitorul părăseşte odaia şi în urma lui perfida femeie izbucneşte în râs:

— Idiotul! Nici tu nu eşti altceva decât o marionetă, pe care o fac să joace după plac. Cât de proşti sunt bărbaţii!…

Capitolul 100 – Trădarea

Noaptea se lăsase din nou.

Cu banii pe care îi dăduse Leonie, Max Şerparul se îmbrăcase, încât făcea acum o impresie destul de bună. Dar chipului său ars de foc nu-i poate da altă înfăţişare şi semnele acestea grozave le va purta până la sfârşitul vieţii. Dar ce-i pasă de asta, câtă vreme ştie că undeva, în patrie, trăieşte o fată care-l iubeşte şi plânge pentru dânsul, cu toată desfigurarea lui?

Dragostea pentru această copilă – dispreţuită de ceilalţi oameni – a făcut dintr-însul un alt om şi a transformat dorul lui de răzbunare, în chibzuială liniştită.

Cu multă nerăbdare aştepta să vină seara şi apoi noaptea. Nici nu se gândea să-şi cumpere o armă, dar chiar de-ar fi vrut, nu mai avea cu ce. Îşi spunea că ar fi cu neputinţă ca Leonie să-l trădeze şi de data aceasta.

La ora convenită se furişează în grădina vilei şi iscodeşte de jur-împrejur, dar nu se vede şi nu se aude nimic suspect. Ferestrele de la parter sunt întunecate, numai deasupra balconului se vede o lumină. Uşa e întredeschisă, ceea ce dovedeşte că Leonie îl aşteaptă…

Încetişor începe să urce de-a lungul plantelor agăţătoare, dar de-abia făcuse câţiva paşi şi din tufişul apropiat se iveşte o siluetă, ridică

amândouă braţele şi-l izbeşte cu toată puterea în cap pe bietul Max Şerparul.

Nenorocitul scoate un ţipăt înăbuşit şi se prăbuşeşte pe spate la pământ, unde rămâne nemişcat, în bătaia razelor lunii.

— Cred că i-a fost destul! îşi spune Anton, aplecându-se asupra victimei sale.

Pălăria lui Max căzuse jos şi tânărul servitor îi face vânt cu piciorul. Ca un mort zace întins individul şi Anton îşi întoarce capul cu groază, căci chipul desfigurat trezeşte într-însul un simţământ neliniştitor. Marioneta contesei Leonie ţine încă în mână bucata de lemn cu care dăduse lovitura; acum, însă, o aruncă în tufiş şi scoate un fluierat.

Uşa de la balcon se deschide încetişor şi contesa, în cămaşă de noapte se apropie de balustradă.

— Cum stăm? întrebă ea, privind în jos.

— Totul e în regulă! răspunde celălalt. E ţeapăn. Când lovesc eu, nu prea dau greş, doamnă contesă.

— Taci, Anton, şi nu rosti numele meu. Fă şi restul, apoi vino sus, unde te aştept.

— Puteţi avea încredere în mine! răspunde tânărul şi se depărtează.

Peste câtva timp, ajunge cu victima sa la ţărmul mării. Acolo se află, lângă barca cu motor, o bărcuţă obişnuită.

Gâfâind, Anton, lasă jos pe Max Şerparul şi-şi şterge sudoarea de pe frunte.

— Individul e greu al dracului! murmură el.

Apoi, încredinţându-se că nu e nimeni în jur, adună câteva pietre de pe jos, cu care umple buzunarele celui neînsufleţit. De abia după asta îl aşează în barcă, o desprinde de ţărm şi porneşte în larg.

Drumul nu durează prea mult; se opreşte în apropierea unor stânci, care ies din apă, colţuroase.

Un râs ironic îi scapă de pe buze.

Într-adins nu spusese nimic contesei, c-ar şti ceva despre hârtiile pe care Max Şerparul le purta la el. Ea nu va câştiga prea mult, din faptul că-l îndepărtase pe acest om care-i cunoştea tainele, căci locul lui va fi luat de Anton. Contesa nu bănuieşte lucrul acesta, căci dânsa îi spusese să umple cu pietre buzunarele lui Max şi apoi să-i afunde trupul, pentru ca în felul acesta să fie înmormântată de-a pururea taina.

— Aşa! murmură Anton, acum să-l scotocim niţeluş pe băiatul ăsta.

Scoate o lanternă din buzunar şi o aprinde. Desface repede haina adormitului şi după puţin timp a găsit pachetul cu scrisori. Îl ascunde în buzunarul său şi încheie la loc haina celuilalt, apoi stinge lanterna.

În clipa însă, când pune mâna pe vâsle pentru a porni în larg, unde

trebuia să-l înece pe Max Şerparul, se simte străbătut de un fior de spaimă.

— Opreşte! Nicio mişcare, altfel eşti un copil al morţii! răsună un glas.

Anton scapă lopeţile din mână… O lumina albă, puternică, ţâşneşte deodată, orbindu-l, în aşa fel că el nu poate vedea cum se apropie cu viteză o barcă de a lui şi o mână înarmată cu un revolver ţinteşte spre el.

— Ce vreţi de la mine? strigă el, în prada unei spaime de nedescris.

În cealaltă barcă se află o singură persoană… o femeie.

Nu e nimeni alta decât „Vipera". De când contele Eberhard fusese în vila „La Patrie", ea supraveghează necontenit casa şi împrejurimile. Nu-şi îngăduie niciun pic de odihnă, căci simte că femeia aceea primejdioasă nu va renunţa să pună ceva la cale.

Tot spionând prin grădină, auzise în toiul nopţii ţipătul de moarte pe care-l scosese Max Şerparul, când Anton îl lovise cu bucata de lemn.

Era prea târziu să mai intervină pe loc, de aceea se mulţumi să urmărească ce se va petrece în urmă. O barcă se afla oricând pe ţărm, în dreptul vilei şi „Vipera" sări într-însa, îndreptându-se spre vila alăturată. Aici, în umbra unui copac, se puse la pândă.

Nu trecu mult şi-l văzu apărând pe Anton şi aruncând victima la pământ. Luna lumina îndeajuns pentru ca fosta detectivă să poată vedea ce se petrecuse aici.

Lăsă pe celălalt să-şi încarce victima în barcă, apoi urmări direcţia ce o luase şi după ce se îndepărtă o bucată, porni şi ea în larg, tăind drumul lui Anton.

— Cine eşti dumneata? gâfâie criminalul surprins. Ce vrei de la mine?

— În primul rând să împiedic o crimă, răspunde femeia. Cine e omul din barca dumitale? Răspunde sau te culc la pământ!

Anton şovăie o clipă, dar văzând ţeava revolverului îndreptată spre el, răspunde silit:

— E un vagabond care a vrut să pătrundă la noi şi pe care l-am lovit cam tare în cap.

— Dumneata eşti servitorul contelui de Hohenegge, nu-i aşa? întreabă „Vipera" fără să-şi piardă cumpătul.

Anton şovăie iar. Dar fosta poliţistă strigă cu glas poruncitor:

— Vorbeşte, căci nu-mi pot pierde vremea cu dumneata!

— Da, răspunde el, scurt.

Dac-ar fi ştiut cu cine vorbea! El nu văzuse niciodată chipul „Viperei", şi nu ştia în ce legături se află cu stăpânii săi.

— Îţi voi spune ce cred eu despre cazul acesta, îi zise femeia. Din însărcinarea şi ordinul contesei Leonie l-ai momit pe omul acesta în

grădina vilei voastre şi acolo i-ai făcut de petrecanie. Vrei să mărturiseşti sau nu?

Anton încearcă să strige, apărându-se de această acuzaţie, dar revolverul se apropiase de tâmpla lui şi el vede cum degetele necunoscutei sunt gata să apese pe trăgaci.

— Da, da… gâfâie el şi face ochi mari de groază. Aşa este! Eu sunt însă numai servitorul doamnei contese şi fac ceea ce ea cere de la mine.

— Bine, în privinţa aceasta ne-am lămurit! Acum mai departe. Ce fel de hârtii erau acele din pacheţelul pe care l-ai scos din buzunarul omului?

Anton holbează şi mai mult ochii.

— Cred… c-ar fi o taină… bâlbâie el.

— Cum se numeşte omul pe care l-ai doborât?

— Oamenii îi spun Max Şerparul. Locuieşte prin vecinătatea contelui Hohenegge şi de curând a scăpat cu viaţă dintr-un incendiu. Coliba lui a ars şi un braconier l-ar fi salvat în ultimul moment. Cu hârtiile acestea voia să exercite un şantaj asupra doamnei contese.

Chipul „Viperei" se luminează dintr-odată. Pieptul începe să-i tresalte şi un gând îi fulgeră prin creier.

„Sfinte Dumnezeule! Dacă pacheţelul ăsta ar conţine tocmai scrisorile, pe care pusese pe Margot să le fure din palatul Hohenegge?"

— Şti ce scrie în hârtiile astea? întreabă ea cu glas poruncitor.

— Cred că e vorba de o taină, care poate pierde pe contele de Hohenegge. Nu prea cunosc chestia şi voiam să citesc mai întâi scrisorile.

„Vipera" respiră uşurată.

— Dă pachetul încoace! zice dânsa. Nu şovăi nicio clipă, altminteri trag!

Anton scrâşneşte din dinţi şi întinde femeii pacheţelul.

Aceasta îl ia cu mâna tremurândă şi tot trupul îi este străbătut de un tremur nervos. Sunt scrisorile pentru care luptase atâta, pe care căutase să le recapete.

Ce să facă acum cu servitorul? N-ar avea niciun rost să-l predea poliţiei, căci nu vrea să se cunoască de către autorităţi tainele vieţii ei.

— Ce va spune doamna contesă când te vei înapoia acasă şi-i vei comunica cele întâmplate? întreabă ea deodată.

— Mă voi feri să-i spun adevărul.

— Bine. Pare să nu fii prea prost. Acum adu-l pe omul ăla în barca mea. Dacă mai trăieşte sau nu, voi stabili mai târziu. Ce voiai să faci cu el?

— Din ordinul doamnei contese, voiam să-l înec în mare.

— În cazul acesta te vei înapoia la vilă şi-i vei comunica stăpânei dumitale că ţi-ai îndeplinit misiunea. Mulţumeşte lui Dumnezeu c-ai

scăpat atât de ieftin, căci poliţia nu ştie de glumă în cazuri dintr-acestea. Ia-o din loc, deci!

Anton n-avu încotro. Îl ridică pe Max Şerparul şi cu multe sforţări izbuteşte să-l transporte în barca „Viperei". Apoi începe să vâslească spre ţărm îndepărtându-se de locul unde necunoscuta rămăsese încă cu barca sa.

De-abia când ea îl zăreşte dispărând în zare, aprinde din nou lanterna şi luminează chipul omului întins pe scândurile bărcii. Îi vede chipul hidos, cu urmele arsurilor, dar prea văzuse ea multe în cariera ei de poliţistă, ca să rămână înspăimântată. Singurul lucru pe care vrea să-l afle, e dacă Max Şerparul e mort sau numai leşinat.

Privirile îi cad din nou, asupra pacheţelului cu scrisori. Îl strânge la piept şi simte o bucurie neţărmurită.

Leonie poate acum să facă ce vrea, poate să facă destăinuiri câte o pofti, totul va fi degeaba, căci nu posedă niciun fel de dovezi şi dânsa, „Vipera", mai curând şi-ar muşca limba decât să prăpădească pe tânărul conte de Hohenegge.

În clipa aceasta i se parte că aude un oftat uşor de pe buzele omului neînsufleţit din barcă. Repede scoate din buzunar o sticluţă cu nişte picături întăritoare şi o apropie de gura lui Max. După câteva minute trupul acestuia e străbătut de un tremur uşor. „Vipera" zâmbeşte mulţumită, stinge lanterna şi pune mâna pe lopeţi.

Vâsleşte cu putere pe întuneric şi după scurt timp acostează în faţa vilei „La Patrie". Oricât i-ar veni de greu, nu-i rămâne altceva de făcut decât să ducă singură trupul celui salvat. În vilă nu se află decât camerista lui Margot, dar „Vipera" nu vrea s-o iniţieze în taina ei.

Cu multe sforţări, ea izbuteşte să târască trupul lui Max până la scară şi acolo îl sprijină cu spatele de un copăcel. Dar sus pe scări nu va izbuti să-l ducă singură. De aceea îi mai toarnă câteva picături în gură, până când nenorocitul îşi mai revine puţin. Nu se vede nicio rană, şi asta se explică prin faptul că lovitura a fost atenuată datorită pălăriei; ea l-a doborât la pământ, dar nu l-a ucis.

După vreo zece minute, Max deschide ochii şi priveşte rătăcit. Cine să fie femeia îmbrăcată în negru, care-l priveşte cu atenţie?

— Încearcă de te ridică! îi spune „Vipera", te voi sprijini şi eu pe cât îmi vor îngădui puterile. Trebuie să urcăm scara. Sus vei găsi un pat, pe care te vei putea odihni.

Tânărul pare că-şi dă seama de ce s-a întâmplat şi în mod cu totul mecanic încearcă să îndeplinească cererea fostei detective. Ea îl apucă de subţiori şi cu multă greutate, urcă scările de piatră care duc în grădină. În cele din urmă ajung la intrarea vilei. Şi, după cinci minute, Max Şerparul stă întins pe un pat ca lumea, într-una din odăile de la parter.

În timpul acesta Anton ajunsese cu barca la vilă. În cursul

drumului îşi făurise planul.

Urcă în grabă scările şi văzu lumină în dormitorul contesei, ceea ce dovedea că e aşteptat. Camerista dormea demult, după cum prea bine ştia Anton.

După câteva minute se afla în faţa Leoniei. Chipul ei era cam palid, în schimb ochii erau plini de văpaie. Anton închise uşa în urma lui şi se apropie cu zâmbetul pe buze de stăpâna sa.

— S-a făcut! spune el în şoaptă şi-şi trece mâna peste frunte, ca şi cum ar fi avut mult de furcă.

Văzu pieptul frumoasei femei tresăltând puternic şi un fior de patimă îi trecu prin trup.

Acum va trebui să fie a lui, căci de dragul ei făcuse totul ce ar fi putut cere o femeie unui bărbat.

Leonie observă cu atenţie toate mişcările tânărului. Era destul de isteaţă ca să-şi dea seama ce va urma. Cu toate astea rămâne nemişcată pe pat, ridicând doar puţin capul încadrat de bucle negre.

— Povesteşte-mi cum s-au petrecut lucrurile, cere ea.

Anton se sprijină cu spatele de o măsuţă şi începe să istorisească cum l-a doborât pe Max Şerparul pe când aceasta se căţăra pe balcon, cum îl transportase în barcă, îi umpluse buzunarele cu pietre şi vâslind spre larg îl afundase în mare.

În tot timpul cât vorbise Anton, Leonie privea ţintă tapiţeria de pe peretele din faţă.

— Era mort? întrebă apoi încetişor.

— Nu ştiu, răspunse Anton, dând din umeri. Lovitura pe care i-am dat-o a fost destul de puternică şi l-a lăsat în nesimţire. Din parte-mi, n-are decât să se trezească, colo jos, în tovărăşia peştilor. El nu vă mai poate fi primejdios, doamnă contesă. După cum vedeţi, v-am îndeplinit ordinul cu exactitate şi nădăjduiesc că răsplata nu va întârzia.

— Te voi răsplăti din belşug, Anton, fii pe pace! Aşteaptă până se întoarce contele, soţul meu, şi-i voi spune să-ţi dea o sumă importantă; dacă vei vrea, nu-ţi va sta nimic în cale să-ţi părăseşti slujba de servitor.

Un hohot de râs îi loveşte auzul.

— Mă simt foarte bine în apropierea dumneavoastră, doamnă contesă, şi dacă permiteţi, rămân deocamdată aici.

— Cum vrei! îi răspunde Leonie. Acum, lasă-mă însă singură, nervii îmi sunt aprinşi şi vei pricepe lesne că lucrul e explicabil. Încuie toate uşile şi poartă de grijă să n-avem vreo vizită neplăcută.

— Am făcut-o asta doamnă contesă, căci – ca să fiu sincer – nici eu n-aş vrea să fiu tulburat în clipele noastre de fericire.

Contesa face pe mirata şi i se adresează cu mândrie:

— Te opresc să-mi vorbeşti în felul acesta, Anton! Ţi-am mai spus-o

de câteva ori. Serviciile pe care mi le-ai făcut, ţi le voi răsplăti cu aur. De-altfel…

Nu-şi sfârşi fraza, căci tânărul servitor se şi apropiase de ea, luându-i mâna. Chipul îi era schimonosit de patimă şi ochii săi înghiţeau cu lăcomie făptura minunată pe care o avea în faţă.

— Ai devenit a mea cu trup şi suflet, doamnă contesă! exclamă el cu glas schimbat. Nu te obosi să mă alungi de lângă dumneata. Nu mă mai poate reţine nimic, căci am îndurat chinurile iadului, până-n această clipă a triumfului. Am devenit acum unul al altuia şi nicio deosebire de clasă nu mai există între noi. Eu sunt un ucigaş, dumneata eşti tovarăşa mea. Nu mă interesează taina care te-a legat de nenorocitul acela. Eu mă ţin de ce este al meu şi nimic în lume nu mă poate face să renunţ. Contele se află în clipa de faţă la Marsilia şi nimeni nu e aici pe aproape, ca să ne poată tulbura fericirea. În sfârşit, vei fi a mea, frumoasă contesă.

Servitorul părăsise orice respect şi nu mai era decât un bărbat pe care pusese stăpânire cu furie patima cărnii.

Dar în clipa când vru să-i cuprindă gâtul cu mâinile, ea îl izbi cu pumnul în faţă. Asta, însă, nu făcu decât să sporească excitarea tânărului. Cu brutalitate el îi rupse rochia subţire în dreptul pieptului, dar contesa ridică mâna dreaptă şi oţelul unui revolver luceşte în aer. Prevăzuse ea ce putea să se-ntâmple şi ascunsese arma sub pernă.

Anton rămâne ca împietrit, privind ţeava revolverului.

— Aşadar, acesta e răspunsul dumitale, doamnă contesă? strigă el, izbucnind într-un hohot aspru de râs.

Voia să dea impresia că e speriat de această întorsătură şi Leonie se lăsă înşelată de aparenţe. Dar peste câteva clipe un ţipăt scăpă de pe buzele ei, căci cu o mişcare fulgerătoare Anton îi apucase mâna şi i-o răsucise.

Două împuşcături detunară, dar gloanţele se înfipseră în covor. După o luptă de câteva minute frumoasa contesă Leonie fu învinsă şi Anton aruncă arma într-un colţ al odăii.

Nimeni nu veni stăpânei sale în ajutor şi astfel ea deveni amanta lui.

Capitolul 101 – Otravă

A doua zi dimineaţă.

În vila contesei domneşte linişte adâncă. Leonie îşi chemă târziu de tot camerista, şi aceasta o găsi pe stăpâna ei foarte palidă, dar destul de bine dispusă.

Anton avea o atitudine cu totul schimbată. În lipsa contelui, se purta ca şi cum ar fi stăpânul casei şi o repezise în câteva rânduri pe cameristă, care-i ceruse ceva. Fata se plânse Leoniei, dar nu prea găsi

satisfacţie. Stăpâna îi răspunse rece că Anton o fi avut motiv să întrebuinţeze un ton aspru şi-i spuse să nu mai vină la ea cu asemenea plângeri.

După masă, Leonie părăseşte vila, îmbrăcată într-o rochie elegantă. Anton însuşi îngrijise de trăsură şi ajută să se urce. Amândoi schimbă o privire rapidă şi, în vreme ce contesa se depărtează, servitorul rămâne în vilă. Zâmbeşte ciudat şi-şi freacă mâinile.

Mai poartă încă livreaua de servitor, căci contele se va reîntoarce în curând, şi el nu trebuie să aibă vreo bănuială. Dar Anton e încredinţat că nu va trece mult şi situaţia se va schimba.

În acest timp, trăsura cu frumoasa femeie se-ndreaptă spre Monaco, unde ea intenţionează să facă o vizită la cazinou. I-ar fi fost cu neputinţă să rămână azi singură cu Anton, care repurtase o izbândă desăvârşită asupra ei. Degeaba ar fi încercat să se mai împotrivească, căci în cele din urmă trebuia să-şi dea seama că nu poate proceda cu destulă energie faţă de el. Un singur lucru o consola: tânărul îi era credincios cu trup şi suflet şi ea îl va putea folosi în multe împrejurări, dacă va fi nevoie.

Ghemuită pe pernele trăsurii, îşi frământa creierul în fel şi chip. Eberhard se va reîntoarce peste o zi, două. Apoi vor pleca spre Hohenegge, de care se leagă amintiri atât de apăsătoare pentru dânsa.

Gândul la această înapoiere o face să scrâşnească din dinţi şi mintea ei făureşte noi planuri întunecate.

Câteva cuvinte doar şi l-ar putea distruge pe Eberhard, căci chiar dacă hârtiile s-au pierdut, ea ştie că destăinuirile ei verbale tot l-ar doborî.

Dar ce va câştiga de pe urma asta? Dacă dânsul nu e conte de Hohenegge, nici ea nu e contesă. Căsătoria lor se va desface şi averea de milioane va trece în stăpânirea statului, căci probabil că nu va fi uşor de găsit adevăratul moştenitor. Şi atunci va rămâne pe drumuri, fără bani şi fără nume.

Trebuie să caute altă cale, pe care să se răzbune.

Trăsura îşi încetineşte mersul. Ajunsese pe străzile Monacoului. În ochii Leoniei se aprinde o flacără ciudată. Un zâmbet îi pluteşte pe buze şi ea murmură deodată:

— Să-mi târăsc viaţa alături de acest moralist? Nu. Când ai făcut primul pas alături de drumul drept, nu trebuie să te mai sperii de alţi paşi, când e vorba să-ţi atingi ţinta. Orice ar fi, eu rămân contesă de Hohenegge şi curând-curând milioanele vor fi în mâna mea, fără ca domnul conte să se poată opune câtuşi de puţin.

Trăsura opreşte. Vizitiul deschide uşiţa şi ajută doamnei să coboare.

— Am ajuns la cazinou, madame, spune el politicos.

Contesa îi întinde o monedă de aur şi păşeşte pe lângă el, în

atitudine mândră. Deoarece posedă o carte de intrare în cazinou, nu i se pune nicio piedică şi pătrunde înăuntru.

E o zi minunată cu soare şi natura zâmbeşte cuceritor. Frunzele mari ale palmierilor se leagănă în vânt, florile împrăştie arome îmbătătoare, verdeaţa din parcuri încântă privirea…

Dar nimeni din jurul meselor de joc nu se preocupă de frumuseţea zilei. Chipurile celor mai mulţi sunt palide şi ochii lor urmăresc cursul jocului. Aurul circulă de la unul la altul şi sunetul metalului galben formează o simfonie demnă de un mare compozitor.

Leonie păşeşte încetişor de la o masă la alta, până găseşte în cele din urmă un loc liber. Începe să joace imediat şi patima pune stăpânire pe ea.

Deodată tresare, speriată. O mână îi atinge braţul.

— Mai fă o pauză, doamna mea! aude ea un glas, al cărui sunet o face să se cutremure. Norocul nu rămâne credincios.

Întoarce capul şi vede alături de ea un bărbat elegant, a cărui barbă albă îi dă un aer de distincţie. Simte ochii negri ai acestuia aţintindu-se asupra ei şi ca prin farmec îi dispare roşeaţa din obraji.

Hector Rammont!

Îl recunoaşte cu toată masca-i desăvârşită. Un zâmbet încreţeşte buzele frumoasei femei, apoi dă uşor din cap.

— Îţi mulţumesc, domnule, pentru sfatul bun pe care mi l-ai dat şi în mod excepţional îl voi asculta.

Prinţul Bentivoglio îi ajută să strângă aurul într-o pungă de piele, apoi face semn unui funcţionar al cazinoului căruia-i predă punga, care e plumbuită imediat.

— Unde să ducă banii, doamnă? întreabă el apoi politicos pe contesă.

Leonie dă indicaţia cuvenită şi se depărtează cu prinţul Bentivoglio. Acesta ştie acum că fosta lui prietenă locuieşte într-o vilă din Nisa şi a devenit contesă de Hohenegge.

Fără să-i ceară permisiunea, îi oferă braţul şi o conduce afară. Aici pot schimba câteva cuvinte, fără să fie spionaţi de cineva.

— M-ai recunoscut îndată, Leonie? întreabă el, oprindu-se sub palmierii înalţi.

— A fost de ajuns să privesc în ochii tăi, Hector. Cine i-a simţit odată fixându-se asupra lui, te recunoaşte dintr-o mie.

— Drace! Asta ar putea fi primejdios pentru mine! murmură Masca-Roşie. Noroc numai că nu posedă toţi spiritul tău de observaţie. Cred c-am avea de vorbit ceva împreună. Nu eşti de părere să căutăm un loc mai sigur decât acesta?

Leonie clatină capul, în semn de aprobare.

Falsul prinţ face semn unui birjar şi cei doi se urcă în trăsură, îndreptându-se spre un local cunoscut.

După zece minute ajunge la destinaţie şi prinţul Bentivoglio pare să fie cunoscut aici, căci chelnerul se înclină, respectuos în faţa lui şi conduce perechea elegantă într-un „separé” din etajul de sus.

După alte zece minute, cei doi se află singuri în odaia bine capitonată, în faţa unei sticle cu vin scump.

— A fost o întâlnire minunată, Leonie, spune Masca-Roşie, râzând. Nu ne poate auzi nimeni aici, cunosc eu bine aceste încăperi. În consecinţă, nu trebuie să te fereşti. Înainte de toate, o întrebare: ai devenit într-adevăr contesă de Hohenegge? Vreau să-nţeleg cu asta dacă eşti considerată ca atare în mod legal, nu numai faţă de oameni.

Leonie răspunde râzând:

— Tot atât de legal ca o lucrătoare care se căsătoreşte cu logodnicul ei.

— De când vă aflaţi aici? Mă miră că nu te-am întâlnit încă niciodată, şi nici pe soţul tău.

Ea îi răspunde în câteva cuvinte.

Falsul prinţ ciocneşte cu dânsa paharul şi spune:

— Eu sunt de mai multă vreme pe lângă Monaco. Vei afla tot ce vrei despre mine, dacă te vei informa la cazinou asupra personajului bătrân cu barba albă şi înfăţişare distinsă. Aşadar: mă numesc actualmente prinţul Bentivoglio şi sunt proprietarul castelului maur, de pe ţărmul mării.

— Desigur că urmăreşti ceva cu asta? întreabă ea.

El dă doar din umeri.

— Despre asta vom sta de vorbă probabil altă dată. Principalul e: ai intrat în posesia milioanelor din Hohenegge? Ştii, odinioară era vorba numai să atingem ţelul acesta. Ţi-am pus la dispoziţie mâna şi capul meu şi cred că nu te poţi plânge de mine, căci în noaptea aceea totul s-a desfăşurat conform programului; o singură zi încă şi ai fi pierdut jocul, deoarece bătrânul conte Bertram începuse să regrete că se purtase atât de aspru cu Margot. Eu le-am încurcat, însă, socotelile amândurora. Aşadar, eşti contesă de Hohenegge. Acum ştiu unde voi putea găsi o prietenă bună, în ceasurile de primejdie. Cu un milion sau două mă vei putea ajuta oricând, cred.

Intervine o mică pauză.

Masca-Roşie observă cu atenţie chipul Leoniei. Apoi zice deodată:

— Mi se pare că văd o umbră pe fruntea ta. După cât s-arată, n-ai găsit fericirea la care te aşteptai, Leonie. Nu cumva o fi aflat domnul conte de mânăriile tale ascunse?

Chipul frumoasei femei căpătă o expresie de groază. Ea se ridică brusc de pe scaun şi apucă braţul lui Rammont.

— Şi dac-ar fi aşa? strigă dânsa. Dacă nu ne mai putem înţelege unul cu altul, dacă mi-a azvârlit în faţă ura şi dispreţul său?

Prinţul Bentivoglio răspunde cu linişte desăvârşită:

— În cazul acesta ţi-aş da sfatul să-l ucizi şi pe el.

Cu toată ticăloşia ei, Leonie se cutremură, la auzul acestor cuvinte. Dar se reculege repede. Acesta a fost gândul pe care-l avuse pe când venea încoace în trăsură. Nu avea însă nicio dispoziţie să-i povestească lui Rammont ce se-ntâmplase între ea şi servitorul Anton.

— Îţi voi aminti probabil de acest cuvânt, Hector! murmură ea, apropiindu-se de el. Află deci că între noi doi nu mai poate exista decât ură şi luptă. Margot Hartenberg, fiica lui Ochi-de-Pisică, duşmanul tău cel mai înverşunat, a ieşit iar la iveală, de parcă ar fi înviat din morţi. Nenorocirea a vrut să fie în apropierea mea şi a trebuit să fiu martoră la scena când Eberhard a strâns-o în braţe şi a sărutat-o pe frunte. Până atunci eram a lui cu toată pasiunea, dar din clipa aceea am simţit că s-a schimbat ceva în inima mea. Am jurat acestor doi oameni să-i distrug şi n-am ezitat să trag cu revolverul pe fereastră.

— Şi probabil că nu l-ai atins pe niciunul! râse Masca-Roşie, cu ironie.

— Voi găsi alte mijloace, Hector, strigă ea, înfuriată de batjocura lui. Mai întâi vreau să-l văd pe Eberhard la picioarele mele, pe el căruia i-am căzut în genunchi, în nădejdea că pasiunea mea va găsi răsunet şi în inima lui. Când va zace zdrobit în faţa mea, va veni şi rândul lui Margot.

— Asta ar fi trebuit să ţi-o spui ceva mai de vreme, Leonie, răspunde falsul prinţ. E bine să eviţi împuşcăturile, când te afli printre oameni străini, căci, altfel, nu poate ieşi ceva bun. Ce vei face când poliţia te va aresta?

— Nu cutează s-o facă; probabil că soţul meu i-a rugat pe ăia de la poliţie să treacă sub tăcere cazul acesta. M-a părăsit şi se află acum în Marsilia, după cum spunea. Eu simt, însă, că a plecat numai ca să nu mă mai vadă pe mine, căci mă dispreţuieşte mai mult ca pe o femeie de stradă. Ajută-mă, Hector, să mă răzbun pe bărbatul acesta, care mi-a devenit duşman! Aş fi putut să-l nimicesc, aş fi putut să fac dintr-însul un cerşetor, în aşa fel încât să fie alungat cu câinii de la Hohenegge, dar în cele din urmă am renunţat la ideea asta. Vreau să rămân contesă, dar el trebuie să moară şi să mă lase moştenitoare.

Masca-Roşie umplu liniştit paharele golite, îl duse la gură pe al său, apoi răspunse:

— Ce-mi pretinzi deci, Leonie? Vrei un mijloc spre a-l nimici? Probabil că vrei să-l pândesc pe întuneric şi să-l târăsc la ţărmul mării pentru a-l îneca? Să-ţi pun la dispoziţie câţiva din oamenii mei în scopul acesta?

— Nu! exclamă ea cu glas răguşit şi mâinile i se cramponează de masă. Dă-mi o otravă, ca să-l pot ucide pe ascuns! Ştiu bine că tu ai tot felul de picături dintr-acestea. Când Eberhard se va reîntoarce – foarte

curând probabil – mă va sili să plec cu dânsul la Hohenegge. Fie, voi pleca în Germania cu el, dar numai pentru a-l înmormânta în cripta castelului.

— Şi apoi, Leonie? întreabă regele criminalilor. Ce voi aveau eu dacă îţi voi întinde mâna şi de data asta?

Perfida femeie i se aruncă la piept şi-şi încolăceşte braţele în jurul gâtului său.

— Ia-mă cu tine şi fă ce vrei din mine! strigă ea. Odinioară, la Paris, mi-ai jurat să nu mă uiţi niciodată şi să-mi fii prieten la nevoie. Acum a venit vremea să-ţi ţii cuvântul.

— Ai dreptate, Leonie, răspunde el, numai că uiţi că ai dispărut frumuşel într-o bună zi, şi te-am regăsit de-abia la Hohenegge. Dar eu nu-ţi port ură pentru asta şi va veni momentul când îţi voi prezenta socoteala. Şi acum, să discutăm sentinţa de moarte a lui Eberhard de Hohenegge.

— Când îmi vei procura picăturile, Hector? întreabă ea repede.

Un zâmbet drăcesc pluteşte pe figura lui. Îşi reaminteşte deodată de ceasul acela, la „Charité” în Berlin, când Alice îi adusese câteva picături, care-l făcură să pară mort. Acum va face dânsul acelaşi lucru cu domnul conte Eberhard. Cu singura deosebire că nu se va folosi şi de antidot.

— Mâine noapte la ora douăsprezece, un bărbat va veni la poarta vilei tale şi-ţi va înmâna sticluţa, răspunde el, liniştit. Să nu-l întrebi nimic, după cum nici el nu-ţi va adresa niciun cuvânt! Şi acum, fii atentă la ce ţi voi spune: Picăturile pe care ţi le procur, au un efect cu totul deosebit. O ţigancă bătrână m-a învăţat cândva cum să le prepar. Le-am botezat „Aqua toffana”. Cinci picături dintr-acestea, date unui bărbat sau unei femei, trezesc senzualitatea şi pasiunea. Zece picături din lichidul acesta care are limpezimea apei, provoacă rigiditatea trupului care, ţine zile de-a rândul. Douăzeci de picături, determină un atac de apoplexie. Acum, procedează cum vrei Leonie, eu din parte-mi, îţi doresc mult noroc. De fapt, e o coincidenţă ciudată ca tatăl şi fiul să fie ucişi de mâna mea. Vezi cât fac eu pentru tine! Nu uita lucrul acesta, căci voi veni într-o zi să-mi iau răsplata. Hector Rammont nu uită să-şi încaseze datoriile.

Cei doi ticăloşi îşi strâng mâinile şi după o jumătate de ceas părăsesc localul. De abia când se lăsase noaptea, se-ntoarse Leonie acasă.

Anton umblă bănuitor încolo şi-ncoace. Mutra contesei nu-i place deloc şi dac-ar şti că ea plănuieşte ceva împotriva lui, şi-ar lua măsurile de rigoare.

Târziu noaptea soseşte o telegramă, prin care contele îşi anunţă sosirea pentru a doua zi după-amiază. Leonie zâmbeşte ciudat şi intră în odaia ei.

Pentru a nu da prilej cameristei să intre la bănuială, Anton rămâne rezervat de data asta. Dar când fata se duce la culcare se-ndreaptă spre apartamentul contesei.

Deodată aude o uşă deschizându-se. Anton se lipeşte de perete, la umbra unor plante dintr-un vas mare. Probabil că Leonie plănuieşte din nou ceva, altfel n-ar coborî acum scările, la miezul nopţii.

Servitorul o urmăreşte cu privirile şi când aude deschizându-se uşa principală, se ia după dânsa, în vârful picioarelor.

Leonie ajunge în parc şi păşeşte grăbită spre grilajul care dă în stradă. Nici nu bănuieşte că e urmărită de Anton.

Ea rămâne locului şi priveşte cu încordare. Se scurg câteva minute, apoi se aud din depărtare douăsprezece lovituri de orologiu.

Aproape în aceeaşi clipă se aud şi paşi în stradă şi în faţa grilajului îşi face apariţia o făptură. O mână se strecoară printre zăbrele şi contesa ia în primire sticluţa făgăduită.

Braţul se trage îndărăt şi Leonie dispare ca o umbră, în tufiş. În vreme ce trimisul lui Hector Rammont se îndepărtează şi el, Anton îşi face apariţia de după copac.

— Mii de draci! scrâşneşte el, ce să-nsemne asta? Cei doi nu schimbaseră nici cu cuvânt între dânşii, şi de vreo idilă nici nu poate fi vorba, de asta sunt încredinţat. După cât am putut observa la lumina felinarului din stradă, individul a predat Leoniei un obiect. Trebuie să aflu despre ce e vorba. Sunt sigur că iar a pus la cale o maşinaţiune, scumpa mea contesă.

Pe un drum ocolit se înapoiază în vilă. După oarecare chibzuială, Anton bate la uşa Leoniei, dar de-abia după câteva minute i se răspunde.

— Sunt obosită şi vreau să mă culc! zice ea.

Servitorul strânge pumnii cu furie, dar se linişteşte apoi coboară scara, pentru a se duce în odaia lui.

— Curând de tot voi dezbrăca livreaua de servitor! râde el şi se trânteşte pe pat.

*

A doua zi după amiază, Eberhard de Hohenegge soseşte la vilă. O salută rece pe contesă, în prezenţa cameristei, apoi tânăra pereche ia masa împreună, servită fiind de Anton. Dar în timpul acesta nu schimbă niciun cuvânt între ei.

Eberhard începe îndată să facă pregătirile de plecare. E surprins de faptul că Leonie nu se împotriveşte la proiectul acesta, căci el ştie bine că ea urăşte castelul Hohenegge. Să-şi fi dat seama dânsa că metodele ei nu pot avea niciun succes faţă de el? Nu-şi poate lămuri lucrul acesta, dar şi acum, după ce au trecut câteva zile de la episodul din noaptea aceea, sentimentele din inima lui nu s-au schimbat.

Îngrijorarea pentru viaţa lui Margot îl stăpâneşte de dimineaţa până seara. Înainte de a se îndrepta spre casă, venind de la gară, s-a dus să ia raportul, de la detectivul pe care-l însărcinase cu supravegherea vilei „La Patrie”.

El răsuflă uşurat când află că cele două femei n-au părăsit casa şi detectivul le-a văzut în ajun prin fereastră, luând masa împreună.

Aşadar, Leonie n-a cutezat, în timpul lipsei sale, să întreprindă ceva împotriva lor. Vorbele pe care i le aruncase ea în faţă, cum că va face destăinuiri care îl vor distruge pe dânsul, îl preocupă din ce în ce mai mult. Nu-şi dă seama despre ce poate fi vorba, dar îşi propune să cerceteze lucrurile, atunci când va fi la Hohenegge. Poate că e numai o izbucnire de furie a pătimaşei femei, care-şi dă seama acum că iubirea lui aparţine lui Margot…

Anton îndeplineşte cu mult zel fiecare poruncă pe care i-o dă stăpânul său. Cuferele trebuie făcute şi plecarea va avea loc a doua zi către seară.

Leonie invocă dureri de cap şi rămâne tot timpul întinsă pe pat, în odaia ei.

— Fă pregătirile pentru plecare! murmură buzele ei. De ce nu comanzi şi sicriul, în care vei fi pus?

Sticluţa trimisă de Rammont e ascunsă într-o mică vază şi o poate scoate lesne când va sosi momentul…

Către seară, Eberhard se lasă greu în fotoliul din faţa biroului. Îşi cuprinde fruntea în mâini şi ochii săi se îndreaptă prin fereastra deschisă spre vila unde trăieşte Margot a lui…

El, însă, devenise soţul unei femei pe care o urăşte, care-şi dăduse jos dintr-odată masca pe care o purtase cu atâta măiestrie. El n-are nici măcar dreptul să-şi ia rămas bun de la femeia care este mama copilului său, o fiinţă ce va vedea în curând lumina zilei.

Ce taină ciudată pluteşte iar în jurul ei, de poartă numele doamnei Grosser?

Gândurile se zbat furtunos în capul contelui şi zadarnic încearcă să se descurce din reţeaua lor. Probabil că la Hohenegge va găsi liniştea după care duce dorul.

Se gândeşte la o despărţire da Leonie, fără să ţină seamă de ameninţările ei, că-l va distruge. Dar, şi asupra acestui lucru va chibzui în linişte, când va ajunge la Hohenegge.

Ia o foaie de hârtie şi începe să scrie o scrisoare lungă de rămas bun către Margot.

Îi zugrăveşte chinurile ce le îndură, starea aproape disperată în care se află şi care-l îndeamnă în unele clipe să-şi curme firul vieţii. Dar îşi exprimă, totuşi, speranţa, că se vor mai regăsi cândva, chiar dac-ar fi să se scurgă ani…

„Copilul tău – îşi încheie el scrisoarea – *este şi al meu şi ţi jur pe viul Dumnezeu că-i voi da numele meu cinstit, tot astfel precum îţi voi reda şi ţie onoarea. Asupra noastră apasă cu greutate mâna destinului, dar soarele trebuie să răsară într-o zi şi pentru noi şi atunci vei lua locul aceleia pentru care resimt în momentul de faţă numai ură şi dispreţ şi care are pentru mine aceleaşi sentimente.*

Plecăm acum la Hohenegge, unde vom trăi ca nişte străini unul faţă de altul şi toate sforţările mele vor fi îndreptate spre o singură ţintă: să-mi recapăt libertatea. Leonie să-şi ia jumătate din averea mea şi s-o folosească cum va crede de cuviinţă. Atunci va veni ziua fericirii noastre şi eu voi bate la uşa ta ca logodnic şi te voi aduce în casa mea.

Rămâi cu bine, Margot. Implor Cerul să-ţi dea pacea sufletească de care ai atâta nevoie”.

Pune scrisoarea într-un plic, pe care-l lipeşte cu grijă. O va arunca singur la cutie, căci se gândeşte să facă o mică plimbare prin oraş, spre a-şi linişti nervii.

Capitolul 102 – Crima

Soarele apune încetişor. Dinspre mare suflă un vântuleţ răcoros, plin de miresme îmbătătoare.

Pe terasele hotelului elegant muzica începe să cânte şi lumea mondenă forfoteşte în lumina globurilor electrice. Aici pe Riviera, toată lumea e veselă şi petrece, luând viaţa uşor.

Numai într-o vilă idilică de pe ţărmul mării stau doi oameni, cărora viaţa le-a dat toate bunurile, dar ei se urăsc între dânşii, se blestemă unul pe altul. Şi ceea ce contele Eberhard nici nu bănuieşte, e că un simplu servitor l-a înşelat în chip ruşinos, se furişează ca un hoţ prin casă şi spionează tot ce se petrece.

Cu un oftat greu contele se ridică şi priveşte în jurul său prin cameră. Într-un colţ stă cufărul gata făcut şi totul are înfăţişare tristă.

Eberhard apasă pe un buton şi cere servitorului să-i aducă pălăria şi mantia. Anton aruncă o privire cercetătoare asupra stăpânului său, dar acesta nu-l observă şi părăseşte vila, în tăcere.

Se strecoară până la ţărmul mării, unde se plimbă gânditor. Valurile liniştite se lovesc de ţărm, aurul soarelui care apune luceşte pe suprafaţa întinsă…

Contele se opreşte, contemplând tabloul măreţ ce i se oferă. Niciodată nu-i apăruse marea atât de frumoasă, ca în seara asta când o vede, poate, pentru ultima oară. Melodii duioase răsună de departe, apoi pier în taina înserării, odată cu luna ce apare pe cerul minunat.

Contele se simte brusc străbătut de un fior rece. E ciudat că gândurile-i se duc spre un cavou, prin ferestrele căruia pătrunde

lumina tremurătoare a lunii.

Abătut şi plin de presimţiri rele, Eberhard se înapoiază la vilă. Intră în odaia sa, îl cheamă pe Anton, şi-i spune cu glas liniştit:

— Du-te sus la contesă şi întreab-o dacă e dispusă să plece mâine cu acceleratul, după cum am aranjat.

Anton se înclină şi părăseşte odaia. După câteva minute se înapoiază:

— Doamna contesă comunică domnului conte că se supune în totul dorinţelor dumisale.

Eberhard dă din cap şi servitorul se îndepărtează.

Contele începe apoi să umble prin odaie, în sus şi în jos. De câteva ori îi dă în gând să se ducă în, vila „La Patrie", unde trăieşte Margot… Dar îşi spune apoi că nu trebuie să facă asta, căci ea singură l-a rugat să nu mai vină.

Se face târziu şi Anton vine să-l întrebe pe stăpânul său dacă nu doreşte să cineze. Eberhard refuză, spunând servitorului:

— Nu mi-e foame, te poţi duce la culcare, căci mâine vei avea de lucru. Vezi să nu fiu deranjat de nimeni.

Cam pe la ora unsprezece contele se culcă. În casă domneşte linişte adâncă, dar somnul nu se lipeşte de genele lui. În odaie arde o lampă mică, voalată. Draperiile de la ferestrele ce dau în parc, sunt trase.

Într-un târziu, pleoapele îi cad grele şi îl cuprinde un somn uşor.

Anton doarme şi el în odaia lui, de asemeni şi camerista contesei.

Numai în încăperea în care locuieşte Leonie, e încă lumină. Contesa umblă agitată încolo şi încoace, îmbrăcată într-un neglijé cu broderii bogate. În picioare poartă pantofi uşori, aşa fel că nu face niciun zgomot când merge.

Ea se opreşte deodată în faţa oglinzii de cristal şi priveşte ţintă la tabloul pe care-l reflectează oglinda. Se cutremură de propria-i înfăţişare.

Apoi, îşi aranjează repede părul şi priveşte la ceas. Trecuse de miezul nopţii. Stă şi ascultă cu încordare, dar totul rămâne liniştit. Nici Anton nu va fi martor la ceea ce va face ea în noaptea asta. Mai curând sau mai târziu va căuta să se scape şi de el.

Se îndreaptă spre vaza unde ascunsese sticluţa şi o scoate afară. Se apropie cu ea de lumină şi priveşte lichidul limpede ca apa, cu efecte atât de grozave. Hector Rammont îi dăduse asigurări că picăturile n-au niciun gust.

Ea ştie că Eberhard are pe măsuţa de noapte un pahar cu apă, pe care-l bea când se trezeşte din somn. Ea îşi repetă cuvintele pe care i le spusese Masca-Roşie: „Cinci picături trezesc patima simţurilor, zece picături provoacă rigiditatea trupului şi douăzeci de picături… moartea".

Leonie vâră sticluţa în buzunar şi deschide încetişor uşiţa tapetată,

ţinând în mână o lumânare aprinsă. Ajunge în faţă camerei de dormit a contelui, deschide uşa încetişor şi rămâne locului câteva clipe.

Ochii ei străpung semiîntunericul din odaia în care se aude răsuflarea regulată a aceluia care doarme. Paharul cu apă e la locul său obişnuit. Cu dinţii încleştaţi, ţinându-şi respiraţia, ea se apropie de măsuţa de noapte.

În clipa aceea se cutremură, căci Eberhard făcuse o mişcare, de pare-ar fi vrut să se trezească. Să-l ocrotească oare vreun înger bun în somn?

Nemişcată în faţa patului, Leonie îşi îndreaptă privirile printr-o crăpătură a draperiilor de care e înconjurat acesta şi i se pare că buzele lui se mişcă… Aude şoapte şi-şi apasă repede mâna pe pieptul care zvâcneşte cu putere; un ţipăt e gata să-i scape din gâtlej… Lămurit aude ea numele acelei femei pe care o urăşte de moarte:

„Margot… scumpa mea Margot!”

Dac-ar fi avut un pumnal, Leonie n-ar fi stat o clipă pe gânduri să-l înfigă în trupul lui. Dar, iată că buzele contelui au amuţit din nou şi capul i se odihneşte iar între pernele albe.

Criminala se apropie încetişor de măsuţă şi toarnă picătură cu picătură în pahar.

Numărase mai întâi cinci, dar un zâmbet sinistru îi schimonosi faţa. Nu, nu mai vrea dragostea acestui bărbat, ci moartea lui.

Picăturile cad din nou… zece… apoi mai departe… douăzeci… Culoarea apei nu se schimbă întru nimic.

Leonie închide sticluţa cu dopul şi o vâră în buzunar.

Acum trebuie să se întoarcă repede, aşteptând rezultatul în camera ei. Când soarele va răsări din mare, Eberhard va fi mort şi ea va rămâne singura posesoare a milioanelor familiei de Hohenegge.

În clipa când era să se îndepărteze, contele deschide ochii. Ea vede asta şi fără voie îi scapă un ţipăt de buze. Rămâne în faţa lui, ca o criminală prinsă asupra faptului. Contele se ridică în capul oaselor şi priveşte năuc la ea.

— Tu aici, Leonie? exclamă el. Ce vrei de la mine?

Leonie îşi recăpătase repede stăpânirea de sine. Cu un suspin adânc se lasă în genunchi în faţa patului şi-şi lipeşte capul de marginea acestuia.

— Dorul sălbatic după tine m-a adus încoace, Eberhard! strigă ea şi izbuteşte să se prefacă atât de bine, încât el nu se îndoieşte o clipă de sinceritatea femeii îngenuncheate. M-ai insultat de moarte – continuă ea – ai călcat în picioare iubirea mea şi mi-ai aruncat dispreţul în faţă. Speram să găsesc aici, în Sud, fericirea după care năzuiam atâta şi acum totul e distrus… ne înapoiem la Hohenegge, între zidurile reci ale castelului secular… Eberhard de ce a trebuit să pierd iubirea ta? În noaptea asta n-am putut închide ochii, dorul m-a împins să vin

încoace, căci voiam să te văd cel puţin de departe. Iartă-mă pentru ceea ce am făcut! Plec din nou, văd doar din ochii tăi că nu mai ai niciun pic de iubire pentru mine… disperarea mă cuprinde.

Ticăloasa se ridică şi acoperindu-şi faţa cu mâinile se îndreaptă, clătinându-se pe picioare, spre uşiţa pe unde intrase.

Contele rămâne năuc, mişcat de scena aceasta la care nu se aşteptase. Să fi fost oare sinceră spovedania ei? O voce interioară îi strigă: „Nu! E o viclenie la mijloc”. Dar ce-ar putea să fie?

El nici nu se gândeşte măcar la crima oribilă pe care a pus-o la cale ticăloasa.

Clătinând capul priveşte după ea, dar nu izbuteşte să-şi înfrângă sentimentul de dezgust care-l cuprinde şi o lasă să plece.

— Nu, murmură el, privind ţintă în podea. Între noi doi nu mai există nimic. Ea singură a rupt legătura care ne unea.

Somnul nu se mai lipeşte de genele lui. Un zâmbet visător îi pluteşte pe buze.

— Margot! Margot! şopteşte el, dus pe gânduri. Mi-ai apărut în vis, dar tot atât de lămurit ca atunci când stăteam îmbrăţişaţi sub ramurile copacilor din Hohenegge. Îţi mulţumesc, scumpa mea…

Leonie rămâne afară, în pragul uşii şi pieptul îi tresaltă cu putere.

— A mers bine! murmură dânsa. Ce nu e în stare să facă o femeie însufleţită de ură?! El avea pe buze numele ei şi poate că va striga după dânsa când se va zbate în spasmele morţii. Orice scânteie de milă s-a stins din inima mea, aştept cu nerăbdare să aud ultimul horcăit din pieptul său.

Cu paşi liniştiţi porneşte îndărăt spre odaia ei. Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi stinge lumina. Dar nu poate dormi, căci prea îi sunt nervii încordaţi.

Se plimbă în sus şi în jos prin cameră, apoi, deschide uşa de pe balcon şi priveşte jos, în grădină. Luna luminează potecile albe şi, deodată Leonie se dă îndărăt, cu un strigăt răguşit.

O fantomă albă apăruse în umbra tufişurilor, doi ochi înfundaţi în orbite, care o privesc ţintă, cu o expresie de acuzare.

E numai o viziune, dar contesa rămâne speriată de moarte şi se retrage din odaie. Neliniştea o copleşeşte şi ia hotărârea că pornească din nou spre dormitorul contelui.

Strângându-şi rochia în jurul trupului, pipăind cu mâna zidul rece al coridorului întunecos, înaintează pas cu pas, ca o somnambulă. Ajunsă în faţa uşii, îşi ţine răsuflarea, şi ascultă cu încordare.

Dar nu se aude nimic, nici cel mai uşor zgomot.

— Să fi murit oare de-acum? Fără să scoată un ţipăt măcar!…

Deodată se înfioară toată… Aude lămurit fâşâitul unei cuverturi de mătase şi scârţâitul patului. Apoi un zornăit pe placa de marmură a măsuţei de noapte.

— Paharul de apă! murmură Leonie.

Ea se ţine cu amândouă mâinile de petele, şi tot trupul îi tremură de iritaţie.

Astfel se scurg câteva minute, apoi se aude un zgomot în odaie… un scaun e împins cu putere, se răstoarnă… un ţipăt înăbuşit…

Leonie îşi muşcă buzele şi ar vrea să pătrundă cu privirile prin uşă.

*

Eberhard căutase în zadar să adoarmă, după vizita Leoniei.

Ce voia de la dânsul, femeia aceasta fatală? se întreba el necontenit. E ferm încredinţat că nu dragostea a îndemnat-o să vină pe furiş, în toiul nopţii, în dormitorul lui. Probabil că intenţiona să ducă la îndeplinire vreun plan drăcesc împotriva lui, căci îl urăşte de moarte şi în privinţa aceasta, nu mai poate exista îndoială.

Contele se ridică şi-şi sprijini capul pe braţ.

Îşi frământă creierul, dar fără folos. Timpul se scurge încet şi în cele din urmă el îşi înfundă din nou capul în perne. Gâtlejul îi este uscat şi se simte scuturat de friguri. O clipă şovăie să-şi atingă buzele de pahar… Un gând ciudat îi străfulgeră prin minte, apoi, însă, zâmbeşte cu dispreţ.

„Nu, până acolo nu va merge dânsa. Prea s-ar expune mizerabila."

Duce încetişor paharul la buze şi soarbe apa dintr-o singură înghiţitură.

Se scurg câteva minute, dar setea nu i se potolise; dimpotrivă, pare că frigurile îl cuprind şi mai mult şi un tremur nervos îi zguduie tot corpul.

Priveşte în oglinda din faţa patului şi-şi vede chipul schimonosit.

Ce să fie asta? Parcă nici nu-s trăsăturile lui… Un fior rece îi străbate trupul şi cu o ultimă mişcare aruncă de pe el cuvertura şi sare din pat. Vrea să se îndrepte spre uşă, dar nu-l mai ţin picioarele. Îl cuprind dureri cumplite şi cu un ţipăt înăbuşit se prăbuşeşte. Rămâne ţeapăn pe covorul moale, luminat de lampa de noapte.

După un timp, uşa se deschide fără zgomot şi chipul palid al Leoniei se iveşte în deschizătură. Priveşte o clipă trupul neînsufleţit, apoi se strecoară înăuntru.

În faţa cadavrului soţului ei, un hohot sinistru îi scapă din piept. Se apleacă şi fixându-şi ochii asupra chipului schimonosit, murmură:

— Aşa ai vrut tu, idiotule! De ce ţi-ai legat inima de femeia pe care o urăsc? Ţi-ai meritat soarta şi nu va trece mult până când va veni după tine cocota aceea blestemată.

O cruzime sălbatică îi umple inima. E tovarăşa demnă a omului cu mască roşie şi nu se înspăimântă să semene moartea în jurul ei.

— Douăzeci de picături! murmură ea şi chipu-i nu mai păstrează nimic din frumuseţea care-l orbise o clipă şi pe Eberhard de

Hohenegge. Hector Rammont se pricepe să-şi prepare otrăvurile. Acum sunt singură, stăpâna milioanelor tale, conte Eberhard.

Îşi apropie urechea de pieptul lui, spre a se încredinţa dacă e mort de-a binelea. Şi rămâne liniştită… Soţul ei e mort.

Se ridică repede şi părăseşte camera, a cărei uşă o încuie cu grijă.

Ajunsă în dormitorul ei se trânteşte pe pat şi pleoapele îi cad grele, ca de plumb.

De unde să ştie ea că ochii bănuitori ai lui Anton o urmăriseră în tot timpul? Şi va veni ziua când va simţi puterea servitorului.

Capitolul 103 – La pândă

Alice se trezeşte din leşin, în camera ei din castelul maur. Lampa mare aruncă o lumină puternică din tavan.

Masca-Roşie umblă încolo şi-ncoace pe covorul moale, aruncând din timp în timp câte o privire asupra patului. Trecuse mai bine de un ceas de când s-a reîntors. Joe îi făcuse raportul şi Hector Rammont ştie acum că bănuielile sale au fost îndreptăţite: noul servitor nu e nimeni altul decât Ochi-de-Pisică, celebrul detectiv, tatăl Alicei, şi între ei nu poate exista nicio împăcare, ci doar luptă la cuţite până la distrugerea completă.

Între timp, Hartenberg a fost dus într-o ascunzătoare sigură şi Masca-Roşie avu destul răgaz să chibzuiască ce trebuie să afle Alice din întâmplarea aceasta. El nu ştie încă ce s-a petrecut între detectiv şi fiica lui, dar dânsa va trebui să-i spună.

Tânăra fată, pe care Rammont o dăduse Alicei drept îngrijitoare, păşeşte încetişor în odaie, aducând ceva bolnavei. Masca-Roşie face apoi un semn cu mâna şi fata se retrage.

Alice deschide ochii şi priveşte buimacă în jurul ei. Rammont se opreşte şi rămâne cu braţele încrucişate. Ochii săi se-ndreaptă spre tânăra femeie. Alice l-a recunoscut. Se ridică în capul oaselor şi un suspin adânc îi iese din piept.

— Hector! exclamă ea, ce s-a întâmplat în vreme ce eu zăceam leşinată? Te implor, spune-mi adevărul şi nu trece nimic sub tăcere!

Masca-Roşie se apropie încetişor de pat, aşezându-se pe un scaun.

— Linişteşte-te, mai întâi, Alice, zice el cu glas cald.

Vrea să-i ia mâna într-a lui, dar fata şi-o retrage repede.

— Nu mă atinge, Hector… sunt aproape nebună. Tu nu ştii ce s-a petrecut în odaia asta, în vreme ce erai la Monaco.

— Poate că totuşi bănuiesc ceva, răspunde Rammont. Tatăl tău a fost aici.

Ea îl priveşte cu spaimă:

— Cutezi să mi-o spui în mod deschis?

— Trebuie doar să vorbim despre asta, răspunde el, dând din

umeri. Cel mai nimerit lucru ar fi să dai totul pe faţă. Ochi-de-Pisică, tatăl tău, cel mai mare detectiv al Germaniei, a izbutit să se strecoare în castelul maur, devenind servitorul meu. Trebuie să-ţi mărturisesc că-l urăsc pe omul acesta, după cum mă urăşte şi el pe mine, jurându-mi pieirea. Între noi doi nu mai poate exista împăcare. Când am plecat aseară, i-am dat lui Joe sarcina să-l observe cu atenţie pe noul nostru servitor fără ca el să bage ceva de seamă. Ochi-de-Pisică trebuie să fi aranjat bine lucrurile, căci nu lipsea mult ca să dispară cu tine.

Alice îşi acoperă faţa cu mâinile. Acum îşi aminteşte de tot ce s-a petrecut. Ştie că tatăl ei voia să dispară cu dânsa coborând scara de frânghie atârnată la fereastră, ştie că ea se împotrivise din răsputeri, pentru ca în cele din urmă să-şi piardă cunoştinţa.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu când Joe a pus mâna pe el? strigă deodată nenorocita.

Masca-Roşie nu răspunde imediat şi Alice îl apucă de braţ

— L-aţi omorât! strigă dânsa, înspăimântată. Ţi-ai pătat înc-o dată mâinile cu sânge, Hector. O, încep să mă îngrozesc de tine.

O expresie de mânie se-ntăreşte pe chipul falsului prinţ.

— Să nu mai întrebuinţezi cuvinte dintr-astea, Alice! zice el cu asprime. De altfel, poţi fi liniştită, căci tatăl tău trăieşte şi nu i s-a întâmplat nimic până acum.

Ea îl priveşte cu neîncredere, izbucneşte în lacrimi.

— Oh! de-ar fi adevărat, Hector! Tu ştii că eu sunt a ta cu trup şi suflet şi voi rămâne cu tine până-mi va suna ceasul din urmă.

Trăsăturile banditului se luminează.

— E aşa cum ţi-am spus, răspunde el, ceva mai prietenos. Ochi-de-Pisică trăieşte.

— Unde este? întreabă Alice, plină de spaimă.

Hector Rammont o priveşte drept în ochi şi răspunde:

— Joe împreună cu alţi câţiva l-au surprins când voia să fugă cu tine, l-au legat şi l-au dus apoi într-o încăpere pentru a fi în siguranţă. Până la înapoierea mea, Joe n-avea voie să întreprindă nimic cu dânsul.

— Şi apoi, Hector? Nu-ţi întoarce privirea, vreau să citesc în ochii tăi ce s-a întâmplat!

— Am pus să-l aducă în faţa mea şi i-am spus deschis că l-am recunoscut şi că se află acum în mâinile mele. M-a surprins peste măsură curajul cu care m-a întâmpinat, deşi i-am spus că-l aşteaptă moartea dacă nu va face ceea ce îi voi cere. În definitiv, un lucru de nimic, dar de marea însemnătate pentru mine.

Îi cerusem să depună un jurământ că nu va trăda nimic, atât poliţiei din Monaco, cât şi altcuiva despre cele petrecute în castelul acesta, apoi să nu întreprindă nimic împotriva mea sau a oamenilor mei şi să plece încă în noaptea asta, cu acceleratul. Cred că nu i-am

cerut prea mult

— Şi el a admis?

Hector Rammont zâmbeşte ciudat.

— Nu, n-a admis, mi-a aruncat dispreţul său în faţă, spunând că nu va depune acest jurământ, cu toată situaţia primejdioasă în care se află.

Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să dau semnalul să-l împuşte, căci siguranţa mea şi a oamenilor mei se afla la discreţia lui. În ultimul moment însă, când văzu îndreptate asupra lui vreo şase revolvere, şi eu îl întrebai înc-o dată dacă vrea să depună jurământul cerut…

Masca-Roşie face o pauză şi Alice îl priveşte cu înfiorare.

— Apoi? murmură dânsa.

— A jurat. Şi bine a făcut, căci altfel ar fi trebuit să moară. Poate că în clipa aceea nădăjduia că ne vom mai întâlni o dată în Germania… După depunerea jurământului, doi din oamenii mei l-au dus în stradă cu ochii legaţi. În momentul de faţă, poate c-a şi plecat.

Se produce o pauză scurtă. Alice răsuflă uşurată şi-şi afundă capul în perne. Rammont rămâne nemişcat pe scaun.

— Eşti mulţumită, Alice? o întreabă el apoi.

Ochii albaştri ai sărmanei fete se îndreaptă asupra lui.

— Ridică mâna dreaptă şi pune-o pe cea stângă pe inima mea, şopteşte dânsa. Acum jură-mi şi tu că nu m-ai înşelat.

El vede lacrimile din ochii ei şi nu şovăie o clipă să îndeplinească cele cerute. Cu glas limpede el jură că Ochi-de Pisică e în viaţă şi că şi-a recăpătat libertatea.

După ce buzele sale rostiră ultimele cuvinte, nenorocita fată îl trage spre sine şi-şi îngroapă faţa în pieptul său; îi povesteşte apoi întreaga scenă care s-a desfăşurat între dânsa şi Hartenberg. Fără s-o întrerupă el o ascultă cu atenţie, apoi spune:

— De ce nu l-ai urmat de bună voie pe tatăl tău, Alice? De fapt, ar trebui să mă urăşti pe mine, cum mă urăşte toată lumea.

Alice îl strânge mai tare în braţe şi murmură cu glas obosit:

— Încetează, Hector! Ştii doar că trebuie să trăiesc şi să mor alături de tine.

. . . . . .

Noaptea se lăsase din nou asupra castelului maur.

Alice se restabilise complet de pe urma celor îndurate în ultimele ceasuri şi faptul că-l ştie pe tatăl ei în siguranţă, o face să suporte cu uşurinţă situaţia în care se află. Bătrânul o blestemase, o dată, o alungase în stradă în toiul nopţii, dar iubirea părintească se redeşteptase într-însul.

Hector o părăsise din nou, căci veşnic are afaceri de rezolvat. La

întrebarea Alicei, cât mai are de gând să rămână la Monaco, el dădu doar din umeri.

— Mai aştept doar să mi se realizeze un plan, care-mi dă mult de lucru, apoi vom pleca probabil la Londra sau mai departe. La momentul potrivit, vei afla şi tu.

Alice trebui să se declare mulţumită. Liniştea se aşternu din nou în odaie. Joe, sau ceilalţi oameni nu trebuie să intre în apartamentul Alicei, fără o poruncă specială din partea regelui criminalilor. Numai camerista, care fusese şi sub ordinele lui Jean Molitor, are dreptul acesta.

Tocmai în clipa aceasta, fata îşi vâră capul prin draperie şi ochii-i negri o caută pe Alice. Pe chipul ei e o expresie îngrijorată.

Auzind zgomotul uşor, Alice îşi întoarce capul şi priveşte spre cameristă.

— Nu te-am sunat, îi zice ea prietenos.

Fata nu se îndepărtează însă, ci păşeşte încetişor în cameră.

— Ai să-mi comunici vreo taină? întreabă Alice, prietenos.

Fata aprobă din cap, dar priveşte în acelaşi timp speriată spre uşă.

— Dacă domnul va afla că am vorbit, va face să zbor, de-aici! şopteşte ea.

— Ai observat ceva misterios şi vrei să mi-o spui? Aşa e?

Fata dă din cap, dar în acelaşi timp duce degetul la buze.

Alice îi face un semn şi se retrage cu ea într-un colţ al odăii, unde e un fel de foişor, care ocupă toată partea aceea a încăperii; de acolo, nimeni nu le poate asculta ce vorbesc.

Foişorul acesta formează un spaţiu semi-circular, în care se află câteva mobile scumpe. Fereastra, care dă spre mare, e acoperită de o draperie de mătase. O draperie la fel se află peste cele câteva trepte, care duc din cameră în foişor. Alice trage draperia aceasta. O lampă colorată aruncă lumina de sus.

— Acum poţi vorbi! se adresează Alice tinerei cameriste. Aici nu ne poate auzi nimeni.

— Am descoperit ceva ciudat, stăpână, şopteşte fata. Noaptea trecută, pe când mă culcasem de acum, am auzit zgomot de paşi prin faţa uşii mele. Mi se păru că aud glasul lui Joe, care vorbea cu alţi bărbaţi. Mergeau greu, ca şi cum ar fi târât un obiect după dânşii.

Nu ştiu de ce, dar m-a cuprins o nelinişte subită şi apropiindu-mă de uşă, am privit prin crăpătură, afară pe coridor. Şi atunci am observat câteva persoane ducând după colţ un bărbat legat. Apoi o uşă se închise cu zgomot şi se făcu tăcere. După o jumătate ceas, s-a reîntors prinţul.

— Şi ce ai mai auzit? întreabă Alice.

— Nimic, stăpână, prinţul s-a retras, probabil, în apartamentul său şi a discutat cu Joe asupra celor întâmplate. Azi-dimineaţă, însă, mi-

am adus aminte de ceea ce văzusem în cursul nopţii şi deoarece nu mă puteam linişti, am luat-o în aceeaşi direcţie pe unde apucase Joe cu omul legat. Imediat după colţ se făcea o scară îngustă de piatră, care ducea în sus. M-am furişat încetişor pe trepte, am ascultat în toate părţile, dar nu putui auzi nimic. Tocmai voiam să mă întorc, când privirea îmi căzu pe un tablou mic, ce atârna în perete. Rama lată, aurită, se înnegrise în cursul timpului şi figura cavalerului medieval nu mai era de recunoscut. Mi se păru, însă, că unul din colţurile pânzei nu se potrivea bine în cadru. Apăsai pe locul acela şi… tabloul pieri în laturi, iar un gang îngust se ivi în faţa mea. Curioasă peste măsură, am intrat pe gangul acesta, aşezând la loc tabloul în urma mea. De sus, gangul era luminat printr-o ferestruică. Făcui vreo zece paşi şi ajunsei în faţa unei uşi, încuiată solid. Nu ştiu de ce mi-a venit deodată gândul că omul legat fusese dus aici. Mi-am lipit urechea de uşă şi am ascultat… Deodată auzii ceva ca un geamăt omenesc…

Alice o apucă de umeri pe tânăra fată şi spuse plină de spaimă:

— Nu te-ai înşelat, drăguţa mea? Ah! spune-mi adevărul… crezi că omul acela se află în închisoarea secretă?

Camerista o priveşte speriată.

— N-aş putea spune dacă e într-adevăr bărbatul care fusese târât în cursul nopţii de-a lungul coridorului. Dar geamătul l-am auzit… Era ca şi cum un om a ajuns la capătul suferinţei. Am auzit şi un zgomot de parcă s-ar fi rostogolit cineva pe pământ.

— Ei n-ai strigat, n-ai bătut în uşă?

— N-am îndrăznit, stăpână. Prinţul şi Joe se uită întotdeauna la mine cu priviri atât de ciudate. Nu pot dormi nici noaptea, căci mă tem veşnic de viaţa mea… Ah! stăpână, dac-aş putea ieşi odată din castelul ăsta! Aş renunţa la tot ce am aici şi m-aş duce acasă la părinţii mei, care nici nu ştiu cum îmi merge, căci n-am voie să trimit nicio scrisoare şi sunt păzită ca o prizonieră.

— De ce n-ai bătut în uşă, totuşi? întreabă Alice, cutremurându-se. Poate că omul ţi-ar fi dat un răspuns, şi aş şti acum cine zace acolo.

— Nu fi supărată pe mine, stăpână, n-am cutezat să fac asta şi am pornit-o îndărăt… Dar apoi, m-am gândit toată ziua, dacă n-ar fi bine să destăinui cuiva descoperirea ce am făcut.

Camerista tăcu şi Alice se ridică de pe scaun.

— Îmi vei arăta drumul într-acolo, copila mea, spune ea deodată. Trebuie să mă încredinţez de realitatea faptelor.

— Dar dacă prinţul sau oamenii lui ne vor descoperi? întreabă camerista, cu teamă.

— Vom aştepta până se va face linişte deplină în castel.

Alice trage perdeaua şi coboară îndărăt în odaia ei. O însărcinează pe cameristă să pândească pe coridor şi să-i aducă la cunoştinţă când totul va fi liniştit.

Biata Alice trăieşte un ceas îngrozitor. Cu ochii secaţi de lacrimi priveşte înaintea ei, în gol, şi-şi apasă tâmplele.

Nu-i jurase oare Hector Rammont în noaptea trecută că-i dăduse drumul tatălui ei? Era cu putinţă oare s-o fi înşelat în felul acesta?

Un zâmbet îndurerat îi întunecă chipul: de ce nu s-ar putea preface Masca-Roşie şi în faţa ei, după cum procedează cu toată lumea? Omul acesta e doar un artist desăvârşit, care se pricepe de minune să-şi mascheze sentimentele şi gândurile!

Alice sare în sus de pe canapea şi începe să străbată odaia în lung şi în lat. Dacă e într-adevăr tatăl ei omul închis în celula secretă, atunci trebuie să găsească mijloace să-l elibereze; de urmat nu-l poate urma… asta o simte prea bine… dar viaţa trebuie să i-o salveze.

Se scurse un ceas. Camerista îi comunicase că prinţul se retrăsese cu Joe şi alţi câţiva oameni în cabinetul de lucru. Uşile fuseseră încuiate şi pe coridor rămase un om de pază.

Cineva bate în uşă. Alice îşi pusese între timp o rochie neagră şi-şi strânsese părul la spate. Camerista apare în odaie şi şopteşte cu glas tremurat:

— Paznicul de pe coridor a plecat, stăpână. Cred că prinţul l-a chemat şi pe el în odaie, pare că se petrece ceva misterios acolo.

— În cazul acesta să nu mai stăm pe gânduri. Ia-o înainte şi călăuzeşte-mă!

Alice căutase ceva unelte cu ajutorul cărora să poată sparge broasca de la uşa camerei secrete, dar găsi prea puţin.

Cele două femei pornesc pe coridor, în vârful picioarelor. Trecuse de miezul nopţii.

— Trebuie s-o luăm pe aici în sus, stăpână, zise camerista, oprindu-se în faţa scării înguste.

Alice începe să urce. Luase cu ea o lumânare, pe care o va aprinde de-abia sus.

— Colo e tabloul, stăpână, zice iar camerista.

— Deschide! şopteşte Alice.

Lucrul se face repede. Alice păşeşte înăuntru, urmată de cameristă.

Aprinde lumânarea şi o dă tinerei fete s-o ţină. Încă doi, trei paşi şi ajung în faţa uşii cu zăvoare grele. Dar… aceste zăvoare sunt numai trase, fără să aibă vreun lacăt. Alice apasă clanţa şi, în clipa următoare, poate arunca o privire în încăperea care serveşte de închisoare.

Aceasta nu e prea mare, are plafonul boltit şi pereţii netezi. Podeaua e din piatră şi două inele de fier fixate în perete, precum şi capătul unui lanţ greu, mărturisesc cu îndestulare cărui scop serveşte odaia aceasta.

E o temniţă grozavă căci nu se află într-însa nici măcar un culcuş pe care să-şi poată odihni oasele prizonierul. De asemenea nicio cană

cu apă nu se află acolo şi Alice se cutremură gândindu-se că nenorocitul a fost sortit, poate, morţii prin foame.

Ea îşi plimbă privirea prin încăpere dar nu vede pe nimeni.

— Te-ai înşelat probabil! se adresează dânsa cameristei.

Fata rămâne cam încurcată.

— Am auzit totuşi un geamăt, stăpână, spune ea.

— Poate că nenorocitul a fost dus de aici.

În clipa aceasta privirea Alicei cade pe o deschizătură ce de-abia se zăreşte într-un colţ. Se îndreaptă repede într-acolo cu lumânarea în mână, şi, spre nespusa-i uimire, zăreşte o a doua scară de piatră ce duce în jos. Deschizătura e largă cât să poată trece un om printr-însa.

Fără să şovăie o clipă, Alice Hartenberg coboară primele trepte, lăsând-o pe cameristă să aştepte sus. Cu lumânarea în mână păşeşte pe trepte şi deodată i se pune un zid în fată. Luminează piatra şi are impresia că se află aici o instalaţie secretă căci în mai multe locuri se văd unele crăpături. Sus se află o deschizătură, care duce, probabil, în altă încăpere.

Biata fată caută în jurul ei un obiect pe care şi l-ar putea pune sub picioare, ca să ajungă la deschizătura de sus. Un butuc de lemn se află în partea de jos a scării. Ea se urcă pe dânsul şi izbuteşte să privească pe deschizătură.

Vede o sală spaţioasă, al cărei plafon e sprijinit de coloane trainice. Verigi de fier sunt fixate sus şi pardoseala e acoperită cu pete roşii, parcă ar fi sânge. Încăperea e luminată şi Alice se simte orbită o clipă. În urechi o izbeşte un murmur înăbuşit de glasuri bărbăteşti. De-abia după câtva timp izbuteşte să deosebească obiectele din sală. În pereţi ard câteva făclii care împrăştie o lumină roşie.

În fund, sunt adunaţi câţiva oameni şi discută între dânşii. Alice mai zăreşte într-un colţ un cap de mort, în faţa căruia se află două pumnale înfipte în lemnul mesei. Pe scaunul din spatele acesteia nu se află încă nimeni.

— Ce se petrece aici? se întreabă ea, cu înfrigurare.

Inima-i încetează să bată. Odinioară, când era copilă, văzuse tablouri care reprezentau torturile din evul mediu. Să fie şi aici ceva asemănător?

Deodată se cutremură din creştet până în tălpi şi e aproape să scoată un ţipăt.

Nu observase până acum, că dedesubtul coloanei din mijloc se află un om culcat la pământ. Nenorocitul se mişcă acum şi unul din bărbaţi ia o făclie din perete şi luminează cu dânsa chipul prizonierului.

Alice se clatină pe picioare, apoi cade în genunchi. Recunoscuse pe tatăl ei.

Aşadar, Hector Rammont o minţise, cu tot jurământul lui… Nu-l eliberase pe bătrân, ci-l adusese în faţa unui consiliu de judecată.

Gândul acesta grozav, o face pe nenorocita copilă să sară în sus. Trebuie să vadă şi să audă ce se petrece în sala de judecată.

În clipa când părintele ei va trebui să moară, ea îşi va trăda prezenţa printr-un ţipăt; până atunci, însă, se va ţine din toate puterile, căutând vreun mijloc pentru salvarea aceluia care i-a dat viaţă.

Se urcă din nou pe butuc şi priveşte în sala luminată de făclii…

O tăcere adâncă se lăsase acolo. În fundul încăperii se deschide o uşă mascată şi Hector Rammont păşeşte înăuntru. Se apropie de masă şi apasă pe un buton. O sonerie ţârâie prelung.

— Ridicaţi-l în picioare pe prizonier! îl aude Alice spunând.

Capitolul 104 – În faţa judecăţii

Hector Rammont se sfătuise cu Joe, privitor la soarta lui Hartenberg. Nici nu poate fi vorba de eliberarea detectivului german. Omul acesta e prea primejdios pentru dânşii şi numai atunci va dispărea pericolul, când va fi mort, sau va trece în rândurile lor.

Dispoziţiile pentru noaptea următoare sunt luate în grabă. Jurământul pe care Demonul îl făcuse tinerei fete, nu are nicio valoare pentru Hector Rammont.

Noaptea se lăsase şi Joe îşi adună câţiva tovarăşi. E vorba să se hotărască soarta lui Ochi-de-Pisică şi şeful nu vrea să se încarce singur cu răspunderea sentinţei. Probabil că are motive speciale pentru aceasta.

În noaptea când falsul prinţ se întorsese din Monaco, se îndreptă cu Joe spre aşa-zisa „sală de judecată”, care în veacul trecut servise într-adevăr torturilor şi execuţiilor secrete.

Spiritul de observaţie al lui Joe, izbutise repede să ghicească diferite ganguri tăinuite în castelul maur. Zile de-a rândul răsfoi prin cărţile vechi din bibliotecă şi în cele din urmă descoperi şi planurile secrete.

În posesia acestor planuri, restul era o jucărie.

Când ajunse cu cercetările la sfârşit, Joe se duse să-l anunţe pe şeful său. Îl transportară pe detectiv sus, i se legară mâinile şi picioarele şi fu azvârlit pe podeaua de piatră.

Deoarece funiile i se înfigeau tot mai mult în carne, nenorocitul gemea din când în când şi gemetele acestea fuseseră auzite de tânăra cameristă.

În întunericul închisorii sale, în care aerul îl înăbuşea aproape, Ochi-de-Pisică avusese timp să chibzuiască asupra soartei sale. Aceasta nu-i apărea deloc trandafirie, dar el nu era omul să se îngrozească.

În aceeaşi noapte încă uşa se deschise şi falsul prinţ Bentivoglio intră înăuntru, ţinând în mână o lanternă oarbă.

Hartenberg îl privi cu sânge rece pe duşmanul lui de moarte.

— Vasăzică tot ţi-am venit noi de hac! rânji Masca-Roşie, aţintindu-şi privirea întunecată asupra detectivului. Poţi fi mândru, domnule Hartenberg, că ai izbutit să mă înşeli până mai acum câteva ceasuri. Nu cred să mai existe un al doilea detectiv atât de capabil ca dumneata. Dar acum s-a dus cu norocul dumitale! De multe ori mi-ai tras mie clapa, dar de data asta nu-ţi va mai merge. Fiica dumitale se află în mâinile mele, asta o ştii prea bine. Ţi-aş putea face noi propuneri, dar te cunosc că eşti încăpăţânat peste măsură; unul din noi doi trebuie să dispară din lumea asta, deşi e păcat ca două capete atât de înzestrate, să nu colaboreze împreună. Mâine noapte vom mai sta de vorbă, până atunci ai tot răgazul să chibzuieşti asupra soartei ce te-aşteaptă. Noul Sherlock Holmes este pierdut de data aceasta!

Cu un râs ironic Masca-Roşie se îndepărtă şi închise uşa în urma lui.

Situaţia deveni insuportabilă pentru Hartenberg. Omul acesta călit în lupta vieţii, învăţat cu toate suferinţele, simţea acum că-l părăsesc puterile. De câteva ori îşi pierduse cunoştinţa, şi asta era un bine pentru dânsul, dar se trezea din nou şi atunci chinurile reîncepeau.

În vreme ce se zvârcolea pe podea, picioarele-i dădură de o deschizătură ce ducea în adânc. Părea să fie o scară şi detectivul luă îndată hotărârea să se rostogolească pe trepte, chiar dacă ar risca să-şi zdrobească trupul.

Dar toate sforţările sale de a pătrunde pe gaură se dovediră inutile.

Deodată auzi un zgomot. Uşa de fier fu deschisă şi Joe îşi făcu apariţia, urmat de doi oameni.

— Ridicaţi-l! porunci aghiotantul Măştii-Roşii.

Ordinul fu executat pe dată.

Joe arătă spre uşa deschisă şi în vreme ce ridica lanterna cu mâna dreaptă, Ochi-de-Pisică fu târât afară pe gang. Probabil că avea el motive speciale să nu-l ducă în sala de judecată, pe drumul secret. Nici nu se mai obosi să pună lacăte la zăvoare şi astfel îi fu cu putinţă Alicei să pătrundă acolo.

Pe coridor, Joe legă ochii lui Hartenberg, apoi coborâtă treptele şi trecură prin alte două încăperi. După câteva minute, detectivul simţi că e aşezat pe pământ.

Ce se va întâmpla ca el acum? Nu putea să vadă nimic, căci ochii îi erau legaţi. Indivizii se retraseră şi nici pe Joe nu-l mai auzea.

Ceva trebuie să se petreacă, de asta era încredinţat. Poate că va avea plăcerea să dea din nou ochi cu regele criminalilor.

Trecu timp îndelungat, fără să se întâmple nimic. Câţiva oameni par să fi intrat în încăpere, vorbindu-şi în şoaptă.

Deodată se făcu tăcere adâncă.

„A venit Masca-Roşie!” îşi zise Hartenberg.

Era gata-gata să-şi piardă din nou cunoştinţa. Zeci de clopote păreau să-i sune în urechi şi sângele ameninţa să-i inunde creierul.

Şi acum se auzi porunca Măştii-Roşii:

— Ridicaţi-l în picioare pe prizonier!

În aceeaşi clipă câţiva îl smulseră de la pământ şi-l sprijiniră de coloana ce susţinea plafonul în mijloc.

Dar bietul detectiv era prea slab ca să se poată ţine pe picioare. După câteva încercări de a rămâne drept, el se prăbuşi ca o cârpă pe lespezile de piatră.

Un hohot de râs batjocoritor izbucneşte în sală. Faptul acesta îi redă lui Ochi-de-Pisică o parte din puteri. Îşi înfige dinţii în carnea buzelor şi după o sforţare supraomenească izbuteşte să se ridice, fără ajutorul nimănui.

Se sprijină cu spatele de coloana rotundă şi în aceeaşi clipă i se ia legătura de pe ochi.

O privire asupra oamenilor adunaţi aici şi asupra personajului care stă în dosul mesei, îl face să-şi înăbuşe strigătul de durere ce era gata să-i scape de pe buze.

— Ce aveţi de gând cu mine? strigă el cât îl ţin puterile.

— Aşteaptă şi vei vedea! îi răspunde Masca-Roşie.

Bandiţii rămân tăcuţi şi niciun zgomot nu se aude în vasta încăpere.

— Ştii că ai fost recunoscut, Hartenberg! se aude din nou glasul regelui criminalilor. Toată viclenia dumitale n-a servit la nimic. Dar trebuie să recunosc că te-ai comportat admirabil. Nici măcar proba morţii nu te-a speriat şi ai fi împlântat cuţitul în pieptul propriei dumitale fiice, dacă ar fi fost necesar. Dar, în ultimul moment, tot te-ai împiedicat de ultima piatră din cale şi cred că nu vei fi atât de nebun încât să crezi că mai exisă nădejde de salvare pentru dumneata. Eşti în mâinile mele şi un singur semn din parte-mi, va fi de ajuns să te trimită în câmpiile veşniciei. Nimeni nu m-ar mai putea împiedica acum. Priveşte-i pe oamenii din jurul dumitale şi-ţi vei da imediat seama că fiecare din ei te urăşte şi e gata să-ţi împlânte cuţitul în trup. Admir curajul şi inteligenţa dumitale, care ar putea servi de model tuturor detectivilor din lume; un cap atât de genial ar trebui să se pună în slujba altor scopuri şi înainte de a pronunţa sentinţa de moarte asupra dumitale, vreau să-ţi fac o propunere… dar ultima, ţine bine minte aceasta!

În timp ce Rammont ţinea acest discurs, cu voce aspră, pătrunzătoare, lui Hartenberg îi reveniră puterile. Cu toate astea îi venea greu să vorbească, deoarece gâtlejul îi era uscat.

— Dacă vreţi să am puterea de a vă răspunde, daţi-mi o înghiţitură de coniac sau vin, zice el cu glas slab.

Masca-Roşie face un semn cu mâna şi Joe se apropie de prizonier,

întinzându-i un pahar cu vin. Ochi-de-Pisică îl goleşte dintr-o sorbitură şi simte cum puterile îi revin încetul cu încetul. Acum el se simte în stare să răspundă la întrebările pe care bandiţii i le vor pune.

— Trebuie să-ţi spun, domnule, se adresează el apoi Măştii-Roşii, că ai procedat faţă de mine ca un erou. Un tată şi un bărbat, care te urăşte din tot sufletul, te urmăreşte din loc în loc, din ţară-n ţară, nu ţine seamă de nicio primejdie, şi nu va avea linişte până nu te va preda călăului. Care om din banda dumitale, ar fi putut face ce-am făcut eu, spre a pătrunde în castelul maur, ca s-ajung în apropierea copilului meu? Câteva minute doar mi-au lipsit, ca s-o scot pe Alice din temniţa asta fioroasă. Apoi v-aş fi scos şi pe voi de aici, ca să vă dau pe mâna judecătorilor, cărora le-aţi scăpat de atâtea ori. Dar probabil că vreun om al dumitale m-a urmărit tot timpul şi m-a surprins în clipa supremă. Asta e o faptă eroică, pe care n-am destule cuvinte s-o glorific.

Masca-Roşie loveşte cu pumnul în masă. O furie fără margini îl cuprinsese. Îndrăzneala omului din faţa sa este fără margini. Bandiţii din jurul şefului murmură şi dânşii înăbuşit.

Ochi-de-Pisică nu se sinchiseşte, însă, de nimic. Simte o satisfacţie nemărginită că a izbutit să-l înfrunte pe regele criminalilor.

— Taci! se răsteşte acesta, cu voce tunătoare.

Apoi se apleacă pe speteaza fotoliului şi încrucişează braţele pe piept.

— De ce să mă mir de dumneata, Hartenberg? Ai fost întotdeauna original şi altfel decât colegii dumitale. Te preţuiesc însă atât de mult, încât nu ţin seamă nici de insultele pe care mi le arunci în faţă.

— Te-ai aşteptat să auzi altceva de pe buzele mele? întreabă detectivul, liniştit.

— Ar fi trebuit să fii ceva mai prudent, omule! răspunde Demonul. Când eşti cu un picior în groapă, se impune să-ţi alegi cuvintele.

— Asta depinde de societatea în mijlocul căreia te afli.

— Eşti obraznic din cale afară, Hartenberg! se răsteşte Rammont, silindu-se să-şi păstreze cumpătul. Adu-ţi aminte de câte ori ne-am stat faţă-n faţă. Ori de câte ori ai crezut că mă ai ia mână, ţi-am scăpat ca prin urechile acului.

— Tocmai asta-i marea mea durere, că n-am izbutit să te predau călăului până astăzi. Lumea aşteaptă demult ca Masca-Roşie să păşească pe drumul iadului.

— Va mai aştepta mult, stimabile, răspunde râzând Demonul. Dacă totuşi se va întâmpla într-o zi – ceea ce mi-e imposibil să cred – sunt cel puţin sigur că vestitul detectiv, botezat cu numele de „noul Sherlock Holmes”, nu va avea nicio parte în succesul acesta.

— Nu se poate şti, dragul meu, răspunde Ochi-de-Pisică, cu ton prietenos. Eu simt că nu mi-a sunat încă ceasul din urmă şi norocul se

mai poate întoarce de partea mea.

— N-oi fi crezând în mod serios că-ţi voi da drumul din mână, Hartenberg?

— De bună voie, nu.

— Atunci cum? O fugă e doar cu neputinţă. Asta trebuie s-o recunoşti. Aici sunt ziduri trainice şi oameni credincioşi care păzesc cu ochii-n patru. Cum te poţi gândi să scapi? E de râs, zău! Doar dacă ai însuşiri de a zbura prin aer sau să te transformi în fum…

Hartenberg îşi ţine ochii aţintiţi asupra duşmanului său de moarte.

— Eu îmi dau seama întotdeauna de situaţie, răspunde el. Cu toate astea, sunt încredinţat că nu-mi voi găsi sfârşitul în sala aceasta.

— Ţi-aş putea furniza imediat dovada contrară, răspunde Rammont. Un singur cuvânt şi sângele va ţâşni din inima dumitale, un singur semn şi funia sub care stai te va ridica spre tavan.

— Dacă-ţi face plăcere, n-ai decât să dai porunca respectivă şi treaba s-a făcut, răspunde Ochi-de-Pisică fără să se tulbure. Nu m-am temut niciodată de moarte şi nu mă tem nici acum. Un singur regret voi avea în ultima clipă…

— Şi anume?

— De a nu te putea lua cu mine pe dumneata, pentru ca să scap omenirea de un astfel de monstru.

Deodată se dezlipeşte de coloana lângă care stătea şi se pare că trupul i se înalţă. Îşi recăpătase puterile şi adresându-se bandiţilor din jurul său, rosteşte cu glas tunător:

— Băieţi, vreţi să vă lăsaţi stăpâniţi în vecii-vecilor de omul acesta? Eu ştiu că el este tiranul vostru şi viaţa voastră nu are nicio valoare pentru dânsul; o simplă bănuială de trădare sau nesupunere şi vă trimite pe lumea cealaltă. De ce vă lăsaţi duşi de nas de monstrul acesta? Vedeţi într-însul ceva supraomenesc? E o simplă închipuire a voastră, căci şi dânsul are slăbiciuni ca voi toţi şi un singur pumn îl poate culca la pământ, ca pe oricare altul. Mi-am destinat viaţa să-l distrug şi să-l predau pe mâna justiţiei. Eu ştiu ce gândesc autorităţile şi vă garantez că veţi fi scutiţi de orice pedeapsă, dacă mi-l predaţi pe omul acesta legat de mâini şi de picioare. El stă singur de tot în faţa voastră, nici măcar o armă nu are în mână, şi cele două pumnale de pe masă nu-i vor putea fi de mare folos. Voi aveţi, însă, la brâu cuţite şi revolvere. Puneţi mâna pe el şi predaţi-mi-l mie, ca să-l pot vârî în temniţă. Numai să vreţi şi mâine vă puteţi împrăştia în cele patru vânturi, iar Masca-Roşie nu vă va mai putea înfricoşa, ziua şi noaptea. De ce mai şovăiţi, de ce mă priviţi cu atâta spaimă? Vă-nchipuiţi poate că mă va lovi vreun fulger, numai pentru că am cutezat să-l înfrunt pe omul acesta? Vedeţi doar că stau încă drept în faţa voastră teafăr, şi nevătămat. Înainte, băieţi puneţi mâna pe el şi culcaţi-l la pământ!

Bandiţii credeau că visează. Până şi Joe, cel mai liniştit dintre toţi,

îşi trecu mâna prin păr şi privi aiurit la Hector Rammont, ai cărui ochi scânteiau ciudat.

Înnebunise oare detectivul de cuteza să rostească asemenea cuvinte?

Dacă Masca-Roşie s-ar lăsa stăpânit de furie va pune să-l rupă pe detectiv în mii de bucăţi, fără să-i pese că e tatăl Alicei, iubita sa.

Bandiţii sunt palizi şi nu cutează nici să se mişte. Prin numărul lor l-ar putea doborî dintr-o clipă pe omul acela care-i tiraniza, cu toate acestea niciunul din ei nu se clinteşte auzind propunerea lui Hartenberg.

Acesta clatină capul.

— Vasăzică nu vreţi! spune el, în vreme ce Rammont zâmbeşte ironic.

Curajul cu care vorbise Hartenberg, cutezanţa lui surprinzătoare, avură asupra lui Rammont cu totul alt efect decât acela la care se aşteptaseră Joe şi ceilalţi oameni.

— Sunteţi laşi cu toţii, nişte câini care îşi apleacă capul sub biciul stăpânului, se adresează Ochi-de-Pisică bandiţilor.

De pretutindeni se ridică pumni ameninţători, ici-colo luceşte lama unui cuţit. Joe face un pas înainte, spumegând de furie.

— Dă-ne permisiunea, şefule, să-l ucidem pe omul acesta! strigă el, de-abia stăpânindu-şi mânia. A mai îndrăznit cândva o fiinţă omenească să-ţi vorbească în felul acesta?

— Nu, ai dreptate, Joe, răspunde Masca-Roşie, fără să-şi piardă liniştea. Şi tocmai de asta îl admir pe Hartenberg. Altminteri crezi că mi-aş pierde vremea cu el? Nici faptul că e tatăl aceleia care a devenit iubita mea, nu m-ar împiedeca să-l ucid, căci însăşi fata s-a lepădat de el, aruncându-se la pieptul meu. Oricum, însă, felul cum a vorbit el, nu prea e obişnuit. Şi ăsta e un motiv mai mult ca să rămân la propunerea pe care vreau să i-o fac şi care cred că va fi şi pe placul vostru.

Se opreşte câteva clipe şi bandiţii se uită întrebător la el. Nu prea ghicesc dânşii despre ce-ar putea fi vorba aici.

— Ascultă, Ochi-de-Pisică! zice apoi Masca-Roşie. Am puterea să te supun unor chinuri, care să te ucidă cu-ncetul. În fiecare ceas, în fiecare zi, voi iscodi ceva nou şi când vei închide ochii vei fi pătimit toate chinurile pe care şi le-ar putea închipui cineva. Buzele dumitale vor murmura rugăciuni fierbinţi, de zeci de ori îi vei implora pe călăi să dea lovitura de graţie, dar totul va fi în zadar şi eu voi sta în faţa dumitale şi voi privi zâmbitor la chinurile pe care le vei îndura. Vorbele dumitale dinainte nu le-am luat în serios. Le-ai rostit ca să provoci mânia mea şi pentru o clipă trebuie să-ţi mărturisesc c-ai izbutit. Este o capodoperă de curaj omenesc, pe care o preţuiesc la adevărata ei valoare. Pe un astfel de om n-aş vrea să-l nimicesc, căci capul dumitale ar mai putea îndeplini lucruri mari… dacă-l vei pune

în slujba mea. Te iau alături de mine şi amândoi vom stăpâni peste toţi oamenii aceştia de aici şi încă peste mulţi alţii, care nu-s de faţă. Lumea va rămâne uimită, văzând ce sunt în stare să îndeplinească doi oameni înzestraţi cu inteligenţă şi curaj. În definitiv, ce deosebire este între noi doi? Pe mine viaţa m-a tratat ca pe un copil vitreg, şi atunci am pornit lupta împotriva societăţii şi cu deosebire împotriva clasei avute. Dacă s-a întâmplat uneori să fiu nevoit a mă folosi de mijloace violente nu este numai vina mea. Dar cu cât mai mult sunt fugărit şi urmărit, cu atât mai febril lucrează creierul meu, iscodind noi planuri. Ar trebui să mă admiri şi dumneata cum te admir şi eu, pentru că am găsit în dumneata pentru prima oară un om care mi se potriveşte. Dacă vrei să porneşti alături de mine şi să devii tovarăşul Măştii-Roşii, te smulg din ghearele sărăciei şi te fac dintr-odată bogat şi puternic. După ce ne va reuşi ultima lovitură pe care o pregătesc, şi despre care nu ştii încă nimic, vom părăsi locurile acestea, pornind mai întâi spre Londra. Acolo se mai găsesc câteva milioane în casele de bani ale marilor financiari şi casele cu diamante ale negustorilor de bijuterii. Vei dispărea din faţa lumii ca Hartenberg, „noul Sherlock Holmes", lăsându-i pe toţi să creadă că te-ai înecat în mare. Şi vei reapare ca partea a doua a Măştii-Roşii. Şi atunci, împreună cu Alice, vom forma o familie… Chibzuieşte la cele propuse şi dă-mi răspunsul.

Detectivul ascultase cu un zâmbet pe buze cuvintele Demonului roşu. În tot timpul acesta creierul său lucra febril în căutarea unui plan de scăpare. Îşi dă seama însă că e greu şi tot ce poate face deocamdată e să caute a câştiga timp.

— Mă văd nevoit să-ţi admir din nou impertinenţa, Hector Rammont, răspunde el cuvintelor Demonului. Ai dreptate, am fost plătit prost pentru toate serviciile pe care le-am făcut spre binele public. Dacă n-aş fi găsit plăcere în munca mea de detectiv, demult aş fi părăsit viaţa aceasta. Şi totuşi…

Vru să adreseze o nouă amabilitate Măştii-Roşii, dar se răzgândi repede şi zise schimbând tonul:

— Şi ce s-ar întâmpla dacă aş primi propunerea prietenească pe care mi-a făcut-o Masca-Roşie?

Hector Rammont rămase nemişcat în fotoliu.

— Crezi probabil, răspunde demonul – că mă poţi ţine-n loc şi să cauţi între timp prilej de fugă! Degeaba însă. Nu mai cred nici în jurământul pe care l-ai depune pe capul de mort din faţa mea, căci ai mai depus o dată un astfel de jurământ, pentru ca în clipa următoare să-l calci în picioare. Va trebui să-mi dai altă dovadă că mă pot bizui pe dumneata.

— Şi anume? întreabă detectivul.

Masca-Roşie rămâne pe gânduri o clipă.

— Aş putea să te silesc să făptuieşti o crimă în faţa mea şi să-ţi

încarc cugetul cu o vină, pentru tot restul zilelor. Am însă altceva, cu mult mai eficace. O voi aduce pe Alice încoace şi dumneata, ca tată, ne vei da binecuvântarea în faţa tuturor, pentru unirea noastră. Dacă, însă, vei face un singur gest suspect cu prilejul acesta, vei fi pierdut. Acum ştii despre ce e vorba şi-ţi cer să te hotărăşti.

Detectivul scrâşneşte din dinţi auzind cuvintele Demonului. La rafinamentul acesta nu s-ar fi gândit.

Oricât era el de maestru în arta de a-şi ascunde sentimentele, nu va putea rămâne liniştit, totuşi, în faţa copilului său. Înainte de a deschide gura pentru a-i binecuvânta pe Alice şi Demonul acesta, şi-ar simţi inima sfâşiată. Simte lucrul acesta şi clatină capul cu energie:

— Renunţ la clemenţa dumitale. În prezenţa Alicei nu voi rosti niciodată numele dumitale, decât cu scârbă şi groază. Eşti un demon pe care trebuie să-l calc în picioare, ca pe un şarpe veninos. Regret numai că postulatele civilizaţiei nu mai îngăduie călăului să-ţi smulgă de viu carnea de pe trup, sau să te tragă pe roată. Asta ar fi pedeapsa meritată de Hector Rammont. Acum poţi da poruncă să fiu împuşcat sau înjunghiat. Nu vei putea spune niciodată că Ochi-de-Pisică s-a zvârcolit în faţa dumitale.

Tăcere adâncă domneşte în sala imensă. Masca-Roşie îşi părăseşte atitudinea ţeapănă, liniştită şi-şi pune mâinile pe marginea mesei. Se poate vedea lămurit că pieptul i se zbate puternic.

Să ridice braţul pentru a-l nimici pe omul acesta obraznic? În câteva rânduri e gata să deschidă gura pentru a da porunca, dar se răzgândeşte de fiecare dată.

Deodată se ridică încetişor în picioare şi cu glas tunător rosteşte:

— Îţi dau timp de gândire două zile, Hartenberg. Aceasta e o favoare pe care ţi-o fac, ca o mărturie a admiraţiei mele pentru curajul de care ai dat dovadă. Vei primi atâta hrană cât să nu mori de foame. Dar ca să nu poţi veni în contact cu vreo persoană străină, te voi ţine în apropierea mea. În spatele uşii care se vede colo în fund, se află un pat şi eu voi fi atent la orice zgomot ce va veni de aici. Nu vreau s-aud gemete şi ţipete din gura ta şi numai când te vei hotărî să-mi spui că primeşti propunerea mea, îţi voi scoate legăturile.

— Băieţi, legaţi-l de inelul de fier!

Joe împreună cu alţi doi oameni, se aruncară asupra lui Ochi-de-Pisică.

Detectivul zâmbeşte rece şi dispreţuitor. Nici nu-i dă în gând să se împotrivească.

E legat în grabă de inelul de fier fixat în coloana lângă care se află. Picioarele îi sunt puse în nişte cătuşe de fier, legate cu un lanţ de aceeaşi coloană. Bandiţii se dau apoi în lături.

— Două zile! se aude din nou glasul omului cu mască roşie. Adu-ţi aminte de propunerea mea în clipele când vei cădea zdrobit pe pietre,

leşinat de suferinţă. Scoateţi făcliile, băieţi, şedinţa s-a închis!

În vreme ce făcliile aprinse sunt scoase din suporturile lor din pereţi, Hector Rammont dispare pe uşă.

Joe dă poruncile de rigoare, apoi se îndreaptă spre peretele din fund al încăperii, urmat de ceilalţi. O apăsare pe un buton şi apare o deschizătură, prin care se furişează toţi, unul după altul.

Făcliile fuseseră stinse şi un miros înăbuşitor domneşte în sala, în care a rămas numai Ochi-de-Pisică.

Joe dispăruse cu oamenii săi în gangul secret, care duce pe scăriţa îngustă în închisoarea pe care o locuise detectivul până atunci.

Cu puţin înainte de a pune în funcţiune mânerul ascuns, Alice se dă înapoi din faţa micii deschizături şi răsuflând din greu urcă scăriţa îngustă unde o aşteaptă camerista.

— Să plecăm, să plecăm! exclamă ea, iritată peste măsură. Dacă ne vor găsi aici, totul e pierdut.

— Sprijiniţi-vă de mine, stăpână, eu nu vă părăsesc, îi spune încet camerista.

Cele două femei se furişează prin intrarea celulei misterioase şi ajung pe gangul întunecos. Alice zăreşte atunci lacătele, descuiate care atârnă de belciuge. Le scoate repede şi le ascunde în sân. Apoi o porneşte înainte, condusă de cameristă, şi înainte ca Hector Rammont să poată bănui măcar că tânăra-i amantă îl spionase în noaptea aceasta, dânsa se afla din nou în odaia ei, unde se prăbuşeşte pe pat cu un geamăt sfâşietor.

Biata fată plânge amarnic şi tot mai mult îşi face loc în mintea ei gândul că trebuie să-şi salveze părintele, oricâte greutăţi ar întâmpina în cale.

Acum va începe lupta cea din urmă, o luptă disperată. Sau îl salvează pe tatăl ei şi în felul acesta îl predă pe Rammont justiţiei, sau se aruncă înc-o dată în braţele Demonului, fără să-i pese de altceva.

— Fii îndurător cu mine, Doamne! exclamă ea în prada disperării sălbatice. Ce-mi va aduce ziua de mâine? O singură dorinţă mai am şi anume: bătrânul meu tată să mă ucidă după ce-i voi fi redat libertatea, căci numai în felul acesta voi scăpa de chinurile ce mă copleşesc.

Capitolul 105 – Prinţul Boris Dolgornki

Un motiv puternic îl făcuse pe Rammont să nu apară în odaia Alicei, în noaptea aceasta.

Părăsind sala de judecată, intră în odaia lui. După ce-şi aruncă masca şi pălăria, se lăsă greoi într-unul din fotoliile masive.

Aici, între cei patru pereţi, e singur singurel.

Scena pe care o trăise îl atinsese mai mult decât oricare alta de până atunci. Niciodată nu se simţise atât de slab în faţa „noului

Sherlock Holmes", care-l înfruntase cu un curaj la care nu se aşteptase.

Un simţământ cu totul nou pusese stăpânire pe el. Nici un alt om în lumea asta largă, n-ar fi avut curajul să întâmpine cu atâta răceală, o situaţie ca aceea în care se afla Ochi-de-Pisică.

Vasăzică tot există pe pământ un om care se poate măsura cu Hector Rammont? Da, regele criminalilor simte în clipa asta, că Ochi-de-Pisică îi este chiar superior.

Şi gândul acesta îl preocupă cu febrilitate pe Demonul roşu şi-l face să privească întunecat înaintea sa.

N-ar mai avea nicio satisfacţie acum să-l ucidă pur şi simplu pe omul acesta. Resimte o nevoie arzătoare să-l audă pe detectiv implorându-i iertare, sau declarându-se gata să treacă alături de el.

Nu va izbuti el oare să-l înduplece pe omul acesta, să facă dintr-însul un criminal?

Cele mai oribile gânduri fulgeră prin mintea lui Rammont. Ce-i pasă de Alice, copila acestui om, femeia care-l urmează pretutindeni, supusă şi temătoare dar pe care el o înşală necontenit, o minte atunci când e necesar?!

Va avea el oare satisfacţia de a-l atrage pe Hartenberg în banda sa?

Masca-Roşie[1] îi promisese lui Hartenberg în timpul „judecăţii" că-l va păzi personal, dar în realitate, el trebuia să conducă în următoarele ore marea lovitură asupra bijuteriilor prinţului rus, Boris Dolgornki. De aceea, altcineva trebuia să joace rolul falsului prinţ Bentivoglio şi să-l păzească pe Ochi-de-Pisică.

Cap Alb era unul dintre bandiţii săi – numit astfel din cauză că acesta avea părul alb ca un bătrân. Banditul avea aceeaşi înălţime şi alură cu Rammont, aşa că machiat şi aranjat cum trebuie, era foarte uşor să joace rolul falsului conte Bentivoglio.

Pentru ca Hartenberg şi ceilalţi slujitori să creadă că însuşi stăpânul e cel ce-l păzeşte pe detectiv, Masca-Roşie hotărâse deci ca acest Cap Alb să-l înlocuiască în rolul său din castel, în timp ce el va conduce marea lovitură.

Demonul dădu poruncă să se prezinte la el Cap Alb. Când acesta ajunse la uşă, Joe îl introduse în cabinetul stăpânului. Demonul îi explică în puţine cuvinte care era rolul său.

Cu o mişcare scurtă, Masca-Roşie îşi scoase barba şi peruca.

— Priveşte tabloul de colo din perete, Cap Alb, şi fă ca să semeni cu el; uite aici cele trebuitoare, aşază-te apoi la masă şi fii atent la orice zgomot suspect care se va auzi din sala de judecată, de alături. Drumul al doilea e închis, vreau să spun gangul care dă la tabloul mişcător?

— Da, şefule, răspunde Joe.

El nici nu bănuieşte că Alice cunoaşte de-acum taina aceasta. Şi apoi, cum ar putea scăpa Hartenberg? Mâinile şi picioarele îi sunt

legate şi aici va sta de pază Cap Alb, travestit ca prinţul Bentivoglio.

Hector Rammont face un semn aghiotantului său şi amândoi păşesc în dormitorul „prinţului”.

Acesta deschide o uşă din perete şi ascultă cu încordare câteva minute. Să mai intre în odaia Alicei ca să vadă dacă doarme? Totul e liniştit în partea aceea, fata se culcase demult, desigur.

Închide la loc uşa, apoi apasă pe butonul de lângă pat, covorul se răsuceşte pe podea şi deschizătura din turn iese la iveală.

Joe se lasă în genunchi şi atârnă scara de frânghie. Aprinde lanterna şi coboară cel dintâi, urmat de Rammont. De-abia au dispărut şi trapa se închide la loc.

În peştera de jos arde focul ca de obicei. Tom stă la pământ şi câţiva bandiţi stau şi ei împreună, ceva mai departe, discutând între ei.

În alt colţ, luminat de o făclie înfiptă în perete, se află alţi trei indivizi, care joacă cărţi. Din când în când o cană cu vin trece de la unul la altul şi-n cele din urmă, bandiţii intonează un cântec care răsună ciudat în peşteră.

Deodată se face o tăcere de mormânt. Se auzise o lovitură în peretele de stâncă.

— Vine şeful! exclamă cu toţii.

Din întunericul unei crăpături de zid, se iveşte silueta înaltă a lui Hector Rammont.

Privirea lui trece de la unul la altul, dar nu rosteşte nici măcar un cuvânt de salut.

Tom se ridică de jos şi rămâne în aşteptarea ordinelor şefului.

Masca-Roşie se apropie de foc, unde i se face loc imediat, aşternându-se o pătură deasupra pietrei. Rammont se aşază liniştit şi după câtva timp întreabă:

— Am auzit semnalul vostru sus. Ce-aveţi să-mi comunicaţi?

Unul din bandiţi răspunde:

— Tom s-a înapoiat şi el mi-a spus să dau semnalul.

— Dă-ţi raportul, Tom! porunceşte Demonul, cu glas rece.

Banditul, fostul aghiotant al lui Jean Molitor, începe:

— Aduc veşti sigure, despre prinţul rus, stăpâne.

— Ai lipsit două zile, spune Masca-Roşie. Unde ai fost în timpul acesta?

— La Marsilia, stăpâne. După multe sforţări, am izbutit să dau de urma omului, pe care mi-ai poruncit să-l caut. Prinţul Boris Dolgornki se află acolo de două săptămâni. După relatările personalului hotelului unde locuieşte, ar fi multimilionar, şi le aruncă bacşişuri cu adevărat princiare. Am mai aflat că are de gând să se mute în Monaco, pentru a-şi celebra căsătoria cu frumoasa Ana, fiica unui prinţ rus din Petersburg. Se spune că Dolgornki duce în cuferele sale diamantele

familiei, pe care le-a dat de curând unui bijutier din Paris ca să le transforme într-o diademă, pentru tânăra sa soţie. După aprecierile specialiştilor, diadema aceasta ar avea o valoare de cincisprezece milioane…

— Toată astea le cunosc de-acum, îl întrerupe Masca-Roşie, căci agenţii mei secreţi din Paris mi le-au comunicat; de asemeni, tot de la ei ştiam că prinţul va face o oprire la Marsilia. Pentru altceva te-am trimis eu în marele port francez, cu o misiune de încredere, care să-ţi îngăduie să-ţi răscumperi trădarea de altădată.

— Iartă-mă, stăpâne, răspunde Tom cam speriat, credeam însă că dată fiind însemnătatea chestiunii, e necesar să depun un raport amănunţit! Prinţul Dolgornki e un bărbat ca de vreo patruzeci de ani şi cu mult temperament. Se spune c-ar avea proprietăţi mari în Rusia şi a părăsit ţara pentru câteva luni, deoarece conspiratorii politici i-au jurat moartea. Vrea să se folosească de răgazul acesta pentru a se căsători cu frumoasa Ana. Dânsa se află de-acum de trei zile în Monaco şi locuieşte la „Grand Hotel de Brüssel”. E vorba ca banchetul de nuntă să aibă loc în sala de argint a hotelului, a cărui plafon singur a costat un milion de franci. M-am informat apoi cum va face călătoria la Monaco prinţul Dolgornki şi am aflat că mâine-noapte se va îmbarca pe iahtul său propriu, în portul Marsiliei, şi va porni încoace.

— Şi ce-i cu bijuteriile de familie ale prinţului! întreabă Masca-Roşie.

— Se află la bordul iahtului, sub paza a doi poliţişti, pe care prinţul i-a angajat în mod special. Am fost de faţă când cufărul ferecat a fost dus pe vapor. De o parte şi de alta a oamenilor care-l transportau, mergeau cei doi poliţişti înarmaţi.

Hector Rammont râde satanic:

— Eu cred că-i vom juca o festă onorabilului prinţ şi diadema familiei Dolgornki va trece în proprietatea noastră. Agenţii mei din Paris, Londra şi New-York vor fi destul de iscusiţi să scoată pietrele şi să le vândă apoi.

Tom îşi continuă raportul.

— Mi-am propus apoi să ajung pe iaht. Lucrul acesta era cel mai greu; celelalte preparative le făcusem de-acum, de asemeni aveam pregătită şi lădiţa pe care mi-a predat-o domnul Joe. Ceasuri de-a rândul am dat târcoale prin port îmbrăcat ca marinar, şi am cheltuit mulţi bani ca să leg prietenie cu oamenii de pe acolo. Am mai izbutit apoi să mă împrietenesc cu un individ care urma se fie angajat ca timonier pe iaht. Am intrat cu el într-o cârciumă, şi cam pe la miezul nopţii stătea sub masă, ameţit de vinul tare pe care i-l dădusem de băut. Cu ajutorul cârciumarului am încercat să-l readuc în simţiri, dar eu ştiam prea bine că asta nu se va-ntâmpla, căci îi turnasem pe ascuns câteva picături în pahar. Efectul trebuia să dispară de-abia

după vreo douăsprezece ceasuri. Am strecurat în mâna cârciumarului câteva monezi de aur şi apoi am scotocit prin buzunarele omului, luându-i toate hârtiile. Cu acestea m-am dus direct la hotelul unde locuia prinţul Dolgornki. Mi s-a spus că e în restaurant şi trebuie să sosească din moment în moment. L-am aşteptat pe coridor şi peste puţin a apărut într-adevăr. Părea să fi băut mult şi… ca măsură de precauţie… un funcţionar al hotelului mergea alături de el, în vreme ce un altul o luase înainte, ca să-i deschidă apartamentul. Mi-am luat o poziţie respectuoasă, aşteptând ca prinţul să mă vadă. Şi-ntr-adevăr, mă şi zări, uitându-se la mine cam ameninţător:

— „Ce vrea omul acesta?" întrebă el apoi, ca şi cum nici nu s-ar fi adresat mie.

— „Alteţă, îi răspunsei, vin din partea timonierului dumneavoastră. El e un cunoscut de-al meu şi i s-a întâmplat un accident. Zace acum în cârciuma «La bluza albastră». Deoarece îmi spunea că trebuie să pornească mâine-noapte cu iahtul spre Monaco, dar nu va fi în stare s-o facă, mi-am spus că n-ar fi rău s-o anunţ pe Alteţa Voastră cum stau lucrurile. I-am scos hârtiile din buzunar şi vi le-am adus."

Prinţul mă privi mânios, de parcă şi-ar fi făcut cine ştie ce gânduri. Ameţeala vinului îi trecu puţintel şi mormăi o înjurătură.

— „Ticălosul ăla blestemat! Măgarul! Tocmai acum i s-a întâmplat, când am nevoie de el ca să pot ajunge cât mai curând la Monaco!"

Deschise cu piciorul uşa odăii sale şi intră, clătinându-se, înăuntru.

— „Să vină încoace individul!" strigă apoi şi eu dădui ascultare.

— „Cine eşti tu de fapt?" întrebă el.

I-am spus numele adăugând c-aş dori să-l înlocuiesc pe celălalt, cu atât mai mult cu cât în vremea din urmă îmi mergea cam prost.

Prinţul părea că vrea să mă-nghită cu privirile… nu din dragoste, fireşte.

— „Hârtii, recomandări, răcni el apoi. Cine vrea să intre în slujbă la prinţul Dolgornki trebuie să prezinte cel puţin douăzeci de recomandări. Pe măgarul ăla de timonier, prietenul tău, îl trimit la toţi dracii. N-am nevoie de oameni pe care nu te poţi bizui."

Am scos câteva documente, pe care mi le fabricasem din vreme şi le prezentai prinţului. În beţia care îl stăpânea încă nici nu izbutea să citească bine. Se uită la ele ca pisica-n calendar, le aruncă apoi pe masă şi zise scurt:

— „Bine, poţi lua slujba în primire. Unde ai mai servit până acum?"

I-am numit câteva nume de vapoare, pe care mi le notasem dinainte şi prinţul părea că se linişteşte tot mai mult.

— „Ai văzut de-acum iahtul meu în port?" mă întrebă apoi.

I-am spus că-l văzusem în cursul după-amiezii şi că până atunci nu întâlnisem vas mai frumos.

Era foarte sensibil la linguşiri prinţul, căci îl văzui zâmbind radios.

— „Ai citit şi numele care e la proră?”

— „Fireşte, Alteţă; «Anuşka».”

— „Bine. Te vei duce chiar în noaptea asta pe bord şi-ţi vei lua slujba în primire. Vei găsi pe punte doi poliţişti şi un marinar pe care-l vei avea lângă tine, ca ajutor. Prezintă-le hârtia asta şi e de-ajuns.”

Se aşează la birou şi mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie.

Nu putui citi ce scria acolo, în schimb aflai că marinarul de pe bord era un rus pe care şi-l adusese din patrie.

După câteva clipe părăsii odaia. Prinţul uitase cu totul să vorbească despre salariu cu mine. Dar nici nu-mi păsa de asta.

M-am îndreptat spre una din străduţele înguste în care am luat locuinţă şi urcai în cămăruţa de la mansardă. Într-o gaură pe care o făcusem în perete pusesem lădiţa dată de domnul Joe şi pe care trebuia s-o păzesc cu mare atenţie. O vârâi într-un geamantan de piele, mai aşezai câteva haine pe deasupra, apoi pornii spre port.

Se făcuse cam întuneric, dar găsii repede locul unde era acostat iahtul. Când pusei piciorul pe podişca ce ducea de pe ţărm pe punte, auzii o voce ameninţătoare, strigându-mi să stau locului.

Un individ veni jos la mine şi mă-ntrebă ce caut acolo. La lumina unei lanterne din apropiere văzui că era unul din poliţiştii angajaţi de prinţ.

Fără să mă las intimidat, i-am prezentat biletul prinţului. El se uită la hârtie, se schimonosi, apoi mi-l dădu îndărăt, spunând că nu văzuse în viaţa lui aşa hârţoagă şi mă-ntrebă ce-nseamnă asta.

— „Vin din partea Alteţei sale, prinţul Boris Dolgornki, care m-a angajat ca timonier pe iahtul său,” i-am răspuns.

Poliţistul încruntă sprâncenele şi mă privi cu uimire.

— „Asta-i o minciună sfruntată, drăguţule, îmi zise el. Se vede că faci parte din vreo bandă şi ai de gând să pescuieşti cevaşilea pe aici. Nu degeaba se zvoneşte că Masca-Roşie ar fi prin apropiere, dar voi sunteţi prea idioţi ca să puteţi înşela pe un detectiv marsiliez. Cară-te de aici, prinţul a angajat de-acum omul care-i trebuie.”

Am început s-o fac pe furiosul şi s-a pornit scandal. Şi ceea ce urmăream s-a şi întâmplat. Marinarul rus veni repede la noi şi află de cele petrecute. Ceru biletul, îl citi, apoi se adresă poliţistului:

— „Omul acesta aduce într-adevăr o poruncă din partea Alteţei Sale, cunosc eu doar scrierea stăpânului meu. Prinţul Dolgornki scrie că primul timonier s-a îmbolnăvit şi acesta de aici a fost angajat de el în locul celuilalt. Trebuie să-şi ia slujba în primire şi să nu părăsească iahtul până la îmbarcarea prinţului, care va avea loc mâine-noapte.”

Vestea aceasta mă cam surprinse şi cerui să mi se citească biletul. Şi aşa era. Cu toată ameţeala lui, prinţul ăla rus părea să fie dat dracului, cum se zice între noi. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât

să mă supun inevitabilului.

Poliţistul începu să se scuze şi ne duserăm toţi trei pe iaht. Deoarece în timpul nopţii nu mai avea cine să vină pe vas, marinarul trase puntea şi astfel mi se tăie şi mie drumul spre uscat.

Am fost condus în cabina mea, care se afla în spatele aceleia unde era maşina. Când rămăsei singur, scosei repede lădiţa domnului Joe din geamantan şi căutai o ascunzătoare pentru ea. Găsii repede ceea ce-mi trebuia şi vârâi într-însa maşina infernală.

Cei doi poliţişti se aflau în cabina prinţului. Trecând pe lângă dânsa, am văzut că e amenajată cu un lux rafinat. Principalul lucru pentru mine era însă cufărul acela mare, de formă ciudată, care stătea între cei doi poliţişti şi nu se potrivea deloc cu încăperea elegantă. Păzitorii stăteau în fotolii la dreapta şi la stânga lui şi ar fi fost o adevărată imposibilitate să te atingi de capacul acestui cufăr, fără să te pomeneşti cu un glonte în cap.

Acolo se afla, aşadar, comoara de milioane, pe care trebuia s-o aduc în mâinile tale, stăpâne, ca o dovadă că-ţi aparţin din nou, cu trup şi suflet.

Când nu se mai auzi niciun zgomot pe gang, am pus maşina infernală pe masă şi am deschis capacul cu cheia secretă. Cu multă băgare de seamă am scos ceasornicul micuţ, l-am întors, potrivindu-l apoi pentru ora anumită.

Socotelile respective mi le dăduse domnul Joe. M-am ţinut cu precizie de ele. Imediat se auzi tic-tacul ceasornicului, care trebuia să provoace la momentul oportun lovitura ciocănaşului. Îl pusei înapoi în cutie şi simţii o sudoare rece pe frunte.

La un centimetru doar dedesubtul ciocănaşului se afla sticluţa umplută cu licoarea grozavă; când ciocănaşul va cădea, acidul se va scurge şi venind în contact cu conţinutul lădiţei va produce explozia.

Închisei capacul la loc şi pusei maşina infernală în ascunzătoare.

De-abia acum am respirat puţin, dar mai că nu îndrăzneam să fac un pas, temându-mă ca ciocanul maşinii infernale să nu se pună în mişcare.

Şi acum, trebuia să dispar cât mai neobservat. Luai o hârtie şi scrisei cu litere mari, neregulate:

„Către prinţul Dolgornki!

Alteţă,

M-am răzgândit. La Marsilia am o iubită, Catinca cea neagră, care-mi va acorda ospitalitate până voi găsi alt stăpân. Nu-mi place viaţa pe iahtul dumneavoastră şi de aceea trebuie să vă părăsesc.

Rămâneţi cu bine!”

Am pus biletul pe masă şi m-am furişat din cabină. Acum se punea

chestia să cobor pe uscat, ceea ce nu prea era uşor. Paşii mei ar fi fost auziţi pe punte şi atunci m-aş fi trezit în spinare cu unul din poliţişti, sau cu marinarul rus. Cel puţin de aş fi ştiut unde se afla!

Făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, am început să urc scara şi în cele din urmă ajunsei sus. O singură privire spre prora iahtului şi am recunoscut că marinarul rus stătea acolo şi privea visător spre larg.

M-am strecurat repede pe după colţul cabinei de pe puntea, a cărei fereastră era acoperită cu perdeluţe de mătase, şi ajungând la parapet, calculai din ochi depărtarea dintre vas şi uscat. Nu-mi rămânea altceva decât să-mi dau drumul în apă şi să înot până la ţărm. Marinarul n-are decât să creadă ce-o vrea, mie îmi era totuna.

Mă aşezai pe marginea parapetului şi după ce aruncai o ultimă privire asupra rusului, îmi dădui drumul în apă.

Ca înotător bun, era pentru mine o nimica toată să ajung la ţărm. Am ales pentru scopul acesta un loc care zăcea în întuneric, de unde pornea în sus o scară de piatră. Când pusei piciorul pe prima treaptă, îmi încordai auzul şi auzii paşi repezi pe puntea iahtului. Era marinarul rus, care se aplecă peste parapet strigând:

— „Alo! Ce s-a întâmplat? Vreun accident, ceva?”

Fireşte că nu i-am răspuns, rămânând nemişcat. Şi aşa am stat până l-am văzut dispărând; atunci am pornit-o şi eu în sus şi ajuns într-o tavernă din port am cerut să mi se procure alte haine, spunând c-am alunecat în apă.

Barca cu motor, pe care o pusesem la loc sigur, o găsii repede şi cu viteza maximă am pornit-o încoace.

Acesta e raportul meu, stăpâne!

Masca-Roşie clatină capul, mulţumit.

— Până aici ţi-ai îndeplinit sarcina cum trebuie, răspunde el cu glas rece. Acum, însă, restul. Pentru ce oră este potrivită maşina infernală?

— Explozia se va produce exact la ora douăsprezece şi douăzeci noaptea.

— Aşadar mâine-noapte?

— Da, stăpâne, mâine-noapte iahtul „Anuşka” va porni de la Marsilia spre Monaco, şi dacă până atunci maşina infernală nu va fi descoperită, vasul va sări în aer la ora indicată.

Masca-Roşie priveşte gânditor în pământ şi se-ntoarce apoi spre Joe:

— Calculele tale sunt exacte?

— La secundă, şefule. Iahtul nu va putea desfăşura o viteză prea mare, căci marea va fi cam tulburată mâine-noapte. Aparatele meteorologice pe care le-am consultat, nu mint. Dacă ceasornicul a fost potrivit pentru ora douăsprezece şi douăzeci, explozia pe „Anuşka” se va produce la vreo trei sute metri de stâncile cenuşii.

Cârmaciul nu va lua altă direcţie, căci acesta e drumul obişnuit.

— Trei sute metri depărtare de stâncile cenuşii!… murmură Hector Rammont. Ce adâncime are apa acolo?

— Am calculat şi asta, şefule. De la suprafaţă până pe fund nu-s mai mult de douăzeci şi cinci de metri.

— Bine. V-aţi îngrijit şi de rest?

— Da, şefule.

— Costumele de scafandru sunt pregătite?

— Vor sosi încă în cursul acestei nopţi, şefule.

Masca-Roşie scoate din buzunar un carnet cu foi volante. Scrie repede ceva pe câteva dintre ele, apoi le împarte bandiţilor. Sunt instrucţiuni scurte, dar clare. Apoi, însoţit de Joe, se-ndreaptă spre spărtura din stâncă, înapoindu-se în castel.

Sus, în cabinetul de lucru, îl găseşte pe Cap Alb, care se ridică repede de la birou.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Rammont

— Nimic, şefule, răspunde banditul. Mi se păruse la-nceput că s-a furişat cineva pe afară, în apropierea uşii, dar a fost numai o impresie. Am ieşit imediat afară pe coridor, dar n-am întâlnit pe nimeni.

— Şi ce-i cu prizonierul, Ochi-de-Pisică?

— Am privit înăuntru în sala de judecată şi l-am văzut atârnând, de parc-ar fi fost ţintuit în cuie.

— N-a strigat sau gemut?

— Nu, şefule.

— Bine, te poţi duce la culcare, acuş se crapă de ziuă.

Cap Alb îşi scoate barba şi peruca şi se-ndepărtează fără să rostească un cuvânt.

— Trage perdelele de la ferestre, Joe, porunceşte Rammont, lăsându-se greoi într-un scaun. Lumina cenuşie a zorilor pluteşte deasupra mării. Mai avem de pus la punct unele amănunte pentru noaptea viitoare.

Joe se-ndreaptă spre fereastră să-ndeplinească porunca stăpânului său. Draperia grea de mătase se dă în lături şi o rază palidă pătrunde în odaie, apoi stinge lumina electrică, de care nu se mai simte nevoie.

— În dulăpiorul din perete se află o sticlă cu coniac vechi. Ia două pahare şi umple-le, Joe!

Treaba se face repede.

Cu glas liniştit, Masca-Roşie începe să-şi expună noul plan. E o întreprindere îndrăzneaţă. Pentru prima oară atinge un domeniu complet nou pentru el, dar tocmai faptul acesta îl excită. Ceilalţi criminali au predilecţie pentru făgaşul cunoscut, el, însă, se însufleţeşte numai când e vorba de ceva nou, neobişnuit, primejdios.

Afară se luminează din ce în ce mai mult şi umbrele nopţii dispar din încăpere. Într-un târziu, şeful şi aghiotantul se despart.

După câtva timp, Rammont se-ndreaptă spre odaia Alicei. În vestibul o găseşte pe cameristă şi o întreabă cum îi merge stăpânei sale. Lămuririle, pe care îi le dă tânăra fată nu-l prea mulţumesc.

Alice are puţină temperatură şi violente dureri de cap. Ţinea să fie singură şi o îndepărtase pe cameristă.

Rammont chibzuieşte o clipă. Cunoaşte motivul indispoziţiei Alicei, sau cel puţin e încredinţat că-l cunoaşte. Căci nu bănuieşte ce întreprinsese amanta lui, de acord cu camerista.

Cel mai nimerit lucru e s-o lase câtva timp să se liniştească. Va renunţa să mai intre la dânsa, ducându-se doar atunci când îl va chema ea însăşi.

În cursul zilei nu se petrece nimic deosebit. Rammont nu-şi poate stăpâni, însă, dorinţa de a o vedea pe Alice. Îşi calcă prima hotărâre şi după-amiază, se duce la ea.

O găseşte întinsă în pat, cu ochii aprinşi de friguri. Când îl zăreşte ea face o mişcare cu mâna, ca şi cum ar vrea să-l îndepărteze. Un geamăt îi scapă de pe buze.

Masca-Roşie se aşază pe un scaun lângă patul ei şi încearcă s-o liniştească.

— Vei uita ceasurile acelea grozave, pe care ţi le-a procurat tatăl tău, Alice, şopteşte el. Cine l-a pus să pătrundă în castelul maur? Joe şi oamenii mei sunt răspunzători de siguranţa acestor încăperi şi nu le poţi lua în nume de rău că l-au înhăţat atunci când au văzut că vrea să facă un lucru nepermis. Dacă nu mi-ar fi făgăduit solemn să nu întreprindă nimic împotriva mea, de-abia de i-aş fi putut împiedica pe oamenii mei să se răzbune pe dânsul. Dar acum linişteşte-te, Alice, ţi-am spus doar că viaţa lui nu este în primejdie şi-n cele din urmă va recunoaşte că nu te poţi lua la joacă cu Hector Rammont.

Alice ştie că el o înşală din nou şi cu greu se reţine să nu izbucnească de durere şi furie. Îşi spune însă, că în felul acesta ar pierde şi ultima nădejde, pentru eliberarea tatălui ei.

Cu sforţări supraomeneşti se sileşte să se liniştească şi să-i suporte mângâierile. Cu prilejul acesta observă că el e cam distrat, ca şi cum mintea i-ar fi preocupată de gânduri importante.

— Proiectezi iarăşi cava nou, Hector? îl întreabă brusc şi-l priveşte ţintă în ochi.

— Aşa este, Alice. La noapte trebuie să îndeplinesc un plan vast. Poţi fi sigură că tatăl tău n-are niciun rol aici. Pentru liniştirea ta, îţi voi spune că e vorba de diamantele unui prinţ rus, care vine încoace să se căsătorească. Nu va fi mare pagubă pentru multimilionarul acesta, dacă îşi va pierde cufărul cu bijuterii, în timpul drumului.

Alice priveşte speriată la omul din faţa ei, care vorbeşte cu atâta uşurinţă despre noua sa crimă. Pentru prima oară o cuprinde groaza faţă de el.

— Vreţi să-l prădaţi pe prinţ de bijuterii! întreabă ea cu glas slab.

— Îl uşurăm de un singur cufăr doar. Sună mai frumos aşa, dar înseamnă acelaşi lucru, răspunde Demonul, râzând.

— Vei lua şi tu parte, Hector? întreabă fata, cuprinsă de o idee subită.

— Trebuie, căci de data asta chestia nu va merge atât de uşor.

— Probabil că veţi ieşi în larg şi veţi ataca iahtul!

— Nu, prea ar fi primejdios. Vom aştepta liniştiţi în bărcile noastre, până când iahtului i se va-ntâmpla un mic accident, care-l va sili pe prinţ şi oamenii săi să se folosească de barca de salvare a vasului. În momentul acesta noi vom porni la lucru şi după un ceas cred că totul va fi gata.

Alice bănuieşte că Hector trece sub tăcere unele lucruri, dar deoarece ştie bine că nu va izbuti să stoarcă adevărul, se mulţumeşte cu ce aflase.

Seara coboară încetişor şi cei doi amanţi iau masa împreună. Apoi Rammont se desparte de ea şi trecând în vestibul o însărcinează pe cameristă să vegheze asupra stăpânei sale.

El priveşte lung în ochii tinerei fete, care fusese în serviciul lui Jean Molitor şi caută să afle în felul acesta dacă îi este credincioasă.

Sub privirea pătrunzătoare a Demonului tânăra fată păleşte şi începe să tremure.

— De ce tremuri? o întreabă Rammont. Îmi ascunzi ceva ce nu vrei să ştiu?

Camerista îşi adună tot curajul, căci ştie prea bine c-ar fi pierdută, dacă s-ar trăda.

— Nu, stăpâne, răspunse ea, cu glas încet. Numai că mă simt cuprinsă de frică, atunci când vă uitaţi lung la mine.

Masca-Roşie zâmbeşte şi se-ndepărtează.

Răsuflând uşurată, fata se grăbeşte să intre în odaia stăpânei sale.

— Închide uşile dinspre camerele alăturate, îl spune aceasta. Apoi îmi vei ajuta la îmbrăcat. În noaptea asta trebuie să-l salvăm pe tatăl meu.

Capitolul 106 – Piraţii mării

Pe la unsprezece jumătate noaptea, Hector Rammont părăseşte dormitorul şi ieşind în coridorul luminat, îl întâlneşte pe Joe.

În câteva cuvinte, aghiotantul îşi dă raportul.

— Unde este Cap Alb? întreabă regele criminalilor.

— I-am trimis vorbă, şefule, şi nu va întârzia să vină.

Se aud paşi din fundul coridorului şi păzitorul lui Hartenberg din noaptea trecută îşi face apariţia.

— Du-te în cabinetul de lucru şi deghizează-te ca şi ieri! îi

porunceşte Rammont. Pe masă se află un revolver încărcat. Mai ai vreo armă la tine?

— Da, şefule, un pumnal care-mi va face servicii bune. Nu e pentru prima oară când intru în acţiune.

La un semn al Măştii-Roşii el dispare în cabinetul de lucru.

— Şi acum, nu mai e timp de pierdut, se adresează apoi lui Joe.

Amândoi intră în dormitor şi de acolo coboară în adâncime în peşteră.

Aici se află adunaţi în jurul focului un număr de indivizi, în aşteptarea stăpânului. Poartă pe braţe diferite obiecte, iar pe pământ se afla o maşină de formă ciudată, o pompă de aer, dintr-acelea de care se folosesc scafandrii.

Ca de obicei, Masca-Roşie poartă pe umeri mantia neagră. Dar de data aceasta e fără barbă, căci o lăsase lui Cap Alb. Îmbrăcămintea de dedesubt e de marinar şi îmbibată cu ulei.

— Totul e gata? întreabă el scurt.

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

— Atunci, la drum!

Tom, cu lanterna în mână, se-ndreaptă spre o încăpere secretă a peşterii, unde se află două costume de scafandru. Masca-Roşie, care intrase după dânsul, examinează cu atenţie costumele. Joe face acelaşi lucru, apoi porunceşte să fie scoase afară şi duse spre cazanul de apă, unde se află barca lungă, legată cu lanţuri grele. Costumele sunt aruncate în barcă, împreună cu pompa de aer.

Masca-Roşie se-ntoarce şi rosteşte scurt:

— Joe şi trei oameni vor pleca la drum. Se află destule muniţii în barcă?

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

Joe îi face semn acestuia şi încă la doi oameni care stau în umbră.

Lanterna, pe care o pusese între timp în barcă, aruncă o lumină slabă şi nu îngăduie nici măcar să se recunoască chipurile indivizilor care iau loc în barcă.

Când cei cinci bărbaţi, împreună cu Masca-Roşie, s-au aşezat, barca e trasă în sus de lanţuri şi peste câteva minute se află sub cerul liber, printre stâncile cenuşii.

— Stingeţi luminile! porunceşte Rammont. Noaptea e într-adevăr întunecoasă, dar nu trebuie să facem lumină, înainte de a se fi produs explozia.

Porunca şefului e îndeplinită îndată şi barca mânată cu putere, porneşte spre larg.

Masca-Roşie scoate de sub mantie o lanternă oarbă, şi la lumina ei, se uită la ceas.

— Încă zece minute! şopteşte el. Iahtul rusului trebuie să fie pe aproape. Trageţi lopeţile înăuntru.

Ciudata barcă începe să se clatine neliniştitor pe apă şi în afara de murmurul valurilor nu se aude nici un alt zgomot.

— Ce să-nsemne asta? exclamă Demonul. Să se fi întâmplat ceva între timp, făcându-l pe prinţ să nu mai pornească la drum?

— Sunt încredinţat, stăpâne, răspunde Tom, că Dolgornki a plecat la timpul potrivit.

Mai trec câteva minute.

Deodată, Masca-Roşie ridică capul. O lumină se iveşte pe întinderea întunecată a mării. Devine din ce în ce mai puternică şi Rammont e încredinţat acum că ea vine din direcţia Marsiliei.

— E „Anuşka", rosteşte Tom, cu glas încet.

— Lopeţile în mână! porunceşte din nou Demonul. Vom înainta încet spre iaht şi Joe vă va spune când trebuie să opriţi.

Barca porneşte iar, luând direcţia luminiţei din zare.

— Opriţi! răsună peste câteva minute glasul aspru al lui Joe. Vâsliţi spre vest!

Barca apucă în direcţia indicată şi după alte două minute se aude porunca:

— Trageţi vâslele înapoi, niciun pas mai departe, altminteri suntem în primejdie!

În tăcerea nopţii se aude zgomotul unei elice de vapor. E într-adevăr iahtul prinţului Boris Dolgornki, care se apropie de Monaco, cu viteză potrivită.

Barca în care se află Masca-Roşie cu oamenii săi, rămâne nemişcată, în aşteptare.

— Scoateţi armele şi fiţi gata să trageţi! porunceşte Rammont.

Indivizii scot repede puştile şi-şi încleştează mâinile pe ele.

Cu privirea încordată, Masca-Roşie urmăreşte apropierea iahtului. Pe puntea acestuia pare că se află un om. Trebuie să fie însuşi prinţul, căci Rammont vede că omul încrucişează braţele şi priveşte spre larg. Lângă el se iveşte deodată o altă făptură, care e probabil marinarul. Ce-o fi având să-i comunice stăpânului său, de-şi ridică braţele în aer, ca un disperat?

— Ce s-o fi întâmplat, Joe! întrebă Rammont.

— Cele douăzeci de minute după miezul nopţii au trecut. Explozia nu s-a produs. Asta înseamnă sau că ceasornicul n-a funcţionat bine sau că întreaga lădiţă a fost descoperită.

Tom clatină capul.

— Eu am lucrat cu multă conştiinciozitate! zise el. Numai dacă şi-o fi vârât dracul codiţa, ar fi fost posibil să fie descoperită.

Masca-Roşie se pregăteşte să răspundă ceva, dar în aceeaşi clipă un tunet zguduie văzduhul.

O flacără uriaşă ţâşneşte de pe iaht şi luminează câteva clipe întinsul marii.

Ca un vas-fantomă, „Anuşka” se ridică din valuri, apoi întunericul se lasă din nou.

— Explozia s-a produs! râde Rammont. Acum să vedem ce-o fi mai departe, băieţi. Fiţi gata!

Capitolul 107 – O maşină infernală la bord

În noaptea în care-l angajase pe noul timonier, prinţul Dolgornki se duse la culcare şi dormi dus până dimineaţa. Vinul pe care-l băuse de cu seară îl ameţise rău şi servitorii nu cutezau să-l trezească.

În timpul acesta, unul din poliţiştii de pe „Anuşka” sosi la hotel. El comunică servitorului prinţului că noul timonier, care venise în cursul nopţii pe bord, a şi dispărut.

Pe când vorbea încă, sosi la hotel şi timonierul pe care-l îmbătase Tom, într-un hal fără de hal. Îşi revenise oarecum din ameţeală şi-şi blestema uşurinţa cu care se lăsase înduplecat la băutură, de un om străin.

Cei trei oameni stăteau de vorbă în faţa apartamentului prinţului, când deodată se auzi din dormitor vocea răguşită a acestuia.

Servitorul se repezi în odaie şi-i ajută stăpânului său la îmbrăcat. Cu prilejul acesta îi vesti sosirea poliţistului şi o vechiului timonier.

Prinţul ordonă să fie introdus în primul rând poliţistul, care-şi dădu raportul. Prinţul Dolgornki încruntă sprâncenele şi era gata să izbucnească, vărsându-şi mânia pe bietul om. Dar îşi spuse că nu se afla în Rusia, unde îţi puteai îngădui să calci în picioare pe oricine, atunci când îţi venea pofta.

Cu timonierul, lucrurile se schimbau, însă. După ce-l concedie pe poliţist, prinţul, care se aşezase la masă unde i se pregătise dejunul, strigă servitorului:

— Să intre câinele ăla de marinar!

Bietul timonier intră în odaie, clătinându-se pe picioare.

Cu glas bâlbâit începu să se roage să fie iertat, spunând, că nu băuse mai mult decât de obicei, dar probabil că ticălosul care-l invitase, îi turnase ceva în vin, ameţindu-l.

Prinţul ascultă distrat. În loc de răspuns, repezi o sticlă plină în capul marinarului; dar aceasta nu-şi nimeri ţinta şi se sparse de perete.

Un altul în locul timonierului ar fi căutat s-o şteargă, dar omul nostru se gândi la leafa mare pe care o oferea prinţul şi făcu doar o strâmbătură, părând că regretă vinul scump care se scursese degeaba pe perete.

Prinţul izbucni într-un adevărat şuvoi de înjurături ruseşti, apoi se adresă timonierului:

— Vino mai încoace, drăguţule!

Omul se apropia şovăind şi rămase cu genunchii îndoiţi în faţa

rusului.

— Alteţă, murmură el, ţineţi seama, vă rog, că la urma urmei nu sunteţi decât om…

— Ce? răcni celălalt, încruntând sprâncenele. Eşti o vită îmbătată, un mizerabil fără pereche. Unde dracu e bunul tău prieten, celălalt ticălos? Aţi aranjat împreună povestea, ca să mă furaţi. Hai, mărturiseşte! Ştiai că în cufărul cel mare se aflau diamantele şi de aceea l-ai trimis pe mizerabilul acela pe bord. Las' că vă cunosc eu! Dar v-am distrus planurile. Cei doi poliţişti v-ar fi ciuruit cu revolverele şi prietenul tău, dându-şi seama de asta, a şters putina.

Timonierul rămase plouat, şi după ce-i trecu uimirea, bâlbâi:

— Nu ştiu nimic despre diamante şi despre crima plănuită, Alteţă. L-am întâlnit pentru prima oară pe individul despre care-mi vorbiţi. Îi voi zdrobi oasele dacă-mi va mai ieşi în cale. Primiţi-mă înapoi, Alteţă, şi vă jur că nu voi mai da pe gât nicio picătură de alcool.

Prinţul izbucni în râs şi reveni la sentimente mai bune.

— Bine! zise el, întoarce-te pe bord! La noapte plecăm spre Monaco. Dacă „Anuşka" va întârzia cu un singur minut, să ştii că zbori în apă. Bagă de seamă ce ţi-am spus, fiule!

Marinarul începu să facă plecăciuni şi se îndepărtă.

Restul zilei, prinţul Dolgornki îl folosi ca să-şi revină din beţie, spre a putea păşi cu demnitate în faţa logodnicei sale. Seara luă masa la hotel şi când se apropie timpul hotărât, se urcă în trăsură şi porni spre port.

Timonierul, care avea sub ordinele sale şi pe marinarul rus, se afla la postul său. Prinţul îl privi iscoditor, dar nu spuse nimic şi se duse în cabina sa.

Acolo se aflau poliţiştii, alături de cufărul de formă ciudată, şi cu revolverele la îndemână. Prinţul examină lacătele cufărului şi se încredinţă că totul e în ordine. Sigiliile de plumb erau şi ele absolut neatinse.

Înainte ca „Anuşka" să-şi ia rămas bun din port poliţiştii fură concediaţi.

Pasarela fu ridicată şi după câteva minute elicea începu să se învârtească. Timonierul aduse cu măiestrie vasul în larg şi călătoria începu sub cele mai frumoase auspicii.

Cam pe la ora douăsprezece fără un sfert, se auziră paşi grăbiţi pe scara care ducea din interiorul vasului. Servitorul personal al prinţului apăru în deschizătura din punte, rămase o clipă nehotărât locului, apoi porni spre stăpânul său.

Prinţul care stătea lungit într-un fotoliu pe punte, auzi paşii şi întoarse repede capul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cam posomorât.

— Alteţă, mă iertaţi! nu ştiu ce să cred… jos se petrece ceva

neobişnuit.

— Ce se petrece? îi tăie vorba Dolgornki. Vorbeşte lămurit!

— Trebuie să mărturisesc, rosti cu spaimă servitorul, că fiind zdrobit de oboseală, m-am trântit pe banca din cabina servitorilor. Am aţipit şi, după câtva timp trezindu-mă, mi se păru că aud în apropierea mea un zgomot, asemănător tic-tacului unul ceasornic.

— Ei, şi? zise prinţul răstit. Ce importanţă are faptul că se găseşte un ceasornic acolo?

Servitorul se scărpina la ceafă, ceea ce făcea pentru prima oară în faţa stăpânului său, şi continuă:

— Alteţă, aveam un frate care făcea serviciu la Marele Duce, aceluia căruia i s-a aruncat în aer palatul de vară…

— Ce vrei să zici cu asta? răcni furios Boris Dolgornki.

— Ştie Alteţa voastră că fratele meu şi-a pierdut viaţa atunci? întrebă servitorul prinzând curaj. Înainte de a-şi da sfârşitul la spital, mi-a povestit că în noaptea cu pricina i-a spus stăpânului său de cel puţin zece ori, că auzise sub podea sau în perete tic-tacul unui ceasornic, care trebuia să fie pus în legătură cu o maşină infernală. Marele Duce râse de el şi-l trimise să se culce. După cinci minute palatul sări în aer şi Marele Duce îşi găsi moartea. De atunci, auzul meu s-a ascuţit şi aud chiar prin ziduri tic-tacul acesta misterios.

Prinţul privi câteva clipe în largul mării, apoi izbucni în râs.

— Astea sunt basme, drăguţule, răspunse el. Povestea cu maşina infernală ar putea găsi crezare la Petersburg sau Moscova. Dar nu aici, pe iahtul meu, care a stat sub paza a doi poliţişti, din clipa când a ancorat în portul Marsilia. Cine să fi adus o maşină infernală pe bord?

— Mă gândesc la timonierul ăla ciudat, care a dispărut atât de misterios, Alteţă, răspunse servitorul.

— Crezi ca el a introdus pe ascuns această maşină infernală pe iaht? întrebă prinţul. Vezi-ţi de treabă, băiete. Atât de prostuţ zău nu te credeam!

Şi făcând un gest poruncitor, îl concedie pe servitor.

Acesta se-ndepărtă, coborând scăriţa ce ducea în interiorul vasului. Încăperile erau luminate electric şi omul clătină capul, îngrijorat

— Am o presimţire că se va întâmpla ceva în noaptea asta! murmură el. Dac-aş găsi cel puţin ceasornicul misterios, de la care se aude tic-tacul! Mi-ar plăcea şi mie ca prinţul să aibă dreptate şi numai teama mea de explozii să mă fi făcut a auzi zgomotul acela. Dar orice s-ar zice, tot din perete vine. Ia să cercetăm niţeluş!

Intră în sala maşinilor şi destăinui temerea sa marinarului rus care se afla acolo. Porniră apoi ambii să asculte tic-tacul maşinii infernale, dar se părea ca de data aceasta amuţise.

Rusul dădu din umeri şi se retrase. Celălalt, însă, se-ntinse din nou pe bancă. Iahtul îşi urma drumul spre Monaco.

Trebuia să fi fost trecut de douăsprezece, când servitorul îşi apropie urechea de perete, dar în aceeaşi clipă aproape se cutremură. Groaza i se întipări pe figură şi amintirea sfârşitului înfiorător al fratelui său păru să-i îngheţe sângele în vine… Din nou auzi tic-tacul acela infernal.

Sări repede de pe bancă, se apropie de peretele opus şi ascultă şi acolo. Ciudat: tic-tacul se auzi din nou.

Încercă să facă haz de necaz, spunându-şi să nu e nimic, dar parcă tot nu-l lăsa inima şi se culcă la pământ, lipindu-şi urechea de scânduri. Şi aici se auzea tic-tacul! Nu se mai putu reţine şi alergă pentru a doua oară pe punte.

Aruncă o privire la pendula atârnată în gang şi văzu că era douăsprezece şi un sfert. Peste douăzeci de minute trebuiau s-ajungă în portul din Monaco.

Prinţul tresări speriat, auzind din nou paşii servitorului său.

— Alteţă! exclamă omul, cu răsuflarea tăiată, vă conjur, puneţi să se cerceteze tot iahtul, căci tic-tacul ăla misterios se aude pretutindeni. Îmi pierd minţile, nu altceva.

Boris Dolgornki se ridică din fotoliu şi privi înfuriat la servitor.

— Ce dracu, nu mai pot avea un pic de linişte? răcni el. Îţi poruncesc să mă slăbeşti cu basmele tale! Când vom ajunge la Monaco, vei fi liber să-ţi cauţi altă slujbă. N-am poftă să-mi împuieze cineva capul cu explozii, care s-or fi petrecând ele zilnic în sfânta noastră Rusie, iar aici n-au ce căuta, din fericire.

— Alteţă, insistă servitorul, pe care tonul aspru al stăpânului său nu-l intimidă deloc, daţi poruncă să se oprească maşina şi să se cerceteze tot iahtul, ca să putem descoperi cauza tic-tacului misterios.

— Du-te dracului cu sfatul tău cu tot! izbucni rusul.

Stătea cu braţele încrucişate dedesubtul reflectorului electric şi privirile-i rătăceau deasupra mării agitate.

Deodată se păru că făcuse o descoperire… Ce să însemne barca aceea lungă, în care se aflau mai mulţi oameni, care se legăna pe apă fără nicio lumină?

Chestia i se părea suspectă. La un viraj întâmplător al iahtului, raza reflectorului căzuse asupra bărcii Măştii-Roşii, trădând pentru o clipă poziţia acesteia.

Prinţul vru să dea o poruncă în sala maşinilor, când servitorul scoase un strigăt puternic şi căzu în genunchi înaintea lui:

— Aud ciocănituri în perete, Alteţă… simt ca înnebunesc… mi-e frică! Pe Maica Domnului din Cazan, fii milostiv, Alteţă, şi pune să se oprească iahtul! Colo jos arde de-acum. Şi peste o clipă vom sări în aer, ca şi Marele Duce Sergiu şi bietul meu frate.

Glasul omului păru să-l mişte pe prinţ şi când se aplecă spre el să-l privească în faţă, îşi dădu seama că nenorocitul înnebunise de spaimă.

Ceasul arăta douăsprezece şi douăzeci şi cinci. În aceeaşi clipă, prinţul Dolgornki simţi o izbitură din spate, care-l trânti pe punte ca pe un copac zdrobit de furtună. O bubuitură înăbuşită se auzi, urmată de un vâjâit sinistru.

Bietul prinţ întinse braţele fără voie şi se cramponă de balustradă. Deasupra lui zbură un trup, apoi tot vasul se ridică ca o jucărie în aer, pentru a se prăbuşi apoi în apă, cu un zgomot infernal. O coloană de foc se înălţă din ambele părţi ale „Anuşkăi", apoi se făcu iar întuneric.

— O explozie pe vapor! Scape cine poate! se auzi atunci glasul înspăimântat al timonierului.

În clipa aceasta, prinţul izbuti să se ridice de jos. Strigă numele servitorului său dar nenorocitul zburase deasupra lui în mare, unde se înecase.

Lumina electrică se stinse, încât nimic nu se mai vedea în jur.

Timonierul alergă zăpăcit spre intrarea cabinei. Acolo atârna o lampă de siguranţă, pe care el o smulse din perete.

La lumina slabă a acesteia coborî în apă barca de salvare. Două perechi de vâsle se aflau întotdeauna într-însa. În clipa când se pregătea să sară într-însa o mână grea îl apucă de umăr şi-l trase îndărăt.

— Trebuie să luăm şi cufărul cu diamante! răcni cu glas tunător prinţul Dolgornki. Câinii au crezut că ne vom pierde viaţa, dar se vor şterge pe bot, căci barca e solidă. Ducă-se dracului iahtul numai diamantele să fie salvate!

Timonierul vru să se împotrivească, dar prinţul îl trase cu forţa spre intrarea cabinei. Îi smulse lanterna din mână şi-i arătă cufărul greu. Datorită mişcării iahtului, care se afunda tot mai mult, cufărul fusese răsturnat.

— Ne înecăm, stăpâne! striga cu glas răguşit timonierul. Lăsaţi cufărul acolo unde e… aud gâlgâitul apei care pătrunde în vapor.

Dar prinţul îl ghionti, făcându-i vânt în cabină. Cu puteri unite izbutiră s-aducă cufărul până lângă uşă. Acolo, însă, cei doi bărbaţi căzură unul peste altul şi norocul lor fu că nu se spărsese lanterna cu prilejul acesta. Iahtul se aplecase pe o parte şi ca să ajungă la barca de salvare, prinţul şi timonierul trebuiau să se grăbească.

— Nu-i nimic de făcut! gâfâi bietul marinar şi începu să dea din mâini şi din picioare. Nu vreau să mă înec ca un câine. Ce mă privesc pe mine, diamantele!

Izbutise că se elibereze din strânsoarea prinţului şi ajunse la barcă, pe care voia s-o desprindă din cârlig. Atunci îşi făcu apariţia şi Dolgornki lângă el. Îşi dăduse seama că nu va reuşi să aducă cufărul în barcă.

— Blestemaţi să fie în vecii-vecilor câinii care mi-au făcut asta! răcni el în noapte şi încleştă pumnii în prada unei mânii de nedescris.

Timonierul desfăcuse barca de iaht şi apucă vâslele. Era şi timpul.

Aveau lanterna cu dânşii şi barca ar fi fost răsturnată de zeci de ori, dacă n-ar fi fost atât de bine construită.

După ce plutiră câtva timp prin mijlocul valurilor furioase, prinţul strigă:

— Opreşte! Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu „Anuşka”!

Timonierul execută porunca, deoarece acum primejdia trecuse. Ridică lanterna aprinsă şi la oarecare depărtare văzură un obiect întunecat pe apă, pe care valurile îl aruncau încolo şi încoace.

— Iahtul se scufundă, Alteţă! zise timonierul.

Cu ochi holbaţi, prinţul privi spre locul unde cu câtva timp înainte se afla un vaporaş mândru, în a cărui cabină se aflau bijuterii de valoare nepreţuită. Vru să blesteme, dar gura îi era ca încleştată. Nu se gândea deloc la cei doi oameni care îşi găsiseră sfârşitul în această catastrofă. Se întreba numai cine să fie autorul acestei crime grozave.

Glasul timonierului îl scoase din meditaţie.

— Ia uitaţi-vă, Alteţă, cum se scufundă şi partea de dinainte.

Din iahtul „Anuşka” nu se mai vedea nimic. Se înecase împreună cu marinarul rus, oare fusese ucis, probabil, în cabina sa şi cu diamantele familiei Dolgornki.

— Încotro să vâslesc, Alteţă? întrebă timonierul.

— Ascunde lanterna! răspunse prinţul. Marea s-a mai liniştit pe locul catastrofei şi înainte de a ne îndrepta spre Monaco, aş vrea să văd dacă se petrece cumva ceva în apropierea teatrului nenorocirii.

Timonierul execută porunca şi vâsli îndărăt spre locul unde se înecase „Anuşka”.

De-abia ajunseră acolo, că auziră câteva împuşcături din apropiere. Gloanţele trecură deasupra capetelor lor.

În vreme ce timonierul era gata-gata să scape vâslele din mână din cauza spaimei, prinţul scoase o exclamaţie şuierătoare.

— Acum văd eu că această crimă a fost pusă la cale cu socoteală! scrâşni el. Colo aşteaptă ticăloşii în barca lor, pe care am observat-o încă de pe puntea sărmanei mele „Anuşka”. Mult aş vrea să ştiu însă, cum au îndeplinit ei treaba asta. Păcat că n-am o aripă la mine să trimit cel puţin o salutare bandei.

Dar Dolgornki îşi dădu seama că deocamdată nu poate face nimic, de aceea dădu ordin timonierului să vâslească spre portul din Monaco. Acolo va anunţa poliţia, care va şti ce are de întreprins. Dacă bandiţii se gândiseră să pună mâna pe diamante, atunci s-au înşelat amarnic în nădejdile lor, căci cufărul preţios zăcea de-acum pe fundul mării.

Prinţul nu bănuia, însă, că avea de-a face cu un om care nu-şi găsea pereche în ce priveşte rafinamentul şi ingeniozitatea: Demonul roşu.

Larmă mare se produse pe scara ce ducea spre apartamentul contesei Leonie. Servitorul Anton porni în fugă pe coridor şi dispăru în vestibulul stăpânei sale.

Acolo dădu peste cameristă, care tocmai adusese contesei dejunul şi-i ajutase să-şi facă toaleta. Chipul tânărului era neliniştit când se adresă fetei:

— Se poate vorbi cu doamna contesă?

Camerista îl privi speriată şi-i răspunse:

— Cred că da.

— Atunci anunţă-mă, căci am să-i fac o comunicare extrem de importantă.

— Doamna contesă mi-a spus că doreşte să nu fie deranjată, căci vrea să scrie câteva scrisori, înainte da a pleca din Monaco, răspunse camerista.

— N-are importanţă! o repezi Anton. E vorba despre domnul conte şi comunicarea mea nu suferă nicio amânare.

Discuţia aceasta fiind dusă pe ton ridicat, uşa budoarului Leoniei se deschide şi frumoasa femeie apare în prag. E îmbrăcată cu gust şi schimbă o privire repede cu Anton. Chipul ei este puţin palid, dar în ochii-i luceşte o flacără sinistră.

— Ce s-a întâmplat! întreabă ea, enervată. Ce sunt strigătele astea în faţa uşii mele?

Camerista face o închinăciune şi răspunde încurcată:

— Anton ţinea să vorbească cu dumneavoastră. Şi eu i-am refuzat intrarea.

Servitorul se înclină şi dânsul, dar un zâmbet ciudat flutură pe buzele sale şi privirile cu care o priveşte pe contesă, parcă vor să spună ceva.

— Ce s-a întâmplat de faci atâta tapaj, Anton? întreabă Leonie, păstrându-şi sângele rece.

— Doamnă contesă, răspunde tânărul, nu ştiu ce să cred despre domnul conte. Am bătut de câteva ori în uşa dormitorului său, fără să capăt vreun răspuns. Totuşi, domnul conte mi-a poruncit să-l trezesc la o oră anumită. Mi-e teamă nu i se fi întâmplat ceva.

Camerista tresare speriată, dar Leonie se stăpâneşte cu multa artă.

— Probabil că soţul meu doarme adânc, deoarece a stat prea târziu în timpul nopţii, scriind scrisori, răspunde ea degajat. Dar mă duc eu însămi să văd ce e. Urmaţi-mă!

Toţi trei pornesc spre dormitorul contelui, unde ajung peste câteva clipe.

— Mai bate o dată în uşă, dar ceva mai tare! porunceşte contesa lui Anton.

Îşi apasă mâna pe pieptul care-i tresaltă şi dinţii i se înfig adânc în

carnea buzelor. Pe când Anton bate în uşă, ea îşi reţine respiraţia, căci ştie că nimeni nu va răspunde din interior.

Servitorul dă din umeri şi zice apoi:

— Probabil că s-a întâmplat o nenorocire, doamnă contesă. Trebuie să sparg uşa.

Leonie se clatină pe picioare şi cade zdrobită într-un fotoliu.

— Mai aşteaptă o clipă, Anton, murmură ea, cu glasul stins.

Dar după ce se scurg cinci minute, fără să se audă niciun zgomot din cameră, perfida femeie ridică capul şi spune cu glas tare:

— Sparge uşa! Vreau să ştiu ce s-a petrecut acolo!

Anton aduce în grabă câteva unelte şi după puţin timp broasca e spartă.

Afară e lumină. În dormitorul prinţului arde însă lampa. Draperiile sunt trase la ferestre.

Contesa păşeşte cea dintâi pragul.

— Eberhard! exclamă ea cu glas tremurător.

În clipa următoare rămâne înţepenită locului şi privirile i se opresc asupra trupului neînsufleţit ce zace la pământ… Cu un ţipăt răguşit ea se clatină pe spate, întinzând braţele înainte.

— O crimă! rostesc buzele ei.

Tot trupu-i este cutremurat de groază şi camerista aleargă s-o sprijine, ca să nu se prăbuşească.

Anton se apropie încetişor de trupul nemişcat al lui Eberhard de Hohenegge. De pe chipul său dispăruse orice picătură de sânge, numai ochii îi strălucesc de un foc ciudat.

— Ridică-l pe conte! geme Leonie, din fotoliul unde fusese aşezată. Poate că e numai leşinat…

Anton se lasă în genunchi lângă cadavru şi-l priveşte în faţă. Apoi îi desface cămaşa la piept şi-şi lipeşte urechea de acesta.

— Stăpânul meu e mort. Rămâne de stabilit în ce fel şi-a pierdut viaţa! zice el cu un glas, al cărui sunet o face pe Leonie să se cutremure. Voi chema un medic; acesta va şti ce e de făcut.

Prefăcându-se zdrobită, Leonie se ridică greoi din scaun şi clătinându-se se-ndreaptă spre cadavrul soţului ei.

— Eberhard! strigă ea, în culmea unei disperări teatrale. Cine ţi-a făcut asta, Eberhard? De ce a trebuit să mă lovească nenorocirea asta grozavă?! Oh! Oh! Eberhard!

În momentul acela dispare pe uşă Anton, cu un zâmbet ironic pe figură.

Ajungând în parc, el îşi freacă mulţumit mâinile.

— Acum e cu totul în mâinile mele şi prea uşor nu-mi va scăpa! murmură el, pornind să-l anunţe pe medic.

Dacă Leonie ar fi putut privi în clipa aceasta faţa servitorului, ar fi devenit mai prevăzătoare în acţiunile ei. Poate că niciodată nu se ivise

pentru dânsa un duşman mai înverşunat ca acest Anton.

În vreme ce servitorul ieşise pe poartă, se apropiau dinspre vila învecinată „La Patrie” două persoane, care îşi vorbeau cu voce înceată.

Anton recunoscu în domnul bătrân care o însoţea pe doamna îmbrăcata în negru, un medic pe care-l chemase cândva la stăpânul său, cu prilejul unui accident.

Cu atât mai bine că-l găsea pe doctor în drum.

Îşi luă o înfăţişare îndurerată şi apropiindu-se de cele două persoane, făcu o plecăciune respectuoasă.

— Iertaţi-mă, dacă vă deranjez! Vă rog, domnule doctor, să veniţi la contesa Hohenegge… S-a petrecut ceva groaznic acolo…

Domnul bătrân îşi potrivi ochelarii cu ramă de aur şi privi cu uimire pe băiat

— Eşti în serviciul contelui de Hohenegge? întrebă apoi.

Anton aruncă o privire rapidă asupra femeii care se îndepărtase puţin, ducându-şi mâna la piept.

Era „Vipera”, mama lui Margot.

Ea auzise că servitorul, pe care-l observase în taină de câteva zile, vorbise de ceva grozav care se petrecuse în vilă. Deoarece amintise numele contesei Leonie, nu putea fi vorba decât despre Eberhard, dar nici nu bănuieşte măcar ce-i vor auzi urechile. Totuşi, o presimţire tristă face să i se înmoaie picioarele.

La întrebarea medicului, Anton răspunde:

— E vorba de un caz cu totul inexplicabil, domnule doctor. Azi dimineaţă am bătut la uşa dormitorului contelui Eberhard, dar deoarece nu primeam niciun răspuns dinăuntru, doamna contesă mi-a ordonat să sparg uşa. Atunci, ni s-a înfăţişat grozăvia… Domnul conte zăcea nemişcat pe covor, în mijlocul odăii.

— A murit? exclamă doctorul, speriat.

— Nu ştim, domnule doctor, răspunse Anton, făcând o mutră zdrobită. Spaima ne-a făcut pe toţi să ne pierdem cumpătul.

Medicul se întoarse spre „Vipera” şi-i spuse cu glas încet.

— Ai auzit, doamnă, ce s-a petrecut acolo. Datoria mă cheamă. În ceea priveşte pe tânăra doamnă din vila „La Patrie”, va mai trece câtva timp, până va sosi momentul.

„Vipera” dă din cap doar. I se pare că pământul se scufundă sub picioarele ei şi un tremur nervos o cuprinde.

Auzise bine oare? Nu visase? Contele Eberhard de Hohenegge mort? Bărbatul căruia fiica sa îşi dăruise inima, şi care căzuse în mrejele unei femei criminale!?

„Vipera” e ferm încredinţată că aici s-a petrecut o crimă. Acum îşi reaminteşte de întâmplările din nopţile trecute. Leonie, sau altă persoană din apropierea ei, e amestecată în această faptă oribilă.

Cu paşi nesiguri, biata femeie se apropie de vila unde se petrecuse

drama şi-şi încleştează mâinile de grilaj, ca să nu cadă. Medicul tocmai dispăruse cu Anton în grădină.

Cum să facă pentru a trece sub tăcere grozăvia aceasta faţă de Margot? Să-şi încleşteze buzele şi să vadă cum contele Eberhard e pus în sicriu, în vreme ce biata ei copilă va continua să creadă că el se află încă în apropierea ei, sub soarele scânteietor al Rivierei?

Şi totuşi, ea nu are curajul să comunice vestea înfiorătoare lui Margot, cu atât mai puţin acum când tânăra femeie e aproape să dea naştere copilului contelui Eberhard!

Da, trebuie să tacă, oricât de greu i-ar veni aceasta. Viaţa lui Margot e în joc, căci spaima îi va lua minţile.

Încordându-şi puterile, nenorocita se-ndepărtează spre vila „La Patrie” şi dispare sub copacii grădinii.

Medicul intrase în dormitorul contelui decedat. Draperiile de la ferestre sunt date în lături şi lumina zilei pătrunde în valuri înăuntru.

Anton o face pe călăuza şi cu un gest arată trupul ce zace la pământ.

— N-am cutezat să-l ridicăm pe bietul nostru stăpân, zice el, căci ar fi posibil să se fi petrecut o crimă aici şi justiţia trebuie să-şi facă datoria.

Medicul îşi scoase pardesiul şi pălăria şi se lăsă în genunchi lângă trupul neînsufleţit. Îi descheie cămaşa la piept şi timp de câteva minute examină trupul. Apoi se ridică şi pe chipul său se întipărise o expresie de seriozitate.

— Domnul conte e mort, zice el cu glas tremurător. Împrejurările în care s-a produs decesul sunt foarte ciudate, ceea ce creează obligaţia de a anunţa autorităţile. Poţi să-mi spui dumneata dacă domnul conte a luat ceva în timpul nopţii sau de cu seară? Vreo rană nu se vede nicăieri.

Anton e complet buimăcit. Cu mâna tremurândă arată spre măsuţa de noapte, pe care se află încă paharul de apă.

— Domnul conte mi-a poruncit să pun în fiecare seară un pahar cu apă. În acela de colo nu se mai găseşte nicio picătură de lichid, ceea ce înseamnă că stăpânul meu l-a băut până la fund. Dacă a mai luat şi altceva, n-aş putea spune.

Medicul ia paharul şi miroase câteva clipe. Apoi clatină încetişor capul.

— N-a fost apă curată aici, zice el. Era amestecată cu o substanţă oarecare. Ia paharul şi păstrează-l bine până vor veni medicul-legist şi procurorul. Acum mă duc să-i fac o vizită doamnei contese.

Anton îl conduce pe doctor în budoarul Leoniei. Aceasta stă întinsă într-an fotoliu şi ochii ei strălucitori se fixează asupra medicului când acesta păşeşte pragul.

— Mai sunt speranţe, doctore, nu-i aşa? întreabă ea, întinzându-i

mâinile. Sunt îngrijorată din clipa când l-am văzut pe Eberhard întins la pământ. Parc-aş auzi necontenit ultimul său ţipăt de ajutor. Crezi că ştiinţa medicală va izbuti să-l readucă la viaţă pe nenorocitul meu soţ?

Bătrânul medic e adânc mişcat de această durere adâncă.

— Vă rog, doamnă contesă, liniştiţi-vă! rosteşte el încetişor, privind-o cu sinceritate în faţă. Din nenorocire, nu vă pot da multe nădejdi. L-am examinat pe domnul conte şi e de datoria mea să vă comunic că vor trebui anunţate autorităţile, căci după toate aparenţele e vorba de o otrăvire.

Ochii Leoniei se holbează şi mai mult şi chipul ei capătă o expresie de groază. Caută cuvinte şi în cele din urmă izbuteşte să îngâne:

— E cu neputinţă, doctore! Eberhard n-avea niciun motiv să se sinucidă, căci suntem de scurt timp căsătoriţi şi trăiam bine.

Medicul dă din umeri.

— În cazul acesta trebuie să presupunem că s-a făptuit o crimă, doamnă contesă, zice el.

Cu un suspin răsunător, Leonie se prăbuşeşte în fotoliu şi îşi acoperă faţa cu mâinile. Tot trupul îi tremură. Medicul rămâne tăcut câteva clipe şi în cele din urmă zice:

— Dacă doriţi, doamnă contesă, voi anunţa eu însumi autorităţile. Vă asigur că nu se va face multă discuţie în jurul acestui caz şi asta e de natură să vă liniştească, cred. De vreme ce domnul conte e mort, nu există nicio putere în lume care să-l poată reînvia.

Contesa îşi ia mâinile de pe faţă şi murmură cu glas frânt:

— Fă tot ce crezi că e necesar, doctore. Eu nădăjduiesc până la sfârşit că e vorba numai de un leşin adânc…

— Doamnă contesă, răspunde doctorul cu seriozitate, dacă aş fi avut şi eu credinţa aceasta, aş fi dispus imediat ca domnul conte să fie aşezat în pat. Dar există toate indiciile că dânsul a fost răpus de moarte violentă şi dat fiind faptul acesta, nu trebuie nici măcar să-i schimbăm poziţia corpului. Vă rog să daţi dispoziţii ca niciunul din servitori să nu intre în dormitor, înainte de sosirea autorităţilor.

Spunând acestea, doctorul pleacă.

Anton stă pe scară. Medicul îi mai dă şi lui câteva dispoziţii, apoi părăseşte casa.

Servitorul îl urmăreşte câtva timp cu privirea şi după asta se-ndreaptă spre odaia contesei.

— Aveţi vreo dorinţă sau de dat vreo poruncă, doamnă contesă? o întreabă el, cu ton ciudat.

Ea clatină capul şi murmură iritată:

— Du-te, du-te de aici acum! Nu pot să te văd şi trebuie să rămân singură!

— Şi când vor veni autorităţile, ce să fac? întreabă el.

Frumoasa femeie e străbătută de un fior şi agită braţele, căutând

să-l îndepărteze pe servitor.

Acesta se-ndepărtează, cu un zâmbet pe buze.

— Ce să-nsemne asta? murmură contesa. Să aibă el vreo bănuială?…

Trupul i se îngroapă în fotoliu şi rămâne nemişcat, acolo.

*

După vreun ceas, câţiva bărbaţi îşi fac apariţia în vilă. Sunt autorităţile anchetatoare, care au fost anunţate de doctor. Atât servitorul Anton cât şi camerista sunt anchetaţi cu severitate, dar depoziţiile lor nu prea trag în cumpănă.

Medicul legist dă dispoziţii ca mortul să fie aşezat pe pat, apoi încearcă să determine cauza morţii. Dar lucrul acesta nu prea este atât de uşor. Un fapt ciudat, este acela că ochii contelui sunt închişi şi chipul său păstrează o expresie liniştită, ca şi cum n-ar fi luptat deloc cu moartea.

Paharul din care băuse Eberhard este predat de către Anton autorităţilor şi acestea procedează la o examinare amănunţită.

— După convingerea mea e vorba de o otravă pe care o cunosc bine, zice medicul-legist.

Paharul e împachetat, spre a fi trimis unui chimist, care va avea sarcina să analizeze resturile de otravă.

Grefierul comisiei de anchetă redactează procesul-verbal, şi când toate formalităţile sunt îndeplinite, domnii urcă în apartamentul contesei.

Leonie ştie că va fi interogată şi între timp îşi revenise într-atât, încât e în măsură să dea răspunsuri liniştite.

Toţi domnii din comisia de anchetă sunt mişcaţi de durerea ei şi n-au nicio bănuială c-ar avea vreo vină în decesul contelui Eberhard.

Pe la prânz, ei părăsesc vila unde se petrecuse drama. Conform dorinţei Leoniei, trupul contelui trebuia transportat a doua zi dimineaţă, într-un sicriu închis, la Hohenegge, spre a fi aşezat alături de tatăl său, în cavoul familiei.

Anton ia asupra lui să facă toate preparativele necesare. În scopul acesta, Leonie îi pune la dispoziţie o sumă însemnată de bani, căci ea e într-adevăr atât de doborâtă încât nu poate părăsi odaia, şi e încredinţată că nu-şi va găsi liniştea decât atunci când poarta de fier a cavoului se va închide în urma lui Eberhard.

*

În timpul acesta „Vipera” îndură un adevărat martiraj, căutând să ascundă lui Margot cele petrecute. De multe ori jucase ea comedii în viaţă, dar acum când e vorba de liniştea şi fericirea copilei ei, nu izbuteşte. Sub privirea iscoditoare a tinerei femei, care caută să-i

pătrundă până-n fundul sufletului, ea se cutremură… Cu toate acestea Margot nu-i pune nicio întrebare directă, ea bănuieşte numai că ceva se petrecuse, şi că mama ei caută să treacă faptul sub tăcere.

În cursul după-amiezii, mama şi fiica stau împreună şi vorbesc despre plecarea, pe care o propusese „Vipera". Margot priveşte gânditoare înaintea ei, apoi spune încetişor:

— Aş dori să mai rămân câtva timp, mamă, cel puţin atâta cât se află şi Eberhard pe aici… Noi nu ne vom mai vedea niciodată, dar sunt fericită ştiind că el trăieşte la câţiva paşi doar de mine. Şi apoi, mamă, mă simt din ce în ce mai slabă… tu ştii că în curând va suna ceasul cel greu pentru mine…

— Mai avem puţin timp, Margot, răspunde Vipera", adunându-şi toate puterile ca să se stăpânească. La urma urmelor tot ar fi mai bine să părăsim locul acesta unde vreo întâmplare ţi-ar putea aduce noi dureri, care ar avea o înrâurire nefastă pentru tine.

După câteva clipe de tăcere, Margot întreabă:

— N-ai aflat, mamă, dacă Eberhard pleacă într-adevăr de aici cu soţia sa şi când se va întâmpla asta?

— N-am auzit nimic, copila mea, răspunde bătrâna. Ar fi mai bine să cauţi a uita ce s-a petrecut între voi.

— Asta e cu neputinţă, mamă. Astăzi o pot spune. Zadarnic am căutat să lupt cu propria mea inimă. Sunt convinsă acum că această iubire va ţine până în ultima clipă a vieţii mele, că voi închide ochii cu numele lui Eberhard, pe buze. Şi cum ar fi cu putinţă ca o femeie să uite vreodată pe tatăl copilului ei!

Palidă ca un cadavru, „Vipera" apropie capul copilei de pieptul ei. Lacrimile stau să-i ţâşnească din ochi şi o durere cumplită îi săgetează inima… Dar nu trebuie să se trădeze cu niciun chip… ea aude ca prin vis ţipătul înspăimântat al lui Margot, când îi va spune că Eberhard nu mai este printre cei vii.

— Sărmana, nefericita mea copilă! murmură ea.

Margot zâmbeşte cu tristeţe.

— Poate că nu-s atât de nefericită, pe cât am crezut, mamă, căci soarta tot mi-l aduce în faţă din când în când pe Eberhard. Şi nu demult, am stat chiar în braţele lui, strânsă la pieptul său care e plin de dragoste pentru mine. Şi ce-mi pasă dacă era cât pe ce să plătesc cu viaţa această fericire, căci ştiu că însăşi Leonie a tras glontele prin fereastră. Ea nu va fi fericită alături de soţul ei, dânsul o va alunga cu dispreţ de la sine şi ea va îndura toate durerile care copleşesc pe o femeie nenorocită. Şi tu însuţi, mamă, nu eşti oare mai liniştită de când scrisorile ţi-au căzut în mână?

— Ai dreptate, Margot, răspunde „Vipera". Binecuvântez într-adevăr întâmplarea care mi l-a adus în faţă pe Max Şerparul în noaptea aceea. Individul s-a întremat cu desăvârşire şi că este un om

de treabă ne-o dovedeşte faptul că a rămas pe lângă noi, ca să ne ocrotească. Leonie n-are decât să creadă c-a fost mâncat de peşti pe fundul mării, căci ea nu-l va vedea, în schimb noi am dobândit un suflet credincios de bărbat.

— Crezi că va păstra tăcerea asupra tainelor pe care le-a aflat din citirea scrisorilor?

— Sunt ferm încredinţată de asta, copila mea, căci am avut cu dânsul, imediat după ce s-a însănătoşit, o convorbire serioasă. Nu se mai gândeşte să se răzbune pe Leonie, deşi femeia aceasta a căutat să-l asasineze în două rânduri. Mi-a dat cuvântul său că nu va trăda nimic şi nu va întreprinde nimic înainte de a lua avizul meu. Acum se odihneşte încă în cămăruţa ce i-am pus-o la dispoziţie, căci lovitura primită în cap a lăsat urme.

Deodată, Margot începe să tremure, de parc-ar fi fost cuprinsă de friguri.

— Ce ţi s-a întâmplat, copila mea? o întreabă mama, îngrijorată.

— Nu ştiu singură, răspunde tânăra femeie, şi privirea-i înspăimântată rătăceşte prin fereastra deschisă, spre vila învecinată. O teamă nelămurită mi-a cuprins inima, ceva ca o presimţire de moarte. Mamă, dacă voi muri, transmite-i lui Eberhard ultima salutare şi spune-i că m-am gândit la dânsul în fiecare clipă şi m-am rugat până la sfârşit pentru fericirea lui pe acest pământ.

„Vipera” îşi simte inima strânsă de durere, spunându-şi că poate în clipa aceasta dincolo se aşază capacul deasupra sicriului în care au fost depuse rămăşiţele pământeşti ale aceluia care a fost contele Eberhard de Hohenegge.

— Ar trebui să te culci puţin, spune ea, şi Margot se lasă condusă spre patul din apropierea ferestrei.

Şi când biata femeie închide obosită ochii, „Vipera” se furişează în tăcere din odaie.

În vestibul rămâne locului şi-şi apasă mâinile pe pieptul ce se zbate cu putere. Chipul îi este palid şi buzele-i se strâng cu încordare.

— Nu mai pot îndura situaţia asta! geme ea. Ce sunt toate luptele pe care le-am suportat în viaţă, faţă de aceasta de acum? De câte ori buzele copilei mele rostesc numele lui Eberhard, mă cutremur din cap până-n picioare, de parc-aş fi lovită de trăsnet. Doamne, Dumnezeule, fă ca ziua de azi şi cea de mâine să treacă mai repede şi să nu-mi pierd curajul!

Simte nevoia să iasă afară în grădină, la aer curat, căci zidurile ameninţă s-o înăbuşe.

Ca o umbră alunecă pe aleile înguste ale grădinii, fără să bănuie că doi ochi o urmăresc cu îngrijorare de la o fereastră a etajului.

Margot închisese ochii, dar nu izbutise să adoarmă. După câteva clipe se ridică speriată în aşternut, părându-i-se că auzise un strigăt

îndepărtat, un glas pe care-l cunoaşte prea bine… glasul lui Eberhard.

Un zgomot uşor, care vine pe fereastra deschisă, o face să-şi întoarcă repede capul. I se păruse că nisipul scârţâie jos, în grădină.

Îşi îndreaptă ochii într-acolo şi o vede pe mama ei.

Margot sare jos din pat şi aplecându-se pe fereastră urmăreşte mişcările bătrânei femei. O vede făcând mişcări disperate cu mâinile, ca şi cum ar vrea să alunge o vedenie înfiorătoare.

— Simt că s-a întâmplat o nenorocire! murmură Margot. Mi se ascunde ceva, văd lămurit lucrul acesta din toată atitudinea ei

Margot zăreşte că „Vipera” se-ndreptase spre un anumit loc din grădină, unde ce face nevăzută.

Ea se hotărăşte imediat s-o urmeze, căci simte c-ar înnebuni dacă ar rămâne în camera aceasta.

— Dacă Eberhard ar fi în primejdie? îşi zice ea. Nu întorsese oare mama privirea când vorbisem înainte despre el?

Se-ndreaptă spre uşă şi părăseşte casa printr-o ieşire dosnică. E după-amiază şi marea sclipeşte în razele soarelui.

Încotro s-a îndreptat „Vipera”?

Asta trebuie s-o afle Margot, orice s-ar întâmpla.

Cu băgare de seamă dânsa se ia pe urmele bătrânei, întipărite în nisipul fin de pe alei. Acestea duc spre promenada de pe ţărmul mării. Privind printr-un tufiş, Margot zăreşte curând pe mama sa, care se lăsase obosită pe o bancă. La picioarele ei se află marea şi deasupra-i foşnesc palmierii înalţi, în bătaia vântului.

„Vipera” stă cu trupul aplecat, într-o atitudine de durere cumplită. Şi deodată, ea îşi duce mâinile la faţă şi tot trupul îi tremură de plâns.

Margot priveşte cu înfiorare scena aceasta şi se apropie încetişor de spatele băncii pe care stă mama ei. În durerea ei, fosta detectivă, cu auzul atât de fin, nu aude paşii uşori ce calcă nisipul. Şi fără să bănuiască ceva, buzele ei se mişcă, murmurând:

— Sfinte Dumnezeule din Ceruri, ajută-mă să îndur ceasurile grele prin care trec! Trebuie s-o scutesc pe copila mea de această grozăvie, căci ar însemna s-o omor, dacă i-aş destăinui adevărul!

De-abia rostise cuvintele acestea şi se înfioră, ca străbătută de un curent electric. O mână i se aşezase pe umăr şi când se întoarse, rămase ca înlemnită.

— Tu aici, Margot? Cum de-ai ajuns încoace şi de ce mă priveşti atât de ciudat? exclamă dânsa, fără să ştie cum va ieşi din situaţia aceasta.

— Te-am urmărit, mamă, şopteşte tânăra femeie. Eram din ce în ce mai neliniştită şi nu-mi mai găseam odihnă. Simt că se petrece ceva, îmi ascunzi un fapt… spune-mi ce s-a întâmplat, te implor!

Cu un oftat sfâşietor, Margot cade în genunchi în faţa mamei sale, înfundându-şi capul în poala acesteia.

Fosta detectivă simte că-şi pierde cumpătul. Îşi dă seama acum că nu mai există scăpare, că nervii ei de oţel de altădată o părăsiseră. Tremură ca varga în faţa copilei nenorocite şi din ochii ei, atât de reci şi pătrunzători altădată, ţâşneşte o flacără cu totul ciudată. E spaimă într-înşii, nimic altceva decât spaimă…

— Margot! geme ea de-abia auzit, de ce m-ai urmărit? Nu trebuie să-ţi spun ce mă îngrijorează. Mai aşteaptă o zi sau două, apoi vei putea afla totul. Te implor, nu mă sili să vorbesc în ceasul acesta, căci s-ar întâmpla ceva rău…

— Fii îndurătoare, mamă! plânge tânăra femeie, strângând-o tot mai mult la piept pe „Vipera". Spune-mi adevărul, purul adevăr. Am o presimţire că în vila lui Eberhard s-a întâmplat o nenorocire… Ah! văd că-ţi întorci privirea… Tremuri… Mamă! Mamă! Eberhard a murit!

O linişte ciudată domneşte câteva clipe. E liniştea aceea înspăimântătoare a marilor clipe din viaţa omului. Valurile mării vuiesc molcom şi vântul înfioară frunzişul copacilor.

Capul „Viperei" se apleacă peste gâtul lui Margot, care o ţine îmbrăţişată şi bătrâna femeie murmură:

— Nu pot… nu pot să te mai mint, Margot! Contele Eberhard a fost găsit mort în dormitorul său!

Margot rămâne liniştită, se ridică în mod mecanic de jos şi stă în faţa mamei sale. Dar chipul ei luase o expresie deosebită. E de o paloare cadaverică.

Deodată, un fulger pare că-i străbate trupul. Scoţând un strigăt nearticulat, Margot se prăbuşeşte leşinată la picioarele mamei sale.

„Vipera" se apleacă şi, ridicându-şi fiica, o aşează pe bancă.

— Cerul a fost îndurător! murmură nefericita mamă. Poate că ea va izbuti să înfrunte şi această lovitură grozavă a soartei.

Se-ndreaptă repede spre vilă şi-i comunică lui Max Şerparul cele întâmplate. Tânărul o urmează imediat, ducând cu sine un scaun. O aşază pe leşinată într-însul şi cu puteri unite, o duc spre vilă.

După un sfert de ceas vine şi medicul şi o readuce pe Margot la viaţă. Singurul cuvânt ce-i scapă de pe buzele aprinse, este:

— Eberhard…

Capitolul 109 – La mormântul lui

Se lăsase noaptea. Luna e acoperită de nori deşi; întunericul învăluie marea frământată de valuri.

În odaia mare de la parterul vilei contelui Eberhard, se află un sicriu. Capacul se sprijină de perete. Catafalcul e drapat cu catifea neagră şi coroane de flori sunt împrăştiate deasupra. Sfeşnice înalte, în care ard lumânări, stau în jurul sicriului.

Contele Eberhard stă liniştit în locuinţa îngustă, cu mâinile

încrucişate pe piept.

Draperiile de la ferestre sunt trase, numai uşa care dă pe terasă e întredeschisă, şi printr-însa pătrunde aerul răcoros al nopţii.

O tăcere adâncă domneşte în odaia mortuară. Mirosul lumânărilor arse se amestecă cu acela al florilor exotice, care stau împrăştiate în toate părţile.

Ceasurile se scurg unul după altul, se apropie miezul nopţii şi nimeni nu vine lângă omul care doarme somnul de veci.

Nimeni pare că nu simte ceva pentru dânsul, nimeni nu vine să rostească o ultimă rugăciune la căpătâiul său, înainte de a se închide capacul greu, pentru ca sicriul să fie transportat la Hohenegge.

Comisia de anchetă a cerut să se facă autopsia cadavrului, dar contesa se opuse cu energie. Ea spuse că va lăsa la aprecierea justiţiei germane, dacă e necesară sau nu autopsia. Deocamdată, cadavrul va fi depus în cavoul castelului, alături de ceilalţi membri ai familiei de Hohenegge.

O uşă se deschide în fundul odăii şi Anton se furişează înăuntru, îmbrăcat în negru. Păşeşte încetişor, apropiindu-se de sicriul deschis.

Pe chipul său e o expresie de mulţumire, dar în acelaşi timp şi de încordare. Pare să nu fie lămurit într-o anumită privinţă. Îşi roteşte privirea în toată părţile, pentru a se încredinţa că se află singur, apoi apucă cu mâinile marginea sicriului şi înălţându-se în vârful picioarelor, priveşte cu atenţie deosebită chipul decedatului său stăpân.

— Ciudat! murmură el de-abia auzit. Aş pune rămăşag că avea ochii larg deschişi atunci când am intrat prima oară la el. Chipul îi era încordat pe când acum e liniştit, de parc-ar fi murit fără niciun zbucium.

Anton priveşte clipe de-a rândul faţa pământie a fostului său stăpân.

„Ce să fie oare?” se întreabă el. Dar în cele din urmă îşi întoarce privirile şi murmură pentru sine:

— E mort ca toţi morţii. Mâine dimineaţă vom pune capacul peste sicriu şi-l vom transporta la gară. Când se va odihni în cavoul de la Hohenegge voi putea strânge recolta pe care am semănat-o aici, pe Riviera.

Tot aşa de încet precum intrase, se strecoară pe uşa întredeschisă a terasei şi iese în gradină.

Peste o jumătate de ceas se aude zgomot la o uşă laterală. Silueta frumoasei contese se arată în prag.

În mâna întinsă ţine o lumânare aprinsă, a cărei flacără pâlpâie uşor. Chipul ei e tot atât da palid ca al cadavrului din sicriu. În ochii-i, însă, străluceşte o scânteie ciudată şi pieptul îi palpită cu putere sub mătasea rochiei.

Nu putuse să-şi găsească linişte în odaia ei. Încercase să doarmă şi să uite grozăvia situaţiei, dar tresărea speriată. Nici prafurile pe care le luase nu-i ajutară la nimic, ba o enervară mai mult. În cele din urmă, îi veni un gând disperat.

Ce-i slăbiciunea asta de copil? Nu mai văzuse ea oameni morţi?

Aprinde o lumânare şi, ca o fantomă, coboară scăriţa îngustă, pe unde se dusese şi în noaptea trecută, când îşi otrăvise soţul.

Astăzi, dormitorul zace în întuneric; ea vrea să pătrundă în încăperea unde se află cadavrul, vrea să fie singură cu el şi să-i strige în fapt că totuşi îl învinsese, pentru că dânsul nu voise să se despartă de cealaltă şi o tratase pe ea, soţia lui, cu dispreţ.

Izbucnirea aceasta îi va potoli sufletul apăsat, o va face să redevină vechea Leonie de Brissac, care nu se cutremurase nici odinioară, când îi fusese adus în casă cadavrul celui dintâi soţ, ucis din îndemnul ei.

Uşa se închide încetişor în urma ei şi perfida femeie aruncă o privire cercetătoare prin camera mortuară. Cu braţele încrucişate pe piept se apropie de catafalcul împodobit cu flori. În faţa ei, doarme somnul de veci contele Eberhard de Hohenegge, acela care i-a fost soţ. Îl priveşte ţintă câteva clipe, apoi deschide gura şi un zâmbet dispreţuitor îi flutură pe buze.

— De ce n-ai vrut să fii al meu, de ce n-ai vrut să mi te dai întreg, aşa cum te doream eu, din prima clipă când te-am văzut? exclamă ea. Ai fi făcut o alta din mine, dacă mi-ai fi dăruit iubirea ta, în loc s-o fi dat celeilalte, lui Margot. E drept, la început m-au atras spre tine numai bogăţiile tale, dar mai târziu m-am simţit stăpânită de o patimă nebună, căreia nu-i mai puteam pune frâu. Trebuia să te câştig, şi când am văzut că-mi stă în drum cocota aceea, am fost nevoită s-o nimicesc. Pentru ca să te atrag spre mine, să te leg cu mii de lanţuri, am călcat-o în picioare pe Margot Hartenberg şi am încercat s-o ucid într-una din serile trecute, când v-am văzut îmbrăţişaţi în vila „La Patrie”. Dar glontele meu, care era şi pentru tine, şi-a greşit ţinta, şi astfel tu a trebuit să mori în alt chip, căci mi-ai strigat în faţă că mă urăşti şi că mă vei târî înapoi la Hohenegge, unde îmi apărea în fiecare noapte fantoma tatălui tău ucis. Ţi-am făcut pe plac, idiotule, şi acum te duc acasă, unde te voi aşeza cu solemnitate în cavoul familiei. Apoi, însă, când va sosi vremea, voi pleca de acolo, în lumea largă, spre soare, spre lumină, ca să gust din plin fericirea de a trăi. Margot a ta va cădea în mizerie şi disperare şi voi râde atunci cum râd şi astăzi privind trupul tău ţeapăn.

Ticăloasa nu-şi mai dă seama ce vorbeşte. Nu se mai teme de nimic şi apucând mâinile cadavrului se apleacă peste faţa lui, strigând ca o nebună:

— De ce eşti atât de liniştit, ca şi cum ţi-ai fi găsit fericirea, chiar acum în moarte? Aş dori mai bine să-ţi văd chipul schimonosit de

groază şi nelinişte.

Deodată, ea se înfioară. Căci uşa dinspre terasă se deschide. În cadrul ei îşi face apariţia Hector Rammont, sub masca prinţului Bentivoglio. Îşi trece mâna prin barba albă, ca zăpada, apoi păşeşte încetişor spre Leonie.

— Am aflat de cele întâmplate, zice el, şi de aceea am venit încoace, ca să-ţi vorbesc înainte de plecarea ta în Germania.

Leonie priveşte câteva clipe împietrită la apariţia neaşteptată, apoi murmură:

— Ce cauţi aici, Hector? Cum ai izbutit să pătrunzi în vilă, când poarta e încuiată?

— Asta a fost o jucărie pentru mine, Leonie, răspunde el râzând. Uneltele mele englezeşti deschid ele uşi mai solide ca poarta vilei tale. Dar să vorbim despre ceva mai important.

Se apropie mult de tot de ea, care se aşezase într-un scaun şi o priveşte în tăcere câteva clipe.

— Ai lucrat cu artă, scumpa mea, îi zice apoi.

— Ce înseamnă aluzia asta? întreabă ea, încercând s-o facă pe jignita.

— Să lăsăm comediile, Leonie, o apostrofează el. Contele Eberhard de Hohenegge e mort, ucis de tine. Pentru ce-ţi trebuiau picăturile pe care m-ai rugat să ţi le procur? Le puteai folosi ca să-l înnebuneşti de dragoste, sau să-l ucizi. Ai ales calea din urmă, şi trebuie să mărturisesc că te aprob. Peste câteva zile, idiotul care n-a izbutit să alunge din apropierea lui un demon ca tine, va dormi somnul de veci în cavoul de la Hohenegge şi tu vei deveni singura stăpână a milioanelor sale. O asemenea avere nu-i de dispreţuit.

Ea renunţă să-i răspundă, căci nu găseşte cuvinte.

— S-au ridicat vreunele bănuieli împotriva ta? întreabă el apoi.

— Nu, răspunde ea, scurt.

— Cum a decurs chestia? Vreau să ştiu, poate se-ntâmplă să am şi eu nevoie.

În cuvinte întretăiate de emoţie ea îi raportează cum a decurs ancheta şi ce spuneau medicii.

— Aşadar, e probabil ca domnul conte să fie supus autopsiei când va ajunge în patrie? zise el. Asta-i bine, căci se-ntâmplă uneori ca şi un mort să învie. Cere să i se scoată inima din trup, căci numai în felul acesta vei fi sigură că nu se va mai trezi.

Rămâne o clipa pe gânduri, apoi întreabă iar:

— Te poţi bizui pe servitorii tăi? N-a observat nimeni vizita ta în timpul nopţii?

— Nimeni, răspunde Leonie. M-am folosit de o scară secretă, care duce în dormitorul contelui.

— Bine. Să trecem mai departe. Aş fi dorit să plec cu tine, sau cel

puţin în apropierea ta, la Hohenegge, ca să reglăm acolo chestia moştenirii. Dar vezi că mai am unele chestiuni de aranjat în Monaco, aşa că, spre marele meu regret, nu mă pot deplasa. Pleacă singură, deci, dar un uita că ai o datorie faţă de mine. Hohenegge a devenit proprietatea ta, şi nu-l vei înstrăina, ci vei locui acolo din când în când. Se poate întâmpla ca Masca-Roşie să fie încolţit cândva de copoii poliţieneşti şi atunci va avea nevoie de un azil sigur. Pentru scopul acesta, Hohenegge se potriveşte de minune.

Fereşte-te să destăinui unui alt bărbat secretele tale sau să împarţi cu el milioanele dobândite. Nu uita că eu sunt acela care l-a curăţat din drum pe bătrânul conte, pentru ca Eberhard de Hohenegge să nu se poată căsători cu Margot, şi să-ţi rămână ţie calea liberă spre izbândă. Voiam să-ţi spun toate acestea, înainte de a pleca de aici. Milioanele din Hohenegge sunt tot atât ale mele, cât şi ale tale şi dacă voi avea nevoie cândva de un ajutor, va trebui să fii oricând gata să mi-l oferi.

El aştepta răspunsul ei, dar acesta nu se produse. Ticăloasa îşi dădea bine seama că nimeni nu poate scăpa din puterea Măştii-Roşii. Numai când va îi mort, ca şi contele Hohenegge, va fi liniştită dinspre partea lui.

Deocamdată, însă, nu se poate gândi la planul acesta primejdios, deşi mintea îi fu străbătută ca de un fulger, gândindu-se la Anton, servitorul.

— Nu vei avea să te plângi de mine, Hector, răspunde ea şovăitor, ferindu-se de privirile-i pătrunzătoare. Oriunde mă voi duce, tu mă vei găsi.

— Dacă am venit azi la tine, am făcut-o numai pentru a-ţi reaminti toate acestea, scumpa mea. O femeie ca tine uită uşor anumite lucruri, şi asta ar putea deveni primejdios. Şi acum îngăduie-mi să-l privesc niţeluş pe domnul de Hohenegge.

Ia o lumânare dintr-un sfeşnic ce arde la căpătâiul mortului şi îndreaptă lumina spre faţa cadavrului. Apoi ridică încetişor una din pleoapele acestuia şi murmură:

— Un atac de inimă!

Pleoapa cade îndărăt şi Masca-Roşie aşază lumânarea înapoi în sfeşnic.

În clipa aceea, Leonie se ridică repede de pe scaun şi arată cu mâna spre uşa întredeschisă ce dă pe terasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, strângând mantia în jurul trupului şi trăgându-şi pălăria pe frunte.

— Umblă cineva pe afară! exclamă Leonie. Vreau să văd cine ne-a spionat.

Porneşte cu paşi repezi prin cameră, dar deodată rămâne ca împietrită locului. În uşă stă Margot.

*

În odaia ei de la etaj, din vila „La Patrie”, Margot zace în prada frigurilor, în noaptea asta întunecoasă. Lângă patul ei se află „Vipera” şi răcoreşte din când în când buzele arzătoare şi fruntea nefericitei copile.

În cele din urmă, Margot pare că se mai linişteşte şi spre miezul nopţii adoarme.

— Slavă Ţie, Doamne! murmură bătrâna. Se pare că a trecut cu bine criza.

Zdrobită se ridică de pe scaun şi gâtlejul îi arde ca în flăcări.

— Trebuie să iau o înghiţitură de vin! zice ea, cu glas obosit.

Doar pentru câteva minute se va îndepărta, pentru a-şi relua apoi postul la căpătâiul copilului ei.

— Doarme adânc! murmură „Vipera” şi se furişează din odaie, în vârful picioarelor.

Intră în odaia ei şi dintr-un dulăpior scoate o sticlă cu vin negru, întăritor.

Încăperea e luminată; cuprinsă de oboseală, nefericita mamă se prăbuşeşte într-un scaun. Pleoapele îi atârnă greu şi ea luptă cu somnul care încearcă s-o doboare. Dar acesta o mai puternic ca dânsa şi-n cele din urmă capul îi cade pe piept şi adoarme adânc.

Nu ştie cât a rămas în starea aceasta, când un zgomot puternic o face să tresară cu putere. Paharul gol îi scapă din mână, spărgându-se în zeci de bucăţi. Îşi duce mâna la frunte şi o spaimă grozavă i se întipăreşte pe figură.

— Margot! exclamă ea. M-am lăsat învinsă de somn, în vreme ce dânsa se află singură în odaie.

Vinul avusese şi partea lui bună, căci acum se simte întărită şi somnul contribuise şi el ca s-o reînsufleţească.

Cu paşi repezi se-ndreaptă spre odaia lui Margot. Ajunsă în vestibul vede deodată o uşă deschisă. Un fior îi săgetează inima. Câţiva paşi încă şi iat-o în mijlocul odăii.

Nenorocirea s-a întâmpla. Margot dispăruse. Era îmbrăcată sumar şi afară noaptea e răcoroasă. Dar „Vipera” bănuieşte drumul pe care-l luase, şi singura-i nădejde este că nu va fi izbutit să pătrundă în vila alăturată prin gardul de mărăcini al vilei „La Patrie”.

— Trebuie să mă iau după ea, trebuie s-o aduc îndărăt! îşi spune bătrâna femeie.

O porneşte în goană pe scări şi peste câteva clipe se află în grădină.

— Margot! Margot! strigă ea în noapte.

Dar nimeni nu-i răspunde, totul rămâne tăcut în jur.

. . . . . .

De-abia părăsise „Vipera” odaia fiicei sale şi o ramură uscată se rupse în faţa ferestrei. Din cauza zgomotului produs, tânăra femeie se trezi speriată şi privi rătăcită în jur. Încet, încet, îi revin în memorie cele petrecute şi gândul la Eberhard n-o mai părăseşte.

— L-au ucis! strigă ea ca ieşită din minţi şi sare din pat.

Nici nu-şi dă seama că e îmbrăcată sumar şi că n-are nimic în picioare.

— Trebuie să mă duc la dânsul, mă aşteaptă, şi desigur că a întins braţele după mine, înainte de a-şi da sfârşitul. De ce mă reţin aici cu forţa, de vreme ce el e mort? Ce mai înseamnă acum viaţa pentru mine? Vreau să-l văd înc-o dată, să-mi lipesc buzele de ale lui, apoi să mă ucidă şi pe mine! Voi muri cu bucurie.

Întoarce speriată capul, ca şi cum s-ar teme să nu vină mama ei, s-o reţină cu forţa. Apoi chipul ei ia o expresie de nebunie.

— Mă voi furişa pe scara de din dos, şopti ea, şi atunci nu mă va vedea nici mama. Când se vor ivi zorile, mă înapoiez în casă şi mă trântesc pe pat.

Păşeşte încetişor spre ieşire, fără să simtă răcoarea nopţii, toate gândurile ei fiind concentrate să-l vadă pe Eberhard şi să îngenuncheze lângă sicriul său.

Cu instinctul acela ciudat al bolnavului, găseşte locul unde era gardul de mărăcini care desparte cele două vile. Nu-i pasă că picioarele-i sângerează şi că păru-i răvăşit îi cade pe faţă.

— Trebuie să mă furişez pe aici! murmură tea.

Dar prea uşor nu merge asta, căci se agaţă necontenit de ghimpi şi scaieţi. Cu mâinile dă în lături piedicile şi în cele din urmă izbuteşte să se strecoare dincolo.

Porni în grabă pe potecă, apropiindu-se de vilă. Acolo zări raza slabă de lumină, care se strecura pe uşa întredeschisă a camerei mortuare. Lumina asta o atrase ca un magnet şi astfel începu să urce scările de piatră, dibuind în întuneric, până ajunse la intrare. Zări îndată catafalcul, în jurul căruia ardeau lumânările în sfeşnice de argint.

— Eberhard! exclamă ea cu glas înăbuşit de emoţie, rămânând locului în pervazul uşii.

În clipa aceasta o recunoscuseră Leonie şi Hector Rammont.

Regele criminalilor se retrase repede în semiîntunericul odăii, căci voia să vadă ce se va întâmpla aici.

Leonie se năpusti asupra lui Margot şi o apucă cu atâta brutalitate de umeri, încât îi rupse rochia.

— Ce vrei aici, cocotă ordinară? îi răcni, cuprinsă de o mânie fără margini. Cum de îndrăzneşti să pătrunzi în locul acesta? Probabil că nu ştiai de moartea soţului meu şi veneai să-i faci o vizită în toiul nopţii…

Un râs sinistru izbucni din pieptul femeii demonice.

— Vino mai aproape şi priveşte-l pe amantul tău, pe care vrei să mi-l iei şi mort.

Cu un ghiont o zvârle pe nenorocită în faţa catafalcului, unde aceasta se prăbuşeşte la pământ.

Hector Rammont rămâne nemişcat. Ochii-i negri cu privirile ca vârfurile de pumnal, măsoară încăperea.

El poartă masca prinţului Bentivoglio şi ştie că Margot îl zărise de-acum o dată. Întâlnirea aceea fusese însă prea trecătoare, pentru ca dânsa să-l recunoască acum, în semiîntunericul camerei mortuare.

Nenorocita se ridică cu greu din genunchi şi îndreaptă o privire rugătoare spre Leonie.

Contesa se apleacă atunci asupra ei şi vrea s-o brutalizeze din nou, dar Margot îşi adună toate puterile şi o împinge înapoi. Chipul ei este alb ca varul, dar ochii lucesc de o văpaie ciudată. Din cauza mişcării de a se apăra de atacul duşmanei sale, ea răstoarnă unul din sfeşnicele grele; covorul începuse să ia foc, dar Leonie văzuse pericolul şi înăbuşi flacăra cu piciorul.

Margot se aplecase deasupra cadavrului şi cuprinzându-l cu mâinile, îşi adânceşte ochii în chipul său de ceară. Uitase de tot ce se petrece în jurul ei, nu aude strigătul de furie al Leoniei şi nici n-o vede pe aceasta stând cu pumnii încleştaţi în mijlocul odăii. Ea vede numai trăsăturile iubite ale singurului bărbat pe care-l iubise, ale tatălui copilului ei.

Străbătută de înfiorare, ea apucă cu mâinile capul mortului şi-şi lipeşte buzele de ale lui.

— Mi te-au luat, Eberhard, lumea rea ne pizmuia fericirea pe care ne-am clădit-o odinioară în parcul de la Hohenegge, murmură nefericita. De ce nu mă iei cu tine în regatul veşniciei, Eberhard? Ce să mai caut eu în lumea asta, când tu nu mai eşti?

Deodată, trupul îi este străbătut de un fior:

— Am făptuit un păcat, iubitule, iartă-mă dacă nu mai poţi auzi cuvintele mele, din lumea unde te afli! Nu sunt eu, oare, mama copilului tău? Nu, nu trebuie să mor, chiar dacă m-ar aştepta mii de suferinţe şi chinuri pe lumea aceasta, căci trebuie să trăiesc pentru copilul tău, ca să-i pot vorbi despre tine. De-abia când voi face dintr-însul un suflet mare şi nobil cum ai fost tu, voi putea închide şi eu ochii.

În semiîntunericul odăii, Hector Rammont îşi schimonoseşte gura într-un zâmbet. Toată tragedia acestei femei nu-l emoţionează deloc. E numai curios să vadă cum se vor desfăşura lucrurile. De ce nu se năpusteşte Leonie asupra rivalei sale, doborând-o la pământ? El nu va mişca niciun deget, nu va interveni deloc în lupta dintre cele două femei.

Un ţipăt de furie izbucneşte din gâtlejul contesei. Apucase cu amândouă mâinile umerii lui Margot şi o împinge cu toată furia la pământ.

— Îndrăzneşti, cocotă ordinară, să te arunci de gâtul decedatului meu soţ? Te voi alunga afară, în mijlocul nopţii, ca o femeie pierdută ce eşti! Groaza întipărită pe chipul tău mă umple de bucurie. Acum, cel puţin, ai pierdut orice nădejde că Eberhard îţi va aparţine cândva. Cine din noi două rămâne învingătoare? Ieşi afară, sau te gâtui cu mâinile mele!

Margot încearcă să se ridice, dar puterile n-o ajută! Apoi îşi dă seama că se află în fata soţiei fostului ei iubit, şi că nicio lege din lume nu-i dă dreptul să rămână aici, împotriva voinţei Leoniei. De aceea încearcă înc-o dată cu rugăminţi şi implorări.

— Eberhard e mort! murmură ea, împreunând mâinile. O singură dată fii milostivă şi îndurătoare, contesă Leonie! Nu mă alunga de aici în ceasul aceste din urmă, când îl văd în faţa mea pe el, tatăl copilului meu. Dânsul mă iubea şi te-a făcut pe dumneata contesă de Hohenegge, pentru că l-ai silit la aceasta. A rămas însă, al meu până la ultima suflare, tot aşa precum şi eu am trăit numai pentru el, chiar dacă am căutat să mă îndepărtez din calea lui. N-ai auzit cuvintele lui din urmă? Nu spunea el, oare, că duce dorul după mine? O! te implor, lasă-mă să îngenunchez lângă sicriul lui, până se vor ivi zorile. Te recunosc ca învingătoare în lupta aceasta disperată dintre două femei. Soarta a vrut să îngenunchez numai în faţa cadavrului său. Când lumina zilei va pătrunde prin fereastră, mă voi strecura afară de aici şi niciodată nu-ţi voi mai încrucişa drumul!

Un râs aspru, satanic, răspunse cuvintelor ei.

— Îţi voi spune, cocotă, de mâna cui a murit, şi apoi te voi alunga de aici. S-a otrăvit din propria lui voinţă şi asta numai din pricina ta, pentru că eu n-am vrut să-l las liber, pentru a se lega de tine. Acum ştii. Cine te-a pus să vii în apropierea lui şi să ne distrugi nouă fericirea? Tu, numai tu l-ai mânat spre moarte.

Cu privirea rătăcită, Margot se uită la rivala ei.

— A murit de bunăvoie? murmură ea. Din cauza mea a păşit Eberhard pragul veşniciei? Nu-i adevărat… nu-i adevărat, l-ai ucis! Da, l-ai ucis ca să nu mai aibă puterea să rupă lanţurile pe care nu le mai putea duce.

Râsul aspru al Leoniei răsună înc-o dată.

— De ce nu ieşi afară în stradă să strigi în gura mare acuzaţia aceasta? Du-te de cheamă încoace pe oamenii poliţiei şi atunci le voi povesti eu ceva ce li se va face părul măciucă, iar tu, împreună cu copilul tău, veţi înfunda temniţa.

Umbra lui Rammont se mişcă în fundul odăii.

Margot se înfioară deodată. Cine se apropie oare? Are senzaţia că e

atacată de un demon, care vrea s-o nimicească.

Cu un strigăt puternic, Margot se ridică şi păşeşte spre uşa care dă pe terasă. Ea recunoscuse din nou ochii lui Rammont, ochii aceia demonici care au făcut-o să se cutremure odinioară.

Din câţiva paşi Masca-Roşie se apropie de Leonie.

— Las-o pe seama mea acum, spune el eu vocea înceată.

Margot întinde braţele şi buzele ei rostesc cu înfrigurare:

— Masca-Roşie, demonul vieţii mele! Dă-mi înapoi cinstea şi numele meu nepătat, răpitor al surorii mele şi ucigaş al fericirii mele!

Hector Rammont îşi dă seama c-a fost recunoscut. De ce să mai continue comedia faţă de această femeie?

Cu o mişcare îşi smulge barba albă şi fixând-o pe Margot cu ochii săi ca pumnalele, rosteşte;

— Da, eu sunt, Masca-Roşie! Am fost şi eu surprins când am văzut că ai scăpat din beciul palatului Bergen, unde te-am închis eu. Dar nu ţi-a folosit prea mult lucrul acesta. Nu departe de aici mă aşteaptă sora ta, Alice, şi ea e atât de legată de mine, încât şi-a expus viaţa de mii de ori, ca să mă scape.

— Ştiu! murmură Margot.

— Şi poate că mai ştii că nu joc niciun fel de comedie faţă de ea, şi că dânsa îşi dă perfect seama că iubeşte pe Hector Rammont, Masca-Roşie, regele criminalilor!

— Dumnezeu să-i ierte orbirea! răspunde Margot, cu voce slabă.

— Bine. Dar înainte de a pleca din casa aceasta, vreau să-ţi comunic o noutate. Tatăl dumitale, Ochi-de-Pisică, vestitul detectiv german, a căzut în plasa întinsă de mine. De data asta nu-mi va mai scăpa şi i-am pregătit mii de chinuri, pentru a-l răsplăti de tot ce m-a făcut să îndur până-n ziua de azi. Îi voi transmite complimente din partea dumitale, înainte de a-l trimite în iad.

Margot se însufleţeşte dintr-odată. Tatăl ei se afla în mâinile Măştii-Roşii. Şi amândoi sunt aici? În cazul acesta trebuie să plece cât mai repede şi să înştiinţeze poliţia, pentru ca să împiedice o crimă îngrozitoare. Nu mai poate ţine seamă acum de sora ei Alice, care a rămas iubita acestui demon.

Cu mâna tremurândă deschide uşa, apoi se năpusteşte ca o sălbatică pe terasa îmbăiata în lumina lunii.

— Ajutor!… Ajutor! Masca-Roşie se află în casa asta! Baricadaţi ieşirile, ca să nu poată fugi. Ajutor!

Leonie se aruncă asupra lui Rammont şi-i apucă mâinile.

— Ce-ai făcut, Hector? se tânguie ea. Nu vezi cum fuge? Dacă vei fi găsit în casa mea, sunt cu adevărat pierdută. Toată iscusinţa ta nu va fi în stare să înlăture scandalul. Nu trebuie să dispară, nu, nu!

Masca-Roşie schimbă o privire cu fosta lui amantă, apoi răspunde:

— Ai dreptate, a sosit clipa când trebuie să fie nimicită.

Păşeşte repede pe terasă şi vântul îi flutură mantia neagră, dându-i înfăţişarea unui liliac uriaş. Nu vrea să se folosească de revolver spre a nu atrage atenţia cuiva. Are cu sine pumnalul, de care se folosise în atâtea rânduri.

Printre copaci, Margot alunecă întocmai ca o umbră. Rammont se ia după dânsa. Biata fată deschide gura încercând să mai strige o dată după ajutor, dar de pe buzele ei scapă doar un geamăt.

— Nu mai pot, Dumnezeule milostiv, vino-mi în ajutor! murmură Margot.

Se prăbuşeşte la pământ, îndreptându-şi faţa spre locul de unde se aude trosnetul crengilor şi fără voie îşi ridică braţul drept. Ea ştie bine că nu se poate aştepta la niciun fel de îndurare din partea lui Rammont, dacă el e într-adevăr acela care o urmăreşte.

Un braţ puternic dă în lături frunzişul şi apare silueta înaltă a Măştii-Roşii. Ea vede chipu-i luminat de lună, în care lucesc doi ochi scânteietori, dar mai vede şi lama din mâna-i dreaptă, care se ridică pentru a o lovi.

— Jocul s-a sfârşit! rânjeşte el şi în clipa următoare se năpusteşte asupra nenorocitei, care îşi duce mâinile la faţă şi rămâne în nesimţire.

Dar Rammont nu apucă să lovească… În spatele lui Margot, care zace la pământ, apare silueta unei femei îmbrăcată în negru.

— Înapoi! se aude strigătul ei.

Masca-Roşie scoate o înjurătură.

— Drace! Cine-o fi asta?

Femeia care ţine aţintit asupra lui revolverul, răspunde cu glas tăios:

— Mă mai recunoşti, Hector Rammont? Sunt „Vipera” aceea cu care ai avut de furcă la Paris, când l-ai ucis pe baronul de Brissac, în înţelegere cu soţia acestuia. Nenorocita de aici este propria mea copilă, căci eu sunt soţia lui Hartenberg, faimosul detectiv german. Nu numai el te urmăreşte, ci şi eu, căci ca şi dânsul, eu nădăjduiesc să te predau într-o zi călăului.

Fără voie Rammont lasă să-i cadă mâna în care ţine pumnalul. Tocmai azi nu avea nici o altă armă la el, deoarece îşi spunea că nu-l aştepta nicio primejdie cu prilejul scurtei vizite pe care o va face în vila contesei Leonie.

— Te-aş putea ucide, diavol cu chip de om, continuă „Vipera”, dar nu vreau să mori în felul acesta. Mâna mea e prea miloasă pentru tine. Sfârşitul tău e oricum apropiat, căci mâine dimineaţă toată regiunea va fi încercuită şi atunci vei avea înc-odată prilejul să-ţi arăţi îndemânarea; dar cred că de data aceasta nu-ţi va mai folosi la nimic.

Hector Rammont aruncă o privire asupra lui Margot, care zace neînsufleţită la pământ, apoi se întoarce cu iuţeala fulgerului şi în clipa următoare se face nevăzut.

— Ducă-se pe pustii! murmură „Vipera”, apoi se apleacă asupra tinerei femei şi geme sfâşietor.

Dar îşi dă repede seamă că nu e vreme de pierdut, că trebuie s-o ducă repede în vilă. Încordându-şi puterile, o ia pe braţe pe biata copilă şi porneşte încetişor până la deschizătură din gard, prin care intrase atât dânsa, cât şi Margot.

Stând pe terasă, apăsându-şi pieptul cu mâna, Leonie ascultă cu încordare în noapte. De ce nu se aude încă ţipătul de moarte al rivalei sale? Deodată aude foşnet de frunziş în apropiere şi Masca-Roşie îşi face apariţia pe seară.

— Mi-a fost smulsă înc-o dată din mâini! scrâşneşte el cu furie. În noaptea aste nu se mai poate face nimic, trebuie să plec repede de aici. Mai am o afacere în perspectivă şi dacă voi izbândi, atunci părăsesc Monaco, căci terenul a început să-mi fugă de sub picioare aici. De prins, însă, nu-l vor prinde atât de uşor pe Masca-Roşie.

Leonie vru să-i ceară lămuriri, dar Demonul o şi pornise pe aleea îngustă ce ducea la ţărmul mării.

Capitolul 110 – Copilul lui

A doua zi dimineaţă.

Cerul se acopere de nori şi o ploaie fină se cerne din înălţimi. Marea spumegă neliniştită, izbindu-se de ţărm. Un vânt aspru frământă frunzişul copacilor, scuturându-l de picăturile de apă.

O vreme atât de proastă nu se prea întâlneşte în Monaco. Străinul rămâne rău impresionat în faţa priveliştii ceţoase care se desfăşoară în faţa lui.

Într-o cameră de la parterul vilei „La Patrie”, stau faţă-n faţă „Vipera” şi Max Şerparul. Ochii tânărului sunt fixaţi spre pământ şi pumnul său e încleştat.

— Ştiu că o urăşti pe contesa Leonie de Hohenegge, care locuieşte în vila vecină, zice „Vipera”.

— Da, o urăsc, răspunde Max cu glas iritat. M-am gândit s-o iert şi să caut să obţin de la ea o sumă importantă, cu care s-o pot ajuta pe aceea căreia i-am dăruit inima mea… Dar de când s-a întâmplat ultima ei mârşăvie, de când l-a pus pe Anton să mă ucidă mişeleşte şi să mă arunce apoi în mare, niciun pic de milă nu mai sălăşluieşte în sufletul meu.

„Vipera” clatină capul încetişor.

— Nu te lăsa stăpânit de furie! zice ea cu blândeţe. Îţi pricep ura ce o porţi acestei femei, cred însă, că tot e mai bine să procedezi cu judecată. Leonie de Hohenegge nu va scăpa oricum de soarta ce-i este hărăzită, îţi garantez asta cu propriul meu cap. Las-o pe seama mea şi a justiţiei! Nu te mai gândi la nimic altceva decât la iubita dumitale,

care te aşteaptă cu dor. Nu spuneai că vrei s-o iei de soţie pe Ana?

Tânărul lasă-n jos capul, cu tristeţe.

— Aşa socoteam să fac, dacă luam banii contesei. Voiam să-i creez fetei o mică zestre şi aş fi plecat cu dânsa peste ocean, în lumea nouă. Dar acum ce pot face? Sărac cum sunt, să mă unesc cu dânsa şi să trăim în coliba din pădure? Să devin şi eu un braconier ca tatăl ei? Ştiu de pe acum care va fi sfârşitul. O luptă necurmată cu jandarmii, câteva condamnări grele şi apoi, ca încheiere, un glonte în spate sau în cap. Nu, o astfel de soartă nu vreau să-i hărăzesc Anei, de aceea rămân la gândul dintâi: răzbunarea.

— Şi dacă te-aş ajuta eu? întreabă „Vipera”.

Tânărul ridică încetişor capul.

— V-aş fi recunoscător câte zile voi avea, dacă aţi putea face din mine şi Ana doi oameni cu stare. Dar nu sunteţi destul de bogată ca să puteţi ajuta două persoane străine. În afară, de asta, nu prea vreau să primesc daruri, fără niciun motiv. Serviciu pentru serviciu. Sau lucrez cu mâna, sau cu capul. Hârtiile pe care voiam să le vând contesei, nu erau prea de preţ; ele sunt acum în mâinile dumneavoastră, şi prin asta mi-am plătit întrucâtva faptul că m-aţi scăpat de la o moarte năprasnică. Dacă am mai rămas aici, şi am acceptat să primesc îngrijirea şi sprijinul dumneavoastră, am făcut-o numai în nădejdea că vă voi putea fi de folos într-o zi, dacă-i va da în gând cuiva să vă facă vreun rău.

„Vipera” zâmbeşte imperceptibil.

— Dar dacă nu m-aş gândi să-ţi fac un dar, ci să pretind de la dumneata un mare serviciu?

— Şi anume?

— Ascultă-mă! Ştii că Eberhard de Hohenegge e mort şi urmează să fie transportat în cursul dimineţii de azi la gară şi de acolo în Germania. S-a născut în mintea mea un gând ciudat, care nu vrea să mă mai părăsească. Nu e încă timpul să-ţi dau amănunte complete. Nu cer altceva de la dumneata, decât să pleci astăzi în Germania şi să te aciuezi prin apropierea castelului Hohenegge. Vei observa tot ce se va petrece după sosirea cadavrului contelui şi mă vei ţine la curent. Probabil că mortul va fi aşezat în criptă, chiar în ziua sosirii sale. Cunoşti parcul şi dependinţele castelului. Ţi-ai revenit în puteri, aşa că nu-ţi va veni greu să petreci o noapte afară, sub copaci. Nu ştiu încă ce se va întâmpla, când sicriul lui Eberhard va îi depus în criptă, dar sunt încredinţată că se va petrece ceva surprinzător. Niciodată până azi nu m-a înşelat glasul sufletului meu. Cercetează şi observă fiecare semn suspect, studiază pe toţi oamenii care intră în castel şi vin în contact cu Leonie. Raportează-mi apoi totul şi aşteaptă ordinele mele.

Max Şerparul răspunde imediat:

— Dacă e numai atât, doamnă, sunt gata să pornesc la drum. Fiţi

încredinţată că voi şti să mă furişez ca o vulpe în castel şi nu voi scăpa din ochi pe nimeni care va intra sau va ieşi de acolo. Pe contele decedat, fireşte că nu-l voi putea readuce la viaţă.

„Vipera” clatină capul îngândurată.

— Cine poate şti? murmură ea. Şi în privinţa asta am eu părerile mele. Dacă va fi necesară o intervenţie a dumitale, cu fapta, îţi voi telegrafia la vreme, sau voi veni eu însămi. Acum trebuie însă să-ţi găsesc un deghizament bun.

Max Şerparul pare să mai aibă ceva pe suflet.

— Am voie cel puţin să mă arăt Anei, când voi fi acolo? întreabă el, şovăitor.

„Vipera” se gândeşte câteva clipe, apoi răspunde:

— Dacă te poţi bizui pe discreţia fetei, n-am nimic împotrivă să te întâlneşti cu ea. Te rog numai să-mi făgăduieşti să nu-i spui nimic despre înţelegerea care a avut loc între noi.

— Vă făgăduiesc din toată inima, doamnă, răspunde Max, strângând mâna ce i-o întinsese „Vipera”. O ascunzătoare îmi voi găsi eu, de asta nu duc grijă. Parcul din Hohenegge e destul de mare şi sunt acolo câteva turnuri ruinate, între zidurile cărora – spune poporul – ar umbla fantome. Şi faptul acesta se potriveşte de minune. Voi duce frunziş şi câteva pături acolo, şi sunt sigur ca nimeni nu va da peste mine. În ce priveşte deghizarea, cred c-ar fi suficient să-mi pun o barbă, ceea ce mi-ar acoperi urmele arsurilor de pe faţă.

„Vipera” aprobă totul. Mai discută câtva timp cu tânărul asupra timpului când urmează să plece, apoi îi înmânează o sumă de bani.

— Îi poţi lua fără nicio grijă, zice ea. Serviciul pe care mi-l faci, mie şi încă unei persoane, nu poate fi răsplătit îndeajuns. Când va veni ziua de linişte pentru noi, mă voi îngriji de dumneata şi de Ana, în privinţa asta poţi fi sigur.

Peste o jumătate de ceas, Max Şerparul porneşte spre gară, îmbrăcat într-un costum simplu, cu o pălărie mare pe cap. În mâna dreaptă ţine o valiză mică. Barba pe care şi-o pusese, îl face de nerecunoscut.

Ajuns la gară, aşteaptă până soseşte sicriul cu decedatul conte Eberhard, care e aşezat într-un vagon mortuar. Apoi se urcă şi el în compartiment şi se aşază într-un colţ, înfundându-şi şi mai mult pălăria pe cap.

Înainte de a se urca, o zărise pe contesa Leonie, în doliu mare, urmată de Anton, omul care-l lovise în cap şi încercase apoi să-l arunce în mare.

— Aveţi puţintică răbdare, îşi zice Max Şerparul, voi proceda acum în alt chip faţă de voi şi de data asta nădăjduiesc să obţin rezultate mai bune.

Locomotiva fluieră prelung şi trenul se pune în mişcare, ducându-l

în patrie pe decedatul conte de Hohenegge.

. . . . . .

De-abia părăsise Max Şerparul vila „La Patrie” şi „Vipera” aude paşi repezi în vestibul.

Cuprinsă de o bănuială neliniştitoare, ea se îndreaptă spre uşă, dar în aceeaşi clipă aceasta se deschide brusc şi camerista lui Margot apare în prag. Fata tremură din tot trupul.

— Ah! doamnă! exclamă ea, de-abia răsuflând, veniţi repede sus! Cred că se petrece ceva îngrozitor.

„Vipera” apucă mâna fetei şi-i pune câteva întrebări în grabă. Camerista nu izbuteşte să răspundă, ci dă doar din cap.

— Repede după doctor! strigă nefericita femeie. Nu întârzia nicio clipă, căci viaţa copilei mele e în primejdie.

Fata părăseşte în grabă odaia, apoi străbate grădina. „Vipera” se repede pe scări în sus, spre camera fiicei sale. Ca mamă, ştie bine ce se va întâmpla. Dacă Margot va trece peste asta, va fi o minune, după câte a îndurat.

Femeia trimisă după medic avusese noroc. Îl găsise repede şi acesta o urmă la vilă.

Margot zace pe pat şi scoate ţipete disperate.

— Trebuie să plec de aici, nu pot rămâne, când îl duc pe el la Hohenegge. Nu e mort, trăieşte şi aşteaptă numai să-l trezesc cu atingerea buzelor mele. Daţi-mi drumul, vreau să ies de aici, fiţi îndurători cu mine şi nu mă ucideţi odată cu dânsul!

Medicul îi face o injecţie şi izbuteşte s-o calmeze. Între timp mai venise un medic şi împreună se ocupă de Margot.

Peste o jumătate de oră, în clipa când sicriul lui Eberhard e aşezat în vagonul mortuar, copilul lui vede lumina zilei.

Cu figura palidă, dar fără nicio lacrimă în ochi şi tăcută, „Vipera” stă la patul fiicei sale şi-i ţine mâna într-a ei. Medicii se îndepărtaseră pentru câteva clipe.

Margot stă cu ochii deschişi, îndreptaţi spre tavan.

— Cum te simţi copila mea? întreabă în şoaptă bătrâna femeie.

Cu spaimă constată, însă, că nenorocita nici n-a înţeles-o. Temperatura îi adumbreşte mintea. Dar un zâmbet de fericire îi flutură în jurul buzelor şi figura-i de copilă e învăluită într-o lumină vie.

— Eberhard! murmură dânsa, şi glasul pare că vine din depărtare. De ce m-ai lăsat să te aştept atât de mult? Nu vezi cum se oglindeşte luna în lacul castelului? Nu simţi mirosul florilor din jurul nostru şi nu auzi cântecul duios al privighetorilor? Cât de mult mi-a fost dor de tine! Acum ai venit, în sfârşit, iubitule şi braţele tale mă cuprind cu patimă! Cât suntem de fericiţi noi amândoi…

Pleoapele i se închid încetişor şi glasul amuţeşte. Numai zâmbetul

fericit îi pluteşte încă pe buze şi nu dispare nici în timpul somnului care o cuprinsese pe biata femeie.

„Vipera” se apleacă peste mâna fiicei sale şi-şi lipeşte buzele fierbinţi de degetele albe.

— Sărmană copilă! Când vei găsi în sfârşit pace şi linişte? Tremur pentru viitorul tău şi totuşi nu-mi pierd scânteia de speranţă care mocneşte în mine şi mă îndeamnă să cred că la capătul tuturor suferinţelor, va răsări, în sfârşit, şi soarele fericirii.

Mâna lui Margot alunecă dintr-a ei şi din odaia învecinată pătrunde scâncetul pruncului.

În vârful picioarelor „Vipera” se îndreaptă spre uşă şi dispare dincolo.

— Copilul lui, fiul contelui Eberhard, căruia voia să-i dea numele său şi tot ce e al lui! murmură mult încercata femeie, privind îndurerată la micuţ.

Capitolul 111 – La stâlpul de tortură

Situaţia lui Ochi-de-Pisică nu prea e de invidiat. Nenorocitul e legat cu frânghii şi lanţuri de coloana din sala de judecată.

Uşile s-au închis şi Hartenberg a rămas singur. Nu şi-a pierdut încă speranţa şi creierul lui caută necontenit să găsească un mijloc de salvare. Funiile şi lanţurile îi intră în carne, pricinuindu-i dureri nespuse. Tâmplele i se zbat şi sângele ameninţă să-i inunde creierul.

Cu extraordinară putere de voinţă, detectivul încearcă să se liniştească, ceea ce şi izbuteşte în oarecare măsură. Cel dintâi lucru ce-l are de făcut, este să caute să-şi desfacă legăturile, altminteri va cădea zdrobit, ca o vită doborâtă.

Dar toate sforţările sale rămân fără niciun rezultat. Bandiţii au ştiut ei ce fac. Numai că atât ei, cât şi Hector Rammont, nu ştiau că „noul Sherlock Holmes” mai fusese cândva într-o situaţie asemănătoare şi scăpase, totuşi, graţie unei împrejurări fericite. Au trecut câţiva ani de atunci dar în vremea asta iscusitul detectiv a căutat să-şi sporească cunoştinţele în anumite domenii.

Primul lucru ce trebuie să facă acum, este să-şi libereze mâinile. După multe sforţări izbuteşte să-şi scoată o mână; după o jumătate de ceas, e liberă şi cealaltă. Acum mai rămân picioarele.

Minunea se întâmplă; cu ajutorul mâinilor el îşi desface lanţurile, fără să ţină seama că-şi sângerase mâinile cu operaţia aceasta.

Dar ce sunt durerile acestea, pe lângă chinurile pe care le îndurase până acum? Şi apoi, îi era doar hărăzită o moarte grozavă, de care poate că va izbuti să scape acum.

Târându-se în mâini şi pe picioare, prin întuneric, caută să descopere unde se află uşa prin care intrase Rammont cu tovarăşii săi.

Trebuia să fie noapte târziu. Detectivul se loveşte deodată cu capul de perete. Cu răsuflarea oprită ascultă, spunându-şi că prin apropiere trebuie să fie uşa căutată.

Hartenberg îşi aduce aminte de închisoarea ciudată în care fusese dus la-nceput şi că apoi câţiva bărbaţi îl târâră în adâncime.

Aşadar, în afară de uşa aceasta mai era şi o altă ieşire din sala de judecată. Poate că e vorba de o uşă secretă. Dac-ar avea lumină, nu i-ar fi prea greu s-o găsească.

Sprijinindu-se de perete, detectivul chibzuieşte. Nu posedă nicio arma la dânsul, de care să se poată folosi pentru cazul când ar fi surprins. Va trebui să se apere cu pumnii şi lupta aceasta va fi cam inegală.

De-ar găsi mijlocul să se pună în legătură cu Alice, e ferm încredinţat că fata va face totul ca să-şi salveze părintele. Dar îşi spune pe bună dreptate că Masca-Roşie o fi ameţit-o pe biata copilă cu vreo minciună şi ea nici nu bănuieşte în ce primejdie se află tatăl ei.

— Ia să-ncercăm dacă nu se poate face lumină aici, îşi mai zice el.

Târându-se pe pământ, el caută locul din perete unde văzuse arzând făclia. Şi izbuteşte, într-adevăr, să-l găsească. Mâna sa atinge o bucată de lemn, care nu poate fi altceva decât o făclie. Numai de-ar găsi cu ce s-o aprindă!

Deodată o exclamaţie îi scapă de pe buze. Mâna-i dreaptă pătrunse într-o deschizătură a zidului, unde se află diferite obiecte, printre care o cutie cu chibrituri şi o bucată de lumânare.

Cu mâna tremurândă o aprinde şi la lumina slabă izbuteşte să-şi dea seama de locul unde se află.

Hainele îi atârnă în zdrenţe de pe trup, mâinile şi picioarele îi sunt numai răni, dar cu toate astea nu simte nicio oboseală şi cu energie de fier se cramponează de gândul să scape din mâinile Demonului-roşu.

În dosul mesei acoperită cu negru, cu capul de mort pe deasupra, se află uşa de stejar, căptuşită cu fier.

Prin partea aceasta nici gând s-o şteargă, căci uşa dă în apartamentul lui Rammont.

Deodată, ochii săi zăresc pe masă pumnalele ascuţite în faţa capului de mort. Repede apucă o armă şi o vâră în buzunar. Acum are cel puţin cu ce se apăra.

Cu lumânarea luminează pereţii şi coloanele sălii. Fuseseră cândva pe aici câteva ferestre, dar le zidiseră, aşa că nicio rază de lumină nu pătrunde de afară. Tavanul e boltit şi nu există nicio nădejde să-l poată găuri, pentru a ieşi pe acolo.

Trebuie să găsească uşa secretă prin care l-au târât încoace.

După multe şi obositoare căutări, i se pare că a descoperit locul. O bucată de fier se află în perete şi numai ochiul ager al lui Hartenberg e în măsură să zărească mecanismul secret dintr-însa. Apasă pe el şi o

piatră începe să se dea în lături, până când deschizătura devine destul de mare pentru a îngădui trecerea unui bărbat.

Detectivul nu se gândeşte deocamdată să intre în deschizătura întunecoasă, ci o închide la loc cu piatra şi se-ndreaptă spre uşa de stejar, ascultând cu încordare dacă nu se aude ceva.

Şi atunci, un glas îi ajunge la ureche. E al Măştii-Roşii, îl recunoaşte bine.

Îşi lipeşte urechea de uşă şi astfel izbuteşte să surprindă o convorbire între Hector Rammont şi Joe. Află din aceasta că în noaptea următoare vor porni în executarea unui nou plan, în care e vorba de jefuirea prinţului rus Boris Dolgornki, care vine la Monaco pe iahtul său, pe care se află o ladă cu diamante.

Plin de mânie Hartenberg clatină capul şi buzele sale murmură:

— Dacă nu voi izbuti să te împiedic de la această nouă crimă, nădăjduiesc cel puţin că va fi ultima care-ţi va reuşi, Rammont!

Şi continuând să asculte, el aude glasul limpede al lui Joe, care întreabă:

— Vei coborî tu însuţi în apă, şefule? Ar fi cam primejdios şi ţin să te previn!

— Hotărârea mea e luată! răspunde Rammont. Noutatea lucrului e un imbold pentru mine. Până acum am fost stăpân pe pământ, astăzi vreau să văd ce se petrece pe fundul mării. Rămâne aşa precum am spus, Joe, voi îmbrăca costumul de scafandru.

— Atunci îngăduie cel puţin să te însoţesc, şefule. Avem două costume şi un singur om nu va izbuti să aducă la suprafaţă lada cu diamante.

— Bine, fie! răspunde Rammont. În noaptea următoare, la timpul fixat, vom coborî în peşteră, de unde vom porni spre largul mării. Dacă socotelile tale sunt bune, atunci „Anuşka” se va scufunda în locul pe care-l ştim, iar noi ne vom lăsa imediat în apă. Aparatele de pompare funcţionează bine?

— Garantez cu propria mea viaţă, şefule! răspunde Joe.

— Mai ai de spus ceva? întreabă regele criminalilor.

— Da, şefule, răspunde aghiotantul. Aş dori să ştiu, ce ai de gând să faci cu Ochi-de-Pisică?

— Ce te priveşte pe tine?

— Vreau să te previn, şefule, că n-ar fi bine să-l laşi în viaţă pe omul acesta primejdios. E drept că l-am legat cu funii şi lanţuri, în aşa fel că nu poate face nicio mişcare, dar găsesc inutil să-l mai ţinem aici. El nu va deveni niciodată de-ai noştri, sunt în stare să pun capul. Este viclean, curajos şi posedă însuşiri, care ne-ar folosi, dar decât să intre în rândurile noastre, se va sinucide mai curând.

— Să mai aşteptăm o zi, Joe. Apoi voi lua o hotărâre. Uiţi se vede că fiica lui se află în mâinile mele şi asta e cea mai bună armă pe care

o am împotriva lui şi de care m-am folosit în câteva rânduri până acum.

Joe răspunde ceva, dar Ochi-de-Pisică nu poate să audă vorbele sale. El îşi spune că aghiotantul ştie să-l judece mai bine decât stăpânul său. Niciodată nu va depune el un jurământ de credinţă în faţa Măştii-Roşii, chiar dacă Alice ar urma să fie ucisă sub ochii săi.

Se aude o uşă deschizându-se în încăperea alăturată; se pare că Joe se îndepărtează.

Deodată, Hartenberg sare în lături de lângă uşa de stejar. Un zăvor fu tras, apoi se auzi zgomotul produs de o legătură cu chei.

Într-o clipă detectivul ajunge la coloana unde fusese legat, ţinând în mână lumânarea aprinsă. În grabă, aranjează lanţurile în aşa fel, încât să pară legat încă.

Dacă Hector Rammont ar pătrunde în clipa aceasta, va descoperi imediat ce se întâmplase. Dar după cât s-arată, e reţinut pentru moment dincolo.

Hartenberg se foloseşte de răgazul acesta, ca să aranjeze funiile şi lanţurile cât mai bine cu putinţă. Stinge apoi lumânarea, pe care o vâră în buzunarul hainei.

Era şi timpul, căci uşa se deschide în spatele mesei acoperită cu negru.

Lumina zilei pătrunde înăuntru. Masca-Roşie trânteşte uşa de perete, ca să rămână deschisă, şi să nu fie nevoit să aprindă o lanternă. Aceasta îi serveşte de minune lui Hartenberg, căci locul unde se află e în semiîntuneric.

Cu braţele încrucişate pe piept, regele criminalilor se apropie de victima sa, rămânând la doi paşi de dânsa. Acum e momentul hotărâtor pentru detectiv. Dacă Rammont va descoperi că şi-a desfăcut legăturile, atunci toată munca sa de ceasuri va fi fost zadarnică şi dânsul e cu desăvârşire pierdut.

Privirile pătrunzătoare ale criminalului alunecă asupra trupului chircit al detectivului, care luptă din toate puterile să nu i se descopere înşelăciunea.

— Dă-mi ceva de băut, demone! izbucneşte el. Voi muri de sete aici!

Masca-Roşie stă în lumină, între el şi uşa deschisă.

— Zadarnic vei cerşi o picătură de apă sau mila mea, domnule Hartenberg! spune Hector Rammont şi râsul lui răsună sinistru în sala boltită. Pricep bine că noaptea petrecută aici n-a fost deloc plăcută pentru dumneata, dar posibilitatea de a-ţi schimba situaţia stă în mâinile dumitale. Ştii ce cer de la dumneata şi de fapt în calitatea mea de iubit al Alicei, fiica dumitale, s-ar cuveni să fii mai binevoitor faţă de mine. Jură-mi că vei trece în lagărul nostru, că ne vei binecuvânta pe mine şi pe Alice, în faţa tuturor tovarăşilor mei, şi, în aceeaşi clipă

vei fi liber. Demult doresc să am alături un om cu însuşirile dumitale.

Face o pauză, aşteptând răspunsul lui Hartenberg, dar văzând că acesta nu se produce, continuă:

— Ei, n-au fost de ajuns chinurile pe care le-ai îndurat în noaptea trecută, ca să te vindeci puţin de încăpăţânare?

— Du-te dracului, blestematule! zice detectivul cu mânie. Blestemat să fiu dacă gura mea se va deschide cândva pentru a cerşi îndurare de la tine. Zadarnic aştepţi să vină ceasul când îl vei vedea pe Ochi-de-Pisică prăbuşindu-se învins la picioarele tale. Atâta vreme cât va mocni o scânteie de viaţă în mine, nu voi înceta să te urmăresc, pentru a te nimici, diavol cu chip de om.

— Nu te obosi degeaba, Hartenberg, îi răspunde Rammont, cu glas batjocoritor. Nu vezi că s-a sfârşit cu gloria dumitale? Cu Alice pot face tot ce vreau şi apoi, ea îl crede pe scumpul ei tată în Germania.

— Bănuiam eu că ai minţit-o, ticălosule!

— Îţi voi spune ceva mai mult, Hartenberg. La noapte voi pune mâna pe o ladă întreagă cu diamante, o avere de milioane. Ce păcat că nu eşti liber, ca să mi te poţi pune în cale, la momentul potrivit!

— Cine ţi-a spus că lucrul nu se poate întâmpla? Ai puţintică răbdare! răspunde detectivul, privind ţintă pe demon.

Acesta râde zgomotos.

— Astea-s visuri, domnule Hartenberg. De data aceasta ar fi mai mult decât o minune, dacă ne-om întâlni. Aici, sus, pe pământ, totul e posibil, în definitiv, dar nu-mi vine să cred nici măcar că însuşi „noul Sherlock Holmes" ar putea să vină după mine, pe drumul pe care nu l-a călcat încă nimeni, înaintea Măştii-Roşii. Dar n-am poftă să-mi mai pierd vremea cu dumneata; te părăsesc lăsându-te cu gândurile dumitale. Studiază cât vrei, fă planurile cele mai îndrăzneţe, dar fii încredinţat că nimic nu-ţi va reuşi. După cum văd, băieţii mei te-au legat solid de stâlp, încât nu poţi mişca nicio mână. În afară de asta va sta în odaia alăturată un paznic, care la cel mai uşor zgomot are ordinul să te împuşte. Îmi pare rău că în cursul zilei nu-ţi voi mai putea face nicio vizită, deoarece afaceri urgente îmi reclamă prezenţa la Monaco. Poate că însuşirile dumitale uimitoare îţi vor îngădui să înduri foamea câteva zile. Îţi doresc petrecere bună.

Izbucnind într-un hohot de râs dispreţuitor, Masca-Roşie întoarce spatele detectivului şi se înapoiază în odaia de unde venise. Uşa se închide în urma lui şi o linişte mormântală se aşterne în sala de judecată. Detectivul aude zgomotul cheii răsucite în broască şi râde înfundat.

— Aşadar, tot te-am înşelat, Hector Rammont! zice el.

Din câteva mişcări se eliberează din nou şi aprinde imediat lumânarea.

Minutele se scurg greu. Hartenberg stinge lumânarea şi întinzându-

se pe ciment, încearcă să se odihnească, adunându-şi puteri pentru la noapte. Ochii nu trebuie să-i închidă, căci se pot întâmpla surprize.

*

Noaptea se lăsase din nou. În odaia de alături se aude zgomot. Cap Alb e instalat la postul său de veghe.

Se face din nou tăcere, o uşă se aude închizându-se, în depărtare.

Detectivul se ridică de la pământ şi fiecare muşchi îi este încordat să plesnească.

— Acum ori niciodată se va vedea dacă steaua mea mai luceşte! murmură buzele sale.

Aprinde repede lumânarea şi cu ea în mână se-ndreaptă spre fundul sălii, unde pune-n mişcare mecanismul de piatră. Un zgomot scurt, apoi se iveşte o deschizătură întunecoasă. Fără să stea pe gânduri, Hartenberg se strecoară într-însa; apoi aşează piatra la loc.

Nu ştie încă în ce fel va izbuti să iasă din castelul maur, dar nici nu se gândeşte prea mult la asta, ci-şi urmează drumul, pas cu pas.

Capitolul 112 – Cap Alb

Alice stă pe patul din camera ei. Cu respiraţia oprită ascultă să prindă zgomotele din odăile învecinate sau de pe coridor.

Deodată se aude parcă ceva în dosul uşii. Perdelele de mătase din jurul patului sunt trase pe jumătate. În odaie arde lampa de noapte, învăluind în roz obiectele din jur.

Alice se preface că doarme adânc, dar pe furiş deschide ochii şi priveşte prin crăpătura perdelelor.

Zgomotul de la uşă a încetat, dar nenorocita ştie că este Hector, care vine să vadă dacă victima lui doarme, sau a căpătat vreo bănuială.

Alice zăreşte deschizându-se încetişor o uşă tapetată, şi capul unui bărbat apărând în cadrul ei.

E regele criminalilor. Îl recunoaşte după privirea aceea misterioasă, care te pătrunde până-n fundul sufletului. De data aceasta poartă o mască neagră în locul celei roşii şi deoarece pe umeri îi atârnă mantia, Alice ghiceşte îndată că intenţionează să plece de acasă.

Rammont rămâne câteva clipe nemişcat, încercând să audă respiraţia fetei. Se fereşte însă, să intre în cameră, de teamă să n-o trezească.

În cele din urmă clatină mulţumit capul şi se îndepărtează, închizând uşa în urma lui.

Alice îşi ridică capul din perne, un suspin înăbuşit se urcă din pieptul ei şi buzele-i murmură:

— Slavă Domnului că nu bănuieşte că l-am spionat! Acum va

părăsi castelul şi eu voi putea începe munca grea.

Mai aşteaptă o jumătate de ceas, apoi sare jos din pat şi se îmbracă repede. În vârful picioarelor se-ndreaptă spre uşă şi-ncearcă s-o deschidă. Dar se dă îndărăt, cu un ţipăt de spaimă… Uşa e încuiată pe dinafară.

Masca-Roşie o făcuse prizonieră, având, probabil, motive puternice, s-o ţină în camera aceasta.

Alice chibzuieşte ce să facă, spunându-şi că nu trebuie să piardă prilejul spre a-l salva pe tatăl ei.

Toată slăbiciunea dispăruse din trupul nenorocitei. Numai dorinţa de a veni în ajutorul aceluia care i-a dat viaţă, mai sălăşluieşte într-însa.

Începe să caute prin cameră, doar o găsi ceva unelte, pentru a sparge uşa. Din nenorocire nu găseşte nimic, nici măcar un cârlig de fier.

Respirând din greu se sprijină de un fotoliu. Fereastra e prea sus, pentru a putea să ajungă în libertate pe calea aceasta.

În vreme ce chibzuieşte cu înfrigurare, pentru a găsi o ieşire din situaţia aceasta, se aude din nou zgomot afară la uşă.

Alice tresare speriată, spunându-şi c-ar fi posibil să se reîntoarcă Rammont. Sau poate să fie Joe, aghiotantul lui, însărcinat s-o păzească, pentru a nu întreprinde nimic.

Se scurg câteva minute, fără să se-ntâmple ceva. Alice nu mai poate îndura situaţia aceasta chinuitoare şi adunându-şi tot curajul, bate cu degetele în uşă. Drept răspuns, aude glasul cameristei.

Hector Rammont n-o consideră deloc primejdioasă pe fata aceasta, şi tocmai într-însa îşi va găsi naşul.

— Dumneata eşti, stăpână? întreabă camerista, de după uşă. N-am putut ieşi până acum din odaie, căci domnul m-a încuiat înăuntru. După multe sforţări am izbutit să ies, printr-o ferestruică, în coridor. Totul e liniştit în castel şi cred că putem porni la lucru.

Alice e cuprinsă de o bucurie nespusă la auzul acestor cuvinte. Acum are cel puţin pe cineva care o va ajuta să deschidă uşa.

— Şi eu sunt încuiată, zice dânsa. Fă tot ce-ţi stă în putinţă să deschizi uşa, căci nu ne mai rămâne mult timp, pentru a-l salva pe nefericitul meu tată.

Câteva clipe domneşte tăcerea, apoi Alice aude paşii cameristei. După puţin timp se înapoiază şi-şi face de lucru pe la uşă.

— De-aş şti numai unde a pus cheile domnul! zice ea. Broasca e solidă, iar uşa n-o pot sparge.

— Adună-ţi tot curajul şi toată puterea, îi spune Alice. Aş înnebuni dac-ar trebui să rămân aici. Dacă prinţul se înapoiază şi noi n-am făcut nimic, suntem pierdute, căci va vedea că ai umblat la broască.

Din nou se face tăcere. Fata s-a îndepărtat să aducă altă unealtă.

Dar după câteva clipe se înapoiază şi Alice aude râsul ei triumfător.

— Am găsit cheia, stăpână, şopteşte ea prin uşă. Atârna în coridor, deasupra vasului cu flori.

Uşa e deschisă repede şi camerista se furişează în odaia Alicei. Cele două femei îşi întind mâinile, căci în noaptea asta se simt legate una de alta, ca două surori iubitoare.

— Acum să pornim la drum, spune Alice, cu hotărâre. Ai descoperit ceva? Nu sunt cumva paznici care să ne observe?

— Un singur, om stă de pază, stăpână, răspunde clipind din ochi camerista. E Cap Alb, cum îl numesc. Stă în odaia de lucru a stăpânului, lungă uşa care dă în sala de judecată. L-am observat pe furiş câteva clipe şi mi-a făcut impresia că se plictiseşte al naibii, cu toate că are în faţă o sticlă mare cu vin. Ciudat e că poartă masca prinţului, barba şi peruca, dar eu l-am recunoscut, totuşi.

— E primejdios omul acesta? întreabă Alice.

Camerista face o mutră serioasă şi răspunde:

— Ăsta nu se mai uită la o viaţă de om, mi-a spus-o singur. Se luase după mine într-o vreme, dar eu nu vreau să ştiu nimic de el, deşi i s-au aprins călcâiele. La caz de mare primejdie, împrejurarea asta ne poate ajuta… încheie, zâmbind camerista.

— De Joe n-ai auzit nimic?

— Cred c-a dispărut împreuna cu prinţul.

— N-ai putut afla unde s-au dus?

— Am fost încuiată în odaia mea, dar după zgomotul paşilor de pe coridor, aş putea zice că s-au dus în peştera de jos.

— Asta ar fi poate norocul nostru.

Amândouă femeile părăsesc odaia. Alice îşi acoperise capul cu o broboadă neagră. Nu posedă nicio armă, căci Hector Rammont se îngrijise să i le ia.

Camerista scoate la iveală o lanternă, pe care o aprinde.

— Ne va aduce mari servicii, stăpână, şopteşte ea.

Încetişor, ciulind urechile în toate părţile, pornesc amândouă de-a lungul coridorului.

E miezul nopţii. Deodată, Alice apucă braţul tovarăşei sale şi-i şopteşte cu spaimă:

— Vine cineva. Unde să ne ascundem? Dacă e vreun paznic al prinţului, suntem pierdute.

Camerista stinge repede lanterna şi o trage pe stăpâna ei într-un colţ al coridorului. Acolo, îndărătul unei vaze înalte cu flori, rămân amândouă nemişcate. În jurul lor e întuneric, numai printr-o fereastră lăturalnică pătrund razele slabe ale lunii.

Paşii pe care îi auzise Alice se opresc, ca şi cum individul ar fi auzit şi el un zgomot suspect. Apoi încep din nou să bată parchetul coridorului şi se aud aproape de tot.

O umbră se desprinde din întuneric şi cele două femei tremură de încordare. Omul n-are lumină la dânsul şi razele lunii sunt prea slabe pentru a îngădui să i se recunoască silueta.

Omul pare să meargă aplecat şi uneori se pare că şi-ar târî cu greu picioarele. Acum trece pe lângă cele două femei şi Alice are impresia că-i aude respiraţia grea. Ca o fantomă, care apare şi dispare subit, astfel de înfăţişare avea omul acesta.

Cele două femei mai rămân câteva minute în ascunzătoarea lor, apoi Alice se ridică încetişor de jos, unde stătuse ghemuită.

— Să fi fost vream paznic? întreabă ea. Poate că face rondul prin castel, urmând porunca prinţului.

Camerista rămâne tăcută câtva timp, apoi răspunde:

— Nu ştiu ce să spun, stăpână; dar bănuiesc că omul acela nu era un tovarăş al prinţului… E ceva misterios la mijloc…

Nu trebuie să mai rămână mult locului, căci timpul trece. Pornesc înainte şi ajung la scăriţa care duce la tabloul în spatele căruia se află uşa secretă.

Una îndărătul celeilalte urcă scara. Luna e acoperită de nori, care se-ndeasă tot mai mult pe cer.

Camerista aprinde din nou lanterna şi luminează tabloul.

— Aici e manivela, stăpână. Vom vedea îndată dacă-l mai putem salva pe nefericitul bărbat.

Alice se şi lăsase în genunchi şi apasă manivela, dar spre spaima-i nespusă, mecanismul nu mai funcţionează de data asta.

— Trebuie să se fi stricat ceva pe aici! exclamă biata femeie, deznădăjduită. Încearcă-ţi şi tu norocul.

Dar nici camerista nu izbuteşte să deschide uşa secretă.

Ce se întâmplase aici? Niciuna din ele n-o poate spune. Atunci Alice ia o hotărâre disperată.

— Nu trebuie să mai şovăi nicio clipă! exclamă ea. Dac-aş avea un cuţit, aş tăia tabloul şi în felul acesta mi-aş face drum. Oricum se va descoperi totul mâine.

Camerista scotoceşte repede prin buzunar şi scoate un cuţit.

— Asta e şi singura arma pe care o posed, stăpână, zice ea.

Alice îl apucă cu înfrigurare şi apropie tăişul de tablou. Dar atât de uşor nu poate fi spintecată pânza groasă. După sforţări mari, izbuteşte, totuşi. O tăietură lungă, de sus până jos, apoi una de-a curmezişul şi camerista intră cea dintâi în deschizătură, urmată de stăpâna ei.

Ajungând înăuntru, tânăra servantă luminează drumul. Cele două femei nu descoperă nimic suspect, totul e ca şi înainte.

— Curând vom ajunge la uşa carcerei, şopteşte Alice. Vom coborî apoi în adâncime şi de acolo voi izbuti să-mi fac drum în sala de judecată, cum o numesc ei.

Camerista stă în faţa uşii carcerei şi priveşte speriată la zăvoarele

grele, prevăzute cu lacăte.

— Aici a fost cineva şi a purtat de grijă ca nimeni să nu poată pătrunde înăuntru, şopteşte ea.

Alice rămâne mută. Nu-şi dă seama ce să-nsemne asta.

Să fi fost adus din nou prizonierul în carcera aceasta? Poate că Masca-Roşie a socotit nimerit să facă aceasta, atâta timp cât va lipsi din castel.

Cu o hotărâre subită Alice bate în uşă, dar nu primeşte niciun răspuns. Camerista bate şi ea, dar cu acelaşi rezultat negativ.

— Sunt în apropierea ta, scumpul meu tată, vreau să te salvez. Dacă îţi este posibil, dacă mă auzi, răspunde-mi printr-un semn cât de mic.

Se scurg câteva clipe, dar nu se aude nimic din interior. Oricât ar fi fost de ferecat în lanţuri Hartenberg, tot ar fi putut face o mişcare, producătoare de zgomot.

— Ce nenoroc! murmură Alice, lăsând capul în jos. Lacătele sunt solide şi nici cu cele mai bune instrumente de spargere, mâinile noastre slabe n-ar putea deschide uşa aceasta. Nu mai rămâne decât un singur mijloc, ultimul… Trebuie să-ncercăm să pătrundem în sala de judecată prin cabinetul de lucru al prinţului. Nu voi avea linişte până nu voi şti ce s-a întâmplat cu sărmanul meu tată.

— Într-adevăr, nu mai există nici un alt mijloc, stăpână, răspunde camerista. Şi acum vreau să văd dacă o fată mică, aşa ca mine, nu poate supune pe un băiat îndrăgostit.

Alice pricepe numai în parte cuvintele acestea, dar lucirea ciudată din ochii cameristei sale, îi dă de gândit.

Amândouă pornesc înapoi pe drumul pe care veniseră şi ajung repede în coridorul de jos.

Linişte de mormânt domneşte pretutindeni. Noaptea pare să fie neprietenoasă… luna s-a ascuns după nori, stelele de asemeni.

Cele două femei au intrat într-o odaie întunecoasă. Dindărătul draperiei, care constituie intrarea în altă încăpere, răzbate o rază de lumină. Acolo e cabinetul de lucru al Măştii-Roşii. Podeaua e acoperită cu un covor gros, astfel că paşii celor două femei nu se aud.

Ele se furişează până la draperie şi Alice trage puţin în lături stofa grea. Ea vede un om stând înfundat în fotoliu, un om cu barba albă şi peruca prinţului Bentivoglio. E Cap Alb.

Pe masă, în faţa lui, e o sticlă golită pe jumătate, şi individul stă în fotoliu cu ochii închişi, lăsând impresia că doarme. Dar Alice mai vede revolverul de lângă pahar, pregătit pentru orice eventualitate.

— Doarme! şopteşte ea cameristei.

Fata duce degetul la buze, ca şi cum ar vrea să spună: „În Cap Alb nu te poţi încrede”.

Deodată, Alice se dă speriată îndărăt. Văzu cum individul se

mişcase în scaun, parc-ar fi auzit ceva suspect. Fără să facă o mişcare, cele două femei aşteaptă în dosul draperiei.

După câtva timp, camerista o trage pe stăpâna ei într-un colţ îndepărtat al camerei, unde se află un scaun, în spatele unui dulap.

— Aşează-te pe scaunul acesta, stăpână, îi şopteşte ea la ureche. Acum îmi voi aduna tot curajul şi voi încerca să-l ameţesc pe Cap Alb.

— Vrei să intri la el? întreabă Alice, speriată.

— Da, stăpână, altceva nu ne rămâne.

— Dar dacă va observa jocul fals şi te va ucide?

Camerista rămâne tăcută o clipă, apoi răspunde cu voce ciudat de schimbată:

— Poate că i-o voi lua înainte, stăpână… Ştiu că drumul spre libertate din castelul acesta, duce peste cadavre.

Alice se simte cutremurata de groază şi vrea să răspundă ceva, dar se gândeşte imediat la soarta înfiorătoare pe care o pregăteşte Hector Rammont tatălui ei, şi asta o hotărăşte să tacă.

Camerista se-ndreaptă spre draperia care dă în cabinetul de lucru, făcând intenţionat zgomot, ca să trezească atenţia lui Cap Alb. Apoi dă în lături draperia şi zâmbeşte cuceritor către omul pus de pază de către Masca-Roşie.

— Drace, cum de-ai ajuns aici? exclamă criminalul.

Se ridicase de pe scaun şi uită în clipa aceasta că trebuie să joace rolul prinţului Bentivoglio.

— E atâta singurătate şi m-a cuprins frica! răspunde tânăra cameristă, păşind în odaie. Stăpânul m-a închis în camera mea, fără să ştiu de ce. Cuprinsă de disperare, am ieşit pe fereastră şi am vrut să mă duc la stăpâna. Dar şi acolo am găsit uşile închise. Ce s-o fi petrecând oare în noaptea asta, Cap Alb?

Criminalul duce mâna la frunte, căci în clipa aceasta îşi reaminteşte că trebuie să joace rolul prinţului Bentivoglio.

— Cine e Cap Alb? întreabă el, supărat. Nu te pricep.

Camerista izbucneşte în râs.

— Poţi să te maschezi cât vrei, Cap Alb, pe mine tot nu vei izbuti să mă-nşeli. Te-am recunoscut de la prima vorbă.

Individul face o mutră furioasă, apoi îşi rupe barba şi peruca, pe care le aruncă pe masă.

— Dacă, e vorba p'aşa, pisicuţo, vino-ncoace şi ţine-mi tovărăşie. Ai fost al naibii de rece faţă de mine, deşi eu n-am cruţat nimic ca să pot căpăta un loc în inima ta. Un prilej atât de bun ca astăzi nu se va mai ivi, căci şeful şi toţi ceilalţi au zburat. M-au lăsat pe mine singur aici în cameră, ca să păzesc uşa aia de colo.

— Dar ce-i în spatele ei, de trebuie s-o păzeşti?

— Asta nu te priveşte, mititico, sunt secrete de-ale şefului! râde Cap Alb şi o trage pe cameristă lângă el.

Fata ştie că e frumoasă şi de asemeni e încredinţată că individul aşteaptă cu nerăbdare momentul s-o vadă în braţele sale. Dac-ar avea o cât de mică bănuială că-l amăgeşte, n-ar şovăi o clipă s-o ucidă. Trebuie, deci, să joace o comedie şi să nu se trădeze.

— Ai ceva băuturică, drăguţule? întreabă ea, făcând ochi dulci.

— Cred că ce a mai rămas în sticlă, ajunge pentru noi doi, răspunde criminalul şi o trage pe fată pe genunchii săi.

Apropie paharul, îl umple până la gură şi o îndeamnă pe fată să-l dea pe gât.

— E vin vechi, din care bea numai şeful. Cum îţi miroase?

— Minunat! răspunde camerista şi-l învăluie cu privirea pe individ.

În apropierea acestei fete frumoase, Cap Alb începe să-şi cam piardă liniştea.

Îşi spune că şeful nu se va înapoia înainte de ivirea zorilor, îi mai rămân deci, câteva ceasuri, pe care le-ar putea petrece de minune în tovărăşia fetei.

Aceasta, însă, resimte scârbă la mângâierile lui. Cu toate astea nu se împotriveşte, ci se supune cu un zâmbet fermecător. Ea ştie doar că alături se află biata stăpână care aşteaptă cu înfrigurare clipa când se va deschide uşa ce dă în sala de judecată.

Gânduri nenumărate roiesc în capul tinerei fete. Niciodată nu şi-a pătat mâna cu sânge omenesc, dar de data asta nu ştie cum s-ar putea scăpa de Cap Alb, fără să devină ucigaşă. Dacă cel puţin ar cădea beat sub masă, i-ar putea lega mâinile şi picioarele, vârându-i şi un căluş pe gură, dar individul bea prea puţin, ba se pare că nici n-ar putea fi îmbătat.

— Ce-i cu revolverul ăla de colo, Cap Alb? întreabă fata, râzând şi dă să apuce arma.

Individul i-o ia înainte, însă; repede îi împinge mâna la o parte şi zice:

— Lasă drăcia acolo, mititico, e încărcată rău şi piedica trasă. Lucruri dintr-astea nu-s pentru o fetiţă ca tine.

— Eşti un prost, Cap Alb! îi răspunde fata şi se preface supărată.

El dă din cap şi priveşte spre uşa ce da în sala de judecată.

— Dacă-i vorba să ştii totul, drăcuşor mic ce eşti, atunci află că dincolo e un om pe care trebuie să-l păzesc. E poruncă aspră de la şef ca nimeni să nu deschidă uşa aia, până mâine dimineaţă. La cea mai mică încercare, dinăuntru sau dinafară, trag. Eşti mulţumită?

Fata face ochi mari şi se uită la uşă cu mirare prefăcută.

— O fi încuiată, Cap Alb?

— Fireşte, prostuţo, uite şi cheia lângă revolver, răspunde criminalul. Omul dinăuntru probabil că a sfârşit-o de-acum cu viaţa… L-am legat de un stâlp, cum legi o vită la abator şi şeful are proiectele lui faţă de dânsul. De fapt, slujba care mi s-a dat astă-seară nu-mi

convine deloc, căci mai bine aş fi plecat pe mare, unde se dă o lovitură nouă pe ziua de azi. Acum e vorba să-mi ţii de urât, mititico. Când va fi să primesc de la şef o răsplată mai mare, voi cere să fiu lăsat liber şi te iau cu mine. Vom răzbate noi prin viaţă, n-avea tu grijă.

Umple din nou paharul şi-l goleşte dintr-o sorbitură. Sângele începe să-i clocotească cu furie şi împotrivirea prefăcută a fetei îl întărâtă tot mai mult.

— Mai lasă şi tu prostiile! ţipă el aproape şi o cuprinde cu putere de braţe. Trebuie să fii a mea, mititico, aici nu ne vede nimeni şi nu ne poate împiedica niciun om.

Dar camerista nu se dă bătută atât de uşor. Deşi braţele lui Cap Alb sunt puternice, fata izbuteşte, totuşi, să-şi elibereze o mână şi cu dânsa pipăie pe masă, după revolver.

— Ce te împotriveşti atâta? strigă el, răguşit. Nu vezi că e degeaba?

Fata pusese mâna pe armă şi o ţine strânsă. Cap Alb nici nu bagă de seamă. Răsuflarea-i fierbinte o loveşte în faţă pe cameristă… cu o mână i-a cuprins mijlocul, cu cealaltă încearcă să-i apropie capul de buzele sale.

Şi în prada beţiei de care e cuprins, el nu mai simte nimic, nu mai vede nimic.

Deodată, însă, strigă ca trezit din somn:

— Ce e asta?

Vrea să se smulgă în lături, căci chipul fetei, care până atunci îi zâmbise fermecător, se schimbase dintr-odată, devenind palid ca al unui cadavru. Ochii ei sunt mari şi ficşi.

— Vei muri, Cap Alb, nu merge altfel! spune dânsa, cu sânge rece.

Cu iuţeala fulgerului, ameţeala criminalului dispare. Braţele sale se întind, gura-i întredeschisă vrea să rostească o înjurătură, dar în aceeaşi clipă se aude o detunătură.

Cap Alb sare-n sus, iar scaunul pe care şezuse cade la pământ. Cu o mână ţine încleştat gâtul fetei, dar aceasta îl loveşte cu patul armei şi degetele sale se desprind.

Scoţând un horcăit, ticălosul se prăbuşeşte cu faţa în jos.

Tremurând din tot trupul, camerista stă sprijinită de birou. Din revolverul pe care-l ţine încă în mână, iese un firicel de fum, care se pierde apoi spre tavan. Cu ochii holbaţi ea priveşte la victima sa.

— E mort! murmură ea în cele din urmă.

În clipa aceea draperia se dă în lături şi Alice apare în odaie. Auzise de dincolo detunătura revolverului, auzise şi zgomotul făcut de scaunul răsturnat şi fără să-şi dea seama ce se petrece, vru să vină în ajutorul cameristei credincioase. Din câţiva paşi ajunge la birou şi apucă braţele fetei. Revolverul cade din mâna acesteia şi rămâne la pământ, alături de trupul neînsufleţit al lui Cap Alb.

— Ce-ai făcut? exclamă Alice, împietrită de groază.

— L-am omorât, stăpână, căci nu mergea altfel. El ar fi făcut acelaşi lucru cu mine, îl cunosc eu doar. Spunea că în dosul uşii se află un bărbat ţintuit la stâlpul de tortură. Aşteptau numai întoarcerea şefului, pentru a-l supune la chinuri. Dar iată cheia de la uşă şi drumul e liber acum pentru noi. Ştiu că sunt pierdută dacă nu voi izbuti să fug de aici, înainte de a se lumina de ziuă, dar am lucrat numai de dragul dumitale, stăpână.

Alice apucă mâna cameristei într-a ei şi şopteşte mişcată până la lacrimi:

— Nu voi uita niciodată, drăguţo, ce-ai făcut pentru mine. Haide să deschidem imediat uşa şi să-l eliberăm pe nenorocitul acela. Nici eu nu trebuie să mai rămân în castelul maur, vom pleca împreună cu tatăl meu. Hector Rammont mă sileşte să-l părăsesc.

Ţinând în mână cheia, ea se îndreaptă spre uşa care dă în sala de judecată. Camerista o urmează de aproape. Cu mâna tremurândă Alice vâră cheia în broască şi o răsuceşte cu înfrigurare. Uşa se deschide încetişor.

— Adu lumină, e întuneric aici înăuntru! spune fiica detectivului.

Camerista, aprinde în grabă lanterna şi amândouă femeile pătrund în sala imensa. Baza albă de lumină se opreşte asupra coloanei de care fusese legat Ochi-de-Pisică.

— Aici trebuie să fi fost, stăpână! murmură camerista.

Alice rămâne în loc şi un ţipăt îi scapă de pe buze. Încăperea e goala. „Noul Sherlock Holmes” dispăruse, tocmai atunci când fiica sa voia să-l salveze.

Capitolul 113 – În peştera tigrului

Ochi-de-Pisică luase cu dânsul mucul de lumânare pe care-l găsise în sala de judecată şi după ce aşează la loc piatra din zid, aprinse din nou lumânarea. Singura armă pe care o posedă este pumnalul smuls din lemnul mesei.

Membrele îl dor încă, dar energia-i de fier îl face să pornească cu mult curaj înainte. Trebuie să dispară, fie ce-o fi!

Din convorbirea pe care o avusese Masca-Roşie cu Joe, el aflase planul Demonului, ba cunoaşte chiar şi ora când acesta va pătrunde în peştera castelului.

Cea dintâi preocupare a detectivului este să ajungă în coridoarele clădirii. El îndreaptă lumina spre scăriţa îngustă de piatră, care duce sus, în celula unde petrecuse prima noapte. Fără multă greutate izbuteşte să se târască prin deschizătură. În încăperea boltită nu se află niciun păzitor, şi oricât îşi încordează atenţia, nu descoperă nimic suspect.

Începe apoi să-şi pună în ordine îmbrăcămintea zdrenţuită şi să-şi

panseze rana sângerândă de la picior. Operaţiile acestea odată terminate, el se-ndreaptă spre uşă, ţinând lumânarea în mână. Spre nespusa-i bucurie constată că uşa nu e încuiată şi cu o singură împinsătură o dă în lături. Înainte să păşească mai departe, stă să chibzuiască o clipă. Aşează apoi lumânarea pe podea şi încuie uşa cu băgare de seama.

Strecurându-se prin gangul îngust, ajunge la tablou şi cu ajutorul pumnalului îl deschide. Ajuns afară, stinge imediat lumânarea şi împinge tabloul înapoi.

Acum începe partea cea mai primejdioasă. Hartenberg coboară scara îngustă până ajunge în galerie. Din când în când se opreşte în loc şi ciuleşte urechile, dar nu se aude niciun zgomot. Numai valurile mării îşi murmură cântecul străvechi. Din fericire, Hartenberg cunoaşte încăperile castelului, căci Masca-Roşie îl onorase cu slujba de servitor.

După o chibzuială matură el îşi spune că trebuie să găsească un drum spre dormitorul misterios al prinţului Bentivoglio, fără ca să fie văzut. E hotărât să ucidă cu pumnalul pe oricine îl va opri în cale.

Mergând cu băgare de seamă, ajunge într-un coridor şi de-ndată se opreşte speriat locului. În mâna dreaptă ţine pumnalul pregătit şi astfel trece pe lângă locul unde stă ascunsă biata lui copilă, dar nu se recunosc unii pe alţii.

Şi iată-l ajuns în apropierea camerei lui Rammont. Nimeni nu-i iese în cale, totul e liniştit în jurul lui. Pune mâna pe clanţa unei uşi şi aceasta se deschide. Încăperea e întunecoasă dar asta nu-l poate speria pe vestitul detectiv.

Străbate odaia şi ajunge în alta, luminată strălucitor; o fâşie de lumină pătrunde prin draperia care duce în cabinetul de lucru al prinţului Bentivoglio. Ochi-de-Pisică ştie că acolo stă un om însărcinat să-l păzească pe dânsul.

Un zâmbet ironic îi flutură pe buze. Ceva îl îndeamnă că arunce o privire în interior, asupra omului care nici nu bănuieşte că prizonierul i-a tras clapa.

Cu băgare de seamă dă puţin draperia la o parte, după cum făcu mai târziu şi Alice, şi priveşte în încăperea luminată. Cap Alb stă la masă, cu capul sprijinit în palmă.

Dintr-o singură săritură, Ochi-de-Pisică s-ar putea năpusti asupra criminalului, scăpându-se de el cu o lovitură de cuţit. Chibzuieşte câteva clipe dacă să facă lucrul acesta, apoi, însă, clatină capul cu hotărâre.

De ce să facă o crimă, atunci când o poate evita?

Ca o umbră, se retrage şi peste un minut dispare în dormitorul prinţului, unde domneşte întuneric adânc. Încuie uşa în urma lui, pentru ca nu cumva Cap Alb să-l poată urmări.

Hartenberg priveşte cu atenţie prin cameră, pe care o cunoaşte bine şi ştie şi unde se găseşte locul prin care Masca-Roşie urcă în turn împreună cu tovarăşii săi.

Aruncă o privire în oglindă şi se îngrozeşte văzându-şi chipul. Chinurile îndurate în sala de judecată par să-l fi îmbătrânit cu ani de zile. Obrajii îi sunt scofâlciţi şi ţinuta-i energică de odinioară a dispărut.

Dar ţinta pe care o urmăreşte e prea însemnată, ca să-şi piardă curajul. Aproape că nu mai simte durerile şi cu hotărâre deschide câteva dulapuri, până găseşte în unul din ele o haină lunga pe care şi-o îmbracă. De asemeni dă şi peste o pălărie, pe care şi-o pune pe cap.

Acum totul atârnă de faptul dacă scara de mătase se află în turn, sau a fost scoasă. Plin de nădejde el dă la o parte covorul şi apăsând pe un buton se aude uruitul cunoscut, apoi se cască deschizătura pătrată. Repede se încredinţează că scara de mătase atârnă la locul ei.

Fără să se îngrijească de chepengul care rămâne deschis deasupra lui, el coboară grăbit în adâncime.

Repede a ajuns jos. Pereţii reci şi umezi ai turnului îl înconjoară. Adunându-şi toate puterile, Ochi-de-Pisică se înverşunează împotriva unei pietre şi izbuteşte s-o dea în lături până iese la iveală o deschizătură prin care se poate strecura un om din turn. Acum se află în gangul îngust, cu cotituri ciudate printre stânci. Deodată rămâne locului şi ascultă cu atenţie.

— Mi se pare că aud glasuri, murmură el şi după ce şi-a fixat în memorie drumul, stinge lumânarea.

Pe întuneric înaintează dibuind şi se convinge de data aceasta că auzul nu l-a înşelat, deoarece se aud într-adevăr glasuri.

Dar faptul acesta îi foloseşte, căci se poate conduce după sunetul lor şi lovindu-se mereu cu capul de câte o stâncă ascuţită, ajunge la ieşirea care dă în peşteră.

Nu-i rămâne altceva de făcut decât să se lase cu burta la pământ şi în poziţia aceasta să înainteze încetişor.

Focul din peşteră aruncă o lumină roşie în jur. În apropierea focului e Hector Rammont, care stă de vorbă cu Joe şi acesta transmite ordinele mai departe.

Ca un şarpe detectivul se târăşte până într-un loc care stă în umbră şi unde se află câţiva bandiţi. Ei vorbesc între dânşii cu însufleţire şi nici nu bănuiesc că în spatele lor o persoană străină se ridică încetişor în picioare.

Ochi-de-Pisică îşi trăsese pălăria pe frunte, încât toată faţa îi este umbrită. Un singur lucru îl supără: în picioare nu mai are ghete şi stofa pantalonului e ruptă până la genunchi. Spre norocul lui, însă, zăreşte în apropiere câteva perechi de cizme de apă, dintr-acelea purtate de pescari şi cu o mişcare rapidă el trage spre sine o pereche,

pe care le trage în picioare. Apoi mai ia şi o basma pe care o zăreşte atârnată într-un cui şi cu dânsa îşi acopere bărbia. Acum se simte în siguranţă.

Ca şi cum ar face şi el parte din bandă, se aşează din nou la locul său şi aşteaptă în linişte să vadă ce se va petrece.

Joe se apropie de grupul acesta, după ce vorbise cu cei din jurul focului. El îşi alege câţiva oameni care îl vor urma, apoi se întoarce lângă Masca-Roşie şi primeşte ultimele dispoziţii ale acestuia.

Hartenberg aude atunci în apropierea lui pe un individ mormăind:

— Ducă-se dracului chestia din noaptea asta, eu unul rămân mai bine aici, căci de-abia îmi pot târî picioarele. De ce m-a ales tocmai pe mine?

Schimbându-şi glasul, detectivul răspunde:

— Nimic mai uşor decât asta. Rămâi pur şi simplu aici la locul tău; noaptea o întunecoasă ca păcatul şi eu îţi voi lua locul, fără să dau de bănuit ceva. Fii sigur că înşelăciunea va trece neobservată.

Individul care vorbise se întoarce surprins.

— Cine eşti tu? întreabă el.

Hartenberg îşi dă seamă de primejdia clipei de faţă şi răspunde repede:

— Ei, vrei sau nu vrei? Eu n-am ce pierde dacă rămân, aici; mă învelesc în pătura mea şi trag un pui de somn în lege.

Se fereşte să se apropie mai mult, pentru a nu fi luminat de razele focului, care ajung slabe până aici.

— Dacă vrei să-ţi pui la bătaie capul, atunci n-ai decât să-mi iei locul, răspunde banditul.

Hartenberg clatină capul şi fără să mai stea pe gânduri se îndreaptă prin peşteră spre un grup de indivizi care scot afară dintr-o încăpere a peşterii două costume complete de scafandru, pompe de aer şi diferite unelte.

Nimeni nu-l bagă în seamă şi asta e spre norocul lui.

Masca-Roşie a dat poruncile de rigoare şi Joe se îngrijeşte de aducerea lor la îndeplinire. În mijlocul bandiţilor, Ochi-de-Pisică porneşte spre bazinul de apă şi-şi ocupă locul ca vâslaş.

Cu ajutorul lanţurilor toţi sunt coborâţi în adâncime, apoi ajung în marea liberă.

Cerul e negru ca păcura. Din când în când se aude o comandă scurtă a lui Joe, apoi barca în care se află şeful şi ajutoarele sale spintecă valurile frământate ale mării Mediterane.

Nimeni nu bănuieşte că împreună cu dânşii se află cel mai înverşunat duşman al lui Hector Rammont, detectivul Ochi-de-Pisică.

Ce s-a întâmplat apoi în noaptea aceea, cititorii ştiu de acum.

Faptul că prinţul Dolgornki a izbutit să se salveze în ultimul moment în barca sa, nu prea era pe placul Măştii-Roşii, dar ce era să

facă acum!

Luna străbătuse prin nori şi îmbăiază întinsul mării cu razele sale argintii. În depărtare se zăreşte barca prinţului, gonind spre port. Pe locul unde se scufundase „Anuşka” valurile vuiesc turbate acum.

— Înainte! comandă Joe oamenilor săi.

Barca face un viraj şi se îndreaptă spre punctul acela.

— Aici trebuie să fie! rosteşte Joe cu glas tare şi lasă imediat în adâncime un lanţ de care atârnă o ancoră grea. Acelaşi lucru face un altul de cealaltă parte a bărcii.

— La lucru! comandă acum şi Masca-Roşie.

Două pompe cu aer sunt târâte spre marginea bărcii şi Joe luminează lucrul cu lanterna sa puternică. Rammont îşi aruncă mantia de pe umeri, apoi haina şi-şi îmbracă repede costumul de scafandru. Înainte de a-şi pune pe cap casca grea de metal, el se adresează lui Joe:

— Cred că ţi-ai instruit oamenii ce au de făcut în cazul când pompa nu funcţionează? Cel mai mic defect poate face să pierim ca nişte mizerabili acolo în adâncul mării. De fapt, nu vom avea nevoie mai mult decât de un sfert de ceas ca să aducem lada cu diamante sus, dar şi timpul acesta e suficient ca să ne pierdem viaţa.

— Garantez cu propria mea viaţa pentru siguranţa ta, şefule răspunde Joe.

— Nici nu-mi trece prin gând să mă îndoiesc de iscusinţa ta, Joe, răspunde Demonul roşu, dar oamenii n-au experienţă şi marea e neliniştită. Mă va însoţi un altul în adâncime, în locul tău, şi tu vei rămâne aici pentru ca să controlezi pompele. Cu asta ţii viaţa mea în mâinile tale şi nu trebuie să şovăi a rămâne aici.

— Cum porunceşti! răspunde Joe. Dar cine va merge în mare alături de tine!

— Un voluntar! zise Rammont, scurt. Grăbiţi-vă, n-avem timp de pierdut.

De pe bancă se ridică un individ şi spune cu glas răguşit:

— Eu sunt gata să merg.

Demonul de-abia întoarce capul.

— Să îmbrace costumul! porunceşte el.

Individul în chestie nu era altul decât Ochi-de-Pisică.

În primul moment, gândul acesta îi apăru cu adevărat nebunesc; apoi, însă, se simţi cuprins de ambiţia aceea fără margini, să nu se lase învins de regele criminalilor.

Barca în care se aflau cu toţii se clătina pe valuri şi Hartenberg avu mult de furcă până să-mbrace costumul. În cele din urmă izbuti, totuşi, şi, acum era sigur că nu va fi recunoscut aşa de uşor.

Joe îi tot şoptise la ureche să fie cu mare băgare de seamă şi detectivul dădu din cap la toate sfaturile aghiotantului.

— Totul e gata, şefule! se adresă apoi Joe Măştii-Roşii.

— În cazul acesta pune-mi şi mie casca! răspunde acesta.

Lucrul se petrece fără zăbavă şi cei doi scafandri sunt gata să intre în acţiune. Cu precauţii nenumărate Demonul roşu coboară în apă şi în acelaşi timp pompa e pusă în funcţiune.

Capitolul 114 – Pe fundul mării

— Înainte! Şeful a ajuns pe fundul mării! se aude glasul lui Joe, care face un semn lui Ochi-de-Pisică. E totul în ordine? se adresează, el celor câţiva oameni care stau în jurul ciudatului scafandru.

Încuietorile sunt examinate înc-o dată, căci cea mai mica neglijenţă înseamnă moartea. Apoi, trei oameni se sprijină de marginea cealaltă a bărcii, pentru a păstra echilibrul acesteia, şi Ochi-de-Pisică începe să coboare fără teamă scăriţa care duce în apă.

În clipa asta el îşi spune că nu vor fi existat mulţi detectivi care să fi întreprins o asemenea escapadă, îmbrăcat ca scafandru, cu capul apărat de casca grea de metal, el este pe punctul să coboare pe fundul mării, pentru a da ochi acolo cu duşmanul său de moarte, Masca-Roşie. La brâu poartă şi el atârnat un cuţit lung şi o lampă electrică.

Jos pe fundul mării e întuneric beznă la ora aceasta şi cei doi scafandri trebuie să dea de epava iahtului, la lumina lanternelor lor.

Hartenberg se afundă încetişor în apă. Nimeni nu rosteşte un cuvânt. Pompa a doua e pusă în funcţiune şi începe să se audă zgomotul pe care-l face funia frecată de marginea bărcii.

Joe îşi îndreaptă lumina lanternei asupra căştii scafandrului, care dispare apoi imediat în apă.

— Îndrăzneţ băiat, camaradul vostru! spune el, adresându-se oamenilor. Altul n-ar fi făcut-o în locul lui.

Barca rămâne în aşteptare pe apă. Cei doi scafandri au dispărut fără urmă.

Ajuns sub apă, Ochi-de-Pisică roteşte capul şi-ncearcă să recunoască ceva în jurul său. Dar nu vede decât o rază de lumină care vine din adânc, probabil de la lanterna lui Rammont, care-l aşteaptă de-acum pe fundul mării.

După câteva minute de ameţeală, detectivul începe să se simtă ceva mai sigur. Îşi duce mâna la cuţitul de la brâu, singura armă cu care s-ar putea apăra, dacă va fi vorba de vreo luptă. Lanterna o are atârnată pe piept, întocmai ca şi Hector Rammont.

Încet de tot coboară în adâncime. Acum apasă pe butonul lămpii şi lumina ţâşneşte în aceeaşi clipă. Trebuie să-şi obişnuiască în primul rând ochii cu priveliştea ciudată din jurul său.

Iahtul „Anuşka” se scufundase exact în locul unde socotise Joe. Dacă accidentul s-ar fi produs la câteva sute de metri mai departe, ar fi

fost aproape cu neputinţă de pătruns la adâncimea aceea, chiar, cu cele mai perfecte costume de scafandru.

Încă doi paşi, şi Ochi-de-Pisică simte teren solid sub picioare. Un vuiet ciudat, asurzitor, îi loveşte auzul.

Terenul este pietros, şi picioarele sale, cu ghete cu talpă de plumb, izbutesc cu greu să înainteze. Plante ciudate cresc din loc în loc şi animale de apă, roiesc încolo şi încoace în apa limpede.

Cu o energie de fier detectivul caută să se familiarizeze cu impresiile noi şi izbuteşte să rămână indiferent.

În apropierea unui bloc de piatră stă al doilea scafandru, Hector Rammont. Un sentiment de admiraţie îl cuprinde fără voie pe detectiv. Omul acesta – ca şi el – se află pentru prima oară într-o astfel de situaţie şi el resimte aceleaşi impresii ciudate, şi el îşi dă seama de primejdiile ce le-ar putea întâmpina aici.

Dar Masca-Roşie rămâne complet liniştit, şi pare că-şi aşteaptă tovarăşul. Ochi-de-Pisică se apropie încetişor de dânsul. Deocamdată vrea să vadă dacă va fi cu putinţă să găsească lada cu diamante în interiorul iahtului.

Masca-Roşie ridică braţul şi arată spre un obiect întunecat, care se află printre blocuri de piatră colţuroase. Amândoi scafandrii îşi îndreaptă lumina într-acolo. Este epava frumosului iaht al prinţului Boris Dolgornki.

Ochi-de-Pisică poate citi lămurit literele aurite, care formează numele „Anuşka”. Apa se pare că a distrus totul. Un mare noroc pentru criminali era faptul că lada cu diamante fusese dusă afară din cabină – după cum ştim – de către prinţ, cu ajutorul timonierului său. Prin scufundarea vasului şi în vreme ce iahtul se apleca pe o parte, lada aceasta fu azvârlită peste bord. Cei doi scafandri au de făcut numai câţiva paşi până la dânsa… Masca-Roşie trage de funia care răspunde sus, făcând un anumit semn. Joe trebuie să ştie că cei doi scafandri îşi schimbă locurile.

Acum stau în apropierea epavei iahtului. O a doua mişcare din mână a lui Rammont – pe care detectivul o pricepe – şi ei luminează spaţiul înconjurător.

Ei încearcă să se urce pe stânca joasă, operaţie pentru îndeplinirea căreia e necesară multă băgare de seamă. O simplă alunecare a piciorului şi ţeava de aer se poate rupe, ceea ce înseamnă catastrofa. Dar cei doi scafandri îşi dau bine seama de primejdie.

Câteva minute se scurg în linişte. Rămăşiţele iahtului sunt acoperite în parte cu nisip.

Ochi-de-Pisică urmăreşte cu atenţie deosebită fiecare mişcare a regelui criminalilor, el vede cuţitul acestuia şi ştie că nici Rammont nu posedă altă armă.

Deodată, Masca-Roşie face altă mişcare cu braţul; privirile lui

Hartenberg o urmăresc cu atenţie şi, în lumina lanternei electrice, apare cufărul cu diamantele prinţului.

Rammont se-ndreaptă cel dintâi spre dânsul şi se pregăteşte să dea semnalul celor de sus, ca să dea drumul în apă lanţurilor… Dar în clipa aceea detectivul vede cum duşmanul său de moarte se dă înapoi, tresărind.

Ce se întâmplase?

Masca-Roşie stă nemişcat la un pas de cufărul preţios şi arată cu mâna spre stâncă, unde se zăreşte ceva întunecat.

Hartenberg se apleacă puţin şi… în momentul acela se simte cuprins de groază.

Dedesubtul cufărului, cramponată în parte de peretele stâncii, atârnă o caracatiţă mare, ale cărei tentacule se îndreaptă în toate părţile. Monstrul pare să aibă numai doi ochi fioroşi şi aceste tentacule grozave. Vai de nenorocitul scafandru, însă, dacă ar fi atacat de ele, cu greu ar găsi posibilitatea să se elibereze.

Cei doi oameni rămân nemişcaţi în faţa grozavei dihanii.

Ce e de făcut? pare că se-ntreabă fiecare în sinea lui.

Atunci detectivul e cuprins subit de un simţământ de uşurare. El îşi dă seama că diamantele prinţului Dolgornki sunt păzite şi că nimeni nu va cuteza atât de uşor, a doua oară, să pătrundă aici pentru a le lua în stăpânire. Deocamdată să rămână aici – îşi spune detectivul – şi mai târziu va vedea el ce e de făcut, pentru ca adevăratul lor stăpân să le redobândească.

Hartenberg nu mai are, de fapt, ce căuta aici şi se gândeşte să dea semnalul de ridicare la suprafaţă. Dar Hector Rammont pare să aibă alte gânduri. Mâna lui pipăie cuţitul lung, pe care-l poartă înfipt la brâu.

„A înnebunit oare?" se întreabă Hartenberg. Dacă se va lua la luptă cu monstrul acesta, va fi cu siguranţă nimicit. Căci în vreme ce el îi va tăia unul din tentacule, altele zece îl vor cuprinde în strânsoarea lor grozavă.

Dar Rammont nu prea pare să renunţe atât de uşor la diamante.

Îşi întoarce capul, cerând, printr-un gest, lui Hartenberg, să rămână şi el, dar acesta face un semn negativ cu mâna.

Cu prilejul acesta, lumina lanternei lui Rammont cade pe casca lui şi probabil că prin sticla din dreptul ochilor recunoscuse strălucirea caracteristică a acestora, căci regele criminalilor tresare speriat, atât cât se poate vedea prin costumul de scafandru.

Hartenberg îşi dă seama îndată de pericolul situaţiei. El îşi muşcă buzele cu furie şi murmură o înjurătură, pe care Masca-Roşie, fireşte, n-o poate auzi.

Lanternele celor doi bărbaţi luminează faţă-n faţă. Ei au amândouă mâinile libere şi fiecare din ei ştie că acum se va da o luptă pe viaţă şi

pe moarte.

Rammont simţise ca o lovitură de trăsnet descoperirea ce o făcuse. Nu e, însă, omul care să se lase descurajat şi smucind cuţitul de la brâu, se apropie de detectiv, gata să lovească. Dar şi Hartenberg trăsese cuţitul şi acum se desfăşoară pe fundul mării cea mai ciudată luptă care a avut loc cândva.

Ciudăţenia situaţiei constă în faptul că niciunul din cei doi luptători nu-şi poate adresa un cuvânt şi că atârnă, ca să zicem aşa, de un fir care se poate rupe în orice moment.

Printr-o mişcare dibace Hartenberg izbuteşte să înlăture lovitura adversarului. Apucă braţul acestuia şi face sforţări disperate să-l dezarmeze, dar prea uşor nu este, căci regele criminalilor ştie cu precizie că-i este viaţa în joc.

Omul acesta, obişnuit să privească lucrurile cu sânge rece, e stăpânit în momentul de faţă de o furie nemărginită. Dacă cel puţin s-ar putea mişca, s-ar năpusti asupra detectivului şi e sigur că l-ar doborî. Dar aici, din cauza apei, orice mişcare îi este îngreuiată şi picioarele aproape că nu i se pot ridica.

Hartenberg îşi dă şi el seama că nu se va putea pune capăt luptei cu ajutorul cuţitelor. Atunci privirea lui cade asupra conductei de aer a costumului adversarului. O singură tăietură cu cuţitul şi în aceeaşi clipă Masca-Roşie va pieri sufocat.

Întinde de acum braţul să execute mişcarea, dar Rammont pricepe imediat care sunt intenţiile adversarului. Acelaşi gând îl avusese şi el.

Sus în barcă pompele lucrează de zor. Probabil că Joe observase de acum mişcările neobişnuite ale funiilor, dar nu-şi poate da seama ce se petrece acolo jos.

Detectivul îşi recăpătase tot sângele rece obişnuit. Stă şi chibzuieşte câteva clipe, apoi se năpusteşte cu furie asupra adversarului. La asta nu se aşteptase Hector Rammont.

Cele două căşti de fier se izbesc una de alta, dar sticla zăbrelită rămâne nevătămată.

Rammont vrea să-l împingă îndărăt pe detectiv, dar nu izbuteşte, din cauza rezistenţei apei. Cuţitul lui Hartenberg atinge conducta de aer a costumului adversarului său şi Rammont ştie că va fi pierdut în clipa următoare, dacă se va produce tăietura. Ar vrea să strige, căci niciodată în viaţă nu trecuse prin clipe asemănătoare, aude încă şuieratul aerului care pătrunde înăuntru şi deodată se produce un gâlgâit ca de clocot. Vrea să lovească cu mâinile şi picioarele în duşmanul său, dar vede, ca printr-un văl, că acesta se dă înapoi.

Duelul groaznic de pe fundul mării s-a terminat, conducta de aer a Măştii-Roşii fusese tăiată.

Detectivul stă drept în picioare, la doi paşi numai de regele criminalilor. Se aşezase în aşa fel, încât lanterna lui luminează locul

din jur. Se scurg câteva secunde, în timpul cărora Masca-Roşie rămâne şi el în picioare, apoi însă, trupul său se clatină. Braţele sale cuprind cu disperare casca de metal vrând s-o smulgă, căci simte cum se apropie moartea grozavă prin asfixiere. Dar sforţările rămân zadarnice, căci casca e prea bine înşurubată.

Trupul lui Rammont e gata să se prăbuşească dar Hartenberg îl apucă repede şi dă semnalul de ridicare, cu funia adversarului său. Trăsese de trei ori, ceea ce înseamnă primejdie de moarte.

Sus în barcă, Joe răcneşte înspăimântat:

— Repede, băieţi! Şeful e în primejdie!

Detectivul vede cum masa neînsufleţită a duşmanului său se înalţă cu-ncetul. În clipa aceasta dă şi el semnalul de ridicare, dar numai de două ori. Durează câtva timp până-l trag şi pe el în sus.

În timpul acesta, oamenii îl aşezaseră în barcă pe şeful lor. Joe începe să deşurubeze în grabă casca şi la lumina lanternei priveşte chipul stăpânului său.

Acesta ţine gura întredeschisă şi ochii închişi. O paloare cadaverică îi acoperă faţa. Trupul său pare neînsufleţit.

— E mort! murmură bandiţii şi privesc temători la Joe.

— Nu se ştie încă! răspunde acesta, posomorât.

În clipa aceasta apare la suprafaţa apei capul acoperit de cască al detectivului. E ridicat repede în barcă şi ajutat să-şi deşurubeze casca. Prima lui privire se-ndreaptă asupra trupului duşmanului său. Apoi, căutând să rămână cât mai în umbră, respiră de câteva ori din adânc.

— Ce s-a petrecut pe fundul mării? Răspunde! strigă la el Joe, din cealaltă parte a bărcii, care apropiase tocmai de buzele lui Rammont o sticlă cu coniac.

Ochi-de-Pisică se preface că se înăbuşe.

— La dracu, lăsaţi-mă să răsuflu niţel! gâfâi e el cu glas schimbat.

Apoi, după câteva clipe:

— Când am ajuns jos, şeful mă aştepta. Am pornit-o printre stânci, spre locul unde zăcea epava iahtului. Tocmai când dădusem de cufăr i s-a întâmplat şefului nenorocirea: alunecase pe o stâncă. Şi se prăbuşi în gaură. Am izbutit să-l apuc în ultimul moment, dar conducta de aer se frecase de o piatră, ascuţită şi a plesnit. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să dau semnalul de ridicare la suprafaţă. Crede cineva dintre voi că n-am procedat bine?

Toţi tac, chiar şi Joe, care stă aplecat deasupra lui Rammont. După câteva clipe, Ochi-de-Pisică întreabă:

— Cum îi merge şefului? Cred că nu e mort?

— Să nădăjduim că nu! răspunde Joe. Deocamdată sunt încredinţat că-l vom readuce la viaţă. Astăzi nu vom mai întreprinde nimic. Să mulţumim lui Dumnezeu dacă vom reuşi să-l readucem pe şef la castel.

Ochi-de-Pisică tace şi-şi lasă capul pe piept. Privirea-i cercetătoare alunecă asupra bandiţilor din barcă şi mai ales asupra chipului palid, al lui Rammont.

N-ar fi deloc mulţumit ca duşmanul său să-şi fi dat sfârşitul, asfixiat, căci el îşi jurase să-l predea pe mâna călăului. Moartea aceasta ar fi fost prea onorabilă pentru un demon ca Hector Rammont.

Joe îşi dă seama şi trebuie să preia acum conducerea.

— Deşurubaţi pompele, trageţi scara de frânghie şi ridicaţi ancorele! porunceşte el cu glas aspru. Când şeful, va fi iar în puteri, vom regăsi lesne locul unde zace comoara. Între timp vom purta de grijă ca nu cumva să se apropie alţii de ea.

După ce oamenii aduc la îndeplinire poruncile lui Joe, apucă lopeţile şi vâslesc cu putere în direcţia castelului maur.

În timpul drumului, Ochi-de-Pisică îşi dezbracă greul costum. Ţinându-se seamă de cele ce suferise, el e scutit de a vâsli. De fapt, nimeni nu-l prea ia în seamă şi pe faptul acesta detectivul îşi construieşte planul său viitor. Stă tocmai la capătul bărcii, care spintecă valurile cu viteză ameţitoare, apropiindu-se de stâncile colţuroase care împresoară castelul maur.

Marele detectiv apreciază dintr-o privire depărtarea la care se află de mal, şi-şi spune că nu mai trebuie să şovăie. În vreme ce Joe e ocupat cu trupul şefului său, el se ridică pe jumătate în barcă.

— Rămâi dracului pe loc? îi strigă unul din vâslaşi. Ne răstorni barca…

Dar înainte ca celălalt să-şi sfârşească vorba, nenorocirea s-a şi întâmplat: ridicându-se în picioare, el se clatină, câteva clipe şi cu un ţipăt disperat cade în apa spumegândă.

Joe tresare speriat:

— Ei, ce s-a întâmplat acolo?

— Dracu' ştie ce i-a dat în gând ăluia, răspunde unul din bandiţi. Cred că voia să se ducă spre dumneata, dar a alunecat şi acum stă frumuşel în apă.

Joe se apleacă peste marginea bărcii şi strigă din fundul pieptului:

— Ei, alo! Înoată încoace, băiete, ca să te putem trage în barcă.

Ciudat lucru, însă, că nimeni nu-i răspunde. Aghiotantul vede numai un corp întunecat îndepărtându-se.

— Ce să-nsemne asta? exclamă el, uimit. Individul trebuie să fi auzit doar glasul meu! Opriţi din vâslit, băieţi.

Ordinul e îndeplinit fără zăbavă, Joe duce la buze un ţignal şi un fluierat ascuţit sparge văzduhul. Prin asta vrea să indice direcţia, nenorocitului căzut în apă. Dar şi semnalul acesta rămâne fără rezultat.

Joe rămâne pe gânduri. O bănuială neprecisă îl cuprinde.

— Care din voi l-a cunoscut pe ăla? se adresează el vâslaşilor.

Răspunsul pe care-l capătă nu prea e liniştitor.

— Era unul din cei noi.

— Ce înfăţişare avea? Acum de-abia îmi dă în gând că nici nu l-am văzut la faţă.

Toţi dau din umeri şi nimeni nu răspunde.

— Nu cumva o fi vorba de un trădător, un spion?… murmură Joe ca pentru sine şi pumnii i se încleştează.

Dar oamenii izbucnesc în râs.

— A coborât doar cu şeful pe fundul mării! răspunde unul. Care poliţist ar risca aşa ceva?

Joe îşi dă seama că gândul lui e într-adevăr nebunesc.

— Atunci să ştiţi ca băiatul s-a lovit cu capul de vreo stâncă şi a căzut în nesimţire. Nu-l mai putem salva, căci curentul îl târăşte în largul mării. Puneţi mâna pe lopeţi, căci nu mai putem pierde timpul, viaţa şefului nostru e în primejdie.

După zece minute barca alunecă prin intrarea strâmtă din stâncă şi imediat ajunge în cazanul de apă dedesubtul locului unde se află lanţurile de tras în sus.

În peştera misterioasă barca în care se află trupul neînsufleţit al lui Rammont e întâmpinată de câţiva membri ai bandei. Toţi privesc cu ochii holbaţi la chipul schimonosit al şefului lor. Joe face un semn şi câteva braţe vânjoase iau în primire trupul.

Aghiotantul nădăjduieşte să-l poată readuce la viaţă pe stăpânul său, sus în castel.

Capitolul 115 – Înainte de luptă

După ce se aruncase în mare, Ochi-de-Pisică se afundase imediat sub apă. Marele detectiv îşi dă bine seama în faţa cărei primejdii se află. Curentul puternic care domneşte aici îl poate azvârli din clipă în clipă de o stâncă, zdrobindu-l cu desăvârşire.

Dac-ar fi rămas în barcă, ar fi trebuit să se reîntoarcă în peşteră şi asta nu-i convenea deloc. Planul său era cu totul de altă natură. În vreme ce curentul puternic îl izbeşte încolo şi încoace, el face sforţări disperate să evite colturile ascuţite de stâncă.

Se aţine sub apă câtva timp, şi când socoate că se îndepărtase destul, îşi propune să iasă la suprafaţă şi să se agaţe de una din stânci. Aude prin vuietul mării strigătul lui Joe, dar nici prin gând nu-i dă să răspundă.

Cu o mişcare îndrăzneaţă se caţără pe un bloc de stâncă şi rămâne locului acolo. Privirile sale zăresc lanterna lui Joe şi aude ţignalul ascuţit al acestuia. Dar nici de data aceasta nu se gândeşte să-i dea vreun răspuns. Vede apoi cum barca se pune din nou în mişcare şi respiră uşurat când aceasta se îndepărtează.

Un fior de frig îi străbate trupul. Îmbrăcămintea-i e îmbibată de apă şi puterile ameninţă să-l părăsească. Sforţările şi chinurile îndurate în ultimele două zile întrec puterile omeneşti.

Un singur gând îl mai ţine pe picioare: hotărârea nestrămutată să-l învingă pe Demonul roşu. Şi amintirea faptelor grozave ale acestui om blestemat îi strecoară noi puteri în trup.

— Trebuie să ajung la ţărm, întâmplă-se ce s-o întâmpla! îşi spune el.

Frigul se înteţeşte, membrele îi sunt aproape îngheţate, dar asta nu-l împiedică să-şi dea din nou drumul în apă şi după sforţări nebănuire izbuteşte să ajungă pe ţărmul nisipos.

Câteva minute rămâne nemişcat, căutând să-şi recapete respiraţia. Apoi se ridică încetişor şi-şi scutură îmbrăcămintea umedă. Priveşte în jurul său şi deoarece cunoaşte bine ţărmul din Monaco, îşi dă curând seama unde se află.

Porneşte la drum târându-şi picioarele şi tot mergând îşi recapătă puterile, până când, în cele din urmă, ajunge în oraş.

E încă întuneric, dar în curând se vor ivi zorile. Niciun om nu-l întâmpină în drum, totul e pustiu în juru-i.

Într-o străduţă lăturalnică aude uruitul roţilor unei trăsuri. El se aşază lângă un copac şi aşteaptă ca vehiculul să se apropie. După câteva clipe se văd nu prea departe doua lanterne şi când birjarul nu mai e decât la câţiva metri de detectiv, acesta strigă din toate puterile:

— Ei, iubitule, fii bun de opreşte şi ia-mă în trăsura dumitale!

Dar omul pare să nu prea aibă poftă să-i îndeplinească dorinţa. Prea are înfăţişare suspectă individul aşezat în mijlocul străzii, cu hainele din care apa curge încă, cu picioarele încălţate în cizme înalte.

— Du-te dracului! strigă birjarul şi dă bice cailor, de parc-ar fi văzut alte alea.

Cum să primească în trăsura lui pe omul acesta care are înfăţişarea de parcă şi-ar fi tăiat ştreangul din jurul gâtului?

Ochi-de-Pisică îşi dă seama îndată de situaţie. Ştie prea bine de ce refuză birjarul să-l primească dar îşi spune că trebuie să ajungă în oraş cât mai repede cu putinţă. Totul atârnă de asta.

Caii o pornesc din loc şi se pare că detectivul va fi zdrobit sub copitele lor.

Dar birjarul nu ţinuse seamă de prezenţa de spirit şi dibăcia „noului Sherlock Holmes”. Acesta, trecut prin ciur şi prin dârmon, ca să zicem aşa, şi deşi e mort de oboseală, mai găseşte totuşi, puterea să facă o săritură în lături.

În clipa următoare, vizitiul vede cu spaimă o făptură ciudată căţărându-se lângă dânsul şi apucându-l de umăr.

— Opreşte, omule, nu cuteza să te împotriveşti! strigă el cu glas ameninţător. Greşeşti mult dacă crezi c-aş fi un bandit.

În spaima de care e cuprins vizitiul, ridică biciul şi vrea să lovească în capul detectivului. Dar şi de data aceasta Hartenberg i-o ia înainte. Cu iuţeala fulgerului răsuceşte mâna birjarului, şi acesta scoţând un ţipăt de durere, scapă jos biciul, în vreme ce Ochi-de-Pisică strânge hăţurile. Trăsura, se opreşte în aceeaşi clipă.

— Acum ascultă ce am să-ţi spun, omule! se adresează detectivul, birjarului înmărmurit. Mi-ai cam făcut dumneata fasonul, nu-i vorbă, şi n-ar trebui să mă port cu mânuşi faţă de dumneata, dar pun totul pe socoteala spaimei ce ai tras-o şi hai să zicem, a prostiei cu care te cam poţi lăuda. Acum uite biciul înapoi şi mână te rog cât mai repede cu putinţă spre locuinţa domnului prefect de poliţie din Monaco. Eu nu-s un bandit de codru şi nici măcar de oraş, după cum crezi mătăluţă, probabil, ci un detectiv poliţienesc. Ştii dumneata ce mâncare de peşte e asta? Ai?

— Cum Dumnezeu să nu ştiu, că prea mă ţii prost, domnule! bâiguie birjarul. Dar de unde să-mi fi dat în minte aşa ceva?

— Ai dreptate! Mintea pare să fie partea dumitale slabă, drăguţule. Dar ce mai tura-vura! E goală trăsura?

— Da, domnule, am dus acasă un boier, care a cam întârziat la un banchet.

— În regulă. Mă voi aşeza, deci, aşa ud cum sunt, pe pernele caleştii dumitale şi vei binevoi să mă duci cu viteza întâia la locuinţa domnului prefect de poliţie. Fără crâcneală! Ştii unde se află această locuinţă?

— Cum Dumnezeu să nu ştiu, domnule detectiv? Dumneata mă cam insulţi. Ce fel de birjar e ăla, care să nu ştie unde locuieşte prefectul, tătucul nostru? Dar bănuiesc că la ceasul ăsta Excelenţa sa o fi dormind adânc şi nu ştiu zău dacă-i vei putea vorbi.

— Asta las-o pe seama mea. Şi acum, să nu dea dracul să-mi mai faci vreo boroboaţă, căci Doamne fereşte ce se poate întâmpla. Eu nu-s dintr-ăia să-i porţi de nas, aşa să ştii. Şi apoi, nu trebuie să-ţi fie teamă că vei rămâne cu cursa neplătită, voi şti eu să te răsplătesc cum se cuvine.

Spunând acestea, Hartenberg coboară de pe capră şi se urcă în interiorul trăsurii. Caii pornesc în goană şi după scurt timp se opresc în faţa unei clădiri impozante.

E locuinţa prefectului; dar, după cum prevăzuse birjarul, înaltul slujbaş doarme adânc la ora aceasta.

Hartenberg coboară imediat şi începe să tragă cu înverşunare de clopot.

Întorcându-se spre birjar, îl întreabă:

— Cum e numele dumitale, omule? Mâine dimineaţă sau în cursul zilei îţi voi trimite suma cuvenită, căci în momentul acesta n-am niciun gologan la mine. Acolo de unde vin eu e apă multă, dar bani nu

prea sunt. Şi acum, drăguţule, poţi pleca.

Birjarul îşi spune adresa, apoi dă bice cailor, bucuros că scăpase atât de ieftin.

Hartenberg începe să-şi cam piardă răbdarea. Tocmai vrea să tragă din nou de mânerul clopotului, când aude paşi în interiorul casei. O ferestruică în uşă se deschide şi o rază de lumină pătrunde prin aceasta.

— Ce s-a întâmplat? Cine eşti dumneata de cutezi să faci atâta larmă la ora asta? se aude un glas.

E un servitor bătrân al prefectului care, fiind burlac, locuieşte singur în casa asta, după cum prea bine ştie Hartenberg.

— Deschide uşa, domnule, şi trezeşte-l imediat pe stăpânul dumitale! Am de discutat ceva urgent cu el, într-o chestie foarte importantă.

— Oho! Las-o mai încet, stimabile, că doar n-oi fi preşedintele republicii Nicaragua! răspunde servitorul. Nu prea merge aşa cum vrei dumneata. O fi zis el Domnul nostru Isus Hristos: „bate şi ţi se va deschide!" dar vezi mata că pe vremea aia nu existau încă prefecţi de poliţie. Fii bun te rog şi vino mâine dimineaţă. Atunci vei putea să stai de vorbă în linişte cu stăpânul meu, bineînţeles dacă nu cumva tai piroane!

Mare poftă are detectivul să-i tragă câteva înjurături omului, aşa cum ştie el, dar se stăpâneşte.

— Nu pot zăbovi până mâine, domnul meu! răspunde el cu hotărâre. Fă bine, te rog, şi deschide uşa, dacă vrei să n-o păţeşti cu mine! Domnul prefect de poliţie mă cunoaşte, sunt detectivul Hartenberg, supranumit Ochi-de-Pisică sau, dacă-ţi place mai bine aşa, noul Sherlock Holmes. Dacă mă mai faci să aştept, încă zece minute să ştii că… că... anunţ poliţia. Nu râde, cu mine nu-i de joacă!

Tonul energic al detectivului păru să aibă efect. Fiind de mulţi ani în slujba prefectului, bătrânul cunoaşte afacerile acestuia şi numele celebrului detectiv nu-i este nici el străin.

— Scuzaţi-mă, domnule! spune el şi deschide repede uşa.

Dar când detectivul trece pragul, bătrânul se dă speriat înapoi, văzându-l în toaleta aia ciudată, cu faţa zgâriată şi cu hainele leoarcă.

Hartenberg, însă, izbucneşte în râs.

— Nu te uita prea mult la mine, că-ţi vine rău, stimabile. Şi apoi, rău faci că judeci pe om după înfăţişare. Cu meseria mea blestemată se-ntâmplă s-ajung uneori şi în halul ăsta. Pe unde am fost eu azi-noapte, dumneata nici n-ai visat să fii cândva. Crezi c-am mai avut răgazul să pun fracul pe mine şi cravată albă la gât? Domnul prefect o să înţeleagă el, n-ai grijă.

Servitorul închise uşa la loc şi-l pofti pe detectiv să-l urmeze. Îl duse într-o cameră de la parter şi aprinse lumina.

— Îl voi trezi îndată pe domnul prefect, zice el, şi părăseşte încăperea.

Înaltul slujbaş doarme adânc. Cu toată meseria-i păcătoasă visează frumos în noaptea asta, căci e pe punctul să se căsătorească cu o doamnă bogată. Când se va întâmpla lucrul acesta, se bate cu gândul să demisioneze din slujbă şi s-o facă şi el pe nobilul, cum fac atâţia alţii pe nici, pe care el îi observă de ani de zile şi uneori îi conduce frumuşel şi la închisoare.

Deodată se trezeşte speriat din somnu-i dulce.

Lângă el stă servitorul îmbrăcat sumar şi ţinând în mână o lumânare aprinsă.

— Ce dracu s-a întâmplat, Jean, de mă trezeşti în puterea nopţii? strigă el, aproape furios.

— Mă rog de iertăciune, stăpâne, s-a întâmplat ceva deosebit şi n-aveam încotro… trebuia să vă trezesc. În vestibul aşteaptă detectivul ăla, de-l numiţi dumneavoastră Ochi-de-Pisică.

Prefectul se ridicase într-o rână şi mahmur cum e, mormăie:

— Ducă-se dracului şi Ochi-de-Pisică ăsta!

Apoi duce mâna la butonul de lângă pat şi aprinde lumina electrică.

— Dar ce Dumnezeu s-a întâmplat? Ala nu mai are nici noapte, nici zi. N-avea timp s-aştepte până îmi voi fi făcut somnul?

Servitorul îşi face repede raportul şi explică stăpânului său că detectivul n-a vrut s-aştepte deloc.

Tot gemând şi înjurând se ridică din pat domnul prefect de poliţie. În sinea lui îl trimite la toţi dracii pe noul Sherlock Holmes, dar nu vrea să rişte totuşi, să-l trateze cu refuz pe omul acela energic, pe care-l cunoscuse de curând. Îşi pune o pijama, îşi trece apoi mâna prin părul vâlvoi, îşi răsuceşte puţin mustaţa şi, urmat de servitor, se-ndreaptă spre vestibul.

Şi iată-l stând faţă-n faţă cu Ochi-de-Pisică. Acesta îi lămureşte în câteva cuvinte rostul vizitei sale neaşteptate.

— Să intrăm în cabinetul dumneavoastră de lucru domnule prefect, îi spune el apoi, cu glas hotărât.

Înaltul slujbaş se codeşte o clipă, ameţit încă de somn, apoi face un gest spre uşa alăturată.

— Poftim, domnule Hartenberg, zice el.

Ajunşi în birou, face lumină şi indică un scaun musafirului său, aşezându-se şi el într-un fotoliu.

— N-avem timp de pierdut, domnule prefect, începe Hartenberg.

— Dar bine, domnule Hartenberg ce-i cu înfăţişarea asta a dumitale? întrebă prefectul. Dacă te-aş întâlni în stradă aşa cum te văd acum, aş pune să te aresteze imediat.

— În câteva cuvinte voi căuta să vă explic totul, domnule prefect,

răspunde Hartenberg, cu un zâmbet rece. Vin direct din peştera diavolului.

— Cum?

Poliţistul holbează ochii şi-l priveşte ţintă pe detectiv.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? întreabă el din nou.

— Ştiţi prea bine, domnule prefect, că toată viaţa mea, fiecare picătură de sânge, fiecare gând al meu l-am pus şi-l voi pune în slujba prinderii acelui criminal internaţional, care răspunde la numele de Masca-Roşie.

— Fireşte că ştiu asta. Şi fii sigur că ne-ntâlnim pe acelaşi drum, domnule Hartenberg.

Ochi-de-Pisică, zâmbeşte în felul lui, spunându-şi că prefectul acesta somnoros nu prea se potriveşte pentru rolul de a-l prinde pe Hector Rammont.

— De aceea, vă voi spune pe scurt că Masca-Roşie locuieşte sub numele prinţului Bentivoglio în castelul maur şi de săptămâni de zile îşi bate joc de întreg oraşul Monaco.

Prefectul de poliţie îşi spune în clipă aceasta că are un nebun în faţa lui.

— Prinţul Bentivoglio ai spus, domnule Hartenberg? Îmi dai voie să izbucnesc în râs? Ştii dumneata că acum două zile am petrecut de minune la cazinou cu Alteţa sa prinţul?

— Tot ce se poate, domnule prefect, răspunde Hartenberg. Dar una cu alta n-are de-a face. Probabil că n-aţi observat cu prilejul acela, că atât barba, cât şi peruca „Alteţei sale" sunt false. S-a mai întâmplat şi altora, nu vă faceţi griji.

— Şi rămâi la ceea ce ai spus? domnule Hartenberg?

— Nu poate exista nicio eroare, domnule prefect, îi răspunde detectivul, tăios. Sunt absolut sigur de ceea ce afirm. Prinţul Bentivoglio nu e nimeni altul decât faimosul Hector Rammont, supranumit Masca-Roşie. El a pus să fie ucis fostul său tovarăş, Jean Marsiliezul şi continuă să joace rolul acestuia.

Cu preţul unor greutăţi fără seamăn, am izbutit să pătrund în castelul maur, unde am scăpat de la moartea pe care mi-o hărăzise demonul acesta cu chip de om. Despre asta voi vorbi altă dată mai pe larg, domnule prefect. E de ajuns să amintesc că două zile la rând am fost ţinut legat ca o vită la abator, aşteptând să fiu executat din clipă în clipă. Şi apoi, în noaptea asta, în vreme ce dumneavoastră, domnule prefect, dormeaţi fără grija, eu am avut de dus o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Demonul roşu, pe fundul mării Mediterane.

Prefectul de poliţie îşi duce necontenit mâna la frunte.

— Aud nişte fapte pe care nu-s în stare să le pricep, răspunse el. E drept că înfăţişarea dumitale mărturiseşte multe, domnule Hartenberg, apa curge de pe îmbrăcămintea dumitale şi fruntea îţi este

însângerată, dar când te aud vorbind despre o lupta pe fundul mării cu Masca-Roşie, mintea nu mă ajută să te pricep. Cel puţin lămureşte-mă cum s-a întâmplat chestia asta!

— Purtam amândoi costume de scafandru, asta e singura explicaţie, domnule prefect. Acolo jos sub apă, Demonul m-a recunoscut şi în lupta disperată care s-a încins între noi, nu mi-a rămas altceva de făcut, decât să tai conducta care alimenta cu aer pe duşmanul meu şi să dispun apoi să fie tras sus, unde ajunse în nesimţire.

— Nu e mort? izbuteşte să îngâne poliţistul.

— Nădăjduiesc că şi-a recăpătat cunoştinţa, răspunde Ochi-de-Pisică. Ar fi şi păcat dacă ticălosul acesta ar scăpa de ştreang.

— Dacă într-adevăr ai izbutit să faci ceea ce spui, domnule Hartenberg, nu-mi rămâne decât să-ţi exprim profunda mea admiraţie. Fireşte că stau la dispoziţia dumitale cu toate puterile mele. Dacă prinţul Bentivoglio este într-adevăr ceea ce spui dumneata, dacă omul acesta a izbutit să mă înşele până şi pe mine, atunci sunt cu plăcere dispus să-mi sacrific somnul.

— Nici nu avem timp de pierdut, domnule prefect. Vă rog să daţi dispoziţiile pe care le socot necesare. Să nu vă închipuiţi că izbânda noastră va fi atât de uşoară, căci avem doar de-a face cu cel mai periculos criminal din Europa. Mi-am măsurat în câteva rânduri puterile cu ale lui şi nu mai vreau să dau chix şi de data aceasta. În primul rând îngăduiţi-mi o întrebare: poliţiştii dumneavoastră sunt ei oameni curajoşi şi vrednici de încredere?

— Dar cum te poţi îndoi de asta, domnule Hartenberg? întreabă prefectul, oarecum jignit. De altfel, mă voi pune eu însumi în fruntea oamenilor şi las pe seama dumitale toată conducerea operaţiunilor.

— Vă mulţumesc, domnule prefect, tocmai voiam să vă cer permisiunea aceasta. Apoi încă ceva: în localul poliţiei se află o celulă în care să poţi avea deplină încredere? Printre criminali umblă vorba că Masca-Roşie scapă chiar dacă-l legi cu lanţuri de perete. Vă povesteam de curând cazul din Berlin, când a scăpat din mormânt. Cu omul acesta te poţi aştepta la ce nu-ţi trece prin gând.

— La noi nu va avea norocul acesta, garantez cu propriul meu cap. Ştiu doar cu cine avem de-a face.

Detectivul continuă să-şi desfăşoare planul. Atacul asupra castelului maur trebuie să se producă înainte de ivirea zorilor, din două părţi în acelaşi timp: dinspre uscat şi dinspre mare. Toate forţele poliţieneşti din Monaco se vor pune la dispoziţia lui Ochi-de-Pisică. Pe oamenii cei mai hotărâţi şi curajoşi îi destină atacului dinspre mare.

— Şi ca ultimă rugăminte, domnule prefect, dispuneţi ca servitorul dumneavoastră să-mi aducă haine uscate, căci precum vedeţi cele de pe mine nu se mai pot purta. Apoi vă mai rog să-mi daţi o înghiţitură

de coniac. Între timp, telefonaţi tuturor posturilor de poliţie, pentru ca să nu mai pierdem vremea. Încă o întrebare: în afară de barca cu motor pe care o cunosc, mai posedă poliţia din Monaco vreo barcă îngustă şi solidă, care ar putea susţine un echipaj de vreo şase persoane?

— Avem două bărci dintr-acestea, răspunde prefectul. Se-ntâmplă uneori să nimerim printre stâncile mării, cu prilejul vreunei expediţii, şi atunci bărcile acestea ne aduc servicii nepreţuite.

— În cazul acesta sunt liniştit.

Prefectul apasă pe un buton şi când intră servitorul îi dă însărcinarea să aducă un costum uscat detectivului şi să îndeplinească toate dorinţele acestuia.

Ochi-de-Pisică se-ndepărtează îndată şi prefectul se pune imediat în legătură telefonică cu posturile poliţieneşti. Ordinele sale sunt hotărâte şi scurte.

Fusese cuprins de o însufleţire subită, de parc-ar fi pătruns într-însul ceva din spiritul vestitului detectiv. În sinea lui îşi spune că va putea să adauge un titlu de glorie numelui său, dacă va izbuti să aresteze pe temutul rege al criminalilor.

Îşi pune apoi hainele şi de îndată ce e gata îmbrăcat, apare şi Ochi-de-Pisică în faţa lui. Hartenberg poartă un costum negru din stofă groasă, pe cap o pălărie moale, care-i acoperă fruntea şi o parte din faţă.

— Din nenorocire, n-am nici-o armă, domnule perfect, spune el. Probabil că aveţi o colecţie întreagă pe aici? V-aş ruga să-mi puneţi la dispoziţie un revolver bun.

Prefectul deschide repede uşa dulapului cu arme şi zice:

— Alege-ţi singur, domnule Hartenberg, Vei găsi aici de toate.

Cu privire de cunoscător, detectivul alege un revolver cu opt gloanţe, pe care-l pune în buzunar.

— Acum să mergem, domnule prefect. Unde-i găsim pe oamenii dumneavoastră?

— În apropiere, în piaţa oraşului. Comisarul-şef a aranjat totul.

Cei doi bărbaţi părăsesc casa. Afară e încă întuneric, dar la răsărit se zăreşte o rază slabă de lumină deasupra mării. După vreo sută de paşi ajung la postul de poliţie. Comisarul instruieşte tocmai un număr de opt jandarmi, înarmaţi până-n dinţi.

Prefectul îl recomandă pe Hartenberg în câteva cuvinte. Detectivul pune câteva întrebări fiecăruia în parte şi le atrage atenţia asupra luptei grele ce-i aşteaptă. Toată echipa aceasta, sub conducerea prefectului, va trebui să dea atacul dinspre uscat.

— Veţi fi poate nevoiţi să spargeţi poarta de la intrare, se adresează Hartenberg, comisarului-şef. Luaţi uneltele trebuincioase, precum şi o scară uşoară, cu ajutorul căreia veţi putea urca pe zidul

castelului. Nu trebuie să uitaţi apoi câteva funii solide şi cârligele necesare.

Comisarul răspunde că rechizitele acestea se pot procura uşor. Mai discută apoi asupra orei exacte când se va da atacul şi Hartenberg părăseşte împreună cu prefectul secţia poliţienească.

Cu trăsura care aşteaptă afară, cei doi bărbaţi pleacă spre altă secţie. Comisarul-şef de acolo fusese şi el pus în cunoştinţă de prefect despre ce e vorba şi aşteaptă împreună cu şase oameni sosirea detectivului care – după cum îi comunicase prefectul – avea să conducă expediţia dinspre apă.

După câteva minute prefectul părăseşte secţia şi se duce la biroul său. Ochi-de-Pisică rămâne să ia singur hotărârile de rigoare.

Peste un sfert de ceas, el porneşte spre ţărmul mării, în capul oamenilor săi. Comisarul deschide uşa unui şopron, care înaintează în parte în mare. Acolo se află bărcile poliţieneşti. Hartenberg renunţă la barca cu motor. În schimb alege una lungă şi îngustă, solid construită.

Înainte, însă, de a pune barca pe apă, el şopteşte câteva cuvinte comisarului şi acesta dă din cap. Cheamă un jandarm căruia îi dă o poruncă şi omul deschide un dulap din peretele şopronului şi scoate dintr-însul câteva inele de fier şi uneltele necesare, pentru fixarea inelelor de ambele părţi ale bărcii.

Cei şase jandarmi intră apoi în barcă, patru din ei apucă vâslele şi, în vreme ce comisarul dezleagă lanţurile, Ochi-de-Pisică sare şi el în barcă. El se aşază la capătul din faţă, iar comisarul ia loc în spate.

Vâslind cu îndemânare, jandarmii aduc barca în larg. Hartenberg se orientase repede şi ordinele sale sunt executate întocmai de oamenii care îi fuseseră puşi la dispoziţie.

Ca o săgeată aleargă barca pe valuri, îndreptându-se spre castelul maur.

*

În timpul acesta, prefectul cu oamenii săi părăsiră oraşul în două trăsuri, îndreptându-se şi ei spre castelul prinţului Bentivoglio, ale cărui turnuri se siluetează posomorâte pe cerul întunecos. La un semn al prefectului, trăsura în care se află el se opreşte. A doua trăsură urmează pilda celeilalte.

Împreună cu comisarul şi oamenii săi, prefectul coboară.

— Trăsurile s-o ia după colţul străzii şi să aştepte în tufiş, până se va auzi semnalul convenit! ordonă înaltul slujbaş.

Vizitiii îndeplinesc ordinul imediat. Nicio fiinţă omenească nu se zăreşte în jur. Totuşi, prefectul îşi dă bine seama că trebuie să fie cu ochii în patru, căci nu se poate şti dacă nu stau ascunse pe undeva santinele de-ale Demonului roşu.

Îi mai instruieşte o dată pe oamenii săi, apoi face un semn cu mâna

şi cu toţii se îndreaptă spre intrarea castelului maur.

Începe să se lumineze de ziuă. La vreo douăzeci de paşi de ţărm, la adăpostul unui tufiş des, mica trupă se opreşte, şi după un ordin al şefului poliţiei se desparte în trei echipe. Prefectul însuşi, împreună cu trei oameni, intenţionează să pornească asupra porţii, pe care vor s-o ia cu asalt. Ceilalţi vor avea sarcina să escaladeze zidurile.

— Încă douăzeci de minute! spune prefectul, uitându-se la ceas. Atacul trebuie dat la ora convenită, niciun minut mai înainte.

În vreme ce echipele celelalte pornesc în direcţii diferite, el cu oamenii săi se îndreaptă spre poarta castelului. Nu trebuie să se grăbească, deoarece interesul e să opereze împreună cu Ochi-de-Pisică.

Ajunşi sub arcadele porţii, ei rămân locului. Totul e liniştit în jur şi după toate aparenţele paznicul doarme tun în ghereta lui.

Prefectul îşi lipeşte de câteva ori urechea de poartă, ca să audă dacă nu cumva se petrece ceva suspect în curtea castelului. Nimic, însă.

— Dacă „noul Sherlock Holmes” nu s-a înşelat, dacă prinţul Bentivoglio e identic cu Masca-Roşie, atunci e sigur că nu ne va scăpa azi din labe, murmură înaltul slujbaş. Acum e ora convenită cu Hartenberg.

Lanterna e aprinsă şi lumina ei cade pe broasca foarte complicată a porţii. După cum se înţelesese cu detectivul, prefectul bate în poartă. Nimeni nu-i răspunde, însă, din interior. Repetă bătaia, de data asta cu mult mai tare şi atunci se aude de sus un zgomot de fereastră deschisă. Paznicul se trezise şi aprinde lumina.

În vreme ce prefectul le strigă oamenilor săi să se ţină în umbră, în aşa fel ca să nu poată fi zăriţi din interior, el însuşi se dă un pas îndărăt şi începe să discute cu portarul.

— Ce se petrece acolo jos? se aude glasul somnoros al omului de la fereastra deschisă. Cine face larma asta în noapte? Căraţi-vă repede, dacă nu vreţi să vă arunc ceva în cap!

Prefectul, însă, răspunde poruncitor:

— Nu face mofturi, omule şi deschide imediat poarta! Eu sunt prefectul poliţiei din Monaco şi am ceva de vorbit cu stăpânul dumitale. Nu te împotrivi, căci altfel vei suporta consecinţele.

— Prefectul poliţiei? exclamă speriat omul de la fereastră. Dar Alteţa sa prinţul a dat ordin sever să nu las să pătrundă nimeni în timpul nopţii. Trebuie neapărat să-l anunţ mai întâi pe el.

— Să nu faci asta! răspunde repede prefectul. Ia cheia şi deschide poarta, cât despre rest să nu-ţi pese nimic. Poruncile pe care ţi le-a dat stăpânul dumitale, nu se referă şi la persoana mea. Nu am timp de pierdut. Aştept încă cinci minute, apoi voi pune să se spargă poarta.

Fereastra de sus se închide cu zgomot şi portarul dispare cu lumina. Prefectul se apropie repede de poartă şi lipeşte înc-o dată

urechea. Aude o uşă deschizându-se şi nişte paşi târşiţi coborând o scară de lemn; acum omul trebuie să fi intrat în boltă, pentru a deschide poarta. Dar cu o înjurătură, prefectul se dă înapoi.

Paşii portarului se îndepărtează în curte. Nu mai există nicio îndoială: se duce să-l anunţe pe prinţul Bentivoglio.

— Înainte! ordonă prefectul oamenilor săi. Poarta trebuie zdrobită. Între timp camarazii voştri vor sări zidul, să nădăjduim.

Jandarmii se pun imediat pe lucru să spargă poarta. Dar nu e atât de uşor să înlăture broasca asta veche. Uneltele par să n-aibă niciun efect asupra ei.

— Luaţi ciocanul cel mare şi spargeţi poarta! strigă prefectul, plin de mânie.

Aude un zgomot care vine din interior, de după zid. Oamenii au pătruns desigur în curte şi acum vor putea da o mână de ajutor.

Deodată se aude un strigăt sălbatic care vine din interiorul castelului. Prefectul dă din cap, satisfăcut.

— Oamenii noştri l-au prins pe portar şi probabil că s-au luat la lupta cu dânsul, spune el. Lucraţi mai departe, nu vă sinchisiţi de ce se petrece înăuntru!

Ţipetele dinăuntru s-au potolit. Probabil că omul fusese repede întins, legat şi încătuşat, aşa fel că nu mai poate face gălăgie.

Lovituri grele de ciocan cad asupra porţii, dar aceasta nu cedează. Unul din poliţişti, ud de sudoare, lasă braţele în jos:

— Nu mai merge, domnule prefect. Poarta asta e făcută pentru veşnicie.

Prefectul e pe punctul să tragă o înjurătură, dar atunci se aud cheile răsucindu-se în broască, pe dinăuntru. După o clipă poarta e deschisă. Explicaţia e simplă: Din două părţi cele două secţii, sub conducerea comisarului, au escaladat zidul şi însuşi comisarul l-a prins pe portar, tocmai când se îndrepta spre castel. Omul, pe jumătate ameţit, se apăra ca un disperat, dar încă doi oameni veniră în ajutorul poliţistului şi atunci căzu doborât. Fu legat de mâini şi picioare şi i se vârî un căluş pe gură.

— Duceţi-l deoparte şi puneţi-l lângă zid! ordonă comisarul, apoi, spunând ceva oamenilor care se veneau din cealaltă parte se apropie de bolta porţii.

La lumina lanternei sale, comisarul îşi dădu seama îndată că ar fi fost nevoie de o muncă de ceasuri întregi, pentru a sparge poarta aceasta şi se gândi atunci că trebuie să existe pe undeva o cheie.

Cu iuţeala fulgerului urcă scara de lemn spre cămăruţa portarului şi după câtva timp de căutare descoperi o legătură mare cu chei. Coborî înapoi treptele şi începu să descuie poarta.

Prefectul îi strânse mâna cu mulţumire şi ordonă ca poarta să fie încuiată la loc.

— Păstrează cheia, domnule comisar, zise el, şi acum să vedem cum pătrundem în castel. Mă mir mult că toate ferestrele sunt întunecate şi nimic nu se mişcă. Larma de aici, de jos, trebuie doar să fi fost auzită.

— Asta numai în cazul, domnule prefect, când odăile locuite de Masca-Roşie, nu răspund spre mare, spune comisarul. Vuietul valurilor acoperă orice zgomot care vine dinspre uscat.

— Trebuie să mai ţinem seama de altă posibilitate, zice prefectul. Masca-Roşie e urmărit din toate părţile şi se prea poate ca în dosul porţii să fie capcane primejdioase, pe care nu trebuie să le trecem cu vederea. Să procedăm, deci, cu multă băgare de seamă.

Fără să facă zgomot şi ţinându-se în umbra zidurilor, echipa de poliţişti se apropie de intrarea castelului propriu-zis. Şi aici e uşa încuiată. Prefectul chibzuieşte o clipă, apoi se adresează oamenilor care posedă instrumente de spargere:

— Încercaţi-vă norocul, băieţi!

După vreo zece minute izbutesc să deschidă uşa. Nimeni, în tot castelul, nu pare să aibă vreo bănuială de atacul acesta. În faţa poliţiştilor se deschide o sală mare, întunecoasă. De tavanul boltit atârnă de un lanţ o lampă de formă ciudată, a cărei lumină slabă e tocmai îndestulătoare ca să se recunoască primele trepte ale unei scări de piatră. De-a lungul pereţilor sunt bănci sculptate, iar coloanele sunt împodobite cu arabescuri minunate.

— Păcat că n-am avut prilejul până acum să vizitez interiorul castelului maur, murmură prefectul. M-aş fi putut orienta cel puţin – aşa, însă, trebuie să merg la întâmplare.

La capătul sălii, aproape de uşa care dă afară, prefectul postează doi oameni, poruncindu-le să nu lase pe nimeni să treacă în curte. În caz de împotrivire să facă uz de revolvere.

Cei doi jandarmi se aşază în umbra uşii şi rămân acolo în aşteptare, ţinând revolverele în mână.

Prefectul, în schimb, se îndreaptă spre scara de piatră, urmat de comisar şi ceilalţi poliţişti. O urcă şi ajung într-un coridor boltit, o galerie care priveşte spre mare. O tăcere sinistră domneşte în jur.

Să fi murit Masca-Roşie şi oamenii lui să-şi fi pierdut capul din cauza aceasta?

— Înainte, după mine! ordonă prefectul.

După câţiva paşi, înaltul slujbaş se dă deodată înapoi. Lanternele sunt stinse într-o clipă şi poliţiştii rămân nemişcaţi. Coridorul e întunecos.

Ca un şir de fantome stau poliţiştii lipiţi de zid. Nu ştiu încă ce observase şeful lor şi aşteaptă poruncile acestuia.

Prefectul auzise un zgomot, care venea dinspre o a doua scară. Acum se aud lămurit paşii unui om, urcând treptele. Pare să aibă o

lanternă în mână, căci o rază de lumină pătrunde în coridor.

Încă o clipă şi omul îşi face apariţia. E un individ înalt, vânjos, cu chipul energic; în mâna stângă ţine lanterna zăbrelită, în dreapta un revolver.

Prefectul şi oamenii săi îşi dau repede seama de primejdie. Au de-a face cu un om hotărât la orice. Desigur că individul nu se aşteptase să-i întâlnească aici pe poliţişti, dar iată că lumina lanternei sale cade asupra acestora… Cu o înjurătură înăbuşită tresare şi vrea să stingă lumina.

— Opreşte! Nicio mişcare! Eşti prizonierul meu! îi strigă prefectul, cu glas ameninţător.

Face un pas ca să-i taie drumul individului, dar acesta şi-a dat seama de primejdie. Azvârle lanterna de perete, apoi o ia la fugă înapoi spre scara care duce sus.

— Nu trebuie să ne scape! strigă prefectul şi îndreaptă revolverul spre el, trăgând trei gloanţe la rând.

Se aude o căzătură greoaie apoi un horcăit de moarte.

Prefectul făcuse din nou lumină şi îndreptând lanterna spre scară, se adresează oamenilor săi:

— Luaţi-l în primire şi duceţi-l repede în sala de jos. A primit un glonte în cap şi cred că şi-a luat rămas bun de la viaţă.

Doi poliţişti apucă trupul împuşcatului şi-l duc în sala mare de jos. Se întorc apoi şi prefectul dă un nou ordin:

— Acum nu mai încape şovăială; împuşcăturile trebuie să fi fost auzite şi dacă Masca-Roşie n-a murit ne va face o primire cum se cuvine unor oaspeţi ca noi. Pornim sus, dar fiţi cu armele pregătite!

Luminându-şi drumul cu lanternele, poliţiştii urcă a doua scară, îndreptându-se spre odăile Demonului roşu.

Capitolul 116 – O surpriză neplăcută

Hector Rammont stă întins pe pat, într-una din camerele castelului maur, şi în jurul său câţiva din oamenii lui, în frunte cu Joe.

Aghiotantul Măştii-Roşii îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile cămăşii. Face toate sforţările să readucă la viaţă trupul maestrului său.

„E cu neputinţă să fi murit! murmură dânsul. Un spirit atât de superior nu moare în chip atât de meschin” Ajutaţi-mă, băieţi, să mişc braţele şefului nostru, căci sunt obosit de-acum.

Din nou încep să mişte braţele lui Rammont, în mod mecanic, pentru a-i pompa aer în plămâni, şi deodată faţa Măştii-Roşii tresare.

Joe izbucneşte într-un râs triumfător.

— Spuneam doar că nu e mort şi, acum vom afla şi ce s-a petrecut pe fundul mării.

Bandiţii îşi dublează sforţările şi munca lor e încununată de succes.

Regele criminalilor îşi revine din ce în ce mai mult şi după ce Joe i-a turnat câteva picături de coniac pe buze, un tremur îi trece prin trup şi deschide ochii…

Câteva clipe privirile întunecate fixează tavanul odăii, apoi el face o mişcare cu capul, se sprijină cu mâinile în aşternut şi se ridică dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat cu mine? întreabă el, cu glas schimbat.

În câteva cuvinte, Joe îi comunică ceea ce ştie.

Hector Rammont priveşte câteva clipe ţintă în faţa sa şi chipul său se însufleţeşte subit. Întâmplările din ultimele ceasuri îi apar înaintea ochilor încetul cu-ncetul, pumnii i se încleştează şi scrâşneşte din dinţi.

— Sunt oare nebun? murmură el.

Deodată întinde mâna lui Joe şi i-o scutură cu putere.

— Îţi mulţumesc, Joe, mi-ai salvat viaţa din nou. Nădăjduiesc să te pot răsplăti cândva.

— Nici să nu te gândeşti, şefule, răspunde aghiotantul. Ştim prea bine că tu ai face la fel pentru fiecare din noi. Acum, însă, spune-ne ce s-a petrecut pe fundul mării? Totul ni se pare misterios încă, deoarece omul care a coborât cu tine în apă este mort.

— Vorbeşti de scafandru, Joe? întreabă Demonul, agitat. Te înşeli amarnic, căci trăieşte. Nu e nimeni altul decât Ochi-de-Pisică sau cum i se mai zice „noul Sherlock Holmes”.

Joe se clatină pe picioare şi câteva clipe nu-şi dă seama dacă visează sau e treaz. Ceilalţi bandiţi se privesc şi ei întrebător.

— Şefule, ai uitat tu că-l avem pe detectiv în mâinile noastre şi că l-am fixat cu lanţuri şi funii de o coloană din sala de judecată? Cum a putut să ajungă în barca noastră şi în costumul de scafandru? Nu, nu, asta ar fi mai mult decât o minune, şi nu există niciun om să poată aduce la îndeplinire aşa ceva.

Masca-Roşie îşi freacă fruntea.

— Atunci poate c-oi fi eu nebun, zice el. Spune-mi ce s-a petrecut cu individul acesta?

Joe îi răspunde, povestindu-i cele întâmplate.

— A căzut în mare, cu puţin timp înainte de a intra în peşteră? repetă Rammont, îngândurat.

— Întocmai, şefule, răspunde Joe. Cred că şi-a pierdut echilibrul, când am făcut un viraj brusc cu barca. Mă mir cum de s-a înecat atât de repede. Singura explicaţie ar fi că s-a izbit de vreo stâncă şi a rămas în nesimţire. Toate semnalele mele au rămas fără rezultat, astfel că am plecat mai departe, căci prima noastră grijă era să te aducem pe tine în siguranţă, şefule.

— Ar fi trebuit să rămâneţi printre stânci, Joe, murmură Masca-Roşie. Omul s-o fi agăţat de vreun bolovan şi după ce v-a văzut plecaţi

pe voi, s-a îndepărtat. „Sherlock Holmesul” ăsta a făcut o treabă care pune în umbră tot ce-am îndeplinit noi doi vreodată.

Dar Joe clatină capul cu energie.

— Nu pot crede ceea ce spui tu, şefule. Eu sunt aproape sigur că Ochi-de-Pisică e legat de coloana din sala de judecată. În odaia de alături, la masa ta de scris, stă, desigur, încă paznicul pe care l-ai lăsat, Cap Alb. Afară de faptul că n-ar fi fost cu neputinţă detectivului să-şi rupă lanţurile şi funiile, cum ar fi putut să dispară din sala de judecată?! Şi apoi, el nu ştie drumul spre peştera de unde am pornit noi spre largul mării. Ochi-de-Pisică ar fi trebuit să fie printre noi, ar fi trebuit să-şi pună costumul, ajutat de noi, ar fi trebuit să coboare în apă odată cu tine, şefule.

— Aşa a şi făcut, Joe, răspunde Demonul roşu. L-am recunoscut acolo jos, în apă, şi ne-am luat la luptă amândoi, căutând să ne ucidem unul pe altul. El a fost acela care a tăiat conducta de aer a costumului meu, provocând, astfel, accidentul pe care-l cunoaşteţi.

Joe face ochi mari, încleştând pumnii de furie.

— Asta ar fi ceva nemaiauzit, şefule! exclamă el. Totuşi, nu pot să cred. Pentru mine toată chestia apare ca o imposibilitate.

În clipa aceasta uşa e deschisă brusc şi un bărbat pătrunde înăuntru.

— Joe! exclamă acesta cu glas pătruns de emoţie. Am făcut o descoperire grozavă.

Omul zăreşte acum pe şef stând pe pat şi strigă cu bucurie.

— Stăpânul trăieşte! Slavă Domnului!

— Ce ai de comunicat, Tom? întreabă Masca-Roşie, încruntat.

— Stăpâne, răspunde banditul, Cap Alb e mort.

Dintr-o săritură, Rammont e pe picioare.

— Mort? răcneşte el.

— Împuşcat, stăpâne. Glontele i-a găurit capul. Un scaun e răsturnat şi pe masă se află un pahar golit pe jumătate. Lângă cadavrul întins pe covor, am văzut revolverul.

— Eşti sigur că e mort? Poate că mai e o scânteie de viaţă într-însul?

— L-am zguduit, i-am ascultat inima, dar nicio mişcare nu mai e într-însul, răspunde Tom. Ochii săi sunt larg deschişi şi mă fixează cu o privire sticloasă.

— Şi uşa care dă în sala de judecata e cumva spartă?

— Nu, stăpâne. Nu există niciun indiciu că prizonierul ar fi evadat, omorându-l pe Cap Alb cu prilejul acesta.

Rammont rămâne pe gânduri clipe îndelungate, apoi, dintr-odată se pare că întreaga putere îi revine.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat! strigă el şi face un semn lui Joe.

Cu paşi siguri se îndreaptă spre cabinetul de lucru, unde-l lăsase pe

Cap Alb. Şi într-adevăr, individul zace mort pe podea, cu revolverul alături. Masca-Roşie ridică arma şi o examinează câtva timp.

— Un singur glonte a fost tras, zice el. Ridicaţi trupul şi aşezaţi-l într-un scaun. Vreau să cercetez rana.

Ordinul e executat fără zăbavă.

— După cât s-arată, nenorocitul s-a împuşcat singur, îşi dă cu părerea Tom.

Demonul examinează cu atenţie gaura de la frunte, pe unde a pătruns gloatele.

— Arma a fost ţinută aproape de tot de capul omului, căci focul a ars pielea, spune el. Dar nu e vorba de sinucidere, căci nici cu stânga, nici cu dreapta nu s-ar putea împuşca cineva în locul acesta.

Îşi întoarce privirea de la mort şi porunceşte celor din jur:

— Deschideţi uşa!

Joe ia cheia, pe care camerista o lăsase pe masă şi deschide uşa sălii de judecată. Lumina din cabinetul de lucru pătrunde şi în încăperea întunecoasă. Masca-Roşie vede din prima clipă că prizonierul său dispăruse. Funiile şi cercurile de fier zac la pământ.

— A dispărut! scrâşneşte Rammont Acum avem o explicaţie a celor întâmplate. Ochi-de-Pisică trebuie să fi făcut un pact cu diavolul, altminteri nu-mi pot închipui cum a izbutit să ia loc cu noi în barcă şi să ajungă în largul mării. Acest renghi pe care mi l-a jucat, nu-l voi uita niciodată. Staţi! izbucneşte el după o clipă, trebuie să-l fi ajutat altcineva. Vai de acela, însă!

Joe cercetă toate colţurile sălii, cu ajutorul lanternei sale şi descoperi că atât lumânarea cât şi chibriturile, dispăruseră.

— N-a apucat drumul prin cabinetul de lucru, ci prin ieşirea secretă din zid, exclamă el, surprins. Priviţi picăturile de seu scurse din lumânare, care indică exact direcţia.

În vreme ce Masca-Roşie stă cu braţele încrucişate şi cu privirea întunecată în mijlocul sălii, Joe pune în funcţiune mecanismul secret şi se strecoară în deschizătură. Urcă repede scara, şi peste câteva clipe se află înaintea uşii încuiate a carcerei. În faţa acestei constatări se întoarce în sala de judecată.

— De ce nu l-am gâtuit din primul moment, cu propriile mele mâini? scrâşneşte cu furie Masca-Roşie. O singură mişcare aveam de făcut şi scăpam de el pentru vecii-vecilor. Am fost nebun de l-am lăsat să trăiască?

Înspăimântaţi, bandiţii se dau îndărăt din faţa lui. De când îşi cunosc şeful, nu-l văzuseră atât de furios ca astăzi. Pumnii i se încleştează, chipul ia o expresie sălbatică, iar din ochi ţâşneşte o flacără sinistră.

Nimeni nu cutează să vorbească, toţi îşi ţin respiraţia, până când, în cele din urmă, Demonul se mai liniştеşte. Ca trezit dintr-un vis greu,

el îşi trece mâna peste frunte şi chipul său se colorează, devenind mai calm.

— Joe! rosteşte el.

— Ce porunceşti, şefule?

— Înarmează-i până-n dinţi pe oameni şi împrăştie-i în tot castelul, căci sunt încredinţat că vom avea de dus o luptă disperată în noaptea asta. Ochi-de-Pisică şi-a redobândit libertatea şi nu va şovăi o clipă să ne atace. Cunoaşte acum tot castelul. Cunoaşte şi tainele noastre şi înainte de răsăritul soarelui soarta noastră va fi hotărâtă. Se înşală, însă, dacă crede că Masca-Roşie se lasă prins cu una, cu două.

O expresie de hotărâre sălbatică apare pe chipul lui Joe:

— Încrede-te în mine, şefule! Înainte ca vreunul să pună mâna pe tine, se va scălda în propriul său sânge.

Se pregăteşte să alerge afară, dar Masca-Roşie îl reţine:

— Mai aşteaptă o clipă, Joe. E de ajuns să trimiţi un om cu o lanternă jos în sala cea mare; acolo va stinge lumina şi va observa dacă se petrece ceva suspect. În peretele sălii se găsesc instalaţiile de alarmă, care răspund sus. E destul să apese pe un singur buton şi vom şti unde suntem. Tu mă vei urma la Alice. Cred că vom afla acolo lucruri interesante.

Joe se apropie de Tom şi-i dă ordin să coboare în sala cea mare de jos. Individul pleacă imediat. Ceea ce s-a întâmplat cu dânsul, ştim de-acum.

În timpul acesta, Rammont porni în grabă spre odaia Alicei. O bănuială cumplită îşi făcuse loc în mintea lui.

Dacă Alice o fi lucrat cumva în înţelegere cu detectivul, oferindu-i ajutorul pentru a-l elibera?

Îi spusese el, nu-i vorba, că Hartenberg plecase de-acum în Germania, îi jurase chiar… Dar cine ştie ce întâmplare putuse face ca fata să afle adevărul?

În vestibul, Rammont aruncă priviri repezi în jurul său.

— Unde e camerista? se adresează el lui Joe, cu ochi scânteietori de mânie.

Aghiotantul nu e în măsură să-i răspundă.

— Hai cu mine, în cameră! porunceşte aspru Demonul. Voi, ceilalţi, rămâneţi aici şi fiţi cu armele pregătite!

Bate cu putere în uşă. Aceasta e închisă, dar, la un semn al stăpânului său, Joe a şi pus umărul s-o zdrobească.

Din interior se aude atunci un ţipăt slab.

Încăperea e luminată. Cu chipul palid, Masca-Roşie trece pragul. În faţa patului, îmbrăcată cu rochia pe care şi-o pusese când pornise, cu camerista în expediţie, sărmana Alice stă îngenuncheată.

Chipul ei are o expresie îndurerată. Părul blond îi atârnă în valuri pe umeri. Ochii mari, albaştri sunt plini de groază şi braţele i se întind

în semn de apărare spre Rammont.

Joe îl urmase pe stăpânul său, dar rămâne în uşă. Masca-Roşie se năpusteşte spre Alice şi-i cuprinde mâinile.

— Alice, ce s-a petrecut în noaptea asta, în timpul lipsei mele? răcneşte el, în vreme ce privirile sale o străpung pe nenorocita femeie.

— Tatăl meu… sărmanul meu tată… murmură dânsa.

Un tremur îi zguduie trupul, cu disperare încearcă să se elibereze din strânsoarea lui Rammont.

— În ce stare te găsesc, Alice? izbucneşte Masca-Roşie. Eşti îmbrăcată de parc-ai fi vrut să pleci de-acasă. De ce ai încuiat uşa şi unde este camerista?

Din cauza spaimei, fata e aproape nebună. Câteva clipe rămâne mută, apoi izbucneşte cu glas schimbat:

— M-ai minţit şi m-ai înşelat. Jurământul tău a fost fals, mâna pe care ai ridicat-o va putrezi, căci un jurământ fals e pedepsit de Dumnezeu.

— Vino-ţi în fire; Alice, şi dă-ţi seama ce vorbeşti! strigă înfuriat Demonul. Vreau să ştiu dacă ai aflat ceva despre tatăl tău şi ce s-a petrecut aici?

— Nu ştiu nimic, nimic! gâfâie nenorocita. L-ai târât undeva, vrei să-l ucizi, cu toată făgăduia ta liniştitoare ce mi-ai făcut-o. Ucide-mă şi pe mine, căci nu mai pot continua viaţa asta îngrozitoare.

Hector Rammont respiră uşurat. Aşadar, fata aceasta nu are nici-o legătură cu dispariţia lui Ochi-de-Pisică. Această descoperire îl linişteşte, deşi toată atitudinea ei e nespus de misterioasă.

— Vino cu mine! îi strigă la ureche, şi încearcă s-o ridice de jos. Trebuie să părăsim castelul maur încă în noaptea asta. Există o ieşire secretă, pe care o cunosc numai eu şi Joe. Te voi duce cu barca în largul mării, în vreme ce oamenii mei vor ţine castelul ocupat.

— Nu vreau să plec, nu părăsesc această cameră! se împotriveşte nenorocita. Tu plănuieşti crime noi şi mă vei minţi până la sfârşitul zilelor mele. Odinioară voiam să devin îngerul tău bun, voiam să stau alături de tine şi să te aduc pe calea cea bună. Dar acum văd că lucrul acesta nu e cu putinţă, căci tu însuti lupţi împotriva mea şi-mi calci pe inimă.

Masca-Roşie priveşte o clipă ţintă în faţa amantei sale.

Să-şi fi pierdut minţile nenorocita?

Dar nu trebuie să rămână aici, căci el e convins că în curând castelul va fi atacat de poliţie.

— Alice, mă sileşti să te scot cu forţa de aici! strigă el.

Încearcă din nou s-o ridice, ea se zbate cu disperare, dar în cele din urmă cade învinsă. El face un semn lui Joe s-o pornească înainte. Acesta ştie unde se află intrarea scării care duce spre uşa secretă. Un ţipăt de ajutor scapă de pe buzele Alicei, dar totul e zadarnic, căci

acum au ajuns în dormitorul prinţului Bentivoglio, acolo unde se află intrarea secretă în turn.

— Ce-i asta? exclamă Hector Rammont, zărind chepengul lăsat deschis de Hartenberg. Blestem pe capul lui!

Joe ajunsese de-acum la deschizătură şi apleacă urechea în jos.

— Linişte desăvârşită, şefule! şopteşte el apoi. Un lucru e sigur: detectivul a intrat în turn pe aici şi apoi a pătruns în peşteră.

— Să nu mai pierdem timpul! strigă Masca-Roşie şi fără să ţină seama de strigătele deznădăjduite ale fetei, încearcă s-o târască într-o încăpere alăturată, unde se află intrarea spre scara secretă.

Dar rămâne locului ca împietrit. Chipul său capătă o expresie de groază. Joe trecuse de-acum pragul încăperii învecinate, dar rămâne şi el cu groaza întipărită pe figură.

— Şefule, am auzit împuşcături în interiorul castelului! rosteşte el, cu glas de nerecunoscut. Poliţia ne-a atacat.

Alice aude şi ea împuşcăturile şi izbuteşte să se elibereze din strânsoarea lui Rammont. Dar acesta o prinde repede şi atunci nenorocita se prăbuşeşte în genunchi.

— Dacă poliţia a pătruns în coridor, ne este tăiat drumul, murmură el. Ne rămâne numai calea prin turn şi de acolo în peşteră. Joe, rămâi aici şi ţine-i în loc pe urmăritori, atâta timp cât îţi va fi posibil. N-am ce-ţi face, Alice, trebuie să cobori cu mine scara de frânghie.

— Nu vreau, nu vreau, mai bine ucide-mă, Hector, se roagă fata. S-a sfârşit totul. L-ai omorât pe tatăl meu şi nu-ţi mai pot privi în ochi.

Masca-Roşie scoate o înjurătură, apoi se-ndreaptă singur spre uşa secretă.

— În cazul acesta rămâi aici, dar fii sigură că ne vom revedea noi într-o zi.

Plin de furie o împinge pe Alice de lângă sine şi e gata să se-ndepărteze.

Dar ce a fost asta?

Din deschizătura care se află în podea ţâşneşte o lumină, apoi apare capul „noului Sherlock Holmes”.

— Vin tocmai la timp! râde Ochi-de-Pisică şi cu o săritură îşi face vânt în odaie.

Capitolul 117 – Pe viaţă şi pe moarte

Barca poliţiştilor aleargă cu iuţeală fantastică deasupra apei. În scurt timp ajunge la stâncile cenuşii, locul unde se află intrarea în peştera misterioasă.

— Atenţie! se aude un glas.

Ochi-de-Pisică îndreaptă lumina lanternei asupra stâncilor colţuroase, care constituie un pericol permanent.

Barca ocoleşte un bloc uriaş de stânci în apropierea căruia se zăreşte o deschizătură îngustă în piatră. Fără să-şi dea seama când şi cum, poliţiştii se trezesc cu barca înăuntru. Cu ochii holbaţi privesc în jurul lor. Se află într-un cazan stâncos, valurile spumegânde se lovesc de pereţi, cu un zgomot asurzitor.

— Trebuie s-o luăm într-acolo! strigă Hartenberg, arătând ca mâna spre un loc anumit.

Lopeţile cad din nou în apă şi după câteva clipe barca se izbeşte de peretele stâncos.

Ochi-de-Pisică leagă lanţurile de barcă, apoi spune ca pentru sine:

— Acum vom da semnalul!

Scoate un fluier din buzunar şi un sunet strident domină vuietul apei. Se scurg câteva minute, apoi se aude de sus acelaşi semnal.

— Acum înseamnă s-avem noroc! murmură marele detectiv. Ţineţi armele pregătite.

O lumină galbenă pătrunde de sus.

În peşteră, unde semnalul fusese auzit, câţiva bandiţi s-au ridicat de lângă foc şi se privesc uimiţi unii pe alţii.

— Ce înseamnă asta? întreabă unul din ei.

— Ştiu eu? răspunde un altul. Poate c-or fi rămas câţiva camarazi afară.

Un altul pusese mâna pe o lanternă mare şi alţi patru indivizi se alătură de el, căci atâţia sunt necesari pentru a trage o barcă în sus.

Au ajuns la deschizătură, în josul căreia se află cazanul cu apă. Dau drumul lanţurilor în adâncime şi după ce primesc semnalul că acestea au fost fixate, bandiţii încep să tragă în sus. După câteva clipe barca ajunge în peşteră şi Hartenberg sare afară. În aceeaşi clipă îndreaptă revolverul asupra celor cinci oameni, strigând:

— Nu faceţi nicio mişcare, bandiţilor! S-a zis cu voi. Sunteţi prizonieri cu toţii!

Indivizii rămân ca împietriţi. Omul care ţine lanterna o scapă din mână şi aceasta se sparge de pământ. În schimb, poliţiştii îşi aprind lanternele lor.

În clipa următoare, bandiţii izbucnesc în strigăte de furie. Recunoscuseră uniformele poliţiştilor, care ţineau revolverele îndreptate asupra lor.

Ticăloşii nu posedă decât cuţite cu care s-ar putea apăra, deoarece puştile le-au lăsat în peşteră.

Unul din ei face o mişcare, încercând să-l dea la o parte pe Ochi-de-Pisică şi să câştige astfel timp pentru a intra în peştera propriu-zisă. Acolo se află tovarăşi de-ai lor în jurul focului şi nici nu bănuiesc ce-i aşteaptă. În apropierea lor se află puştile încărcate şi dacă ar izbuti să se unească cu tovarăşii lor, atunci ar putea cuteza să încerce o luptă cu poliţiştii.

Individul se aplecase, gata să se năpustească asupra detectivului. Dar acesta i-a prins mişcarea şi îndreptând revolverul asupra lui, îi strigă:

— Încă o singură mişcare şi trupul îţi este ciuruit de gloanţe.

Scrâşnind din dinţi, banditul aruncă cuţitul la pământ şi mormăie:

— Totul e pierdut. Ne-aţi întins o cursă… Blestemaţi să fiţi în vecii-vecilor! Dar dacă credeţi cumva că veţi izbuti să-l prindeţi tot atât de uşor şi pe stăpânul nostru, atunci vă înşelaţi amarnic.

— Nu ne purta de grijă, băiete! îi răspunde Ochi-de-Pisică şi face un semn poliţiştilor.

După câteva minute cei cinci bandiţi zac legaţi la pământ.

— Trebuie să le punem şi câte un căluş, ca să nu-i alarmeze pe ceilalţi prin ţipetele lor, spune Ochi-de Pisică.

Propunerea lui e primită şi adusă la îndeplinire fără zăbavă.

— Asta a mers uşor, zice detectivul, râzând. Acum se pune problema să ne asigurăm şi de cei din peşteră.

Toate lanternele sunt stinse, numai a lui Hartenberg rămâne aprinsă. El se pune în fruntea celorlalţi şi cu multă băgare de seamă curajoşii bărbaţi pătrund în peşteră, prin deschizătura îngustă din stâncă.

Lumina focului care arde zi şi noapte pătrunde până la dânşii. Hartenberg îşi stinge şi el lanterna şi, la un semn al său, poliţiştii se reazemă de perete, unde rămân nemişcaţi. Apoi, se târăşte ca o pisică şi ajungând pe după un colţ de stâncă, priveşte la cei adunaţi în jurul focului.

Spre marea lui mulţumire, îi vede pe bandiţi jucând cărţi şi golind paharele cu vin. În apropierea lor stau puştile încărcate. Niciunul din ei nu pare să bănuiască primejdia care-i ameninţă.

Auziseră semnalul din cazanul cu apă şi văzură pe camarazi plecând să tragă în sus barca dar asta nu era un motiv să se deranjeze de la joc.

Tocmai izbucni în râs unul din ei, care câştigase. Sticla cu vin trecu din nou din mână-n mână. Detectivul auzi deodată pe unul întrebând:

— Cine dintr-ai noştri e în noaptea asta afară pe mare? Mi se pare că niciunul? Cu toate astea s-a dat semnalul şi până acum nu văd pe nimeni. Ce-ar fi să ne ducem să vedem?

Detectivul zâmbeşte. Întâmplarea îi venea în ajutor. Dacă bandiţii se vor îndepărta de la foc, nu vor lua armele cu dânşii. În cazul acesta îi vor ataca şi pe ei, făcându-i nevătămători, ca şi pe ceilalţi.

Dar lucrurile nu se petrec chiar atât de uşor.

— Ce ne interesează pe noi? răspunde un alt bandit. Se vor întoarce ei, nu le purta tu de grijă. Sunt doar cinci şi treaba nu e atât de grea.

— Dar poate or fi ceva lăzi grele de tras sus?

— Ei şi? Facă ce-or şti!

Ceilalţi par să fie de aceeaşi părere şi unul după altul se întind pe pături, în jurul focului.

Detectivul mai rămâne în aşteptare câteva clipe, apoi se târăşte îndărăt la poliţişti.

— N-avem încotro, le spune el în şoaptă, trebuie să ne pregătim de luptă. Indivizii s-au întins la pământ, dar eu nu prea am timp s-aştept până vor adormi. Înainte, deci!

Unul după altul pătrund în peşteră, ţinând revolverele pregătite. Ochi-de-Pisică ştie că există pe undeva un loc, de unde se poate da un semnal electric sus în castel. Asta trebuie s-o împiedice cu orice chip, şi de aceea ochiul său e aţintit asupra bandiţilor.

Aceştia nu bănuiesc încă primejdia. Un zgomot uşor le ajunge la ureche, dar nici nu întorc capul măcar. Probabil că-şi spun că s-au reîntors camarazii. Unul din ei mormăie chiar:

— Ei, v-aţi întors de-acum? Ce era pe-acolo?

Nimeni nu-i răspunde.

La un semn al detectivului, poliţiştii se năpustesc spre foc. În clipa aceasta, unul din bandiţi ridică uşor capul.

— Trădare! răcneşte el ca ieşit din minţi şi apucă puşca de lângă dânsul.

Se aude o împuşcătură şi unul din poliţişti se prăbuşeşte la pământ, mort. Totul se petrecuse cu atâta iuţeală, încât ceilalţi poliţişti se dau înapoi fără voie. Şi în aceste câteva clipe de stupefacţie, ceilalţi bandiţi se ridică de la pământ, cu iuţeala fulgerului.

— Opriţi! strigă Hartenberg, cu glas ameninţător. Mâinile sus, altminteri sunteţi morţi! Degeaba veţi căuta să vă împotriviţi, căci castelul întreg este împresurat.

Bandiţii strâng paturile armelor şi după o clipă de şovăială, acela care împuşcase pe poliţist întoarce capul cu iuţeala fulgerului.

Hartenberg îi urmăreşte direcţia privirii şi descoperă un şnur, care atârnă de perete. Desigur că de aici se dă semnalul de alarmă sus în castel. Îndreptând o ultimă privire asupra poliţiştilor care îl aşază deoparte, pe camaradul lor mort, individul se aruncă spre locul unde atârnă şnurul.

Dar în clipa când întinde mâna să tragă de el, se şi aud detunăturile câtorva gloanţe trase de Hartenberg şi omul se prăbuşeşte mort, scoţând un horcăit sinistru.

În timpul acesta situaţia între poliţişti şi bandiţii înarmaţi, deveni extrem de încordată. Poliţiştii fierb de mânie din pricina uciderii camaradului lor şi de-abia se stăpânesc să nu pornească lupta de exterminare.

— Lăsa-ţi armele jos în acest moment, dacă vreţi să nu împărtăşiţi soarta ăluia de colo! strigă Hartenberg.

Doi bandiţi se supun. Alţi trei, însă, mormăie înjurături şi ducând arma la ochi trag de mai multe ori la rând. Dar de data aceasta n-au noroc, căci poliţiştii se pleacă la pământ cu iuţeala fulgerului.

O luptă aprigă se încinge. Totul nu durează însă, decât cinci minute. Doi bandiţi au fost ucişi încă, restul sunt grav răniţi şi nu se mai gândesc la împotrivire.

Ochi-de-Pisică dispune ca morţii să fie traşi deoparte, iar cei răniţi sunt legaţi, căci nu se poate şti ce s-ar mai întâmpla dacă ar fi lăsaţi liberi.

— Acum pornim mai departe, domnilor! Vă rog să mă urmaţi! spune Hartenberg.

Îşi încarcă din nou revolverul golit şi poliţiştii fac acelaşi lucru. La lumina lanternei găseşte uşor crăpătura din stâncă, ce formează intrarea spre poteca îngustă, care duce în turn.

În timpul drumului scurt, Hartenberg chibzuieşte cum va proceda să ajungă sus în castel, în cazul când nu va găsi scara de frânghie în turn.

„Îmi va mai rămâne o singură nădejde – îşi zice el – şi aceasta este ca Masca-Roşie să fugă prin turn şi când va ajunge jos vom pune mâna pe dânsul”.

Au ajuns cu toţii la intrarea secretă.

— Trebuie să trecem pe aici! spune detectivul, liniştit.

Cu mâna pune-n mişcare un cârlig de fier şi o piatră alunecă în lături. Aplecându-se, Hartenberg se strecoară prin deschizătură, urmat de ceilalţi.

Un zâmbet triumfător îi flutură pe buze. Scara este acolo şi din câteva smucituri el se încredinţează că e destul de solidă.

— Voi urca eu primul, se adresează el poliţiştilor, şi unul din dumneavoastră mă va urma. Din moment ce va fi liberă deschizătura de sus, ceilalţi se vor putea căţăra şi ei.

Apoi începe să urce, urmat de comisar. Ajuns la jumătatea drumului i se pare că aude glasuri de sus şi zăreşte chiar o rază de lumină. Acum îşi reaminteşte că lăsase deschis chepengul, atunci când fugise.

— Înainte! ordonă el, fără să deschidă lanterna. Cred că venim la timp.

În grabă se caţără mai sus, urmat de comisar.

Nu aude oare glasul copilului său? Şi al lui Rammont şi al lui Joe?

Ţinând revolverul strâns în mână, Hartenberg îşi scoate capul afară.

Un ţipăt sălbatic răsună. Masca-Roşie l-a recunoscut pe „noul Sherlock Holmes”. Se dă un pas îndărăt şi trage repede revolverul, dar cu o săritură de pisică, detectivul îşi face vânt din gaură. Două gloanţe trec peste capul lui, fără să-l nimerească.

Surpriza îl paralizase aproape pe Rammont. Împuşcăturile şi ţipătul trebuie să fi fost auzite de poliţiştii aflaţi în turn şi Ochi-de-Pisică nădăjduieşte că aceştia îi vor veni în ajutor.

Cu o săritură de adevărat acrobat, el se aruncă asupra lui Rammont. O lovitură cu patul revolverului şi arma din mâna regelui criminalilor cade la pământ.

Chipul lui Rammont capătă o expresie înfiorătoare. Din ochii săi ţâşnesc flăcări şi tot trupul îi tremură de iritare.

Joe se aruncă la pământ în faţa deschizăturii, căci tocmai îl zărise pe comisar, făcându-şi apariţia din aceasta.

— Afară! strigă Masca-Roşie, cu glas tunător, încuie uşile bine, şi caută un drum de scăpare pentru tine şi ceilalţi. Mai târziu voi avea nevoie de tine.

Joe priveşte şovăitor la şeful său, dar înainte ca cineva să-l fi putut opri, a şi ajuns la uşă dispărând în vestibul. Uşa cade cu zgomot şi se aude cum e tras zăvorul pe dinafară.

Comisarul schimbă o privire repede cu Ochi-de-Pisică.

— Să-l urmăresc? întreabă poliţistul.

— Castelul e ocupat şi nu va putea s-o şteargă! răspunde Hartenberg.

— Predă-te, mizerabile! se adresează apoi Măştii-Roşii. Ţi-a venit ceasul şi eu am jurat să te predau călăului. În noaptea asta îmi voi împlini jurământul, în sfârşit. Voi răzbuna toate victimele pe care le-ai făcut, voi răzbuna propria mea carne şi propriul meu sânge. Castelul maur e împresurat din toate părţile. Drumul în peşteră e tăiat. O duzină din oamenii tăi sunt prizonierii mei.

Hector Rammont îşi înalţă trupul. Un hohot dispreţuitor îi scapă de pe buze.

— Crezi într-adevăr, bătrâne, că Masca-Roşie se dă bătut cu atâta uşurinţa? Te înşeli amarnic, precum te-ai înşelat şi odinioară. N-a venit încă ziua scadenţei pentru Hector Rammont. Ascultă ce-ţi spun, Ochi-de-Pisică: nici de data asta nu vei izbuti să mă faci nevătămător.

— Vom trăi şi vom vedea! răspunde detectivul.

Îndărătul lui, poliţiştii se adună, urcând din gaura turnului. Şase revolvere sunt îndreptate asupra lui Rammont. Deodată, acesta sare până-n fundul odăii.

— Stai! tună Hartenberg după el.

Ar fi putut să-l împuşte, căci Rammont nu mai posedă niciun fel de armă, dar n-o face şi opreşte şi pe poliţişti de la aceasta. Vrea să-l prindă viu pe acest demon, care şi-a încărcat sufletul cu atâtea păcate, ca niciun altul până la dânsul.

Atunci se dau în lături perdelele patului şi Hartenberg vede cu groază pe fiica sa făcându-şi apariţia.

În ultimul moment, înainte ca Rammont să fi pus piciorul pe prima

treaptă pentru a coborî în adâncime, Alice se târî spre pat şi căzând în genunchi, rămase clipe îndelungate ca ameţită, fără a se putea mişca. Auzi ţipetele şi împuşcăturile, auzi glasul tatălui ei şi o luptă aprigă cu ea însăşi se porni în sufletul ei.

În clipa aceasta trebuia să se hotărască. Avea numai două căi în faţa ei. Sau se alătura din nou de Rammont şi lua asupra ei blestemul grozav al tatălui, sau se arunca în braţele mult încercatului părinte şi îl lăsa pe Masca-Roşie în părăsire.

Nu ajunsese încă la nicio hotărâre, când, deodată, Demonul roşu se năpusti spre pat şi ea văzu prin crăpătura perdelelor şase revolvere îndreptate asupra lui.

— Tată! strigă ea, fără să-şi dea seama ce face.

Rammont se află în imediata ei apropiere, o apucă cu braţele-i puternice şi ridicând-o în sus o ţine ca pe un scut împotriva poliţiştilor.

— Nu trageţi! strigă Hartenberg în clipa aceasta.

Pare că se repetă scena care mai fusese o dată de ajutor criminalului, pentru a se face nevăzut. Dar încotro s-o apuce acum?

Tremurând de emoţie şi iritare, Hartenberg stă în faţa copilei sale. Ochii tatălui şi ai fiicei se întâlnesc şi nenorocita nu poate suporta privirea acuzatoare a bătrânului. Ea se smulge din strânsoarea lui Rammont şi împreunează mâinile.

— Împuşcă-mă, tată! strigă ea, întinzând braţele. Ucide-mă, căci viaţa nu mai aer niciun scop şi niciun farmec pentru mine, sunt o fiinţă pierdută. Lasă-l, însă, pe el să dispară, căci nu pot îndura gândul să-l ştiu în puterea călăului.

Lacrimile îl podidesc pe detectiv, dar el caută să-şi înăbuşe slăbiciunea.

Să-l lase să plece şi de data asta, ca şi odinioară, când nu avu curajul să primejduiască viaţa copilei sale? Nu. Nu se poate încărca a doua oară cu vina aceasta.

— Nu pot să-l las să fugă! strigă el şi ridică revolverul. Faptele sale cer răzbunare. Atât de grea ţi-a devenit alegerea, Alice? Să-ţi istorisesc la ce chinuri îngrozitoare m-a supus diavolul acesta? Şi acum, când am izbutit să pun mâna pe el, să-i dau drumul numai de dragul rugăminţilor tale? Dă-te înapoi, Alice, el aparţine justiţiei!

— De ce nu tragi, bătrâne? i se adresează batjocoritor Rammont. Cu tot curajul tău vestit, cu toată hotărârea ta proverbială, n-ai puterea să găureşti pieptul acestei copile cu câteva gloanţe.

Detectivul ridică braţul şi ţinteşte, dar atunci privirea lui se întâlneşte din nou cu aceea a Alicei.

— Nu pot… nu pot… bâiguie el! Iartă-mă, Doamne, şi fii îndurător cu mine.

Murmure înăbuşite se aud îndărătul lui. Poliţiştii nu prea sunt

dispuşi să-l lase să scape pe regele criminalilor, chiar dacă pricep situaţia disperată a detectivului.

Mândru şi sfidător Masca-Roşie stă în apropierea patului. Cu braţul cuprinsese umerii Alicei, şi obrazul palid al nenorocitei se odihneşte la pieptul său.

El ştie că ar fi nebunie curată să se gândească acum la fugă, căci în spatele său nu se află nicio ieşire secretă şi chiar dacă ar cuteza să facă o săritură în mare, gloanţele poliţiştilor i-ar ciurui trupul, înainte de a ajunge la fereastră. Şi cu toate acestea o nădejde puternică îl însufleţeşte, îl face să privească cu nepăsare la revolverul care se-ndreaptă asupra-i, în vreme ce-şi spune: „Ceasul tău n-a sunat încă, Hector Rammont!"

Se scurg câteva clipe de încordare supremă. Hartenberg îndreaptă o privire disperată asupra copilei sale. Nici el n-o mai poate salva.

Deodată, zăreşte perdelele patului mişcându-se în spatele Măştii-Roşii. O mână mică de femeie apare şi în aceeaşi clipă aproape iese la iveală şi trupul… cameristei.

În spaima ei de moarte fata se ascunsese sub pat şi acum ieşi din nou la lumină. Auzise larma şi împuşcăturile şi-şi dădea perfect seama de cele întâmplate.

În mintea ei ia naştere un plan. Ea vede revolverul îndreptat asupra stăpânei sale şi asupra lui Rammont, îl vede pe detectiv care dă o luptă înverşunată cu sine însuşi şi atunci ea pune mâna pe un sfeşnic greu de argint, aflat pe o măsuţă îndărătul patului.

Hartenberg urmăreşte cu uimire mişcările cameristei şi ca un fulger i se luminează totul.

— Pentru ultima oară îţi cer să te predai, Hector Rammont, şi să dai drumul fetei! răcneşte detectivul.

— Nu! îi răspunde Masca-Roşie, cu acelaşi ton hotărât.

Şi spre nespusa lui uimire, vede cum poliţiştii au lăsat în jos revolverele, ca la o comandă. Văzuseră cu toţii ce se petrece în spatele regelui criminalilor.

Camerista ridicase sfeşnicul cu amândouă mâinile şi cu toată puterea îl izbeşte în capul lui Rammont. Cu un ţipăt răguşit criminalul se clatină şi caută un sprijin în jur.

Dar Hartenberg a şi smuls-o pe Alice de lângă el şi Rammont cade în nesimţire. În aceeaşi clipă poliţiştii se năpustesc asupra lui şi-l leagă de mâini şi de picioare.

Alice e atât de surprinsă de cele petrecute, încât rămâne năucă. Cade în genunchi în faţa tatălui ei şi ochii i se îndreaptă spre iubitul lungit la pământ, care întinde zadarnic braţul spre ea. Încearcă să se ridice, dar un horcăit îi iese din piept şi capul îi cade greu pe covor. O dâră de sânge îi înroşeşte fruntea albă.

— Ce s-a întâmplat? murmură Alice, cu faţa schimonosită de

groază.

Poliţiştii acoperă trupul lui Rammont. În clipa aceea Alice o recunoaşte pe camerista credincioasă, care o însoţise în noaptea aceea, spre a-l elibera pe tatăl ei. Fata ţine încă în mână sfeşnicul de argint, dar deodată acesta cade cu zgomot la pământ.

— N-am putut face altfel! exclamă tânăra, cu tulburate în glas. Iartă-mă, stăpână, el m-ar fi ucis, dacă n-ar fi căzut azi în mâinile poliţiei.

— Tu mi-ai făcut asta?… Tu? izbucneşte Alice.

Ea vede cum poliţiştii duc afară trupul lui Rammont şi atunci sare în sus, în prada unei agitaţii de nedescris.

— Rămâi la mine, Alice! Vei găsi în sfârşit pacea pe care o doreai atâta şi vei uita toate grozăviile îndurate! strigă Hartenberg şi întinde braţele.

Ea însă, se dă înapoi, şi strigă din adâncul pieptului:

— Hector! Hector!

— Pe cine strigi tu, Alice? Nu vei mai primi niciun răspuns de la Demonul acesta! îi zice Hartenberg şi se apropie de ea. Te voi duce de aici, acasă, în căsuţa noastră, pentru ca să nu vezi şi să nu auzi ce se va mai întâmpla aici. De dragul meritelor mele ţi se vor ierta toate păcatele, căci ai fost doar o unealtă fără voinţă în mâna acestui demon.

Dar înainte ca detectivul s-o poată ajunge, ea se îndreptase spre foişorul odăii şi ridicând braţele cu disperare se adresează detectivului:

— E pierdut! Mâna ta îl conduce la spânzurătoare şi călăul îi va pune funia în jurul gâtului. Nu vreau să se întâmple asta, mai bine să mor eu înaintea lui.

Se năpusteşte la fereastră şi o deschide cu atâta putere, încât geamurile se sparg.

Zorile se lăsaseră deasupra mării, Hartenberg vede brâul de lumină la orizont şi un fior de gheaţă îi străbate trupul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice, ce vrei să faci? strigă el.

— Să mor odată cu el, răspunde ea cu hotărâre.

Se şi aplecase pe cerceveaua ferestrei şi cu mâna mai face înapoi un semn de rămas bun bătrânului ei tată.

— Nu! izbucneşte Ochi-de-Pisică, ieşit din minţi. Numai asta nu!

Azvârle revolverul cât colo şi se năpusteşte spre fereastră. Dar în clipa când întinde mâna s-o apuce pe nefericita fată, aceasta scoate un ultim strigăt şi se prăbuşeşte în adâncime.

Capitolul 118 – La castelul din Hohenegge

În faţa colibei din pădure, Ana stă pe o bancă de lemn şi priveşte

îngândurată în depărtare.

Biata fată slăbise mult din noaptea aceea când Max Şerparul dispăruse în chip atât de ciudat. Nu primise nicio veste de la el în tot timpul acesta şi simţea cum zi de zi se topeşte de dragul lui.

Bătrânul braconier se întunecă la faţă când citi biletul lăsat de Max.

— Ticălosul a şters-o pur şi simplu şi nici nu-i mai pasă de noi! spune el.

Ana se grăbi să-i ia apărarea, şi căută să-l convingă pe bătrân că iubitul ei o fi avut motive puternice să dispară în mod atât de misterios.

Dar braconierul nici nu voia să audă de aşa ceva.

Seara se lăsase încetişor şi întunericul sporea din ce în ce.

Deodată fata îşi ciuleşte auzul. Din depărtare, se aud sunete de clopot.

— Sună de mort! murmură ea.

Gândul i se duse din nou la Max Şerparul şi două boabe mari de lacrimi îi alunecară pe obrajii palizi.

— De ce nu mi-a trimis o veste cât de neînsemnată, ca să mă pot linişti? El ştie doar că eu voi fi cea din urmă care-l voi trăda, orice ar întreprinde el. Mândra baroană de Brissac a devenit, desigur, între timp, soţia contelui de Hohenegge şi se află cu el departe de aici, în Sud. Să se fi dus şi Max într-acolo? Are el ceva de aranjat cu baroana sau cu contele Eberhard, asta ştiu sigur. Ce taină o fi la mijloc?

Fata scoate din sân o hârtie mototolită şi deşi nu poate citi nimic în semiîntunericul înconjurător, se uită, totuşi, la dânsa.

Sunt cuvintele de rămas bun ale lui Max Şerparul.

Din cuvintele lui se vădea speranţa că se va reîntoarce, atunci când îşi va fi ajuns ţinta şi-şi va fi găsit fericirea. Ba va face chiar din ea soţia lui…

Fata strânge hârtia la piept şi murmura încetişor: „S-a dus să caute fericirea! Cine ştie dacă o va găsi vreodată şi dacă ne vom revedea!”

În tufişul din apropiere se aude un foşnet. Apoi mormăieli de om supărat şi după câteva clipe se iveşte bătrânul braconier.

Individul pare că s-a ramolit mult în ultimul timp. Merge cocoşat, hainele de pe dânsul sunt numai zdrenţe şi chipul său face o impresie grozavă.

— Tu eşti, tată? întreabă Ana.

Bătrânul ridică puţin capul şi o priveşte urât pe fiică-sa.

— Dracu s-o ia de viaţă! izbucneşte el şi se lasă cu greutate pe banca de pe care se ridicase Ana.

— De unde vii, tată?

— Ce-s întrebările astea prosteşti? izbucneşte bătrânul furios. De douăzeci şi patru de ceasuri n-am mai luat nimic în gură, nici eu, nici

tu. De-ar fi cel puţin rachiu în casă! Dar măgarul ăla de cârciumar nu mai vrea să-mi dea nicio litruţă pe credit. Ştii tu ce răspuns am căpătat?

Ana simte o durere sfâşiindu-i inima la aceste cuvinte. Ea nu-i poate veni în ajutor bătrânului, niciun gologan nu mai au în casă şi tocmai în zilele astea critice nimeni n-are nevoie de munca ei în sat. De aceea tace.

— M-au aruncat afară, măgarii! răcneşte braconierul, furios. Dar las' că m-oi răzbuna eu odată şi odată. Dacă logodnicul tău, Max Şerparul, nu s-ar fi purtat atât de mojiceşte cu noi, le-am fi impus noi respect jandarmilor şi celorlalţi. Dar nenorocitul ala n-a avut curaj şi a şters putina ca un şcolar sperios.

— Nu, tată, eşti nedrept cu Max, îi răspunde Ana. Curaj avea mai mult decât tot satul şi cu pădurarii împreună. Dacă a plecat aşa cum a plecat, trebuie să fi avut motive temeinice. Apoi, nu uita că ne-a făgăduit să se înapoieze şi atunci vor lua sfârşit şi nevoile noastre.

Biata fată! Nici ea nu crede ce spune.

Bătrânul mormăie o înjurătură.

— Fireşte că-i iei din nou apărarea. Ţi-a sucit capul ticălosul, asta o ştiu. Am crezut şi eu cândva în el, atunci când mi-a arătat banii pe care i-a primit de la baroană. Şi ce mai gură mare avea, Doamne, Doamne! Te ameţea cu vorbele, nu alta. Cică vom scăpa de toate nevoile, se va căsători cu tine, ba şi făurea şi iluzii dintr-alea mari: îţi va cumpăra o fermă, colo peste Ocean, în America!… Şi ce s-a ales din toate astea? Nimic alta că a şters putina în toiul nopţii şi noi stăm acum aici lihniţi de foame.

Văzând că Ana tace, bătrânul urmează:

— Cât despre întoarcerea lui, degeaba îţi mai faci nădejdi. Dacă ar fi avut vreun gând dintr-astea, demult ne-ar fi dat de ştire. Cine ştie dacă mai trăieşte sau dacă nu cumva stă la răcoare! Mi-ar ieşi perii prin căciulă dac-ar fi să-l aştept pe dânsul. Dar trebuie să se-ntâmple ceva, aşa nu poate merge mai departe. Nicio bucăţică de pâine, nicio picătură de rachiu în casă şi ameninţaţi în fiecare zi să fim alungaţi din colibă de către pădurarul acela blestemat. Vânat nu se prea întâlneşte ca altădată şi nu ştiu cine dracu mi-a furat şi puşca. Voi căuta să m-apuc de altceva, poate am mai mult noroc.

Fata îl priveşte pe furiş şi se-ntreabă, ce planuri o fi făurind bătrânul. După o clipă de nehotărâre, îl întreabă:

— Ce vrei să crezi cu vorbele pe care le-ai rostit?

— Mai aşteaptă niţeluş, până va veni momentul, răspunde el. Contele a dispărut din castel şi a luat-o şi pe baroană cu dânsul. În clipa de faţă, numai bătrâna locuieşte în toate odăile, servitori sunt prea puţini, în schimb cu atât mai multă argintărie în dulapuri. Dracu să mă ia dacă n-oi pătrunde într-o noapte acolo să-mi însuşesc şi eu

ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată! izbucneşte Ana şi apucă mâna bătrânului. Dacă vei face asta, ar însemna moartea mea.

— Ei aş! Moartea ta! N-am niciun chef să flămânzesc, fetiţo, şi de riscat, trebuie să rişte omul ceva în viaţă.

Braconierul se ridică greoi de pe bancă, o împinge deoparte pe fiică-sa şi intră în colibă. Într-un colţ se află culcuşul său şi fără să se mai dezbrace se întinde cât e de lung.

Afară, în lumina lunii, Ana îşi înalţă privirea spre cer şi împreunează mâinile:

— Numai asta nu, Dumnezeule Atotputernic Opreşte-l pe tatăl meu să făptuiască crime!

După câtva timp, intră şi ea în colibă. Braconierul se întoarce cu faţa la perete, dar rămâne cu ochii deschişi. Nu-şi poate găsi somnul, căci gânduri negre îi trec prin minte.

— Ai auzit sunetul clopotelor, Ana? întreabă el deodată.

— Da! răspunde fata.

— Ţăranii îşi şopteau fel de fel de istorii. Undeva, departe de aici, prin Italia sau cum Dumnezeu s-o numi, cică ar fi murit contele de Hohenegge.

Ana tresare speriată:

— Contele Eberhard de Hohenegge, spuneai?

— Ei, parc-ai fi fost surdă. Da, contele Eberhard.

— Dar asta nu e cu putinţă… Contele Eberhard de-abia s-a căsătorit cu baroana Leonie şi să fi murit de-acum? Vei fi înţeles rău, tată.

— Posibil! mormăie bătrânul. Nici eu n-am prea crezut vestea asta! Dar ei spuneau că clopotele vor suna trei zile la rând.

În colibă se face linişte deplină. Ana se duce şi ea la culcare, în cămăruţa alăturată. Se dezbracă şi după ce stinge lampa, se întinde în culcuşu-i sărăcăcios.

Prin ferestruică intră în odaie o rază albă de lumină, care se plimbă pe podea, apoi pe perete.

Zadarnic încearcă s-adoarmă fata. Cuvintele tatălui ei n-o lasă în pace. Va trebui să depună toate sforţările, ca să-l împiedice de la crima aceasta.

— Dac-aş şti numai cum m-aş putea pune în legătură cu Max! murmură ea. El îmi va veni în ajutor, de asta sunt sigură!

Ceasurile se scurg unul după altul, dar Ana nu-şi găseşte liniştea. Prin fereastra deschisă se aude freamătul pădurii şi din când în când ţipătul strident al unei păsări de noapte.

Deodată, Ana ridică capul. I se pare că aude paşi uşori apropiindu-se de colibă. O făptură omenească se furişează de-a lungul colibei. În faţa ferestruicii se opreşte.

O spaimă cumplită pune stăpânire pe biata fată. Cu ochii holbaţi stă ca împietrită în culcuşul sărăcăcios şi chibzuieşte dacă să-l trezească sau nu pe bătrân.

Dar iată că în pervazul ferestruicii apare capul unui bărbat şi în aceeaşi clipă Ana scoate un ţipăt înăbuşit:

— Max… Max! Tu eşti sau fantoma ta?

Omul de la fereastră auzise cuvintele şi cu iuţeala fulgerului se face nevăzut. Fata îi aude paşii îndepărtându-se, şi sărind jos din pat aprinde lampa, cu mâna tremurândă.

— Dacă a fost el cu adevărat, de ce a dispărut atunci? murmură ea. Nu, nu, ochii trebuie să mă fi înşelat. Aţipisem şi am visat ceea ce doream.

Stinge din nou lumina, ca să nu fie văzută de afară, apoi se apropie de fereastră.

Nu se aude nimic altceva decât freamătul monoton al pădurii adormite. Paşii misteriosului vizitator se îndepărtaseră demult.

— Am văzut fantoma lui! murmură Ana, din nou. Ţăranii din sat spun că un mort se arată prietenilor săi de aproape, atunci când şi-a dat sfârşitul în depărtări. Max a murit şi eu nu-l voi mai vedea niciodată!

Fata se întinde iar în culcuşul ei şi-şi petrece noaptea plângând.

A doua zi, tatăl ei e mai închis la suflet ca oricând. Nu mai înjură ca de obicei, ci se aşezase în tufiş, privind întunecat înaintea lui.

Ana s-a dus în sat şi după sforţări supraomeneşti izbuteşte să capete ceva alimente. Se întoarce acasă cu ele şi-l linişteşte întrucâtva pe bătrân. El îi făgăduieşte să părăsească gândul pe care şi-l exprimase seara trecută, dar ea şi-a pierdut încrederea în cuvintele lui. Pare ciudat de tot astăzi şi refuză până şi rachiul pe care dânsa îl adusese din sat.

Din nou se lasă noaptea peste pădure. Nori negri se adună pe cer, alungaţi de furtuna care se porneşte. Copacii gem înfiorător şi rămurelele subţiri cad la pământ.

Pe asemenea vreme, braconierul pleca întotdeauna de acasă, pentru a doborî vreo căprioară sau altă sălbăticiune. Astăzi, însă, nu se mai poată gândi la aşa ceva, căci nu mai are puşcă…

La lumina unei lumânări bătrânul îmbucă ceva din mâncarea adusă de fată.

— Vreau să mă culc devreme astăzi, ca să nu mai aud urletul vântului de afară! mormăie el.

Ana strânge de pe masă şi dă doar din cap. Apoi intră în cămăruţa ei, hotărâtă să nu se culce, pentru a urmări tot ce se va petrece în noaptea asta. E încredinţată că bătrânul îi ascunde ceva.

Pe întuneric se aşază pe marginea patului. Se scurge câtva timp şi deodată i se pare că aude un zgomot în casă. O fi plecat cumva

bătrânul?

Deschide uşa cu băgare de seamă şi se furişează pe gang. Uşa cămăruţei din faţă e numai sprijinită şi Ana o deschide încetişor. Înăuntru e întuneric adânc, nimic nu se mişcă. I se pare chiar că aude respiraţia regulată a bătrânului şi, liniştită oarecum, se înapoiază la dânsa.

Cu toate acestea se înşelase. Bătrânul braconier aşteptase numai până o crezuse pe Ana adormită apoi se ridică din culcuşul său, deschise cu băgare de seamă fereastra şi-şi dădu drumul afară. Fusese destul de deştept să nu iasă prin gang, căci îşi spusese că s-ar putea întâmpla ca Ana să-l audă, totuşi, şi să-l oprească de a porni la drum.

Sărind pe fereastră, bătrânul se îndreaptă repede spre tufiş şi de acolo ia drumul spre parcul castelului din Hohenegge.

El nu se sperie de mugetul furtunii şi de noaptea de iad; e obişnuit cu aşa ceva.

Se apropie acum de parcul castelului şi caută un loc pe unde să poată sări zidul. După câtva timp izbuteşte în întreprinderea sa şi iată-l în interiorul parcului.

Mergând aplecat, braconierul ajunge la un drum larg, aşa-numita „alee a parcului". Rămâne locului şi ciuleşte urechile în toate părţile, dar nu se simte nimic.

Totuşi, se hotărăşte să apuce pe o potecă laterală, care duce şi ea în apropierea terasei castelului. De aici are intenţia să spargă una din ferestre şi să pătrundă în interior. Are la dânsul un muc de lumânare şi o cutie cu chibrituri, astfel că nu va duce lipsă de lumină când va ajunge în încăperile castelului.

Mai trec vreo zece minute, în cursul cărora braconierul se furişează printre copacii parcului. E pentru prima oară că se gândeşte să făptuiască o nelegiuire adevărată, o spargere. E pregătit pentru orice eventualitate şi dovada e faptul că luase de acasă un drug de fier. În caz extrem, e hotărât să se folosească de el ca armă. Înfometat cum este şi hărţuit de veşnice mizerii, nu se va da înlături nici de la o crimă.

Vremea se făcuse şi mai rea. Braconierul a ajuns pe terasă şi aruncă o privire spre ferestrele castelului. La parter obloanele sunt trase pretutindeni, căci nicio lumină nu pătrunde dinăuntru.

Xaver Birk scapă o înjurătură. La asta nu se aşteptase. Cum să tragă el obloanele în sus? Aşa de uşor nu prea e lucrul acesta.

Bătrânul stă pe gânduri câteva clipe. Să se înapoieze acasă, fără să fi făcut nimic? Dar ce va pune în gură mâine şi poimâine? Nu, nu vrea să rabde de foame.

Încetişor urcă scările terasei. O răbufnire de vânt mişcă ramurile copacilor. E noapte adâncă. Deodată, se opreşte speriat locului. O rază galbenă de lumină cade pe terasă.

Braconierul se furişează mai departe şi descoperă o fereastră înaltă, încinsă rău cu un oblon de lemn. Printr-o crăpătură pătrunde lumina.

Xaver Birk ciuleşte urechile în toate părţile. Apoi, deoarece nu se aude nimic, se apropie de fereastră şi dă la o parte oblonul.

Vede în faţa sa o încăpere mărişoară, elegant mobilată. Lumina arde, însă, într-o cameră învecinată a cărei uşă e întredeschisă.

Xaver Birk trebuie acum să spargă geamul, pentru a putea trage zăvorul pe dinăuntru. Se pune imediat pe lucru şi în câteva clipe totul e gata. Vâră mâna prin spărtură şi izbuteşte să tragă zăvorul. Fereastra e acum deschisă, şi cu multe precauţii, braconierul sare înăuntru.

Acum se află în încăperea mare, ţinând în mână drugul de fier.

Priveşte în toate părţile şi se simte cutremurat din cap până în picioare.

„Din cauza foamei fac asta!" strigă un glas într-însul. „De ce au nevoie bogaţii de atâţia bani şi lăzile pline cu argintării? Ce strică dacă unul din noi îşi însuşeşte ceva din comorile acestea?"

Cu paşi de pisică se apropie de draperia care acoperă intrarea în odaia alăturată. O linişte de mormânt domneşte în jur. Niciun glas omenesc, nicio mişcare, doar un miros greu de lumânări se simte în aer.

Xaver Birk stă lângă uşă şi trage draperia în lături.

În clipa aceea se dă înfiorat îndărăt. În faţa lui se vede un sicriu, aşezat pe un catafalc înalt, drapat cu negru. Lumânări groase ard în sfeşnice înalte.

O sudoare rece acopere fruntea bătrânului braconier. Răsuflarea îi devine greoaie şi genunchii încep să-i tremure.

Ce se petrecuse oare la Hohenegge? Sicriul e descoperit şi Birk recunoaşte acum şi trăsăturile mortului. Nu e nimeni altul decât însuşi castelanul, contele Eberhard de Hohenegge.

Acum îşi aduce aminte de cuvintele ce le auzise de la săteni. Vasăzică e adevărat: tânărul conte murise şi pentru el sunaseră clopotele.

Situaţia în care se află spărgătorul îi apare atât de neobişnuită, încât uită pentru moment de scopul venirii sale aici. Nici nu-şi poate dezlipi privirea de la chipul palid al aceluia care se află întins în sicriu.

Să fie într-adevăr un mort? Xaver Birk holbează ochii, căci i se păruse că buzele contelui tocmai se mişcaseră. Lumina lumânărilor pâlpâie şi aruncă raze galbene asupra mortului.

Bătrânul îşi înalţă trupul cu hotărâre. Să se lase intimidat de cadavrul acesta şi să dea înapoi? Venise doar aici cu alt scop şi trebuia să-l ducă la îndeplinire.

Închide draperia la loc şi priveşte iscoditor în încăperea semi-întunecată. Câteva dulapuri cu sticlă stau lipite de perete. Dacă va sparge repede uşile acestora, va găsi, desigur, obiecte de preţ, pe care

le va putea vinde uşor în oraş.

Tocmai vrea să se apuce de lucru, dar în clipa aceea aude o uşă scârţâind. În încăperea alăturată intrase cineva.

Braconierul strânge cu putere drugul de fier pe care-l are în mână. Îşi îndreaptă în acelaşi timp privirea spre fereastra care dă pe terasă, ca şi cum ar vrea să se încredinţeze dacă va putea fugi în ultimul moment.

Afară vântul şuieră printre copaci. Foşnetul unei rochii de femeie atinge auzul braconierului. „O fi vreo servitoare – îşi spune el – sau poate însăşi văduva contelui Eberhard". Trebuie să se încredinţeze şi, apropiindu-se de draperie, o dă în lături şi priveşte în interior.

O făptură înaltă, o femeie, intrase în camera mortuară. E îmbrăcată în negru, ceea ce scoate şi mai mult în evidenţă albeaţa chipului ei.

Xaver Birk zăreşte lămurit trăsăturile ei, dar zadarnic încearcă să găsească într-însele o expresie de durere sau tristeţe.

— Este contesa, fosta baroană Leonie de Brissac! murmură el.

Leonie nu-şi găsise astâmpăr în noaptea asta furtunoasă. Când se lăsase întunericul, sicriul cu contele Eberhard ajunsese în gara apropiată şi de acolo fusese transportat în tăcere la castel. Nimeni nu bănuia ce se întâmplase. Cu ajutorul câtorva oameni, pe care contesa îi înştiinţase telegrafic, sicriul cu contele fu aşezat în sala de jos a castelului. A doua zi urmau să sosească invitaţii, şi de-abia la apusul soarelui trupul trebuia să fie aşezat în cavoul familiei.

Conform dispoziţiei Leoniei, Anton rămăsese la Monaco, căci ea se gândea să plece cât mai curând din Hohenegge, unde nu se simţea deloc bine.

Ceasuri întregi, demonica femeie umblase neliniştită prin camera ei. De câte ori furtuna rupea vreo ramură în grădină, ea se simţea cutremurată şi-şi ducea mâna la pieptul ce tresălta cu putere. Îşi muşca buzele şi era furioasă pe ea însăşi.

Nu mai era oare stăpână pe ea? Cu sânge rece îl omorâse pe conte, pentru că îşi dăduse seama că nu putea proceda altfel. Şi acum, după ce îndeplinise fapta, se cutremura în fiecare clipă… Să fie oare conştiinţa care o mustra?

Izbucneşte în râs, în tăcerea odăii sale, spunându-şi că Leonie de Brissac nu ştiuse niciodată ce sunt mustrările de conştiinţă. Când decedatul conte se va odihni pe veci în cavou, alături de ceilalţi morţi ai familiei, va înceta şi agitaţia ei nervoasă, şi dânsa va redeveni femeia de altădată, care nu se dă în lături de la nimic.

Dar toate gândurile acestea nu izbuteau s-o liniştească în noaptea asta. De câte ori se aşeza pe pat şi încerca să-nchidă ochii, melodia sinistră a vântului o trezea din nou, făcând-o să tresară. Uneori i se părea că cineva bate în tavan şi o strigă pe nume.

— Vreau să văd dacă nu voi izbuti să apar înainte-i şi să-l privesc ţintă în faţă, îşi zice ea, sărind jos din pat. Omul devine slab, atunci când caută să ocolească primejdia din cale.

Fără să şovăie o clipă, coboară în sala mare de la parter.

Nimeni n-o întâmpină în cale, toţi dorm la castel. Cu paşi de pisică intră în încăperea luminată de lumânările mari şi apropiindu-se de catafalc, urcă prima treaptă. Ridică încetişor privirea şi îşi aţinteşte ochii pe chipul palid al lui Eberhard de Hohenegge. Simte un fior trecându-i prin trup, apoi, însă, se sileşte să râdă.

— Nu mă tem de tine! exclamă ea şi-şi încleştează mâna de marginea sicriului. Acum, când eşti mort, nu mai prezinţi nicio primejdie pentru mine. Ai fost un idiot că te-ai lăsat prins în plasa întinsă de mine. De ce nu ţi-ai dat seama de la-nceput de jocul meu? Ce mutră ai fi făcut, când ai fi descoperit că Leonie de Brissac lucra de comun acord cu Hector Rammont, care i-a ajutat la Paris să-l îndepărteze din cale pe baronul de Brissac şi mai târziu l-a trimis pe lumea cealaltă şi pe bătrânul conte Bertram de Hohenegge! Nici nu bănuiai că Masca-Roşie se afla la Hohenegge şi că mi-a făcut chiar o vizită. Margot Hartenberg nu trebuia să devină contesă, căci locul acesta mi l-am ales eu ca ţintă, şi ceea ce o femeie inteligentă şi energică îşi pune în cap, se şi îndeplineşte. Azi sunt stăpână în castelul acesta, sunt posesoarea milioanelor tale, în vreme ce Margot rătăceşte fără cămin, iar tu eşti un cadavru. Şi acum, dacă poţi, ridică-te şi trage-mă la răspundere!

Xaver Birk îşi înfige unghiile în stofa draperiei, ca să nu se prăbuşească la pământ de uimire.

Să fie oare numai o amăgire a simţurilor, sau o aude pe contesă într-adevăr vorbind la căpătâiul fostului ei soţ? N-a putut auzi totul, dar a auzit îndeajuns pentru a înţelege că aici s-au întâmplat crime grozave. Ce însemnătate are ceea ce intenţiona el să făptuiască în noaptea asta, pe lângă toate acestea? Aici e vorba de milioane, de care sunt legate crime şi fapte îngrozitoare. Dacă ar da draperia în lături, s-o surprindă pe contesă, ce ochi va face aceasta! Ea nu-l cunoaşte, nu-l văzuse niciodată…

O bucurie nespusă pune stăpânire pe inima bătrânului şi se pregăteşte tocmai să între în sala mortuară, când deodată, un ţipăt îi ajunge la ureche.

Ce se întâmplase oare?

Leonie stă dreaptă în faţa sicriului. Cu amândouă mâinile se ţine de marginea cosciugului şi-şi îndreaptă privirea spre uşa balconului care dă în parc. Acolo se auzise o lovitură înăbuşită. Xaver Birk aude zgomotul unei ferestre sparte. Fără voie Leonie scoase un ţipăt. Braconierul rămâne nemişcat la locul său, aşteptând să vadă ce se va

petrece.

Ochii holbaţi ai Leoniei sunt fixaţi pe uşa îngustă. Deodată, aceasta se deschide brusc şi vântul suflă cu putere, abătând flăcările lumânărilor.

În pragul uşii stă Anton. Nu mai poartă livreaua de servitor, ci un costum elegant. Pe cap poartă un joben lucios şi toată atitudinea lui trădează că ar fi tras cam mult la măsea. În cravată stă înfipt un ac, cu o piatră scumpă. Mâinile şi le-a vârât în mănuşi *glacé*, de culoare roşie şi în dreapta ţine un baston englezesc modern.

Cu un zâmbet obraznic el îşi scoate jobenul şi se înclină ironic.

— Prezenţa mea vă indispune poate, scumpă contesă? întreabă el.

Fără să aştepte răspunsul închide uşa balconului în urma sa şi-şi scutură pantalonii de praf.

— A mers cam greu până să mă caţăr aici sus, spune el. Dar n-am vrut să-l scol din somn pe intendent, ca să-mi deschidă uşa.

Leonie stă nemişcată. E greu de ghicit ce se petrece în capul ei. Că nu prea poartă simpatie individului, asta e sigur.

— Ce vrei de la mine? izbucneşte ea deodată şi coboară treapta catafalcului.

— Asta o vei afla imediat, stimata mea! răspunde Anton, apropiindu-se cu un zâmbet obraznic.

Xaver Birk stă încă în odaia alăturată, ţinându-se cu mâinile de draperie. Acesta e noul servitor, pe care contele Eberhard şi-l angajase, cu puţin timp înainte de a pleca spre Sud, împreună cu logodnica sa. Anton se numeşte băiatul, după cum îşi reaminteşte foarte bine Xaver Birk. Se întâlnise o dată cu el în sat, şi nu lipsise mult să se ia la bătaie. E un individ obraznic şi neruşinat.

Strălucirea diamantului de la cravată îl orbeşte pe braconier. Cum a ajuns slugoiul ăsta să aibă o astfel de piatră preţioasă? Şi cum se explică faptul că vorbeşte atât de obraznic cu contesa Leonie?

Dar deodată se face lumină în mintea bătrânului. Contesa se trădase doar singură mai înainte, lăsând să se înţeleagă că făptuise câteva crime. În cazul acesta, nu poate fi de mirare că e în înţelegere cu neruşinatul acesta de Anton.

— În definitiv, nici nu e nevoie să fur, ci numai să aud ce-şi vor spune cei doi! îşi zice el.

Timp de o jumătate ceas, perechea criminală stă de vorbă în prezenţa cadavrului contelui Hohenegge. Xaver Birk nu mai tremură din picioare, sângele clocoteşte acum în vinele sale şi ar vrea să izbucnească:

— Sunteţi criminali amândoi, o contesă şi lacheul ei! Cu toate milioanele voastre, locul vă e la închisoare şi sub ştreang. Dar acum veţi avea prilejul să-l cunoaşteţi pe bătrânul Xaver Birk. El nu va mai trebui să flămânzească de acum încolo şi să i se usuce gâtlejul după o

picătură de rachiu. Dacă nu-l veţi acoperi cu aur de sus până jos şi nu veţi face dintr-însul un om bogat, ca să poată umbla în trăsură proprie cu fiică-sa, atunci veţi avea de-a face cu dânsul. Ticăloşilor!

Uşa balconului se deschide din nou şi Anton se îndepărtează. De-abia a dispărut şi Leonie se repede s-o încuie pe dinăuntru. Birk o vede pe demonica femeie strângând pumnii de furie. Îşi dă seama că mult ar da ticăloasa să-l poată ucide pe individul care-i cunoaşte tainele.

Braconierul se pregăteşte şi el să se îndepărteze. O zi sau două va mai putea el duce fără să flămânzească, apoi însă, o va trimite pe Ana cu un bilet la castel, şi vai de contesa Leonie dacă va căuta să se eschiveze.

Îndreptându-se spre fereastra pe unde intrase, el se loveşte de un scaun şi acesta se răstoarnă cu zgomot. În aceeaşi clipă aproape o rază puternică de lumină năpădeşte odaia şi contesa Leonie apare în prag.

— Ce se petrece pe aici? întreabă ea, înspăimântată.

Ochii-i strălucitori ca nişte cărbuni aprinşi se aţintesc asupra braconierului şi înfăţişarea acestuia o face să strige:

— Un hoţ… un spărgător… ajutor!

Xaver Birk face o săritură înspre fereastra deschisă. Acolo se opreşte o clipă, agită pumnul şi izbucneşte într-un râs sălbatic:

— Vei auzi curând de mine, doamnă contesă, şi atunci vei afla cine ţi-a făcut o vizită în noaptea asta. Gândeşte-te la picăturile pe care le-ai turnat în paharul cu apă al contelui, gândeşte-te la Masca-Roşie şi la noaptea crimei din Hohenegge.

Leonie se clatină o clipă, ca şi cum ar fi izbit-o cineva cu pumnul în faţă.

Înnebunise oare zdrenţărosul acesta? Ea nu-l cunoaşte, nu ştie cu cine are de-a face… Dar într-o clipă îşi recapătă stăpânirea de sine. Omul o spionase, poate, în timpul convorbirii ei cu Anton şi o ameninţa acum cu trădarea. Îşi duce repede mâna la buzunarul ascuns al rochiei şi după o clipă scânteiază în mâna ei oţelul unui revolver.

La asta nu se aşteptase Xaver Birk. Cu ochii holbaţi, bătrânul priveşte la ţeava întinsă spre el. Birk îşi îndoaie trupul, ca şi cum ar vrea să se năpustească asupra contesei. În mâna dreaptă apucase din nou bara de fier şi cu aceasta ar putea doborî şi un taur. Dar se răzgândeşte şi, azvârlind, drugul în mijlocul odăii, face un salt şi o zbugheşte pe fereastra deschisă.

Afară cade în genunchi, se ridică însă repede, căci îşi spune că furioasa contesă îl va urmări cu revolverul.

Gâfâind, el se îndreaptă spre treptele terasei. În clipa aceasta, Leonie ajunsese la fereastră şi la lumina unui fulger care brăzdează cerul îl recunoaşte pe fugar. Ea ridică braţul şi atunci se aud două împuşcături. Nu poate şti dacă a nimerit sau nu, căci întunericul e negru ca smoala. Dar un foc năvalnic arde în creierul ei, ea îşi spune

cu hotărâre sălbatică, cum că trebuie să-l nimicească pe omul acesta, care o ameninţă cu trădarea. Cu o îndemânare uimitoare face un salt pe fereastră şi cade pe terasă.

Nu ţine seamă că rochia i se rupsese cu prilejul acesta. Şi, aplecându-se peste balustradă, priveşte în jos. Nu se aude oare un foşnet, colo, în tufişul de lângă scară?

— Lumina, lumină, ca să-l pot nimeri pe vagabondul acela! imploră ea, fără să-şi dea seamă cui i se adresează.

Şi, ca şi cum iadul înşişi ar fi ţinut să-i vină în ajutor, în clipa aceea un fulger brăzdă norii şi la lumina lui, mizerabila femeie îl zăreşte pe braconier alergând spre un tufiş. Îndreaptă repede arma într-acolo şi, detunătura armei se amestecă cu bubuitul tunetului şi cu un strigăt sălbatic scos din pieptul unui om.

Întunericul se lăsase din nou şi contesa stă ţeapănă lângă balustrada terasei.

— Da data aceasta glontele meu a nimerit, căci am auzit ţipătul lui de moarte! murmură ea, cu bucurie sălbatică.

Se întoarce apoi spre fereastră şi în aceeaşi clipă zăreşte o umbră, în raza de lumină care cade pe treapta de sus.

— Eu sunt, Leonie! aude ea un glas cunoscut. E Anton. Am auzit împuşcăturile, deoarece eram pe aproape şi cred că vei găsi lesne de înţeles faptul că am căutat să aflu ce se petrece pe aici. Ce s-a întâmplat, în definitiv?

În câteva cuvinte, ea îi spune totul.

— Un vagabond, aşadar? întreabă el, cam bănuitor. Eşti sigură că n-a fost vreun cunoscut din sat sau careva din personalul castelului?

— Un individ zdrenţăros cu figura sălbăticită, pe care nu l-am văzut niciodată până acum, răspunde contesa. Ţinea în mână un drug de fier şi fereastra de aici e spartă. Întâmplarea a făcut să fie martor al discuţiei noastre şi constatând lucrul acesta, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să trag asupra lui. Va fi găsit mâine dimineaţă cadavrul lui în vreun furiş al parcului.

— Aş vrea şi eu să fie aşa, răspunde Anton. Dar cine ştie dacă nu va fi altfel? Socot nimerit să nu mă înapoiez în oraş în noaptea asta, ci să rămân aici la dumneata. În definitiv, noi doi suntem ca şi bărbat şi soţie.

Leonie simte cum scârba îi năpădeşte sufletul. Dar ea nu ştie cum s-ar putea scăpa de el în noaptea asta.

O lămurire pentru individul împuşcat va găsi ea, cu atât mai mult, cu cât corpul delict rămăsese în odaie: drugul de fier cu care voia s-o atace.

Anton închise fereastra şi luând-o de braţ pe femeia criminală, trecură pe lângă sicriul contelui, îndreptându-se spre dormitorul Leoniei.

Ce vorbise Leonie cu Anton, în vreme ce erau spionaţi de braconier?

După ce individul se apropiase de contesă, îşi trase un scaun pe care se aşeză.

— Cred că-mi îngădui, stimată doamnă? întreabă el, zâmbind. Drumul de la gară pună la castel e cam lung, şi din anumite motive n-am vrut să iau trăsură.

Rămâne câteva clipe tăcut, apoi întreabă:

— N-ar fi mai bine să mergem în dormitorul dumitale, Leonie? Nu prea suntem în largul nostru aici în societatea acestui domn tăcut. Ce zici, vrei?

— Nu, răspunde Leonie, aspru. Dacă ai ceva să-mi spui, o poţi face şi aici. În primul rând, însă, aş dori să ştiu de ce nu mi-ai ascultat ordinul şi n-ai rămas în Monaco? Nu ţi-am lăsat destui bani, ca să te poţi distra cum îţi va fi plăcut?

— Asta e adevărat, Leonie, răspunde Anton. Ai trecut cu vederea, însă, unele lucruri, pe care, ţi le voi expune acum. În primul rând, ştii dumneata că, camerista dumitale, care e nepoata intendentului acestui castel, şi pe care ai luat-o la Monaco, a înnebunit după mine, ca să zic aşa?

Leonie ridică, surprinsă, capul.

— Asta e într-adevăr ceva nou pentru mine! exclamă ea. Aşadar, ai început o idilă cu fata?

Anton dă din umeri şi râde:

— Cum vrei s-o iei! Avem doar şi noi ăştia dreptul să ne distrăm niţeluş.

Contesa se miră mult în clipa de faţă că nu observase nimic cu privire la această legătură sentimentală. Anton trebuie să fi fost nespus de şiret, dacă izbutise să se ascundă până şi de privirile ei agere. Şi Dora aceasta, camerista ei, nepoata intendentului castelului, Müller, o făcea doar pe nevinovata.

— De cât timp, durează legătura dintre voi? întreabă ea brusc.

— Ne-am îndrăgostit încă de pe când eram la Hohenegge şi în timpul călătoriei spre Sud idila noastră a căpătat forme mai precise. De-altfel, trebuie să-ţi spun că Dora este un drăcuşor, care-mi cam dă de lucru acum.

— Cum aşa? întrebă Leonie.

— Să mă explic. Prin nu ştiu ce întâmplare, fata a aflat că m-ai primit în dormitorul dumitale unde am rămas ceva mai mult ca de obicei. Urmarea a fost că mi-a făcut un scandal, şi mă mir că n-ai auzit nimic despre asta. Am avut mult de furcă până s-o liniştesc. După cum

ştii, fata e inimoasă, şi ar avea căutare oricând, dar ea şi-a pus în cap că trebuie s-o iau de nevastă şi pace! Cu prilejul discuţiei dintre noi, ea mi-a dezvăluit că în noaptea care a precedat moartea contelui, te-a văzut pe dumneata părăsind pe furiş dormitorul. Auzise un zgomot şi te-a urmărit până la scara secretă. Apoi, din ascunzătoarea ei te-a văzut revenind şi ascunzând un obiect în vaza de alabastru din camera dumitale. Îţi aminteşti ce obiect a fost acela?

Leonie se uită cu ochi mari la fostul servitor.

— O fi fost…

— Întocmai, o întrerupe Anton. Era vorba de sticluţa care conţinuse picăturile otrăvitoare. De ce n-ai fost mai atentă şi n-ai aruncat undeva blestemata aia de sticluţă? Dora a scos-o a doua zi din vază şi acum o ţine ascunsă.

Leonie se repede la Anton şi apucându-l de braţ şuieră ca un şarpe:

— Şi nu i-ai smuls-o, n-ai căutat s-o distrugi?

Individul răspunde rece:

— Nu m-am gândit la asta, dar nici Dora nu e atât de proastă precum o crezi. Ea refuză să spună unde a ascuns sticluţa. Dar acum asculta mai departe: Fata nu se gândeşte să-ţi facă ceva greutăţi sau să bată toba mare, dar insistă cu tot dinadinsul s-o iau de nevastă. În ceasul acela mi-a smuls o făgăduială scrisă în sensul acesta şi a trebuit chiar să-i confirm că am lucrat alături de dumneata împotriva contelui şi că dumneata ştii cu precizie de ce boală a murit contele Eberhard.

Leonie se clatină pe picioare şi cade într-un fotoliu. Simte că-i vine nebunia şi, sprijinindu-se de braţele fotoliului, se uită la Anton cu priviri demonice.

— Ce tot vorbeşti de picături de otravă şi de moartea violentă a contelui? N-ai auzit că medicul a stabili cu precizie că Eberhard a murit din cauza unui atac de inimă? Nu-nţeleg ce să-nsemne vorbele tale?

Anton se apleacă spre ea şi-i şopteşte apăsat:

— Vreau să-ţi spun ceva, Leonie: eu însumi te-am văzut îndreptându-te spre dormitorul contelui pentru a-l otrăvi. Aşa, acum ştii şi asta! Dacă nu ţi-am amintit până acum nimic despre asta, am făcut-o cu un anumit scop. Am vrut să te las să-ţi joci comedia în linişte, pentru ca să te capăt apoi cu totul în mână. Şi uite că am ajuns aici. Ştiu că ai pe conştiinţă şi alte crime, în afară de aceasta, şi că ar fi de ajuns să vorbesc numai, spre a te vârî în temniţă. Între noi doi nu mai există nicio deosebire de rang. Dumneata ai devenit şi mai josnică decât sunt eu. Numele nobil nu-ţi mai foloseşte la nimic, căci faptul în sine rămâne.

— Taci! izbucneşte contesa.

Anton, însă, îi râde în faţă şi urmează:

— Să vorbim mai departe despre Dora. Că nu mă voi căsători cu

drăcuşorul acela, cred că nu mai e nevoie să-ţi spun. Trebuie să fim, însă, cu băgare de seamă, căci în furia ei fata e în stare de orice. Aş putea eu s-o încânt dacă aş vrea, dar făgăduiala scrisă c-o voi lua în căsătorie n-o va înapoia nici în ruptul capului, căci există într-însa şi unele destăinuiri, care m-ar putea distruge atât pe mine, cât şi pe dumneata. Cu documentul acesta ea crede că mă are în mână pe deplin. Cum ai plecat dumneata din Monaco, m-am pomenit din nou cu Dora pe cap. Îmi cerea să mă hotărăsc fără zăbavă, ba mai pretindea să obţin de la dumneata o zestre ca lumea. După discuţii îndelungate m-am decis să plec încoace, pentru a pune lucrurile în ordine. Dar Dora nu prea avea încredere în mine, şi de aceea a venit şi ea.

— Cum? izbucni Leonie. A venit şi ea, când eu am lăsat-o intenţionat la Monaco, pentru că voiam să fiu singură aici?

— Linişteşte-te, Leonie, căci nu e chiar aici, ci la Berlin, într-un hotel mic, unde am dus o eu. Nu vrea să mai rămână în serviciul dumitale şi m-a însărcinat pe mine să-ţi comunic asta. Apoi aşteaptă să-mi îndeplinesc făgăduiala şi să mă căsătoresc cu ea.

— Şi cum te-ai hotărât tu, Anton?

— Cum de mai întrebi asta, Leonie? Voi găsi eu de-acum mijloace ca să mă scap de Dora, într-un fel sau altul. La crimă nu mă gândesc, căci asta îmi apare cam primejdios. Un cap inteligent ca al meu, va iscodi altă metodă, pentru a ajunge la ţintă. Mă voi întoarce acum la Berlin şi-i voi îndruga o poveste Dorei, ca s-o liniştesc. După ce o voi fi făcut nevătămătoare, voi veni înapoi să stăm de vorbă. Omul ăsta mort nu ne jeneză deloc.

— Ce vrei să spui cu toate cuvintele astea, Anton?

— Ei, să presupunem că mi-am vârât în cap să devin deocamdată administratorul castelului din Hohenegge. Cred că n-ai nimic împotrivă, căci pretenţia e destul de modestă.

— Cu neputinţă, răspunde Leonie. Ştii doar prea bine că bătrânul administrator Müller, îşi îndeplineşte încă slujba şi n-aş putea găsi niciun motiv să-i dau drumul, aşa, pe nepusă masă.

— Ei, ce-are de-a face asta? Dumneata eşti stăpână aici şi poţi face tot ce-ţi pofteşte inima. Dacă-ţi vine greu să faci asta, dă-mi mie câteva rânduri scrise şi mă-ngrijesc eu să-i fac vânt bătrânului. Rămâne aşa cum am spus!

Din tonul cum fuseseră rostite aceste cuvinte, Leonie îşi dădu seama că orice împotrivire din partea ei ar fi zadarnică. În definitiv, ce-i pasă ei de soarta bătrânului? O duruse inima când l-a aruncat în mizerie pe bătrânul servitor al lui Eberhard?

— Fie! zice ea. Bănuiesc, însă, că ai anumite intenţii cu asta.

— Admir spiritul dumitale de observaţie, Leonie. Slujba de administrator o cer numai ca să pot rămâne în apropierea dumitale,

fără să atrag atenţia. După ce va trece anul de doliu, poate şi înainte chiar, îmi vom îngădui să… mă căsătoresc cu dumneata.

Leonie îl priveşte pe Anton cu ochii holbaţi.

— Ţi-ai pierdut minţile? izbucneşte ea.

Fostul servitor încruntă sprâncenele şi o priveşte mirat.

— Te aşteptai cumva la altceva? Crezi poate că mă voi declara mulţumit cu o pungă, două de aur, pentru tot ceea ce am făcut pentru dumneata? E necesar să-ţi reamintesc că ascultând de porunca dumitale l-am ucis pe individul ăla, Max Şerparul? Şi apoi chestia cu contele… ce dracu' cred că sunt motive îndestulătoare ca să ne lege împreună pentru toată viaţa!

— Scoateţi asta din cap! izbucneşte Leonie, furioasă. Din partea mea căsătoreşte-te cu Dora, sau cu orice altă cocotă care-ţi place. Îţi voi pune la dispoziţie o sumă anumită, cu condiţia, însă, să pleci din ţară şi să nu mai dai semne de viaţă.

Anton izbucneşte într-un hohot ironic.

— N-ai decât să-mi pui câte condiţii vrei, nici nu le iau în seamă. Bagă-ţi bine în cap, însă, că eu sunt acela care voi pune condiţii şi dacă vei încerca cumva să faci zâmbre, să ştii că te dau jos de pe tronul unde te-ai cocoţat şi te vâr în temniţă fără multă discuţie. Acum ştii care e planul meu şi putem discuta mai departe, în linişte.

Leonie se ridică furioasă şi scaunul cade la pământ. Pieptul i se zbate să se spargă, nu alta. Stă în faţa lui Anton cu pumnii încleştaţi şi în ochii ei lucesc scântei de mânie.

— Servitor mizerabil! şuieră ea, ca un şarpe. La asemenea oameni ca tine nici nu mă uitam când treceau pe lângă mine. Mai multă atenţie dădeam unui câine de pe stradă. Şi tu îndrăzneşti să-mi adresezi astfel de cuvinte?

Anton se-ntinde comod în fotoliu.

— Linişteşte-te, scumpă Leonie, toate istericalele astea nu-ţi vor folosi la nimic. Repet, o dată pentru totdeauna: eu sunt stăpânul şi vei avea s-asculţi de ordinele mele. Deocamdată, fireşte, trebuie să joc şi eu în comedia asta şi să te consider drept contesă de Hohenegge… Când vom fi însă singuri, obligaţia aceasta va cădea şi atunci voi fi eu stăpânul dumitale. Ce te zgâieşti la mine cu atâta, furie? Te baţi cu gândul poate să chemi servitorul şi să mă dai pe mâna poliţiei? Încearcă numai, dacă-ţi dă mâna. Dar cred că tot mai bine e să te supui soartei inevitabile şi să-ţi dai seama că trebuie să închei pactul cu mine. Fii logică şi înţelege că nu faci deloc o afacere proastă. Eu sunt destul de inteligent şi voi şti să mă adaptez împrejurărilor.

Spunând acestea se ridică de pe fotoliu şi se apropie de contesă.

Aceasta se simte cuprinsă de o mânie care ameninţă s-o înăbuşe. Tot trupul îi tremură în spasme şi se prăbuşeşte într-un scaun de lângă perete.

S-a dat în mâinile unui servitor, a unui om de rând. Devenise jucăria acestuia şi asta numai din cauză că n-a fost de-ajuns de atentă în urmărirea ţelului.

Anton îi pricepe gândurile şi spune:

— Dacă în loc de a fi fost un simplu servitor, aş avea un titlu de nobleţe, cred că n-ai fi atât de furioasă de propunerea pe care ţi-o fac, Leonie. Te rog, însă, să uiţi că port livreaua de servitor şi spune-ţi că aş fi urmaşul vreunui conte sau baron. Cred chiar că ne vom înţelege de minune, căci ne potrivim unul cu altul. Chestia cu Dora las-o pe seama mea! Mă voi pricepe eu s-o aranjez cum e mai bine. Ca să-ţi dai seama că sunt om cu judecată, voi pleca încă în noaptea asta la Berlin. Dora mă aşteaptă acolo. Nu te superi, dar am nevoie de ceva bani… Călătoria şi unele cheltuieli neprevăzute mi-au golit punga.

Leonie se silise să se liniştească şi acum se ridică de pe scaun. Scoate din buzunar câteva monezi şi le întinde lui Anton.

— Asta nu ajunge, Leonie, râde servitorul. Dar dacă n-ai bani în casă, scrie câteva rânduri bancherului dumitale din Berlin şi mă voi duce eu la dânsul să încasez suma.

Leonie se supune fără să crâcnească. Singura ei dorinţă pentru moment e ca omul acesta să se îndepărteze cât mai repede.

Anton împătureşte hârtia şi o pune în buzunar.

— Îţi mulţumesc, spune el apoi. Deocamdată ajunge suma asta, mai târziu îţi voi mai cere şi cred că nu mă vei refuza.

— Pleacă, nu-ţi mai pot asculta cuvintele! izbucneşte criminala şi arată cu mâna spre uşa balconului.

Anton îşi aşază jobenul şi spune:

— Îţi respect iritaţia, doamnă contesă şi de aceea plec. Îngăduie-mi numai sa-ţi sărut mânuşiţa.

Fără să aştepte ca ea să i-o întindă, el i-o apucă şi o duce la buze. Dânsa vrea să se smulgă, dar e prea târziu, căci el o cuprinde pătimaş în braţe şi apăsându-şi gura pe a ei, o sărută sălbatic.

— Ai fost doar de-acum a mea, Leonie! gâfâie el, dându-i drumul din strânsoare. Şi acum, plec.

În faţa sicriului face o plecăciune ironică şi flutură jobenul:

— Rămâi cu bine, scumpul meu conte.

În clipa următoare deschide uşa balconului şi se face nevăzut în noapte.

Ceea ce s-a întâmplat apoi, ştim. Atras de împuşcături, Anton se înapoie pe terasă. De data aceasta, contesa fu prea slabă ca să poată opune rezistenţă. Anton rămase la castel şi-l părăsi de-abia când se iviră zorile.

*

— Sunt rănit! exclamă Xaver Birk şi clătinându-se, coborî terasa.

Simţi sângele cald ţâşnindu-i din umăr şi-şi dădu seama că Leonie vrusese să-l ucidă. O singură putinţă de salvare exista: să fugă şi să se ascundă în vreun tufiş dacă nu va putea să alerge mai departe.

Da bine, de rău, coborî treptele terasei şi ajunse în parc. Un fulger destramă întunericul şi în aceeaşi clipă detună de sus o împuşcătură. De data asta, braconierul se prăbuşi la pământ.

— Ah! Sunt pierdut! gemu el.

Îl cuprinse o spaimă de moarte că va trebui să rămână aici şi nu va putea ajunge acasă, pentru a spune fiicei sale ce aflase la castel şi că Leonie de Hohenegge este o criminală. Încercă să se ridice, apucă nişte crengi şi se târî cum putu prin întuneric. Din când în când îşi apăsa rănile cu mâna şi înainta cu un pas, în prada frigurilor care puseseră stăpânire pe el.

O singură jumătate de ceas de s-ar mai fi putut ţine pe picioare, ar fi ajuns la coliba lui din pădure. Dar răsuflarea îi devenea tot mai grea şi în cele din urmă se simţi zdrobit.

— Nu mai pot… gemu el.

Se sprijini de un trunchi şi genunchii i se îndoiră. Furtuna vuia în jurul lui şi bătrânul avea impresia că vede scântei roşii pe dinaintea plivirilor.

— Asta-i moartea! gemu el înc-o dată şi bâjbâi cu mâinile prin aer, prăbuşindu-se în iarbă.

După vreo zece minute, lumina unei lanterne destrămă întunericul. Dintre copaci apăru o făptură. Lumina se apropie tot mai mult şi în cele din urmă se opri deasupra trupului lui Xaver Birk.

— Bine că l-am găsit, murmură tânărul cu lanterna. Nu degeaba am dat târcoale colibei lui ca să aud cel puţin răsuflarea Anei. Bătrânul avea un plan, ştiam eu asta şi nu înţeleg cum s-a făcut că i-am pierdut urma în pădure, când m-am luat după el. Cum de-a ajuns aici?

Max Şerparul, căci el era, se aplecă asupra bătrânului şi-i examină rănile.

— A fost nimerit de câteva gloanţe, sărmanul.

Aşeză lanterna în iarbă şi se apucă să descheie hainele rănitului.

— Sunt gloanţe de revolver, murmură el. S-a întâmplat ceva în castel şi aş pune rămăşag o mie contra unu că doamna contesă a dat ochi cu bătrânul. Să nădăjduim că nu e mort şi voi afla eu ce s-a petrecut acolo.

Tânărul pansă cum putu rănile braconierului, dar toate sforţările sale de a-l readuce la viaţă, rămaseră fără rezultat. Nu-i rămânea alta decât să-l ducă în spinare până la colibă. Nu prea era uşoară treaba asta, căci braconierul cântărea greu.

Dar Max Şerparul nu se lăsă speriat de gândul acesta, căci îşi spuse că nu demult bătrânul Xaver îşi riscase propria sa viaţă pentru a-l

smulge pe el din flăcări.

Zorile nu mai erau departe când Max ajunse cu povara sa în poieniţa din pădure. Îşi stinse lanterna, apoi se târî mai departe cu rănitul până ajunse la colibă. Pe banca din faţa acesteia îl aşeză pe bătrân şi-i puse câteva ramuri sub căpătâi. Apoi îşi lipi urechea de pieptul lui şi murmură;

— Slavă Domnului! Se pare că-şi recapătă cunoştinţa.

Într-adevăr, după câteva clipe, buzele braconierului începură să se mişte:

— În temniţă cu ea… m-a împuşcat… falsa contesă vrea să mă omoare, ca să nu vorbesc nimănui despre crimele ei… Domnul conte a fost otrăvit… Xaver Birk a auzit asta cu propriile sale urechi… servitorul Anton este complicele ei… la temniţă amândoi!

Max Şerparul se dădu repede înapoi. Auzise cuvânt cu cuvânt şi acum ştia de unde venea bătrânul şi restul nu era greu de ghicit.

Ridică ameninţător pumnul, îndreptându-l spre direcţia unde se afla castelul Hohenegge.

— Ne vom socoti odată! murmură el. Poate că nu mai e departe ziua, când îţi vei primi răsplata, contesă Leonie. Aşa cum ai făcut şi cu mine o dată, împuşcându-mă şi incendiind apoi coliba, ai procedat şi faţă de bătrânul acesta. Dar Max Şerparul îl va răzbuna şi pe el.

Rănitul amuţise din nou şi rămase nemişcat. Max se furişă pe după colţul colibei şi se opri sub ferestruica în dosul căreia dormea Ana. Scoase din buzunar un portmoneu şi dintr-însul o bancnotă albastră. Luă de jos o piatră şi o înfăşură cu bancnota.

Se ridică apoi în vârful picioarelor şi aruncă o privire în odăiţă. În semi-întunericul dinăuntru zări chipul Anei, care tocmai se ridica din culcuş.

— Ana, m-auzi, Ana? şopti el.

Fata stătea pe pat, cu ochii larg deschişi.

— Max! murmură ea şi întinse braţele spre fereastră. Tu eşti şi vei rămâne la mine?

— Tăcere, Ana, răspunse el. N-a venit încă ziua când să ne putem cădea în braţe. Nu uita, însă, ce ţi-am spus în scrisoarea mea de rămas bun şi rămâne-mi credincioasă. Când îmi voi fi îndeplinit sarcina, mă vei vedea la uşa colibei tale şi atunci ne vom lua de mână, ca să începem o viaţă noua împreună. Până atunci aşteaptă cu răbdare.

Ea auzi căzând pe podea un obiect tare şi întrebă uimită:

— Ce e asta, Max? Nu pot înţelege, de ce trebuie să dispari din nou?

— Vei pricepe în curând, Ana. Ia banii pe care ţi i-am aruncat în odaie. Vei avea nevoie de ei, căci tatălui tău i s-a întâmplat o nenorocire. Ieşi afară în faţa colibei şi du-l înăuntru în casă. A fost rănit grav cu gloanţe de revolver, dar nu-ţi pot spune de către cine.

Aleargă cât poţi de repede în sat şi adu-l pe bătrânul doctor ca să-l panseze ca lumea. Şi dacă va fi să se întâmple o catastrofă, dacă vei rămâne singură pe lume, să nu-ţi pierzi curajul, ci să te gândeşti că eu mă aflu necontenit în apropierea ta şi aştept doar ceasul când îmi voi fi atins ţinta.

Ana îl văzu dispărând din faţa ferestruicii şi atunci sări pe picioare şi-şi trase la repezeală o rochie pe trup.

Tatăl ei se afla afară, purtând răni grave pe corp? Acum i se lumina mintea. Ştia ce se-ntâmplase. Bătrânul îi spusese doar că vrea să se ducă la castelul Hohenegge şi să fure ceva argintărie. L-or fi prins servitorii şi l-au împuşcat. Max Şerparul l-a adus acasă, ca să nu-l ia jandarmii.

Biata fată ieşi afară şi zări imediat pe bancă trupul îmbrăcat cu zdrenţe al tatălui ei.

— Max… unde eşti, Max? strigă dânsa, sfâşietor.

Dar nimeni nu-i răspunse.

Capitolul 120 – Nepoata intendentului

Castelanul din Hohenegge fu înmormântat în cavoul familiei. Totul a decurs conform programului. Telegrame de condoleanţe au sosit din toate părţile, de la rude, prieteni şi cunoscuţi.

Leonie se retrase în camera ei, unde nu mai primi pe nimeni. Cu un zâmbet triumfător şi ironic în acelaşi timp, ea citi cuvintele de mângâiere şi aruncă în foc hârtiile una după alta.

Anton plecase la Berlin, unde trăia deocamdată alături de iubita sa, nepoata intendentului de la Hohenegge.

Leonie îşi comandă o somptuoasă toaletă de doliu şi luându-şi o mască îndurerată primi vizitele de condoleanţe ale cunoscuţilor.

Coşciugul contelui fusese închis, dar şuruburile nu erau prea tare strânse. Un adevărat munte de covoare îl acoperea.

Niciunul din vizitatorii care veneau la castel nu bănuia ce se petrece în inima tinerei văduve. Căutau să citească pe chipul palid şi frumos, dar nu izbuteau să descifreze ceva.

Pe ici, pe colo, se şoptea câte ceva asupra morţii contelui, dar nimic sigur. Medicul vorbea despre un atac de inimă, dar nimeni nu credea în asta.

Cuvântul „otrăvire” plutea în aer. Dar nimeni nu-l rostea cu hotărâre, şi chiar dacă cineva se gândea la asta, îşi spunea că Eberhard de Hohenegge se otrăvise, nu că fusese otrăvit.

Toţi vedeau acum în Leonie pe moştenitoarea milioanelor şi stăpâna castelului. Şi oamenii căutau să se pună bine cu ea. Contesa însăşi bănuia probabil ce gândeau oamenii despre dânsa. Nu arăta încredere sau interes faţă de nimeni. Suporta vizitele de condoleanţe

pentru că nu se putea altfel şi aştepta cu nerăbdare ca să se sfârşească odată ceremoniile acestea.

*

În sunetul orgii din capela castelului, coşciugul lui Eberhard, purtat pe braţe de bătrânii satului, fu dus spre cavou, şi Leonie împreună cu câţiva oaspeţi, coborâră în bolta sinistră.

Pe două şiruri lungi stăteau acolo strămoşii lui Eberhard şi într-o parte se afla un loc liber. Aici urma să se repauzeze ultimul conte de Hohenegge. În vreme ce morţii ceilalţi îşi aveau sarcofagele lor de metal sau piatră, Eberhard fu înmormântat provizoriu, până va sosi de la Berlin sarcofagul comandat.

Sicriul fu aşezat la locul lui şi doi servitori înşurubară şuruburile. Coroanele fură puse pe deasupra şi toţi se dădură în lături.

Leonie se sprijini de braţul unei doamne şi rămase nemişcată în faţa coşciugului. Totul părea mort într-însa, numai ochii-i mari, negri, aveau într-înşii o expresie ciudată. Privirile-i alunecau asupra sicriului fostului ei soţ şi apoi se aţinteau asupra acelui din spate.

Acolo îşi dormea somnul de veci tatăl lui Eberhard, contele Bertram, care fusese asasinat.

„Morţii nu mai vorbesc şi asta-i bine” aude ea un glas interior.

Trupul ei se însufleţeşte din nou acum şi se desprinde de braţul doamnei care o însoţeşte.

— Duceţi-mă sus, nu mai pot suporta aerul acesta! rosteşte ea.

Când oaspeţii părăsiră cavoul şi apoi castelul, Leonie se retrase în camera ei. Servitorii stinseră luminile din cavou şi încuiară apoi poarta grea de fier. Intendentul Müller luă cheia, apoi dădu ultimele dispoziţii servitorilor.

Nimeni nu dăduse vreo atenţie bătrânului şi astfel putu acesta, care-l iubise foarte mult pe stăpânul său, să rămână în urmă. El îngenunche la intrarea cavoului şi rosti o rugăciune caldă pentru odihna sufletului tânărului conte.

Nădăjduise sărmanul să-l vadă întorcându-se, dar nu într-un sicriu, ci cu zâmbetul acela pe buze, care-l făcuse atât de simpatic pe Eberhard.

Müller nu prea avea multă tragere de inimă pentru contesa Leonie. Ea părea să fie mândră, dispreţuitoare şi crudă. De câte ori nu lovise cu biciul pe vreun băiat de grajd sau alungase cu câinii un biet copil care venise să cerşească!

Müller ar fi vrut s-o ţină la dânsul pe nepoata sa şi să nu devină camerista contesei, deşi frumoasa fată mai ocupase la Berlin o astfel de slujbă, dar se înapoiase într-o zi acasă, unde o văzu contesa. Nu-i fu cu putinţă să se împotrivească, mai ales că însuşi contele Eberhard îşi exprimă dorinţa ca Dora să devină camerista viitoarei sale soţii.

După sosirea contesei de la Monaco, Müller se informă imediat despre nepoata sa, dar i se răspunse scurt că Dora rămăsese în Monaco.

Multă amărăciune era în inima bietului intendent când se ridică din genunchi şi se îndreptă spre casă. Nimeni nu-l observase în tot timpul cât stătuse acolo.

Era o zi ploioasă. Ramurile copacilor se aplecau greoaie spre pământ, încărcate de picături de ploaie. Totul era mohorât, de parcă însăşi natura ar deplânge dispariţia din rândurile celor vii a contelui Eberhard.

— Aş demisiona din slujbă chiar astăzi, murmură bătrânul. Dar cine să mă primească la vârsta mea într-o slujbă la fel cu asta? Sunt încredinţat că vor veni vremuri grele aici la Hohenegge, sub stăpânirea contesei Leonie. Chestia cu Dora nu-mi place deloc. Odinioară fata îmi scria regulat şi-mi povestea despre toate ce se întâmplă; de când se află în slujba contesei, pe Riviera, n-am mai primit niciun rând de la ea. Ştie bunul Dumnezeu ce s-o fi petrecut acolo! Mai aştept câteva zile, apoi mă duc la contesă şi-i cer să-mi răspundă pe faţă ce este cu nepoata mea.

Bătrânul ajunse la căscioara sa din spatele castelului. Era văduv de mulţi ani şi niciodată nu se simţise atât de părăsit ca în seara asta. Se lăsă într-un fotoliu bătrânesc din faţa mesei şi citi în biblia mare pe care o avea dinainte-i.

Literele începură curând să-i joace pe dinaintea ochilor şi gândurile i se duceau în altă parte. Apoi întorcea iar privirea pe foaia îngălbenită şi citi despre Cain care l-a omorât pe Abel. Apoi despre necredinţa femeii… Închise cu tristeţe biblia şi-şi sprijini capul în palme.

— S-a întâmplat ceva în Monaco între răposatul conte şi soţia lui, ceva care reprezintă un mister, murmurară buzele lui. Dar adevărul nu-l voi afla niciodată, oricât mi-aş frământa creierul.

Rămase liniştit o clipă, apoi simţi un fior trecându-i prin trup. Parcă bătuse cineva la fereastră?

Ciuli urechile şi auzi vântul care vuia printre crengi. Geamătul şi şuieratul acesta, Müller îl auzise de acum de sute de ori, dar niciodată nu resimţise o teamă nelămurită, ca în noaptea asta.

Deodată i se păru chiar că aude un glas care-i rosteşte numele. Dar nu, nu putea să fie decât o amăgire a simţurilor. Dacă cineva ar fi avut nevoie de dânsul în castel, se putea folosi de soneria electrică.

În prada unei iritaţii de nedescris, bătrânul se ridică de pe scaun şi se apropie de fereastră. Vântul zguduia cu putere obloanele, ca şi cum ar fi căutat să le deschidă.

Clipe îndelungate rămase lângă fereastră, apoi trase zăvorul şi ascultă în noapte.

— Nu-i nimic alta decât vântul nopţii… murmură el.

Dar în aceeaşi clipă, se dădu speriat înapoi. De data aceasta auzise bine, era un glas omenesc:

— Bunicule!…

Era vocea Dorei, o recunoscuse imediat.

Noapte adâncă se lăsase peste parc. Dar în fâşia galbenă de lumină care cădea din odaie, el văzu o făptură femeiască apropiindu-se de uşă.

— Dora! rosti el cu glas tremurător de surpriză şi emoţie. Eşti tu cu adevărat?

— Deschide-mi, bunicule. Mi-e frică!

Bătrânul închise repede fereastra, apoi se repezi la uşă ca s-o deschidă. Dora intră înăuntru, tremurând de frig şi de spaimă. Hainele ei erau ude de ploaie şi chipu-i palid îţi făcea milă.

— Slavă Domnului! că am ajuns la tine, bunicule, rosti ea, aproape plângând.

Intendentul închise uşa, apoi se apropie de fată:

— Asta-i o surpriză extraordinară, Dora. De săptămâni de zile n-am mai primit nicio veste de la tine şi te credeam la Monaco. Şi acum te văd deodată apărând aici, cu o expresie de spaimă pe chip. Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu tine?

Fata se feri de privirea iscoditoare a bătrânului, gura i se strâmbă ca pentru a izbucni în plâns, dar Müller îi arătă un scaun de lângă masă.

— Fii curajoasă, fetiţo, spuse el. Eşti la bunicul tău şi de el nu trebuie să-ţi fie teamă. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat, fie că e vesel sau trist.

Dora se lăsă în scaun, apoi îşi îndreptă speriată privirile spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară cineva de acolo.

— De ce te tot uiţi într-acolo, Dora? întrebă Müller, surprins. Eşti urmărită de cineva?

— Nu ştiu, bunicule…

— Nu ştii? Ce vorbă e asta? De ce m-ai strigat pe nume atât de tare, când erai în parc?

— Mi se păruse că e cineva în urma mea, care voia să mă strângă de gât… Dar nu era decât e ramură aplecată spre pământ…

Müller păru că se linişteşte, apoi spuse:

— Toate bune, drăguţa mea, dar e surprinzător, că apari aşa deodată aici, pe timpul ăsta, fără să mă fi vestit măcar prin câteva rânduri. Te-a concediat poate contesa?

— Nu, bunicule, ea nici nu ştie că am părăsit Monaco, împreună cu Anton.

Rostind numele acesta, Müller văzu pe chipul ei o expresie de spaimă.

— Ce ai tu cu Anton ăla, Dora? Vreau să cred că nu există nimic intim între voi doi? Băiatul ăsta mi-a fost antipatic din primul moment când l-am văzut, ba l-am găsit chiar respingător, deşi se bucura de încrederea contelui şi a contesei.

Dora nu se mai putu stăpâni şi ridicându-se de pe scaun, izbucni într-un hohot de plâns, apoi căzu în genunchi în faţa bătrânului. Din vorbele ei întretăiate de suspine, el nu pricepu nimic, dar ghici cu atât mai mult despre ce e vorba.

— Ai legat dragoste cu Anton? strigă el, ameninţător.

Fata îşi ridică privirile şi se chirci sfioasă, ca şi cum s-ar fi aşteptat în fiece clipă să primească lovitura bătrânului.

— Răspunde, Dora! Trebuie să aflu adevărul.

Ea îşi încleştă buzele, dar privirea ei spunea destul.

— Aşadar, totuşi… murmură el, cu inima sfâşiată, N-aş fi crezut niciodată să-mi faci o astfel de ruşine. Mama ta a fost o nenorocită şi cu toată severitatea mea n-am putut-o opri să urmeze pe un bărbat bogat, care, însă, o părăsi peste câtva timp, lăsând-o pradă mizeriei. Pe atunci eram administrator la castel. Într-o noapte s-a înapoiat aici, bolnavă ca vai de ea şi şi-a dat sfârşitul în cămăruţa aia de alături, lăsându-te pe tine în grija mea, Dora. Eram singur pe lume, căci soţia mea murise demult. Cu toate acestea te-am primit şi am vegheat asupra ta, ca la ochii din cap. L-aş fi ucis pe acela care mi-ar fi spus că Dora mea va deveni o fată pierdută. I-am făgăduit mamei tale că te voi ocrotii şi păzi de rele, cât timp va mai fi o suflare de viaţă în mine… şi acum te văd înaintea mea, cu chipul palid şi tremurând din tot trupul şi trebuie să-mi dau seama că toată strădania mea a fost zadarnică. Ai devenit amanta unui servitor, pe care-l urăsc din tot sufletul, pe care-l dispreţuiesc, pentru că-l socot un om ordinar.

Bătrânul lovi cu pumnii în masă şi privi ţintă în gol.

— Să nu-ţi fie teamă că te voi bate, căci acum n-ar mai avea niciun rost pedeapsa asta. Dar mă voi îngriji de tine în alt fel. Răspunde la întrebările mele, ca să-mi dau seama lămurit de situaţie. Când au început relaţiile dintre voi?

Dora mişcă buzele arzătoare, răspunse ceva bâlbâit, dar nu ridică ochii. Pe chipul ei se întipărise o expresie pe care bătrânul nu şi-o lămurea pe deplin. În afară de ruşine şi disperare, trebuia să mai sălăşluiască şi alt sentiment în inima fetei.

— Ştie contesa despre asta?

— Nu, răspunse Dora, scurt şi aspru.

— De ce priveşti atât de întunecată în pământ şi strângi pumnii? Ai vreun gând ascuns!

— Nu.

— Trebuie o răbdare de fier cu tine, Dora! tună bătrânul. Te-ai schimbat mult, dar voi găsi eu unde se ascunde misterul. Ţi-a făgăduit

Anton că te va lua în căsătorie?

— Da, bunicule. Mi-a dat chiar o făgăduială în scris, pe care o port la mine.

— S-o văd!

Dora se dădu un pas înapoi şi făcu un gest de împotrivire.

— Nu cere asta de la mine, bunicule, crede-mă pe cuvânt.

— Nu vrei să-mi dai hârtia, ca să-l pot chema încoace pe individul ăla?

— Nu, bunicule, n-o dau din mână, căci stă scris ceva într-însa pe care nu trebuie să-l afli tu, cel puţin nu încă. E o taină care-mi poate fi de folos, în cazul când Anton va refuza să-şi ţină făgăduiala.

Bătrânul clătină capul.

— Asta nu pricep. Ţi-a dat făgăduiala asta de bunăvoie?

— Nu. L-am silit la asta.

Müller încruntă sprâncenele.

— Aşadar l-ai silit? zise el. Aha! acum îmi pot închipui cum a început chestia şi cum se va desfăşura. Patima şi-a potolit-o repede, dar apoi s-a gândit musiu Anton să bată în retragere. Tu, însă, cunoşteai o taină de-a lui şi l-ai silit să-ţi făgăduiască cum că te va lua în căsătorie.

— Da, aşa e, bunicule, dar mai e şi altceva.

— Şi anume?

— Anton şi-a găsit între timp altă iubită şi de aceea voia să se scape de mine. Eu, însă am descoperit faptul şi am descoperit-o şi pe persoana în chestie şi asta mi-a dat posibilitatea să-l silesc.

— Cum se numeşte individa aceea?

— Asta nu ţi-o voi spune, bunicule. Numele ei stă scris în hârtia pe care mi-a dat-o Anton, şi la momentul oportun se va descoperi totul şi vor ieşi la iveală şi toate tainele.

Bătrânul râse îndurerat.

— Aveai mai multă încredere în mine atunci când erai copilă, decât acum când nenorocirea te aduce încoace. Dar n-avea grijă, voi da eu de rostul lucrurilor! De ce ai plecat pe furiş din Monaco?

— Pentru că am vrut să-l urmez pe Anton.

— E aici el?

— Da, bunicule. Când am strigat înainte, în curte, după, ajutor, credeam că se află în urma mea şi mă ameninţă să mă gâtuie.

— Aşadar, te temi de el?

Fata şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Da, bunicule, am şi motive să mă tem. Ar fi în stare să mă ucidă, numai ca să-mi smulgă hârtia aceea, pe care mi-a dat-o într-un moment de rătăcire.

Müller îşi împreună mâinile pe masă şi o privi străpungător pe nepoata sa.

— Aşadar, cu un criminal te-ai unit tu, Dora?

Cuvintele acestea o atinseră atât de mult pe fată, încât îşi acoperi faţa cu mâinile.

— E prea târziu pentru păreri de rău, bunicule, zise dânsa. Dar sensează amarnic el dacă îşi închipuie cumva că mă poate strivi ca pe o muscă. Cu făgăduiala asta de căsătorie îl am în mână şi zadarnic ar încerca să-mi scape. Să-mi redea onoarea în faţa altarului, apoi nu mai cer nimic de la el. Deoarece ştiu cum a murit mama mea, ţin neapărat la această cerere.

— Şi crezi tu, Dora, că vei izbuti să-l sileşti pe omul acesta fără conştiinţă? Un ticălos ca ăsta găseşte o mie şi una de mijloace să se scape de o povară.

— Să-ndrăznească numai, că-l distrug! strigă fata.

Bătrânul n-o văzuse încă aşa pe nepoata lui. Se schimbase cu totul în scurtul timp cât stătuse în Monaco.

— Toate astea nu pot avea un sfârşit bun, zise el cu seriozitate. Ar trebui să deschid uşa şi să te arunc afară, în noapte. Ai devenit o femeie pierdută, căci individul ala nu se va căsători niciodată cu tine, de asta sunt ferm încredinţat. Dar mi-e milă de tine, căci ai ochii bietei tale mame, pe care am iubit-o mult. De ce-ai venit încoace?

— Vreau să vorbesc pentru ultima oară cu el, bunicule. La tine sunt în siguranţă, dacă va veni încoace. Şi apoi, m-a şi bătut…

— Cum, te-a bătut? exclamă bătrânul.

— Când, am sosit de la Monaco, Anton m-a dus la un hotel mic din Berlin. Mi-a spus să rămân acolo, în vreme, ce el se va duce la Hohenegge să-şi dea demisia din slujba contesei. Nădăjduia că văduva contelui nu-i va face niciun fel de greutăţi, ba îmi va da mie şi o sumă frumuşică, drept zestre. Azi după-amiază, însă, Anton s-a înapoiat şi s-a luat la ceartă cu mine. Ţineam să ştiu cu ce rezultat se întorcea de la Hohenegge şi când am început să-i pun întrebări, el îmi răspunse înfuriat. Poate că băuse şi prea mult, căci ochii săi aveau o lucire ciudată. Când am început să-l iau la rost şi i-am cerut pe ton mai ridicat să-şi ţină făgăduiala, pentru ca să pot păşi curată înaintea ta, bunicule, el mi-a râs în faţă şi-mi spus pe şleau că nici nu se gândeşte să mă ia de nevastă şi pretinse să-i înapoiez documentul. Eu, însă, m-am împotrivit din toate puterile şi am început să strig după ajutor. N-a venit însă nimeni şi pentru că nu i-am făcut pe voie, dându-i hârtia, m-a luat la bătaie pentru prima oară. M-a lovit cu pumnul în faţă, şi m-a trântit la pământ. Voia să mă calce în picioare, dar am izbutit să mă ridic şi i-am înfipt dinţii în carne. Apoi am fugit, şi am venit pe jos încoace, pe ploaie şi pe vânt.

Chipul lui Müller se schimbase. Înainte de a putea răspunde, se auziră bătăi în uşă. Bunicul şi nepoata tresăriră speriaţi.

— Cine poate fi? întrebă dânsul.

— E Anton, o simt, bunicule! strigă Dora şi fugi repede în odăiţa învecinată, aceeaşi în care murise mama ei, cu ani în urmă. Lăsă, însă, uşa întredeschisa, ca să audă ce se vorbea dincolo.

Capitolul 121 – Sticluţa cu otravă

Bătrânul administrator se duse la uşă, când tocmai bătaia se repetă şi un glas de afară strigă:

— N-auzi Müller? Eu sunt, Anton.

Müller deschise uşa şi privi întunecat la tânăr.

— Ce vrei de la mine?

Anton trecu pe lângă el şi răspunse ţanţoş:

— Să intrăm în casă, Müller. Am să-ţi fac o comunicare importantă din partea doamnei contese, dar n-am deloc poftă să stau afară, pe ploaie.

Müller înălţă din umeri şi-l urmă pe tânăr, care şi intrase înăuntru. Se aşeză liniştit pe un scaun lângă masă şi, scoţând din buzunar nişte hârtii, le întinse sub lumina lămpii.

— Te miră, desigur, Müller, că vin aici la o oră atât de nepotrivită începu el. Îmi pare rău, dar nu se putea altfel. Am sosit la castel acum vreo jumătate de ceas şi doamna contesă voia să-mi vorbească. De fapt, urma să-ţi aduc mâine dimineaţă vestea, dar ştiam că ai obiceiul să citeşti seara târziu, aşa că mi-am îngăduit să vin acum.

Müller observă că Anton îşi rotea privirile prin odaie. Bătrânul nu văzu, că pe un scaun dintr-un colţ întunecat se afla pălăria şi mantia Dorei. Anton îşi dădu seama imediat că fata se afla aici, dar nu se trădă cu nimic.

— Ce ai să-mi comunici? Spune repede, Anton, nu vreau să stau de vorbă cu dumneata mai mult decât e absolut necesar.

Bătrânul se aşeză pe un scaun şi se uită la hârtiile pe care le adusese servitorul.

Acesta întâmpină cu o privire străpungătoare cuvintele insultătoare ale lui Müller, dar se stăpâni şi dădu doar din umeri.

— Îţi voi spune pe scurt, Müller, despre ce e vorba. Doamna contesă îţi comunică prin mine că ai fost concediat din slujba de administrator al castelului.

Müller se aşteptase la orice, numai la asta nu. Ştia prea bine că contesa Leonie nu prea îl simpatiza, dar îmbătrânise la Hohenegge şi nu-şi putea închipui să închidă ochii în altă parte.

— Ce-ai spus, Anton? exclamă el, ca în vis. Aşa, în toiul nopţii şi fără nicio introducere îmi citeşte contesa că am fost concediat? Cred că e o glumă proastă din partea dumitale. Nu ştiu să mă îi făcut vinovat cu ceva în exerciţiul serviciului meu sau să nu-mi fi îndeplinit îndatoririle cu punctualitate. De ce, dar, să fiu azvârlit în stradă?

Anton îl privi, zâmbind dispreţuitor.

— Nu mi s-a dat sarcina şi nici n-am dispoziţia să-ţi comunic motivele, care au hotărât-o pe doamna contesă să te concedieze. Uite aici hârtiile respective, totul e pus la punct. Doamna contesă certifică prin ele că ai servit atâţia ani la castel şi eşti concediat pe ziua de azi, deoarece doreşte să aibă în serviciul ei forţe mai tinere. Dacă vrei, poţi afla că eu voi ocupa de acum încolo locul dumitale. Asta ţi-o spun aşa, într-o doară. Ai aici şi o scrisoare către o bancă din Berlin, care-ţi va plăti salariul pentru o jumătate de an înainte, deoarece doamna contesă doreşte să părăseşti castelul cât mai repede cu putinţă, chiar mâine sau poimâine.

În sufletul bătrânului se produse o tulburare adâncă. Sângele i se urcă la cap şi într-o pornire de furie strânse pumnii.

— Aşadar, asta e răsplata pentru ani îndelungaţi de muncă!? pentru o viaţă pe care am închinat-o în întregime numai contelui de Hohenegge? izbucni el. Ştiam eu că odată cu contesa Leonie va intra nenorocirea în castelul acesta… Singurul mijloc ca să se împiedice catastrofa, ar fi fost să i se deschidă ochii tânărului conte Eberhard. Dar eu nu trebuia să vorbesc, eram doar un servitor plătit şi pe ziua de astăzi, când am îngenuncheat în faţa cavoului strămoşilor săi, s-a sfârşit şi cu activitatea mea la Hohenegge. Tu, însă, ticălos fără pereche, care stai în spatele acestor uneltiri, îţi vei primi într-o zi răsplata meritată.

Bătrânul se ridicase şi întinse pumnul spre Anton. Acesta scoase o înjurătură şi cu o furie sălbatică vru să se năpustească asupra lui Müller.

— Ai înnebunit, idiot bătrân? răcni el, fierbând de mânie. Cum de îndrăzneşti să mă insulţi în felul acesta? Uite aici hârtiile pe care ţi le-am adus. Fie că le iei sau nu, să ştii însă că peste două zile doamna contesă te va alunga în stradă dacă nu vei pleca de bunăvoie. Ia aminte la ce ţi-am spus!

Răsturnă cu piciorul un scaun ce stătea în cale şi vru să se îndepărteze.

— Stai! Între noi doi nu s-a terminat încă! răcni bătrânul, tremurând din tot trupul, de furie. Voi pleca, de asta poţi fi încredinţat, ticălosule! Mâna să-mi putrezească şi limba să-mi paralizeze în gură, dacă mă voi înjosi vreodată să cer milă de la contesă. Îmi stă necontenit înaintea ochilor nenorocitul acela bătrân care a fost scos din lacul castelului, şi pe care tot dânsa îl are pe conştiinţă. Doamna contesă susţinea atunci că el ar fi un criminal şi un hoţ, dar eu am avut cu totul altă părere, atât despre dânsul, cât şi despre ea.

— Bagă de seamă ce vorbeşti, Müller, căci s-ar putea întâmpla să faci cunoştinţă cu temniţa, îl ameninţă Anton.

— Nu-mi pasă de asta, răspunse bătrânul, dârz.

Se puse cu hotărâre în calea tânărului şi acesta se dădu un pas înapoi, încruntând sprâncenele.

— Ce înseamnă asta? tună el.

— Dacă te-am numit ticălos, n-am făcut-o pe nedrept! răcni bătrânul. O ai pe conştiinţa pe nepoata mea Dora şi e bine că ne întâlnim faţă în faţa acum. Vrei să-i redai fetei onoarea pe care i-ai răpit-o şi să te căsătoreşti cu ea? Răspunde, da sau nu?

— Nici nu mă gândesc să mă leg de o cameristă, idiot bătrân, răspunse Anton, cu dispreţ. Ţi-a picat în casă, întocmai ca şi mama ei, care şi ea s-a aruncat de gâtul unui bărbat, pentru ca s-o aducă în viaţă pe Dora, undeva într-un colţ, de lume. De ce n-ai crescut-o mai bine, bătrânule? la-o pe conştiinţa dumitale acum, eu am o femeie mai bună, dacă m-aş gândi vreodată să mă căsătoresc.

— Ticălos mizerabili scrâşni bătrânul, clocotind de furie. Cu mâinile astea uscate, care mai au destulă putere într-însele să ţină un scaun, te voi doborî la pământ ca pe un câine râios. Îndrăzneşti tu, nemernicule, să insulţi memoria fiicei mele? Ce ştii tu de durerile şi suferinţele ei? Tu însuţi eşti un om decăzut, un ticălos ordinar cum rar se găseşte un altul pe suprafaţa pământului. Am recunoscut eu din prima zi când te-am văzut, câte parale faci, netrebnicule ce eşti!

Bătrânul luă un scaun şi-l ridică, gata să se repeadă asupra lui Anton.

Şi, desigur că s-ar fi întâmplat o nenorocire, dacă în clipa aceea Dora n-ar fi deschis uşa, dând buzna în odaie.

— Opreşte, bunicule! răcni fata şi se aşează între cei doi bărbaţi. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, fii milostiv încă o singură dată şi lasă-mă singură cu omul acesta. Trebuie să vorbesc cu el, înainte de a pleca de aici. Dar nimeni nu trebuie să asculte convorbirea noastră, nici chiar tu, bunicule.

Müller lăsă scaunul să cadă pe podea, şi după o clipă de linişte, răcni ca ieşit din minţi:

— Vorbiţi ce vreţi; vindeţi-vă sufletele diavolului, nu vreau să aud şi să văd nimic. Vreau să ies afară în noapte, pe ploaie şi furtună, căci aici mă înăbuş. Poate că vântul va fi atât de milostiv şi va rupe o ramură grea, care să cadă deasupra, capului meu şi să mă ucidă. Asta e tot ce-mi mai pot dori.

Cuvintele bătrânului aveau un sunet înfiorător. Nu văzu cum nepoata sa întinsese, imploratoare, braţele după el, ci se năpusti spre uşă şi dispăru în noapte.

O linişte mormântală se lăsă în odaie. Nici Dora, nici Anton nu cutezau să facă o mişcare.

— Aşa! spuse după câtva timp fata. Acum vom sta de vorbă amândoi.

Anton se uită la ea cu priviri pline de furie.

— Mi-am închipuit eu că vei alerga aici, la idiotul ăsta bătrân, zise el. Şi te-ai mai apucat să-i spui toată povestea. Mai lipsea numai să-i arăţi documentul cu făgăduiala de căsătorie, şi atunci chiar că ar fi ştiut totul.

— Hârtia o port în sân şi o voi da numai atunci când îmi va fi sunat clipa din urmă, răspunse Dora, cu o expresie ciudată pe chipul ei încordat. M-ai tratat astăzi ca pe un câine, m-ai călcat în picioare şi m-ai lovit cu pumnul în faţa. Să nu mai încerci asta a doua oară, căci atunci nu voi mai ţine seamă de nimic. Te întreb pentru ultima oară, Anton, vrei să-mi redai onoarea şi să mă faci soţia ta? Insist asupra acestui lucru, nu atât pentru mine, cât de dragul bătrânului, căruia i-am amărât îndeajuns zilele. Nu căuta să te eschivezi, nu invoca motive, căci ştiu prea bine acum că fiecare cuvânt al tău e o minciună. Spune-mi numai că vei merge mâine cu mine la ofiţerul stării civile din Berlin, şi din momentul când voi purta numele tău voi uita tot ce mi-ai făcut.

În timp ce Dora vorbea, Anton stătu să chibzuiască în ce fel ar putea scăpa mai bane din situaţia primejdioasă în care se afla. Ştia prea bine că era în mâinile fetei şi că aceasta l-ar putea nimici. Dar, pe de altă parte, nici prin gând nu-i trecea să se căsătorească cu dânsa. Trebuia să rămână liber, pentru contesa Leonie… îşi pusese în gând asta şi se ţinea de hotărâre.

— Vreau să ştiu, întrebă el, silindu-se să pară liniştit, dacă bătrânul cunoaşte conţinutul documentului?

— În privinţa aceasta poţi fi fără grijă deocamdată, îi răspunse ea.

Anton răsuflă uşurat. Se simţi din nou plin de curaj.

— Am putea să ne întâlnim mâine undeva şi să discutăm în linişte chestia. În momentul acesta, după cele petrecute, îţi închipui lesne că-mi lipseşte dispoziţia să stau de vorbă cu tine. De ce n-ai rămas în oraş, acolo unde te-am dus eu? Era vina ta că m-am înfuriat în aşa fel, încât am ridicat mâna asupra ta.

— Ştiu ce voiai: hârtia pe care o port în sân.

— Aşa este, pentru că nu are niciun rost să mă sileşti şi să mă ameninţi. Am fost un idiot când ţi-am dat făgăduiala scrisă. Cine ştie ce ţi se întâmplă şi poţi pierde petecul acela de hârtie, care va cădea în mâinile vreunui străin şi atunci catastrofa e gata. Ia spune, refuzi într-adevăr să mi-o dai?

— Nu te obosi degeaba, Anton. Hârtia asta e un talisman, pe care nimeni nu mi l-ar putea lua atât de uşor. Vei fi nevoit, deci, să te căsătoreşti cu mine.

Anton izbucni în râs.

— Cred c-ai auzit din odaia de alături ce-am răspuns bunicului tău când mi-a cerut şi el acelaşi lucru. Îţi răspund şi ţie la fel. Şi acum fă

ce pofteşti!

Fata sări în sus, ca un şarpe călcat în picioare. În furia ei era mai frumoasă ca oricând, dar Anton nu mai avea ochi pentru ea.

— Acum ţi-ai dat cel puţin arama pe faţă, ticălosule! izbucni dânsa. Dar tu nu ştii cât de strâns te ţin eu în mâinile mele; în afară de hârtia de care te temi atât de mult, mai posed o armă împotriva ta.

— Şi anume?

— Ţi-o voi spune, ca să ştii ce ai de făcut. Într-o vază de flori am găsit o sticluţă care conţinea picăturile din care contesa Leonie a turnat în paharul cu apă al soţului ei. Îţi aminteşti de asta, dar te înşeli dacă-ţi închipui cumva că am aruncat sticluţa. Ea se află în păstrarea mea şi o pot preda poliţiei în orice moment. Atunci, însă, va fi pierdută şi îngâmfata contesă Leonie, căci în sticluţă se mai găseşte un rest de otravă. O simplă analiză chimică a picăturilor şi autorităţile vor şti din ce cauză a murit contele Eberhard de Hohenegge.

— Ai tu sticluţa asta? izbucneşte Anton şi dintr-o săritură se află lângă Dora. Dă-o încoace, sau te ucid pe loc!

Ea îl izbi cu pumnul în faţă, făcându-l să se clatine pe spate.

— Nu-ţi va folosi la nimic dacă mă vei ucide ticălosule, căci nu port sticluţa la mine. E la loc sigur, şi afară de asta am ascuns undeva un bilet în care dau pe faţă toate tainele. Vezi dar bine că te ţin în mână şi aşa de lesne nu-mi vei scăpa. Nici măcar o crimă nu te va scăpa de ameninţarea mea, căci biletul va fi găsit în orice caz.

Anton holbă ochii şi chipul său schimonosit de furie căpătă brusc o expresie mai liniştită.

— Asta-i prostie! exclamă el şi căzu într-un scaun, lângă masă. De ce să căutăm să ne nimicim unul pe altul, Dora? Mă cunoşti doar cum sunt şi n-ar trebui să mă enervezi necontenit. Ai făcut bine că mi-ai dezvăluit şi chestia cu sticluţa. Aşadar, vom discuta serios cu privire la căsătoria noastră, dar nu aici la castel. Întoarce-te la Berlin la hotelul unde ai locuit până acum. Mâine sau cel târziu poimâine voi fi la tine şi, poţi fi încredinţată că vom găsi o soluţie paşnică.

Dora îl privi o clipă cu ochii iscoditori. Răsufla agitată şi se lupta să ia o hotărâre.

— Poate că mă minţi din nou şi cauţi să mă opreşti să pornesc la fapte, spuse ea în cele din urmă. Dar fie. Vreau să mai încerc o ultimă dată. Mă voi întoarce la Berlin. Nu mai cutez să apar în faţa bunicului; de altfel, voi pleca chiar în noaptea asta. Dă-mi ceva bani, căci n-am niciun gologan.

Anton scoase din buzunar o monedă de aur şi i-o întinse:

— Asta îţi va ajunge deocamdată.

Ea îl privi sfredelitor.

— Şi tu nu vii cu mine?

El clătină capul.

— Nu pot. Contesa mi-a cerut să rămân la Hohenegge şi să iau în primire, de mâine chiar, slujba bunicului tău. Nu mă întreba mai mult, căci n-am timp, nici poftă să-ţi dau lămuriri. Din moment ce-mi va fi posibil, voi veni la tine.

— Aha! ştiu eu ce se ascunde aici. Leonie de Hohenegge a devenit amanta ta! izbucni fata, cu glas răguşit.

— Noapte bună! spuse el şi se îndepărtă. Ce să începem din nou cearta.

Ea îl lăsă să plece şi rămase nemişcată în mijlocul odăii.

Ajuns afară, Anton porni pe aleea din parc şi murmură pentru sine:

— Mi s-a pus în cale şi o voi călca în picioare, cum calci un vierme. Dar mai întâi va trebui să-mi destăinuiască unde a ascuns sticluţa cu otravă. Restul e o jucărie de copil. Dacă nu mi-ar fi scăpat din mână la Berlin, i-aş fi smuls cu forţa documentul pe care-l ţine în sân. În definitiv e mai bine că s-a întâmplat aşa. Cât de proaste sunt femeile îndrăgostite! Gâsculiţa mi-a trădat acum şi ultimul secret! Ha, ha, ha!

Râsul său fu înghiţit de vântul nopţii şi ca o fantomă, umbra lui dispăru sub terasa castelului.

Dora, însă, rămase clipe îndelungate cu privirea aţintită asupra uşii prin care dispăruse el. Îşi aduse aminte de vorbele bunicului, atunci când părăsise casa, ca un disperat. Să aştepte până se va înapoia bătrânul şi o va alunga ca pe o netrebnică?

— Se va linişti mai curând dacă nu mă va vedea aici, murmură ea, şi din moment ce voi redeveni cinstită, mă voi întoarce la el.

Un zgomot despre care nu ştia de unde vine, dar care suna ca vocea răguşită a bătrânului, o alungă spre uşă. În clipa următoare se făcu nevăzută în întunericul nopţii.

*

De-abia se închisese uşa şi se auzi în odaie un geamăt venit din adâncimea unui suflet chinuit.

Uşa odăiţei în care se ascunsese Dora înainte, era pe jumătate deschisă. O mână nesigură o dădu în lături cu totul şi imediat îşi făcu apariţia bătrânul administrator concediat.

Părul îi atârna în neorânduială pe frunte, barba îi era încâlcită şi ochii-i luceau sinistru.

Ce-i fusese dat să audă cu urechile sale!

O zbughise afară din casă şi rătăci ca un nebun prin parc. Ploaia, însă, îl readuse la realitate şi atunci îşi zise că datoria sa era să facă ultimele încercări pentru salvarea Dorei.

— Trebuie să mă înapoiez în casă, trebuie să aud ce-şi vor spune cei doi. Poate că aflu taina care există între dânşii şi atunci voi vedea ce am de făcut. Ticălosul acela de Anton e capabil de orice şi dac-aş şti că are ceva întunecat pe conştiinţă, îl voi da pur şi simplu pe mâna

poliţiei.

Vorbindu-şi astfel bătrânul intră în casă printr-o uşă dosnică şi se furişă nevăzut în odăiţa unde stătuse Dora la pândă.

În încăpere era atât de întuneric, încât nu putea fi văzut. Sosise tocmai la timp pentru a auzi ceea ce era mai important.

Se făptuise o crimă împotriva tânărului său stăpân, contesa Leonie îşi otrăvise soţul şi Dora avea în mâini dovada îngrozitoare: sticluţa cu restul de otravă.

Aceasta era o armă fioroasă, cu ajutorul căreia Anton putea fi făcut nevătămător. Dar ceea ce era mai grozav… individul acesta stricat devenise amantul contesei Leonie.

Câteva clipe gândurile se încâlceau în creierul sărmanului bătrân. Nebunia ameninţa să pună stăpânire pe el.

— E cu putinţa aşa ceva? se întreba el, înspăimântat.

Dar auzise cât se poate de bine, nu era nicio amăgire a simţurilor. Şi acum plecaseră amândoi, atât Dora cât şi ticălosul.

Müller vru să se năpustească afară, vru s-o reţină pe nepoată-sa şi s-o ducă la poliţie, dar se simţi ca paralizat. De groază nu putea să mişte niciun mădular şi de abia într-un târziu îşi reveni oarecum şi gemând ca o vită înjunghiată se prăbuşi pe un scaun lângă masă.

Începu să chibzuiască ce e de făcut. Dacă cel puţin ar fi cunoscut numele hotelului din Berlin unde trăsese Dora!

Cu orice preţ trebuia să pună stăpânire pe sticluţa cu otravă şi renunţa acum ca nepoata sa să devină soţia lui Anton.

Se ridică încet de la masă şi, clătinându-se ca un om beat, se îndreptă spre uşă.

Deodată, se poticni de un obiect mic care stătea în întuneric. Privi în jos şi se simţi străbătut de un fior. Ochii i se holbară şi mâinile-i începură să tremure.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el, să fie oare realitate? Asta ar fi un semn al Destinului!

Se aplecă şi, ridicând un obiect mic, îl duse la lumină. Era o sticluţă de formă ciudată, închisă cu grijă. Pe etichetă sa era imprimat un cap da mort.

— Otrava! murmură bătrânul. Dora l-a minţit pe Anton când i-a spus că a ascuns undeva sticluţa, a făcut asta numai din spirit de prevedere. O avea la ea şi trebuie să-i fi căzut din rochie. Acum am în mână o armă grozavă. Dar înainte ca să produc în public acuzaţia şi să dezlănţui furtuna care trebuie s-o prăpădească pe contesa Leonie, vreau să dobândesc deplină siguranţă din toate punctele de vedere.

Capitolul 122 – Anunta ţiganca.

Anton se află la Hohenegge şi o face pe marele faţă de toţi ceilalţi.

Administratorul Müller nu părăsise încă locuinţa, dar ceruse de acum în sat să i se trimită un camion pentru încărcarea lucrurilor.

Anton se fereşte să se întâlnească cu bătrânul. De la Dora primise câteva rânduri, prin care fata îl vestea că se află la hotel şi rămâne în aşteptarea lui.

Citind biletul ei, ticălosul zâmbeşte sarcastic. Preocuparea lui actuală e s-o ţină cât mai mult timp cu speranţe pe geloasa femeie, care-i putea deveni atât de primejdioasă. În vremea asta, va găsi el mijloace s-o amuţească, fără să-şi facă lui niciun rău.

Bătrânul Müller stă singur în coliba lui, cufundat în amintiri. Trebuie să părăsească acum căsuţa asta, unde trăise atâţia ani. Trebuie să plece în lume, printre străini, pentru totdeauna.

Două lacrimi mari îi alunecă pe obraji. El trece cu mâna deasupra şi le şterge. Dacă tânărul conte Eberhard ar mai trăi, nu l-ar alunga pe credinciosul său servitor, asta o ştie prea bine Müller.

— Cel puţin dac-aş fi concediat pe un motiv drept, aş mai îndura soarta crudă, dar faptul că ticălosul acesta de Anton trage sforile, asta, mă doare mai mult ca orice. Dar voi pleca. Sticluţa cu otravă o voi lua cu mine şi îndată ce-mi voi fi închiriat pe undeva o odăiţă, voi spune contesei ce cred despre ea. Dacă se va îngălbeni şi va începe să tremure, voi şti imediat că ea a făptuit crima împotriva stăpânului meu, şi atunci nu voi sta o clipă pe gânduri să anunţ autorităţile. O otrăvitoare nu are dreptul să stăpânească la Hohenegge. Cred că şi Anton e amestecat în această afacere şi poate că-mi va fi dat s-o răzbun pe Dora.

Müller aruncă o privire prin odaie. O parte din bagaje şi le-a trimis de acum în sat. Mai sunt câteva lucruri mici şi un geamantan de piele, pe care trebuie să-l închidă doar şi să-l ia în mână.

Pe masă arde o lampă care împrăştie lumină slabă în încăpere. Afară se lăsase întunericul şi bătrânul îşi ia dintr-un colţ pălăria şi pardesiul. Înainte de a pleca, vrea să-şi ia rămas bun de la oamenii din castel şi de la contesă. De fapt, dânsa îi trimisese vorbă că renunţă la această vizită de despărţire, dar Müller ţine neapărat să mai păşească odată în faţa noii stăpâne a castelului Hohenegge. Vrea, dacă va fi posibil, să facă vreo observaţie cu prilejul rostirii cuvintelor de rămas bun şi s-o observe pe Leonie cu atenţie în timpul acesta.

Micşorează puţin flacăra lămpii şi părăseşte locuinţa. Afară e ceaţă deasă şi ramurile copacilor atârnă grele sub apa care se îmbibase în ele.

Bătrânul rămâne deodată în loc şi ciuleşte urechile. I se pare că aude un glas de femeie.

— Ce să-nsemne asta? Se-ntreabă el.

Fără să-şi dea seamă păşeşte în parc printr-o portiţă. O rază de lumină învăluie terasa castelului. Müller observă două siluete

mişcându-se.

Una din ele e contesa Leonie, după cum îşi dă seamă imediat, dar pe cealaltă n-o recunoaşte. Pare să fie o femeie încovoiată, slabă, care în clipa aceasta întinde braţele spre contesă.

Leonie intră atunci în odaie şi se aude cum dă o poruncă.

Müller stă neclintit la locul său. Trebuie să afle ce se petrece aici. Femeia bătrână pare să fie în prada furiei. Ea se năpusteşte spre uşa pe care dispăruse Leonie şi o zguduie cu putere.

Atunci îşi face apariţia Anton. O apucă pe femeie şi o târăşte pe terasă până la scări. Zadarnic se zbate bătrâna, căci băiatul e mai puternic. Cu o lovitură de picior el o face să se rostogolească pe scări.

Müller îşi schimbă locul, ascunzându-se pe după un stejar bătrân, ţinând privirea aţintită spre terasă. Un simţământ tainic îi spune că se petrece aici ceva, care ar putea fi de mare însemnătate şi pentru el.

Anton stă în capul scării şi rosteşte cuvinte ameninţătoare spre bătrână.

Femeia se ridică atunci de jos şi cu glasu-i piţigăiat rosteşte un blestem la adresa contesei Leonie. Şi când încearcă să urce înapoi treptele spre terasă, Anton fluieră o dată şi bătrâna rămâne pe moment locului.

— Dacă vrei să nu fii sfâşiată de câini, vezi de părăseşte cât mai repede parcul! îi strigă Anton.

Acesta fluieră a doua oară şi atunci se aude din fundul parcului lătratul câinilor care smucesc de lanţuri.

Bătrâna îşi dă seamă de primejdie de data aceasta. Ea agită pumnul încleştat şi-ncepe să blesteme. Dar e prea târziu.

Cei doi câini au fost eliberaţi din lanţuri şi aleargă ca turbaţi prin curte. Müller sare îndărăt în parc, ca s-o apere pe femeie de muşcăturile câinilor, dar bătrâna apucase într-o direcţie opusă aceleia a lui. Se strecoară printre tufe, cu agilitatea unui şarpe.

Anton nu se mai sinchiseşte de ceea ce se petrece în parc. El izbucneşte într-un râs demonic, ascultă o clipă lătratul câinilor, apoi intră în castel. Uşa e închisă şi lumina care învăluise terasa, dispare.

Müller o ia la goană, cu gândul să împiedece o nenorocire. El e împrietenit cu câinii şi n-are a se teme de ei.

O clipă domneşte tăcere desăvârşită, apoi răzbate până la el glasul înspăimântat al bătrânei. În acelaşi timp se aude lătratul furioaselor animale.

Cu mişcări de om tânăr, fostul administrator al castelului îşi face loc printre tufe, conducându-se după strigătele femeii şi lătratul câinilor. Răsuflând din greu ajunge într-un loc liber, nu departe de poarta de intrare a parcului.

E şi timpul să intervină, căci dulăii azvârliseră pe bătrână la pământ şi-şi înfipseseră colţii în carnea ei.

Müller strigă câinii pe nume şi aceştia dădură drumul prăzii. În aceeaşi clipă îi apucă de zgardă şi repezindu-le câte un picior în coaste, îi alungă înapoi în tufiş.

Bătrânul se apleacă apoi asupra făpturii ghemuite la pământ, dar din cauza întunericului nu-i poate recunoaşte trăsăturile.

— Eşti rănită, femeie? întrebă el.

Dar numai un geamăt îi răspunde.

— Vreau să-ţi vin în ajutor, femeie! spune el din nou. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Câinii ascultă de mine şi-i voi pune repede în lanţuri. Rămâi aici până mă voi înapoia, apoi voi vedea ce e de făcut.

Femeia răspunde tot cu un geamăt.

Müller porneşte repede îndărăt spre castel, luând-o pe aleea principală. Drumul e mai scurt şi nu are nevoie să-şi facă loc printre tufe.

Anton intrase înapoi în castel şi sluga care dăduse drumul câinilor umblă probabil prin apropiere, aşteptând ordine noi. Müller dă peste el, tocmai când se apropie de terasă.

— Dar ce s-a petrecut, domnule Müller? întreabă acesta curios. Anton a fluierat după câini şi eu le-am dat drumul, căci mi-am spus că vreun vagabond o fi dând târcoale castelului.

— Se prea poate să fi fost aşa, răspunde fostul administrator. Şi mie mi-a fost atrasă atenţia şi i-am urmărit pe câini. Acum, însă, nu mai e nimeni aici şi te poţi duce îndărăt în odăiţa ta. Pe câini i-am trimis eu de-acum la locurile lor.

Sluga mormăie ceva şi apoi urmează sfatul lui Müller.

Acesta, însă se îndreaptă spre fundul curţii şi la un fluierat al său cei doi câini dau fugă şi se opresc în faţa lui. El îi ia de zgardă şi ducându-i în căsuţele lor, le pune lanţurile.

Apoi se-ndreaptă spre locuinţa sa şi ia o lanternă. Din valiza sa scoate o sticlă cu vin şi câteva batiste, de care se putea folosi pentru pansament.

Când ajunge la oarecare depărtare de castel, aprinde lanterna şi după cinci minute se află la locul unde o lăsase pe femeia încolţită de câini. Aceasta se ridicase pe jumătate şi priveşte cu ochii-i negri pe fostul administrator.

Acesta face întâi un gest liniştitor cu mâna, căci vede că bătrâna se ghemuieşte speriată.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, ţi-am mai spus-o! i se adresează el. Am plecat numai să fac rost de o lanternă şi de o sticluţă cu vin, ca să te mai întăreşti.

Femeia e o ţigancă cu fălcile scofâlcite şi păr alb, încâlcit, care-i cade în neorânduială pe faţa slută. Îmbrăcămintea de pe dânsa e numai zdrenţe. Picioarele şi le poartă învelite cu petice, legate cu curele. Braţele-i lungi şi osoase sunt dezgolite. Müller observă imediat

câteva răni sângerânde pe gâtul şi pe braţele femeii.

— Unde-s câinii? întreabă dânsa, cu glas răguşit, privind speriată în juru-i.

— I-am legat, nu se mai întorc ei, îi răspunde Müller. Spune-mi acum ce-ai căutat la castelul Hohenegge?

Bătrâna vrea să răspundă ceva, dar apoi aruncă o privire bănuitoare asupra fostului administrator şi rosteşte:

— Ajută-mă să ies din parc, imediat ce voi fi afară voi izbuti eu s-ajung la micul meu trib din pădure.

— Faci parte dintr-o familie de ţigani nomazi?

— Da, aşa e, domnule, răspunde bătrâna, încercând să se ridice.

Dar rămâne cu încercarea, căci e prea sfârşită de puteri şi trupul ei recade la pământ.

— Ei, vezi că nu merge, îi spune Müller. Ia câteva înghiţituri de vin şi lasă-mă apoi să-ţi leg rănile. După aceea te voi ajuta eu o bucată de drum. La caz extrem, voi aduce câţiva băietani din sălaşul vostru.

Bătrâna nu răspunde nimic; duce sticla la gură şi trage câteva înghiţituri. În aceeaşi clipă aproape, trupul ei se însufleţeşte.

Müller pune lanterna pe pământ şi pansează rănile ţigăncii. După ce sfârşeşte cu treaba asta, se adresează din nou femeii:

— Tot nu mi-ai spus încă, ce te-a făcut să vii la castel. Dacă nu mănşel, ai avut o ceartă cu contesa de Hohenegge!

Ţiganca îşi îndreaptă privirile întunecate asupra lui.

— Eşti prieten cu frumoasa contesa Leonie? întreabă ea.

Müller clatină capul cu energie:

— Nu numai că nu-i sunt prieten, dar n-am niciun fel de simpatie faţă de dânsa. Până ieri am fost încă administratorul castelului şi în seara asta părăsesc casa. Am fost aruncat în drum, pur şi simplu.

Ţiganca râde sarcastic.

— În drum, ca şi pe mine, bătrâna Anunta. Asta i-a fost totdeauna năravul frumoasei contese. Să fie, însă, cu băgare de seamă, căci împung ca o viperă.

Cuvintele bătrânei sunt pline de ură.

— O cunoşti demult pe contesa Leonie? întreabă Müller.

— Da, o cunosc de pe când era încă baroneasă de Brissac. Pe atunci venisem cu tribul meu prin locurile astea, şi frumoasa baroană m-a vizitat într-o noapte, pe când ne aflam cu toţii în jurul focului.

Ţiganca se opreşte din vorbă, ca şi cum i-ar fi teamă să continue.

Müller stă aplecat asupra ei şi-i soarbe cuvintele.

— Dacă mi-ai putea comunica ceva asupra contesei, ar fi singura răsplată ce ţi-aş cere pentru ajutorul ce ţi-am dat, spune el deodată. Dacă nu i-aş fi oprit pe câini la vreme, te-ar fi sfâşiat în bucăţi.

Ţiganca clatină capul, dar privirea ei tot bănuitoare rămâne.

— Şi ce anume ai vrea să ştii de la mine? întreabă ea în cele din

urmă.

— Spune-mi ce a cerut contesa de la dumneata, când te-a vizitat odinioară în tabără?

Bătrâna rămâne pe gânduri câteva clipe. Apoi ridică repede capul şi un potop de cuvinte ţâşneşte din gura ei:

— Ascultă, deşi nu ştiu la ce ţi-ar putea folosi asta: contesa a cerut de la mine un elixir de dragoste, de care voia să se folosească pentru a trezi amorul unui bărbat, care se arătase rece faţă de ea până atunci. Cuconaşii şi cuconiţele îşi bat joc de astfel de licori, dar în taină tot îşi pun nădejdile în ele; ei sunt mai superstiţioşi decât poporul de jos, numai că nu vor să se dea pe faţă.

— Şi i-ai dat licoarea baroanei de Brissac?

— Da, i-am dat-o, căci mi-a plătit bine. A trebuit să-i făgăduiesc, însă, să-mi iau tălpăşiţa de prin locurile acelea şi să nu mă mai arăt niciodată.

— Şi licoarea aceea are într-adevăr puterea să producă efectul dorit?

— Dacă crezi într-însa, da.

— Aşadar, ai înşelat-o pe contesă?

Ţiganca râde încetişor:

— Nu mai întreba atâta, ce te priveşte asta pe dumneata? Mi-ai salvat viaţa, dar nu ştiu ce ţi-aş putea da drept răsplată. Tocmai acum ai mei sunt săraci ca nişte şoareci de biserică şi nu ţi-am putea oferi nimic. Şi acesta e chiar motivul pentru care am încercat să vorbesc cu contesa.

— Ştiai că baroana de Brissac a devenit contesă de Hohenegge?

— Da.

— Şi ai venit astă-seară încoace să-i ceri ceva bani?

— Un ajutor, da, domnule. Ea, însă, m-a dat pe uşă afară şi m-a lovit cu cravaşa. Asta m-a înfuriat peste măsură şi am vrut să-i sar de gât. Atunci a intervenit un altul, care m-a dat jos de pe scări. Restul îl ştii şi dumneata. Ea însăşi l-a chemat pe omul acela şi i-a poruncit să asmută câinii asupra mea, ca să mă sfâşie. Asta n-o va uita Anunta câte zilişoare va trăi.

Müller clătină posomorât capul şi murmură:

— Sărmanul şi nenorocitul meu stăpân. Ce se va mai întâmpla acum în castelul acesta, când tu stai în cavou, adormit pe vecie?

Ţiganca devenise atentă.

— Duci doliu după cineva? întrebă ea, iscoditoare.

— Nu ştii că soţul Leoniei, contele Eberhard de Hohenegge, a murit şi a fost aşezat în cavoul castelului? Dac-ar mai fi trăit bunul conte, dânsa n-ar fi cutezat să te alunge cu câinii. Ah! ce păcat că nu există niciun mijloc să-l înviem pe sărmanul meu stăpân!

În mintea ţigăncii pare că se trezesc gânduri noi la auzul cuvintelor

lui Müller.

— Eşti îndurerat mult de moartea contelui? întreabă ea încetişor.

— Dacă l-ai fi cunoscut, mi-ai pricepe durerea nemărginită. Şi ceea ce e mai grozav, e faptul că bietul conte a murit în chip atât de neaşteptat şi misterios.

— Dar cum a murit?

Müller o priveşte câtva timp pe femeia slută din faţa lui, apoi se apleacă peste ea şi-i şopteşte:

— Pentru prima oară spun asta cuiva: contele Eberhard de Hohenegge a căzut jertfă unei crime.

Ţiganca pare să-şi fi uitat durerile provocate de muşcăturile câinilor; cu mâna liberă apucă braţul lui Müller şi-l trage spre dânsa.

— O crimă? exclamă ea, cu glas răguşit. Şi contesa Leonie a făptuit-o, nu-i aşa?

— Nu ştiu încă asta, dar voi face totul ca adevărul să iasă la iveală.

— Dacă ai vrea cel puţin să-mi spui cum a murit şi ce i-a făcut dânsa, aş putea, probabil, să fiu de vreun ajutor.

Müller îşi reaminteşte deodată de sticluţa pe care o poartă la el. Fără prea multe speranţe o scoate din buzunar.

— Fireşte că e prea târziu, căci pe morţi nu-i poţi învia. Dar cel puţin de-aş putea afla adevărul, şi la asta mi-ar ajuta cele câteva picături care au mai rămas pe fundul sticluţei.

Braţul Anuntei se întinde repede spre sticluţă. Ochii-i mari, negri, rămân aţintiţi asupra capului de mort. Cu o mişcare însufleţită ea scoate dopul de sticlă.

— Ce faci? strigă Müller speriat, văzând că ţiganca duce la buze sticluţa.

Ea însă, încercă, numai, picăturile cu limba, şi chipul ei tresare cu putere. Întinde apoi sticluţa lui Müller şi-l apucă din nou de braţ.

— Spune-mi, domnule, dacă tânărul conte a murit de otrava asta?

— Da, ştiu în mod sigur! răspunde Müller şi un simţământ ciudat pune stăpânire pe dânsul, la privirile străpungătoare ale femeii.

— Atunci apropie urechea de gura mea, căci vreau să-ţi trădez o taină, şopteşte Anunta.

Fostul administrator se simte împins să asculte de cererea bătrânei. Câteva clipe nu se aude decât şoapta şuierătoare a acesteia. Müller tresare speriat în câteva rânduri, vrea să strige ceva, dar cuvintele îi rămân în gâtlej.

În cele din urmă bătrâna îşi desprinde degetele-i osoase de pe braţul său, şi el se dă înapoi. Fruntea îi este brobonită de sudoare. Ochii îi sunt aţintiţi asupra chipului slut al ţigăncii, care face impresia unei adevărate vrăjitoare.

Un fior rece străbate trupul bătrânului.

— Nu. Nu! exclamă el deodată. Asta e cu neputinţă, absolut cu

neputinţă. Nu te cred, îţi baţi joc de mine. Poporul ţigănesc e mincinos şi înşelător. Şterge-o de aici, îmi pare nespus de rău că am stat de vorbă cu dumneata. Pleacă!

Bătrâna clatină capul ascuţit şi râde înfundat. Müller o apucase de braţ şi cu lanterna în mână, păşeşte alături de ea spre ieşirea din parc.

În curând au ajuns într-o potecă ce duce în pădure. În dreptul unei ridicături de pământ Müller se opreşte, văzând în depărtare lumina roşie a unui foc de tabără. În liniştea nopţii se aude sunet de castagnete şi tamburine.

— Mă aşteaptă şi se veselesc că le-am făgăduit bani, spune Anunta, arătând cu mâna spre foc. Ce ochi or să facă ei, când în loc de aur le voi aduce răni sângerânde!

Müller îşi duce mâna la buzunar.

— Mi-ai făcut oricum un mare serviciu, spune el. Ţine asta!

Ţiganca vede strălucirea monezii de aur pe care o întinde bătrânul şi o apucă cu lăcomie. Apoi se apleacă repede şi-i sărută marginea hainei.

— Mii de mulţumiri! şopteşte ea şi vezi de nu uita ce ţi-am spus.

Müller o apucă de mână şi o priveşte adânc în ochi.

— Eu ţi-am făcut un bine în noaptea asta, femeie! exclamă el. Mărturiseşte că ai minţit atunci când mi-ai spus cuvintele acelea!

Dar Anunta clatină capul cu hotărâre:

— Încearcă cel puţin o dată. Încercarea nu costă parale.

Müller rămâne o clipă pe gânduri.

— Bine, murmură el. Vrei să-mi procuri contra-otrava despre care îmi vorbeai?

Ţiganca îşi apropie gura de urechea lui:

— Peste două ceasuri luna se schimbă. Atunci va dispărea şi negura, căci vântul nopţii o va împrăştia.

Cu o exclamaţie el îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Dumnezeule sfinte, dacă ar fi adevărat! Dacă ar fi posibilă o minune cu ajutorul acestor picături! Dar nu pot crede, căci nu mai există minuni pe lumea asta.

Când îşi ia mâinile de la ochi, se vede singur în mijlocul drumului. Anunta ţiganca se făcuse nevăzută.

Capitolul 123 – În celula din Monaco

Într-o celulă a poliţiei din Monaco, Hector Rammont se plimbă în sus şi în jos. Mâinile şi picioarele îi sunt legate cu lanţuri şi la fiecare pas târăşte după el inelele grele de fier. Pe fereastra celulei pătrunde prea puţină lumină înăuntru. Gratii solide sunt fixate pe din afară şi Rammont ştie că o santinelă cu arma încărcată stă de pază zi şi noapte în dreptul ferestrei sale.

Fusese dezbrăcat de hainele elegante pe care le purta în noaptea arestării şi acum purta un costum cadrilat, din stofă ordinară. Lovitura pe care i-o dăduse cu sfeşnicul tânăra cameristă, îl ţinu în nesimţire ceasuri întregi şi când îşi reveni în fire se văzu în celulă, cu mâinile şi picioarele în lanţuri.

Poliţiştii se aşteptau la o izbucnire de furie, dar se înşelaseră. Rammont privi rătăcit în celula cu pereţii gri, apoi încercă să se ridice. Capul îl durea grozav, dar izbuti să-şi adune gândurile.

Vasăzică tot izbutise Ochi-de-Pisică să pună mâna pe el. „Noul Sherlock Holmes" trebuie să fi contribuit personal la punerea cătuşelor, după cum recunoscu Rammont după unele semne. Hartenberg, care luase lecţii de la unul dintre cei mai cunoscuţi scamatori ai veacului, cunoştea toate trucurile, cu ajutorul cărora un artist îndemânatec izbutea să-şi desfacă lanţurile cele mai solide. De data asta, Rammont nu izbuti în încercările sale, cu toate că el însuşi studiase această artă.

Imediat după ce-şi reveni în fire, Demonul fu adus în faţa judecătorului de instrucţie. Află cu prilejul acesta că un număr de tovarăşi de-ai săi au fost arestaţi odată cu el şi puşi în siguranţă. Prin întrebări meşteşugite, regele criminalilor izbuti să afle că Joe, aghiotantul său, izbutise să rămână liber.

Castelul maur fusese ocupat de jur-împrejur de poliţişti şi gangul secret care ducea în peşteră fusese şi el descoperit. Judecătorul de instrucţie ceru Demonului să facă mărturisiri complete, dar acesta îi râse în faţă.

Dată fiind încăpăţânarea de care dădea dovadă, fu dus înapoi în celula sa. A doua zi, uşa acesteia fu deschisă din nou şi Hartenberg păşi pragul.

Era după-amiază şi prin ferestruica zăbrelită soarele îşi trimitea razele sale.

— Lasă-ne singuri! spuse marele detectiv către gardian, care intrase odată cu el.

O clipă Hartenberg îl privi iscoditor pe gardian. El se interesase în amănunţime cu privire la omul acesta, ştie că se numeşte Martineau şi că avusese o purtare ireproşabilă până acum. Se căsătorise în urmă cu doi ani şi are un copil.

Clipe îndelungate cei doi bărbaţi se privesc fără să zică un cuvânt. Apoi Martineau încuie uşa celulei şi se aşază afară, pe gang, pe o bancă.

— De ce m-o fi privind cu atâta atenţie „noul Sherlock Holmes"? murmură gardianul. M-o fi suspectând cumva? N-aş sfătui pe nimeni să se îndoiască de cinstea mea. Martineau ştie ce datorii are faţă de ţara care-l hrăneşte.

Ochi-de-Pisică face doi paşi în celulă şi se apropie de Masca-Roşie.

Acesta e tot atât de mândru şi sfidător ca altădată, deşi lanţuri grele îi atârnă de picioare. Zâmbind ironic se sprijină cu umărul de peretele din dreptul ferestruicii şi încearcă să încrucişeze braţele pe piept, fără să izbutească, totuşi, căci are cătuşe la ele.

— Cărui motiv datorez deosebita onoare a vizitei dumitale, domnule Hartenberg? întreabă el, după o pauză scurtă.

— Am ceva de vorbit cu dumneata, răspunde detectivul, aşezându-se pe un scaun, singura mobilă din încăpere, afară de pat.

— Îţi stau la dispoziţie, răspundă Rammont, continuând să zâmbească. Ştii prea bine că dacă-ţi pot fi de folos cu ceva, o fac cu toată plăcerea. Pentru moment dumneata eşti învingătorul şi stai deasupra mea. Dar nu triumfa prea devreme, căci s-ar putea întâmpla să se întoarcă lucrurile şi îţi dau cuvântul meu că atunci voi sfârşi repede cu dumneata. Ştie Dumnezeu ce m-a reţinut să nu te dau gata când te-am avut în mâna în sala de judecată a castelului maur. Poate că recunoaşterea meritelor dumitale deosebite, sau o şovăială momentană în faţa omului care s-a dovedit a fi un adevărat geniu în meseria sa. Fapt e că am greşit şi greşeala aceasta se răzbună acum cumplit împotriva mea.

Hartenberg îl lasă pe Rammont să-şi termine vorba, apoi înalţă capul şi-l străpunge cu privirea.

— Te înşeli amarnic, dacă-ţi închipui cumva că vei vârî spaima în mine prin cuvintele dumitale, O dată pentru totdeauna s-a sfârşit cu cariera dumitale de criminal. Vânatul pe care l-am urmărit cu atâta îndârjire, riscând să-mi pierd viaţa de zeci de ori, a fost în sfârşit doborât. De fapt, acum aş fi putut lăsa lucrurile în voia lor şi să privesc ca spectator desfăşurarea lor viitoare, căci demult nu mai sunt în serviciul poliţiei germane.

— Ştiu, domnule Hartenberg, răspunde Masca-Roşie, liniştit. Chestiuni familiale te-au silit să demisionezi din slujbă. Şi urmărirea valoroasei mele persoane a constituit pentru dumneata un soi de sport.

— Numeşte-o cum vrei, fapt e că ai fost învins şi asta e de ajuns.

— Presupunând că nu voi izbuti încă o dată să zbor când nici nu te aştepţi.

Detectivul izbucneşte în râs.

— De data asta poţi părăsi orice nădejde. Trage cât vrei de lanţuri şi de cătuşe, încearcă să rupi gratiile de la ferestre, dar totul va fi zadarnic. Nu ţi-a comunicat judecătorul de instrucţie că atât pe scara care dă în coridor, cât şi în josul ferestrei stă câte o santinelă cu puşca încărcată, şi au ordin expres să păzească cu cea mai mare atenţie celula nr. 17?

— Ştiu, răspunde Hector Rammont. Cu toate astea trag nădejdea să pot juca o festă atât dumitale cât şi onoratei poliţii din Monaco. E drept, n-a venit încă timpul, dar eu sunt om răbdător şi pot aştepta

momentul potrivit.

— Vorbele dumitale sunt curată nebunie, Rammont. Singurul lucru bun pe care l-ai putea face, ar fi să mărturiseşti toate crimele pe care le-ai făptuit, căci ţi-a sosit clipa din urmă.

— Ca să-mi spui toate astea ai venit la mine, domnule Hartenberg? întreabă regele criminalilor.

— Poate că am venit şi din alt motiv, răspunde detectivul. Ştii dumneata că nenorocita mea copilă, Alice, s-a aruncat în mare?

Masca-Roşie tresare uşor şi privirile sale se întâlnesc o clipă cu acelea ale lui Hartenberg.

— Nu! răspunde el apoi. N-am nicio cunoştinţă de faptul acesta.

— Copila mea e moartă! rosteşte detectivul, cu glas schimbat. A preferat moartea, decât să trăiască departe de dumneata, şi aceasta e marea durere a vieţii mele. Nu te cutremură şi pe dumneata sfârşitul năprasnic al Alicei?

Masca-Roşie îşi îndreaptă privirea spre Hartenberg şi răspunde cu glas potolit.

— Poate că e mai bine aşa… În orice caz, îi sunt recunoscător Alicei, că a rămas a mea până în clipa din urmă. Vezi, domnule Hartenberg, toate sforţările au ajutat prea puţin. N-ai izbutit să smulgi de la mine nici măcar pe propria dumitale fiică.

— Aşa e, Rammont! strigă detectivul. Mai bine c-a murit Alice, decât să compară înaintea judecătorilor, alături de dumneata, diavol cu chip de om.

Se ridică de pe scaun şi cu braţele încrucişate, se apropie de regele criminalilor.

— Şi acum te întreb: vrei cu tot dinadinsul să stărui în îndărătnicia dumitale refuzând să mărturiseşti cu sinceritate crimele făptuite? Trebuie să ştiu lucrul acesta înainte de a pleca de aici şi înainte de a întreprinde alte cercetări.

— De fapt, ţi-aş putea face plăcerea asta, domnule Hartenberg, răspunde Demonul roşu. Dar numai dumitale singur, pentru ca să vezi că înţeleg să mă revanşez. Aşează-te pe scaunul de colo şi-ţi voi înşira aşa-zisele mele nelegiuiri. Vei rămâne uimit, garantez de asta.

Detectivul se aşază pe scaun, fără să-l piardă o clipă din ochi pe prizonier. Acesta se plimbă liniştit prin celulă, târând lanţurile după el.

— Să încep cu copilăria, domnule Hartenberg. Adică, cu cea dintâi crimă a mea, când am azvârlit în apă pe un tovarăş de joacă şi am privit liniştit cum se îneacă. Vrei să cunoşti numele primei mele victime?

— Deocamdată nu ţin la asta. Continuă!

— *„Voilá!”* Acum fii atent şi întipăreşte-ţi în memorie toate datele. La şaisprezece ani am făptuit al doilea păcat al vieţii mele. În tovărăşia

a doi complici, am jefuit casieria comunală a localităţii Étienne, de lângă Paris, şi banii i-am cheltuit în câteva nopţi de orgie. Apoi am urmat pe drumul acesta, dând lovitură după lovitură.

Masca-Roşie continuă să povestească, înşirând crime peste crime, jafuri şi iar jafuri. Ceea ce făptuise până la vârsta de douăzeci de ani, ar fi fost îndeajuns să bage în temniţă pentru toată viaţa o duzină întreagă de criminali, şi de abia de la vârsta aceasta începea adevărata carieră a acestui om fără pereche.

Cu un cinism de necrezut, el înşiră lui Ochi-de-Pisică toate crimele sale, apoi îi povesteşte cum a căutat să se instruiască în toate domeniile ştiinţei, pentru a putea deveni cu drept cuvânt regele criminalilor. Zugrăveşte tablouri de omoruri şi sânge, de subterane misterioase, apoi orgii de neînchipuit făcute la Londra sau Paris, sub numele cutărui duce sau prinţ.

Când termină biografia aceasta îngrozitoare, rămâne locului în faţa detectivului şi-l priveşte ţintă în ochi.

— Şi acum, arată-mi şi dumneata cine s-ar putea măsura cu Hector Rammont, regele criminalilor!

Hartenberg se ridică încetişor şi cu greu îşi stăpâneşte furia.

— Ai dreptate, Rammont! spune el. Pe tot pământul acesta nu se găseşte un demon care să fi făptuit ce-ai făptuit dumneata. Ceea ce mi-ai dezvăluit astăzi, întrece cu mult închipuirile mele. Mă cutremur în faţa acestor grozăvii şi sunt nevoit să-mi spun că nu eşti om, ci o plăsmuire a infernului.

Masca-Roşie izbucneşte în râs:

— Mă bucur, domnule Hartenberg, că ţi-am putut procura un cesuleţ de distracţie.

— Spovedania aceasta o vei repeta în faţa judecătorului de instrucţie şi pentru fiecare crimă în parte se va încheia un proces-verbal.

Dar Masca-Roşie clatină capul.

— Nici nu mă gândesc la asta, răspunde el. Spovedania am făcut-o numai de dragul tatălui Alicei mele. Poate că mai aveam şi un alt motiv. Acum, cel puţin, eşti orientat din toate punctele de vedere şi când voi evada…

— Asta nu se va întâmpla niciodată, îi tăie vorba detectivul.

— Speranţa nu voi lăsa să-mi fie luată, domnule Hartenberg. Lanţurile sunt, din păcate, solide şi grele, santinelele de afară, e drept, mă împiedică şi ele, dar… să aşteptăm. De îndată ce voi fi liber, îmi voi îngădui să-ţi trimit câteva rânduri cu poşta.

Detectivul se apropie de uşă. El îşi dă seama că nu e nimic de făcut cu Demonul acesta.

— Nu vei fi ţinut prea mult timp aici. În curând vei fi trimis de aici, spune el. Ne vom revedea la eşafod.

— Cred că te înşeli şi de data aceasta, prietene Hartenberg. În orice caz, mi-a făcut o deosebită plăcere să pot sta puţintel de vorbă cu dumneata.

Detectivul bate în uşă şi aceasta se deschide imediat. Afară, pe coridor, se adresează gardianului, privindu-l iscoditor:

— Ţi-au fost date ordine speciale, privitoare la criminalul acesta rafinat?

— Fireşte, domnule, răspunde Martineau. De fapt, nici n-ar fi fost nevoie, căci eu îmi cunosc datoria şi mi-o îndeplinesc cu exactitate.

— Cu atât mai bine, răspunde detectivul şi coboară scara.

Se îndreaptă apoi spre cabinetul judecătorului de instrucţie şi rămâne cu acesta un ceas întreg, Apoi iese în stradă, adâncit în gânduri. Şi tot mergând, ajunge la ţărmul mării, unde se întâlneşte cu un pescar bătrân.

— Tot n-ai găsit nimic? îl întreabă el pe acesta care pare să se fi întors acum de pe mare.

— Nu, domnule, răspunde pescarul. Ceasuri întregi am căutat în jurul castelului maur şi a stâncilor cenuşii, dar n-am dat peste niciun cadavru. Probabil că biata fată a fost târâtă în larg şi n-o vom mai găsi niciodată.

Detectivul rămâne mut câteva clipe, apoi aruncă pe masă o monedă de aur şi zice pescarului:

— Cu toate acestea urmează-ţi cercetările. Eu unul nu pot crede încă în moartea copilei mele. N-am nicio dovadă c-ar fi în viaţă, dar un glas interior, îmi strigă necontenit: „Caut-o, e ascunsă pe undeva şi o vei găsi într-o zi”.

— Voi face tot ce pretinzi de la mine, domnule, răspunde bătrânul.

Detectivul se îndepărtează. El ştie că fosta lui soţie se află şi ea în Monaco; intenţionează să-i facă o vizită, pentru a discuta cu ea privitor la Alice. Poate că iscusita femeie va putea să-i fie de vreun ajutor în privinţa aceasta.

De abia părăsise Ochi-de-Pisică celula lui Rammont, că acesta se aşază pe scaun şi începe să-şi vorbească.

— Alice e moartă? Tot ce se poate, dacă s-a aruncat în mare de la fereastra etajului. Cu toate acestea, eu nu cred un lucru până nu mă încredinţez cu ochii mei şi dac-aş fi liber, aş afla imediat dacă trupul ei ispititor a fost înghiţit de valurile mării sau a fost salvat cumva de Joe al meu.

Pare că urmăreşte un gând serios şi, ridicându-se de pe scaun, porneşte de-a lungul peretelui, observând fiecare piatră, fiecare bucată de zid. În colţ se găseşte o instalaţie pentru încălzirea celulei, care e şi ea prevăzută cu gratii.

Deschizătura e atât de mică, încât de-abia s-ar putea strecura un copil printr-însa, dar cu toate acestea Rammont rămâne timp

îndelungat în faţa ei. În cele din armă se îndepărtează şi-şi spune liniştit:

— Vom vedea.

Capitolul 124 – Crima gardianului.

În seara aceasta, gardianul Martineau e schimbat pentru două ceasuri, de un camarad. Iese în grabă din clădirea întunecată a închisorii şi aleargă spre locuinţa sa, o căsuţă idilică, înconjurată de o grădiniţă cu tot soiul de flori. În clipa când păşeşte în curte, zăreşte un bărbat mai în vârstă, cu figura zâmbitoare, care iese din casă.

Chipul lui Martineau se întunecă. Acesta o proprietarul căsuţei, lui îi plăteşte el chiria, care e destul de scumpă în Monaco.

— Ce cauţi dumneata pe aici? i se adresează gardianul, cu glas aspru.

Cei doi bărbaţi nu prea se simpatizează şi asta se vede de la prima privire. Motivul e că proprietarul – un burlac bătrân şi bogat – aleargă după soţia lui Martineau, şi acum încercase tocmai din nou să se apropie de ea, cu toate că soţul îi interzisese o dată pentru totdeauna să-i calce pragul casei.

— Cum poţi să mă opreşti că-mi inspectez proprietatea, Martineau? se răsteşte bătrânul.

Începuse să se întunece şi vălurile nopţii acoperă grădina.

— Vreau să ştiu ce treburi ai dumneata la soţia mea? întreabă Martineau şi se pune în calea bătrânului.

O gelozie cumplită pusese stăpânire pe inima lui. Proprietarul e bogat şi în repetate rânduri oferise daruri de preţ, soţiei gardianului. Aceasta se plânsese soţului ei, cerându-i s-o apere de avansurile bătrânului.

— Du-te dracului, Martineau! răcneşte proprietarul din nou. N-am niciun zor să-ţi răspund. Prea ai început să te întreci cu insultele la adresa mea. Ce eşti tu, de fapt? Un biet gardian de închisoare, prost plătit. Cel din urmă plutaş de pe ţărmul mării, care-şi trăieşte ziua în libertate, te dispreţuieşte. Şi toţi o deplâng pe frumoasa ta soţie, pe care o păzeşti ca un tiran. De abia când vei fi în măsură să-i asiguri o existenţă mai bună, vei avea dreptul să-ţi iei nasul la purtare.

— Eu sunt slujbaş şi-mi fac datoria! răcneşte Martineau, strângând pumnii cu furie. Bagă-ţi minţile în cap şi nu mă întărâta! Ştii prea bine că-mi ies din sărite atunci când mă cuprinde mânia.

— Ce mă interesează asta pe mine, idiotule? Eu te am doar în mână şi numai să vreau, că zbori în stradă cu nevastă şi copil cu tot. Am destui bani ca să pot lăsa casa goală, dacă-mi va place.

— Încearcă numai, şi apoi voi trâmbiţa în Monaco, cum că dai târcoale noaptea ca un hoţ în jurul casei mele, urmărind s-o ameţeşti

pe nevastă-mea. Te vor arăta cu degetul oamenii din oraş.

În mânia-i fără margini, paznicul îl apucă de piept pe bătrân şi-l zguduie cu putere.

Acesta ridică bastonul şi-l nimereşte pe Martineau în umăr.

În prada unei mânii fără margini, gardianul i-l smulge din mână şi izbeşte cu toată forţa în capul bătrânului.

— Îndrăzneşti tu să dai în mine, ticălos bătrân? răcneşte el, ca scos din minţi.

Cu un ţipăt sfâşietor, proprietarul se clatină pe picioare, apoi cade doborât la pământ.

Martineau rămâne locului, ca înţepenit. Cu ochii holbaţi priveşte la omul întins în faţa sa, căruia sângele îi şiruie din rana de la cap. Cuprins de o spaimă de moarte, gardianul se aruncă la pământ lângă trupul neînsufleţit şi începe să răcnească:

— Ei! Nu face prostii, n-am vrut doar să te omor. De ce nu te mişti? Ei!

Începe să-l zguduie pe bătrân, dar totul e în zadar.

— L-am ucis, Domnul fie îndurător cu mine! strigă Martineau şi întinde braţele spre cer.

Atunci se deschide uşa casei şi se aud paşi repezi apropiindu-se. E o femeie tânără şi frumoasă, care poartă în braţe un copilaş.

— Martineau, tu eşti? întreabă femeia, cu glas speriat.

Gardianul tresare ca dintr-un vis. Soţia sa va vedea acum grozăvia. Aproape fără să-şi dea seamă ce face, înşfacă trupul greu al bătrânului şi-l târăşte într-un tufiş, unde-l aşază jos. Era şi timpul, căci femeia se şi apropiase.

Tremurând din tot trupul, Martineau rămâne locului în umbra copacilor. Ochii săi privesc printre frunze, spre soţia sa. Lumina lunii cade pe chipul copilului din braţele femeii. Nenorocitul se sileşte din toate puterile să nu răcnească de disperare.

A comis într-adevăr o crimă? Da, aşa este, căci bătrânul zace la pământ, ţeapăn ca toţi morţii. Să păşească în faţa soţiei sale şi să-i spună că a devenit un criminal? Cine-l va crede că a ucis numai pentru că era în legitimă apărare, şi că acest om l-a adus într-o stare de furie fără margini prin faptul că umbla să-i seducă soţia?

Toţi vor spune că Martineau a devenit un ucigaş, pentru că proprietarul i-a pus în vedere să se mute din casă. Cum va îndura el temniţa, cum va putea trăi ani îndelungaţi departe de soţie şi copil? Nu, asta e peste puterile sale, mai bine moartea.

Dar viaţa veşnică îl înspăimântă şi ea. E prea tânăr şi puternic, ca să renunţe la viaţă şi nădejdea că va putea găsi un drum salvator, se furişează în sufletul său.

— Martineau, unde eşti? se aude din nou glasul soţiei sale.

Tânărul gardian îşi trece cu mâna peste frunte, îşi înfige dinţii în

carnea buzelor şi se strecoară prin tufiş.

— De ce strigi atât de speriată după mine, Mia? Uite că am sosit.

Glasul său sună cam răguşit, dar tânăra femeie nu bagă de seamă. Peste o clipă se află în faţa lui, dar nu-i poate observa trăsăturile, din cauza întunericului care se lăsase peste grădină.

De ce n-o îmbrăţişează pătimaş, ca de obicei, de ce îi strânge mâna cu putere şi priveşte speriat la copilul care-i întinde mânuţele trandafirii?

— Ce-i cu tine, Martineau? întreabă ea, neliniştită. Aşadar nu m-am înşelat când mi s-a părut că aud glasurile voastre! Dar fii fără grijă, scumpul meu bărbăţel, căci l-am alungat cum se cuvine şi poate că i-am tăiat pofta pentru totdeauna să mai dea pe aici.

— L-am întâlnit la ieşire! spune Martineau, posomorât. Ne-am cam luat la ceartă şi i-am interzis din nou să mai dea pe aici.

— Mi-am închipuit eu, zise tânăra femeie. Şi ce spunea, renunţă să mai vină?

— Nu, nu va mai veni, răspunde gardianul, şovăind.

Porniră pe poteca din grădină şi ajunseră repede în casă. Mia ştie că soţul ei nu dispune decât vreo două ceasuri de libertate. De obicei şi le petrec giugiulindu-se şi făcând planuri de viitor.

Astăzi, însă, Martineau este tăcut şi foarte rău dispus. Zadarnic încearcă femeia să-l înveselească. El se fereşte chiar de mângâierile ei, şi nici nu se apropie de copil, ca să-l sărute.

— Am multe necazuri cu slujba, Mia, răspunde el la întrebările ei insistente. Mă bat cu gândul să-mi dau demisia şi să plec, undeva, departe, cu tine. Ai vrea tu asta, Mia?

— Ce înţelegi prin asta? întreabă ea, mirată.

El îi cuprinde mâinile şi dânsa simte că ale lui ard ca focul.

— Vreau să spun dacă dragostea ta e destul de puternică, pentru ca să porneşti împreună cu mine în lumea largă, şi să ne aşezăm în vreun locşor, unde să trăim în linişte şi pace.

Frumoasa femeie îşi lipeşte capul de umărul lui şi-l priveşte cu ochi înlăcrimaţi.

— Aş face orice pentru tine şi de dragul tău, Martineau, răspunde ea, te rog, totuşi, să mai înduri câtva timp necazurile. Suntem săraci şi trebuie să aşteptăm zile mai bune, ca să ne agonisim banii trebuitori.

Martineau o cuprinde în braţe pe Mia, dar n-o sărută pe buze, ca îndrăgostiţii, ci pe frunte, părinteşte.

— Îţi mulţumesc, Mia! şopteşte el mişcat. Acum, însă, trebuie să te părăsesc, căci înainte de a mă înapoia la slujbă, mai am să cumpăr ceva din oraş pentru superiorul meu.

Îşi ia rămas bun de la ea şi Mia îl însoţeşte până la poartă. Se făcuse întuneric adânc, căci luna se ascunsese printre nori. Din depărtare se aude murmurul valurilor. Cei doi soţi stau în poartă şi

Martineau îşi lipeşte buzele de mâna Miei. Când îşi ridică capul, ea întreabă speriată:

— Plângi, Martineau?

El se sileşte să râdă.

— Te înşeli, Mia. Cum aş putea să plâng, acum, când ştiu că pot fi sigur de dragostea ta, în orice împrejurare?

O mai strânge o dată în braţe, apoi se face nevăzut în taina nopţii. Mia se înapoiază în casă.

În clipa când ea închide uşa, Martineau sare gardul îndărăt în grădină. Nu trebuie să lase cadavrul acolo, căci până mâine-seară nu mai vine acasă. Trebuie să-l ascundă undeva, fie ce-o fi.

Pe poteca îngustă el se opreşte şi stă s-asculte dacă nu se aude vreun zgomot. Totul rămâne liniştit, însă Mia l-a aşezat, desigur, în leagăn pe micuţ şi Martineau o vede aşezându-se apoi la masă şi sprijinindu-şi frumosul cap în palme.

Se gândeşte, probabil, la înţelesul cuvintelor pe care i le spusese el în seara asta. Dac-ar şti dânsa, ce se petrece în sufletul lui!

Tânărul gardian simte lacrimile năpădindu-i ochii. Trebuie să găsească un mijloc să ascundă crima pe care o făptuise într-o clipă de patimă nestăpânită, s-o ascundă cel puţin pentru un timp, până va putea obţine concedierea. Apoi va pleca undeva cu tânăra-i soţie şi cu copilaşul, va munci din răsputeri ca să le asigure existenţa, şi vor trăi fericiţi.

Tresare înfiorat auzind un zgomot uşor, care vine dintr-un colţ al grădinii. Dar nu e decât trosnetul unei crengi…

— Am devenit într-adevăr un criminal, pe care conştiinţa îl mustră necontenit? se întreabă el înspăimântat.

Încearcă, însă, să-şi facă curaj şi caută locul unde aşezase cadavrul proprietarului. Îl găseşte imediat. Luna pătrunde printr-o spărtură a tufişului. Martineau se dă un pas înapoi, îngrozit, văzând chipul palid şi însângerat al victimei sale.

Încotro să-l ducă? Ca să-l îngroape în pământ, nu are timp destul. Apoi, se mai teme să nu fie surprins de Mia în timpul lucrului. Cel mai nimerit va fi să aştepte până la noaptea viitoare, când îl va duce pe mort la ţărmul mării şi acolo îi va da drumul în apă.

Căsuţa are un şopron mic de scânduri; lui Martineau nu-i rămâne alta de făcut, decât să ducă acolo cadavrul şi să-l acopere cu paie şi tot ce-o mai găsi la îndemână.

Învingându-şi groaza el ridică trupul neînsufleţit şi-l târăşte prin tufiş. După multe sforţări ajunge la intrarea şopronului şi lasă cadavrul jos. Ciuleşte urechile din nou, căci dacă ar veni acum cineva, totul ar fi pierdut.

Chipul său, luminat de lună, capătă o expresie înfiorătoare. În dosul ferestrei acoperită cu o perdea, Mia cântă ca s-adoarmă copilul.

Martineau aude şi murmură cu glas sfâşiat de durere:

— Ea nu bănuieşte nimic… probabil că visează la fericirea viitoare.

Deschide apoi uşa şopronului şi-şi face de lucru în fundul lui. Dă la o parte toate lăzile şi scândurile îngrămădite acolo, apoi aşază cadavrul într-un colţ. Cu răsuflarea oprită pune deasupra lemnărie, paie şi tot ce-i cade la-ndemână. Ieşind afară încuie uşa, ca să fie sigur că nu se poate întâmpla nimic.

Se opreşte în grădină şi-şi şterge fruntea de sudoare. Adunându-şi puterile, se-ndreaptă spre poartă şi, înainte de a păşi în stradă, se-ntoarce pentru ultima oară şi murmurând cuvinte neînţelese, face cu mâna un semn spre casă. Îşi ia rămas bun de la Mia…

În clipa aceasta el nu bănuieşte că nu-şi va mai revedea soţia şi copilul, dar un fior ciudat îi trece prin trup, în vreme ce se-ndreaptă cu paşi grăbiţi spre clădirea închisorii.

Aici îşi ia slujba în primire şi al doilea gardian din coridor, îl priveşte cam surprins.

— Te-ai cam grăbit cu băutura, Martineau! îi spune acesta, zâmbind cu înţeles.

Martineau vrea să-i răspundă supărat, dar se stăpâneşte şi murmură doar:

— De ce să fi băut?

— Ai o înfăţişare cam ciudată, răspunde celălalt. Aveai întotdeauna chipul râzător şi vesel, ceea ce nu mă miră deloc, căci tânăra ta soţie era cea mai frumoasă fată de pe ţărmul din Monaco. În tot cazul, ai avut noroc cu ea. Astăzi, însă, arăţi aşa de rău, de parcă v-aţi certat amândoi şi ca să-ţi omori necazul te-ai dus la cârciumă.

Martineau clatină capul cu hotărâre:

— Eu şi Mia formăm o inimă şi un suflet, asta s-o ştii. Am avut o întâlnire neplăcută cu un fost prieten, – asta-i totul. De-altfel, nu prea ştiu de ce te interesezi de mutra mea?

— Ho, ho! intervine celălalt, îndepărtându-se. Nu fi atât de războinic, Martineau. Noapte bună! Voi bea o sticluţă în sănătatea ta.

Martineau nu răspunde, ci priveşte ţintă în jos. Apoi se-ndreaptă spre ghereta care-i serveşte de adăpost. Se întinde pe pat şi-şi pune mâinile sub cap. Totul într-însul tremură.

Cei din închisoare nu ştiu nimic din ce făcuse el. Dar dânsul nu e mai bun decât aceia care zac în celulele întunecoase.

— Nu, nu, îşi zice el apoi, ceea ce am făcut era o urmare a unei moment de rătăcire. De ce dădea târcoale proprietarul, vrând să-mi seducă nevasta?

Martineau nu resimte nicio părere de rău pentru fapta în sine, ci îl doare numai soarta care-i aşteaptă pe Mia şi pe copilaş, în cazul când…

— Voi izbuti să ascund crima, apoi îmi voi da demisia din slujbă,

se consolează el, pentru a-şi redobândi liniştea. După aceea vom pleca de aici, departe, în altă ţară, şi poate ca Mia nu va afla niciodată de cele petrecute în noaptea asta.

Se gândeşte câtva timp asupra posibilităţilor de salvare, apoi se ridică pe jumătate şi-şi sprijină capul în palmă.

— Dac-aş avea bani, totul ar fi o simplă joacă de copil. De azi înainte fiecare zi va fi pentru mine o aşteptare chinuitoare. Cine să-mi împrumute banii necesari să pot pleca repede din Monaco, împreună cu Mia?

O sonerie stridentă îl aduce la realitate. Trebuie să-şi facă rondul. Se ridică repede de pe pat şi-şi pune în picioare nişte pantofi de pâslă.

Merge de la celulă la celulă, ridică ferestruica şi priveşte înăuntru.

Iată-l în faţa celulei nr. 17, în care se află Masca-Roşie. Personalul de pază îşi şopteşte cele mai de necrezut zvonuri asupra acestui om. Se spune că nicio închisoare, niciun fel de lanţuri, n-au fost pentru dânsul destul de solide. A scăpat de pretutindeni. Cei mai iscusiţi poliţişti au fost înfundaţi de el şi n-ar exista nicio piedică pentru regele criminalilor, când şi-a pus în gând s-o şteargă. De zece ori de acum a fost în mâinile poliţiei şi tot de atâtea ori a scăpat.

Toate amănuntele acestea erau cunoscute autorităţilor din Monaco şi de aceea se luaseră măsuri de siguranţă din cele mai straşnice. Numai printr-o adevărată minune se putea să scape.

Martineau caută să-l descopere pe Hector Rammont şi-l zăreşte întins pe pat. Pare să doarmă liniştit, ca şi cum n-ar apăsa asupra lui atâtea nelegiuiri.

Ciudat lucru! În vreme ce Martineau tremură din tot trupul, gândindu-se la crima ce făptuise, Masca-Roşie doarme paşnic, el nu vede fantoma călăului care apare în umbră şi face semn cu mâna.

Martineau lasă ferestruica în jos şi se îndepărtează. Şi-a îndeplinit primul rond şi acum se poate odihni niţel.

Aşezându-se pe marginea patului, îşi sprijină capul în palme şi gândurile i se învălmăşesc în minte.

De ce este mereu preocupat de arestatul de la nr. 17?

Paznicii şi celalalt personal vorbeau nu numai despre crimele făptuite de Hector Rammont ci şi de faptul că omul acesta lucra cu milioane. Se spunea, anume, că pentru el e o nimica toată să adune bogăţii cu o singură mişcare a mâinii… Nu era al lui, oare, minunatul castel maur şi nu-i umpluse cu aur pe oamenii din banda sa?

— O mână de aur cum dăruieşte zilnic Masca-Roşie, şi aş fi salvat împreună cu soţia şi copilul! murmură Martineau, aproape fără să vrea.

Se făcuse miezul nopţii. Închisoarea e cufundată în tăcere. Martineau se apropie de ferestruica gheretei sale şi priveşte afară în noapte. E întuneric şi doar din când în când se zăreşte o lumină pe

mare.

Clopoţelul electric sună iarăşi. Martineau părăseşte încăperea şi-şi face din nou rondul.

În apropierea celulei nr. 17 se opreşte fără voie. Parcă se auzise un zgomot în zid! Auzul lui e foarte fin şi cu greu s-ar putea înşela.

Dar după câteva clipe clatină capul, căci totul rămâne liniştit. Trebuie să se fi înşelat. Cu toate astea se apropie de ferestruică şi, cu precauţii deosebite, o ridică. În clipa aceea tresare speriat şi se freacă la ochi.

— Prostie! murmură el. Se vede treaba că am orbul găinilor în noaptea asta.

Priveşte din nou înăuntru şi de data asta îşi dă seama că nu se înşelase: celula nr. 17 e goală. Regele criminalilor dispăruse.

Martineau rămâne câteva clipe împietrit. Vede în faţa sa uşa încuiată cu zăvoare trainice şi lacăte mari, nu aude niciun zgomot şi de abia înainte cu un ceas făcuse ultimul rond. Şi atunci Masca-Roşie se afla acolo, întins pe pat şi părea că doarme.

Gândurile aleargă nebuneşte prin creierul lui Martineau. Va cădea oare victima unei manopere diavoleşti? Sub ochii săi să fi dispărut regele criminalilor?

Datoria sa imediată, ar fi să tragă clopotele de alarmă, dar se simte cuprins de un tremur care-i paralizează voinţa. Se teme să apară în faţa directorului închisorii. Acesta va presupune, desigur, că Martineau şi-a neglijat serviciul şi-l va concedia imediat.

Tânărul gardian se simte cuprins atunci de o ambiţie puternică: vrea să intre singur în celulă şi să vadă cum izbutise să scape acest demon cu chip de om.

Se îndreaptă repede spre ghereta sa şi scoate cheile, apoi se înapoiază şi cu mâna tremurândă deschide uşa celulei nr. 17. Cu paşi nesiguri intră înăuntru şi priveşte în jur.

E goală, într-adevăr.

Deodată, un zgomot uşor, îndepărtat, îi ajunge la ureche. Îşi îndreaptă privirea spre un loc anumit şi în aceeaşi clipă tresare cu putere. Ştie unde se află Rammont şi e sigur că nu-i poate scăpa din mână.

Capitolul 125 – În ghearele Demonului

Masca-Roşie ştie prea bine că e controlat în fiecare ceas. Când se lasă umbrele serii, se aprinde becul electric în plafonul celulei şi paznicul îi duce mâncarea.

După ce acesta a părăsit celula, Rammont rămâne câteva clipe pe gânduri. Paznicii se schimbaseră, desigur, căci figura aceasta e cu totul nouă.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre cana cu apă şi spre codrul de pâine neagră. Loveşte cu piciorul într-însele, apoi se întinde pe pat şi rămâne în nemişcare.

Din ceas în ceas e ridicată ferestruica de la uşă şi doi ochi caută să-l descopere…

Rammont se gândeşte cum ar putea scăpa. Piedica principală sunt zăbrelele de la fereastră şi lanţurile cu care e legat. Dacă Ochi-de-Pisică n-ar fi colaborat la punerea lanţurilor, ar fi găsit el mijlocul acum să se scape de ele. Dar aşa, se pare într-adevăr că nu mai există nicio scăpare.

Şi cu toate acestea, creierul regelui criminalilor lucrează de zor. Gândul că a fost învins îl face să-şi piardă minţile aproape.

— Nu! scrâşneşte el deodată, chiar dacă m-ar înconjura cu o armată întreagă de soldaţi, care şi-ar îndrepta armele împotriva mea, tot le voi scăpa din mână. Tocmai acum să mă părăsească norocul care m-a favorizat întotdeauna? Nu! Credinţa în steaua mea rămâne nestrămutată.

Multa vreme rămâne întins pe pat, făurind planuri noi. În acelaşi timp lucrează necontenit să-şi elibereze o mână. Oricare altul în locul său ar fi renunţat la gândul acesta imposibil de realizat. Rammont însă, e croit din alt material.

După ce Martineau făcuse ultimul rond înainte de miezul nopţii, Rammont se ridică fără zgomot şi începe să facă ciudate exerciţii corporale.

Îşi întinse trupul mlădios, apoi îşi introduse braţele printre drugii de fier ai patului. Şi lucrul imposibil se înfăptui: mâna dreaptă era liberă deşi sângera cu putere.

Apoi începu să se târască spre colţul celulei, unde se afla deschizătura instalaţiei de încălzire. Gratiile din faţa acesteia nu-i îngăduiau nici măcar să-şi treacă mâna.

— Trebuie să rup aceste gratii! îşi spune Rammont.

Cu ajutorul bucăţii de fier pe care o purtase la mâini, izbuti să îndoaie gratiile, apoi să le rupă.

Deschizătura era liberă acum. Dar – precum am mai amintit – aceasta era atât de mică, încât de-abia ar fi putut trece un copil printr-însa. În afară de asta, era o nebunie să crezi că pe aici ai putea găsi un drum spre libertate.

Cu toate acestea, Rammont se crampona de speranţa aceasta, căci pentru moment nu vedea altă posibilitate. Se întinse la pământ şi-şi strânse trupul în aşa fel, încât izbuti, într-adevăr, să-şi strecoare întâi capul, apoi bustul, în deschizătură.

Milimetru cu milimetru îşi trase şi restul trupului. Descoperi îndată că un soi de canal pornea în sus, care ducea probabil în coş. Începu să urce, ajutându-se de scările de fier care se aflau acolo, dar deodată se

izbi cu capul de o piedică şi o înjurătură îi scăpă fără voie. Erau şi aici zăbrele! Direcţia închisorii ştiuse să se asigure.

— Blestemaţi să fie câinii aceştia! scrâşni Rammont.

Nu-i mai rămânea decât să rupă zăbrelele.

Inima îi bătea cu putere şi sudoarea îi curgea şiroaie pe frunte. Dar izbuti şi de data aceasta, oricât ar părea de necrezut. Acum va putea urca mai departe, dar deodată simţi un miros greu de fum. Pipăind cu mâna, el descoperi o deschizătură mai mare, în peretele lateral. Acolo se afla coşul propriu-zis şi Rammont îşi spuse imediat că la caz de nevoie va putea încerca să iasă pe aici.

— Încă câteva minute şi voi respira aer curat! îşi şopti el.

Acum atinse într-adevăr acea parte a coşului, prin care s-ar fi putut strecura, dar, ceea ce prevăzuse, se întâmplă: aici era un capac care închidea ieşirea. Rammont îşi adună puterile şi cu spatele începu să se opintească în capac. Dar totul părea în zadar. Încercă în alt fel, dar cu acelaşi rezultat.

Cu capul sprijinit de unul din pereţii coşului şi cu picioarele înţepenite în cel opus, Rammont rămase în aşteptare câteva clipe. Răsuflarea îi devenise greoaie şi furia îl făcea să scrâşnească din dinţi. Totul fusese zadarnic, peste cel mult o jumătate de ceas îl vor descoperi şi atunci totul va fi pierdut.

— Înapoi în jos! hotărî el.

Se gândea la deschizătura care ducea în coşul propriu-zis. Se lăsă încetişor în jos şi ajunse la o gaură în care îşi vârî capul. Un fum înecăcios venea din adâncime.

Înainte, însă, de a-şi da drumul pe coş, trebuia să ştie cum era fundul acestuia. Izbuti să desprindă câteva pietre din zid, cărora le dădu drumul în coş. După câteva clipe auzi un sunet metalic, ceea ce însemna că şi acolo se afla un capac. Cu toate acestea, Rammont era hotărât să întreprindă drumul acesta.

Fumul devenea din ce în ce mai înăbuşitor, îngreuindu-i respiraţia. Dacă nu va izbuti cât mai repede să ajungă în libertate, probabil în vreo bucătărie şi de acolo în curte, atunci se va asfixia aici.

Întinse mâna şi cercetă coşul. Dar după o clipă o retrase şi izbucni într-un râs răguşit.

— S-a dus, ţi-ai greşit socotelile de data asta, Rammont!

Cam la o jumătate, de metru în josul deschizăturii, coşul era închis de câţiva drugi de fier. Masca-Roşie îşi dădea prea bine seama că nu va avea forţa necesară să smulgă aceşti drugi, căci până să izbutească, fumul îl va înăbuşi.

E cu neputinţă, de descris furia care-l cuprinsese pe regele criminalilor. Îşi strânse pumnii cu turbare şi spume i se îngrămădeau la gură. Dar totul nu ajuta la nimic şi nu-i mai rămânea decât să se înapoieze în celulă.

Îşi dădu drumul încetişor şi ajungând în partea de jos a deschizăturii, rămase un moment pe gânduri, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se lase asfixiat.

— Nu! îşi spuse el, în cele din urmă, chiar în clipa când voi simţi cuţitul ghilotinei la gat, tot mai poate interveni ceva care să mă salveze. Mă înapoiez în celulă!

Se furişă, prin deschizătură, tocmai în clipa când Martineau venise cu cheile să deschidă uşa. Când scoase capul afară şi privi în jur, îl zări pe gardian la doi paşi de el.

Martineau se uită îngrozit la tabloul ce-l avea în faţă. Nu-i venea să creadă că un om se putuse strecura, asemenea unui şarpe, prin conducta coşului.

Revenindu-şi repede în fire, se năpusteşte spre Masca-Roşie şi-l apucă de gât.

— Ai vrut să evadezi! răcneşte el ca un ieşit din minţi. Asta te va costa cam scump, şefule!

Masca-Roşie simte degetele gardianului strângându-i gâtul, dar cu o smucitură izbuteşte să se elibereze.

— Voi da alarma, ticălosule! strigă Martineau. Ţi se vor pune lanţuri duble şi vei fi legat de inelele de fier din perete. Vei vedea tu cum este tratat un diavol ca tine.

În înfrigurarea îndeplinirii datoriei, Martineau uitase de propria sa nenorocire. Se-ndreaptă spre uşă ca să apese pe butonul electric de afară. În mai puţin de două minute va fi la faţa locului postul de gardă şi toată închisoarea va şti ce s-a petrecut aici.

— Opreşte! se aude glasul poruncitor al Demonului roşu.

Fără voie, Martineau rămâne locului.

— Ce vrei? întreabă el, repede.

— Vezi ce s-a petrecut aici! răspunde Demonul, liniştit. Degeaba aş încerca să mint. Eram pe punctul să evadez, căci până acum n-a fost nicio închisoare din care Masca-Roşie să nu izbutească să scape. Astăzi, însă, m-a urmărit nenorocul şi am fost nevoit să mă dau bătut. Înainte, însă, ca să alarmezi personalul, stai o clipă şi chibzuieşte. Eu sunt un întemniţat şi ca atare duc dorul după libertate, după cum e şi firesc. Presupune că dumneata însuţi ai fi comis o crimă şi ai fi vârât la închisoare… Afară soarele râde, două braţe de femeie se-ntind cu dor după dumneata… Şi nu e explicabil în asemenea împrejurări să pui totul în joc pentru a-ţi redobândi libertatea?

Martineau priveşte cu ochii holbaţi spre Masca-Roşie. Parcă vorbea diavolul într-însul! De ce îi amintea tocmai despre fapta pe care o comisese cu câteva ceasuri înainte? I-o fi citind poate în fundul sufletului…

Tânărul gardian se simte cutremurat şi-şi întoarce privirea de la Rammont.

— Ce ştii dumneata despre mine? întreabă el, în mod mecanic.

Masca-Roşie, bunul cunoscător de oameni, se apropie de Martineau şi-i şopteşte în ureche:

— Ai ceva pe conştiinţă, citesc pe faţa dumitale, omule! Destăinuieşte-mi totul şi-ţi dau cuvântul meu că te voi ajuta să scapi, oricât ar fi de grea situaţia în care te afli.

Martineau începe să tremure şi mai tare. Ar vrea să alerge afară, să strige după ajutor, dar simte o greutate de plumb la picioare şi rămâne locului.

— Ce vrei de fapt de la mine? izbuteşte el să îngâne şi ridică mâna, ca şi cum ar vrea să-l lovească pe omul din faţa sa.

Rammont se dă un pas înapoi şi cu iuţeala fulgerului ridică şi el mâna, de care e fixat încă lanţul greu. O singură mişcare şi Martineau ar cădea la pământ, cu capul sfărâmat.

Însă acesta observă în ultimul moment primejdia, se apleacă şi întinde mâinile. Dar asta nu i-ar fi ajutat. El vede moartea înaintea ochilor şi pentru o clipă se face noapte în jurul lui.

— Mia! gâfâie el şi genunchii încep să-i tremure.

Totuşi, nu se întâmplă nimic. Mâna ridicată a Măştii-Roşii recade încetişor şi un râs demonic răsună în celulă.

Tânărul gardian deschide ochii şi nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

Rammont stă liniştit în faţa lui şi zice:

— Viaţa dumitale a fost în mâinile mele, omule; eşti cam neglijent în slujba dumitale. Îţi dăruiesc viaţa, cer, însă, în schimb, să-mi faci şi dumneata un mic serviciu. Ajută-mi să-mi redobândesc libertatea.

Martineau clătină capul cu energie.

— Nu, eu sunt slujbaş şi am jurat când am intrat în serviciu. Cum îţi dă prin gând aşa ceva? Voi chema paznicii să te pună în lanţuri din nou. Eşti un diavol care se joacă cu inimile omeneşti.

— Oi fi într-adevăr, omule, răspunde Masca-Roşie. Dar să venim la chestiune. Te temi şi dumneata de temniţă căci mâna îţi este pătată de sânge. Nu e mult timp de când ai făptuit o crimă. Te-am observat aseară şi pe fruntea dumitale era linişte şi pace. Astăzi, însă, zăresc o cută trădătoare… Numai cu greu te ţii pe picioare, spaima face să-ţi tremure trupul şi ţi se întipăreşte pe figură. De ce nu fugi, atâta vreme cât mai eşti liber?

Martineau e gata să se înăbuşe.

— Să fug… să fug… bâlbâie el. Aş fi făcut-o încă în noaptea asta, cu Mia şi copilul meu… dac-ar fi fost cu putinţă. Dar sunt sărac, nespus de sărac.

Mărturisise… Bietul gardian fusese învins de propria sa conştiinţă neîmpăcată.

Masca-Roşie câştigase procesul. Steaua lui norocoasă se aprinsese din nou pe cerul nopţii. Martineau, idiotul acesta, îi va deschide

drumul spre libertate.

Rammont îşi aşează mâna liberă pe umărul gardianului.

— Ascultă, omule! Nu vreau să ştiu care este crima ce-ai făptuit-o, ştiu însă, că te aşteaptă ani grei de temniţă, dacă lucrurile vor ieşi la iveală, căci nu posezi destul sânge rece ca să te poţi arăta senin în faţa lumii, cum ar face un profesionist al crimei. Singurul lucru ce-ţi rămâne este fuga; dar nu vei putea întreprinde nimic, atâta vreme, cât nu vei poseda mijloacele băneşti necesare. N-ai auzit dumneata vorbindu-se despre bogăţiile Măştii-Roşii? Serviciu pentru serviciu: vei face ceea ce îţi voi cere, în schimb eu te voi ajuta să fugi împreună cu cei ce-ţi sunt scumpi. Va fi de-ajuns să repeţi câteva cuvinte, pe care ţi le voi spune eu acum, şi când voi ajunge la Marsilia ţi se vor plăti pe masă cincizeci de mii de franci, fără să ţi se pună vreo întrebare sau să fii pus sub observaţie. Chibzuieşte repede, căci n-avem vreme de pierdut, în curând se luminează de zi.

Martineau priveşte cu ochii zgâiţi la omul din faţa sa.

— Cincizeci de mii de franci? murmură el şi scântei îi joacă pe dinaintea ochilor.

Dacă va munci ca un rob timp de patruzeci de ani, zi la zi, şi tot nu va izbuti să adune această sumă. Mia lui şi bietul copilaş ar putea, în sfârşit, să guste farmecul vieţii şi grijile ar dispărea pentru totdeauna din casa lor.

O luptă grozavă se dă în pieptul nenorocitului, el nu bănuieşte că e unealta lui Hector Rammont, a acestui diavol cu chip de om.

— Răspunde, omule! se aude glasul Măştii-Roşii. Dacă primeşti propunerea mea, atunci ascultă poruncile ce ţi le voi da, de refuzi, însă, du-te de alarmează paznicii! Dar în aceeaşi clipă, să ştii că te voi preda eu însumi pe mâna justiţiei, căci eşti un criminal. Vor căuta apoi în locuinţa dumitale, unde vor găsi victima.

Martineau îşi frânge mâinile şi îndreaptă o privire imploratoare spre Masca-Roşie.

— Nu mă chinui, domnule! bâlbâie el. Am fost cinstit şi conştiincios în împlinirea datoriei, şi nu sunt un om păcătos. Numai o clipă de rătăcire a făcut să-mi pătez mâinile cu sânge. Cine mă va crede când voi spune că am fost în legitimă apărare ucigând un om!

— Nimeni nu te va crede, ai dreptate! răspunde Masca-Roşie. Şi, acum, hotărăşte-te!

Clipele trec una după alta, o tăcere de moarte domneşte în întreaga închisoare, şi deodată buzele tremurătoare ale lui Martineau rostesc:

— Dacă îmi dăruieşti viitorul, mie şi alor mei, îţi voi reda şi eu libertatea. Cum se va întâmpla, însă, aceasta, nu ştiu nici eu până în clipa de faţă.

Capitolul 126 – Foc în închisoare

Un orologiu sună două noaptea. Dinspre închisoare se aud clopotele de alarmă.

Străzile încep să se însufleţească şi în special funcţionari în uniformă dau buzna din case şi se îndreaptă spre un punct al oraşului.

Deodată răsună alt semnal. Un clopot începe să se tânguie jalnic în noapte, trezind pe fiecare locuitor din somn.

— Foc!

O flacără roşie ţâşneşte spre cer, aruncând luciri sinistre de jur-împrejur.

Închisoarea e în flăcări.

Ochi-de-Pisică, vestitul detectiv german, care locuieşte într-un hotel al oraşului, sare din pat la primul semnal de alarmă şi se năpusteşte spre fereastră.

— Ce s-a întâmplat? se întreabă el. Dincotro vin strigătele?

Îşi îndreaptă privirea spre un loc îndepărtat, unde se află clădirea închisorii. De când făcuse o vizită Măştii-Roşii, îşi găseşte cu greu odihna.

Nu-i spusese oare însuşi Rammont, că nu e totul sfârşit încă şi că soarta îl mai poate favoriza în clipa din urmă?

Oricât de nebunească ar fi fost afirmaţia aceasta, un spin se înfipse, totuşi, în inima detectivului.

Acum sărise jos din pat la primul semnal de alarmă şi lumina roşie îl izbeşte în ochi.

— Foc în închisoare! O nouă operă a lui Hector Rammont? Doamne Dumnezeule! să fi izbutit ticălosul acesta din nou să aducă la îndeplinire un plan cutezător?

Se îmbracă cu iuţeala fulgerului şi-şi ia revolverul încărcat. În clipa aceasta se aude bubuitul tunului închisorii. Asta înseamnă că s-a produs o revoltă în secţia criminalilor.

Hartenberg ajunge în stradă. Câţiva oameni trec pe lângă el şi marele detectiv aude necontenit aceleaşi cuvinte:

— Închisoarea arde, prizonierii vor să-i ucidă pe paznici.

Toţi ştiu tot atât de puţin, ca şi detectivul.

O trăsură trece pe acolo. Într-o clipă Hartenberg se află lângă vizitiu şi-i strigă:

— Du-mă repede la închisoare.

— Nu pot… sunt ocupat… încearcă să spună omul de pe capră.

Dar Hartenberg i-a şi smuls biciul şi hăţurile din mână.

— Mă vei trage la răspundere mai târziu pentru ceea ce fac acum, spune el. Pentru moment e ceva mai important în joc.

Vizitiul îşi închipuie că omul aceste şi-a pierdut minţile, dar Ochi-de-Pisică a şi început să lovească cu biciul spinarea cailor şi aceştia o pornesc în goană de-a lungul străzilor din Monaco.

Poarta închisorii e închisă. O mulţime imensă înconjoară clădirea pe dinafară. Din când în când se deschide o portiţă laterală şi funcţionari în uniformă, precum şi câţiva civili, sunt lăsaţi sa intre.

În clipa când Hartenberg bate cu putere în poartă şi-şi spune numele, o pompă a pompierilor trece în goană prin faţa închisorii. Trompeta răsună şi poarta cea mare se deschide.

Uruind dispare vehiculul greu şi porţile se închid cu zgomot. Tot cerul e înroşit pe o mare întindere.

Ochi-de-Pisică îşi face vânt prin portiţa din zid şi nici nu-şi mai ia oboseala să-şi decline calitatea jandarmilor care îl întâmpină. După câteva clipe se află în faţa prefectului de poliţie, care venise şi el la faţa locului.

— Domnule prefect, strigă Hartenberg, ce s-a întâmplat? Bănuiesc că e o nouă operă a Măştii-Roşii. De unde a luat naştere focul?

Prefectul era cam nervos. Îl sculaseră doar din pat şi lui nu-i prea plăcea lucrul acesta, după cum am văzut cu alt prilej. Îl recunoscu imediat pe detectiv, pentru însuşirile căruia avea un respect deosebit.

— Nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat, domnule Hartenberg, răspunse el. De-abia am sosit şi panica e prea mare pentru ca să putem lămuri lucrurile. Dacă nu mă-nşel arde tocmai aripa în care se află celula regelui criminalilor.

— E încă în celula lui? întreabă repede noul Sherlock Holmes. În cazul acesta n-ar fi încă nimic pierdut.

Îl părăseşte pe prefectul adormit şi porneşte înainte. Cunoaşte câţiva funcţionari ai închisorii şi de la aceştia capătă răspunsuri la întrebările sale.

Pompierii se sileau acum, împreună cu personalul să înăbuşe focul din trei părţi.

— Nu suntem încă edificaţi cum a putut izbucni focul, îl lămureşte directorul închisorii pe detectiv. Dormeam când m-a trezit servitorul şi în acelaşi timp am auzit clopotele de alarmă. Am ieşit repede pe coridor şi am văzut prin ferestre flăcările înălţându-se spre cer. Oamenii erau cu toţi la posturile lor şi încercau să urce pe scări pentru a descoperi cuibul focului.

— Şi unde era acesta? întreabă repede detectivul.

— N-am putut stabili cu precizie. Masca-Roşie era în celula nr. 17. Două celule alăturate erau pentru moment goale. Acolo începuse să ardă, oricât ar părea de ciudat lucrul acesta. Dar flăcările au izbucnit în acelaşi timp şi sub celula nr. 17, precum şi de partea cealaltă a acesteia. Oamenii mei n-au putut face nimic cu aparatele lor de stins şi au fost nevoiţi să se retragă. Vedeţi, acolo sunt duşi criminalii periculoşi spre aripa principală, care n-a fost atinsă de flăcări.

Hartenberg îl părăseşte şi pe director şi porneşte mai departe. Focul luminează ca ziua.

— Mai sunt întemniţaţi sus? se adresează el gardianului care însoţeşte transportul de criminali primejdioşi.

— Masca-Roşie la numărul şaptesprezece, i se răspunde.

Detectivul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi strigă ca pentru sine:

— Stăpânul iadului i-a întins înc-o dată mâna regelui criminalilor. Dar voi descoperi eu ce s-a petrecut în noaptea asta aici.

Apoi se adresează comandantului jandarmilor, care tocmai trece prin faţa lui:

— Vă rog, trimiteţi câţiva oameni într-un punct al zidului, pe unde s-ar putea urca sus. Masca-Roşie este autorul acestui incendiu şi speră să poată scăpa în toiul panicii generale.

— Fiţi fără grijă, domnule, răspunde comandantul. S-au dat de-acum ordinele necesare. Oricine nu se opreşte în momentul când va fi somat, e împuşcat fără discuţie.

Hartenberg intră în sala mare de la parter. Pompierii şi personalul închisorii lucrează de zor, încercând să ajungă în coridorul de sus, pe scară.

— Unde-i gardianul Măştii-Roşii? Cine l-a păzit în noaptea asta? întreabă detectivul.

— Martineau, răspunde cineva. Uite-l că vine.

Prin norii groşi de fum se zăreşte venind un om. Uniforma îi atârnă în zdrenţe pe trup. Ca un om beat, Martineau se târăşte spre ieşire.

— E pe jumătate asfixiat bietul de el! zice un camarad al său. Lăsaţi-l să iasă afară, medicii îi vor da ajutorul de care are nevoie. De aici nu există nicio posibilitate pentru noi să pătrundem în coridorul de sus. Trebuie să încercăm înc-o dată să urcăm zidul pe scări şi să-l salvăm pe Masca-Roşie.

Martineau se făcuse nevăzut printre ceilalţi slujbaşi ai închisorii. Îşi ţine mâna în faţa ochilor, căci fumul şi flăcările îl orbiseră aproape. Se târăşte aşa spre partea dindărăt a curţii.

Detectivul rămâne ca împietrit. Îl văzuse pe paznicul care i-ar fi putut da unele lămuriri asupra lui Rammont, voia să-l oprească, dar omul alerga ca un ieşit din minţi.

O bănuială pune stăpânire pe mintea lui. Iese repede din sală, îşi roteşte privirea încolo şi încoace, dar Martineau parcă intrase în pământ.

În schimb, sunt aduse două scări înalte şi aşezate în dreptul celulelor cruţate de foc. Zăbrelele sunt rupte la repezeală cu ajutorul topoarelor.

— Fereastra e liberă! strigă, un glas de sus.

Omul îşi face vânt în celulă, urmat de Ochi-de-Pisică. Detectivul îşi procurase repede o mască împotriva fumului şi astfel înarmat pătrunde în celulă.

Uşa dinspre coridor nu-i încuiată. Cum o descuie detectivul, o limbă de foc îl izbeşte în faţă şi el se vede nevoit să dea înapoi. Un fum înăbuşitor pătrunde în celulă şi sileşte pe omul care intrase întâi să se retragă.

Detectivul, însă, nu se lasă învins şi pune mâna pe securea pe care celălalt o lăsase jos.

— Trebuie să aflu ce taină se ascunde în celula nr. 17! îşi spune el.

Se apropie de uşă. Spre norocul lui pompele stropesc prin fereastră în coridor şi înăbuşesc întrucâtva focul. Timp de o clipă, Hartenberg vede la lumina focului celula nr. 17. Uşa e întredeschisă, dar în jurul ei flăcările se încolăcesc, luând forme fantastice. Deoarece fumul pluteşte la înălţime şi la pământ aerul e relativ curat, Hartenberg se aşează pe coate şi genunchi şi se târăşte de-a buşilea prin coridorul în flăcări.

Astfel ajunge în apropierea uşii celulei. O lovitură puternică cu securea şi uşa carbonizată se deschide cu totul. Interiorul e plin de fum şi flăcări, dar de jos apa continuă să fie aruncată în valuri.

Hartenberg se forţează să descopere ceva şi deodată aproape să-i scape un ţipăt de pe buze: în mijlocul celulei zăreşte întinsă pe podea o formă omenească.

— Hector Rammont! exclamă el.

Dar trupul întins pe jos nu se mişcă. Un nor negru de fum trece pe deasupra lui. O bârnă se desprinde din plafon şi Ochi-de Pisică se retrage la timp ca să nu fie doborât.

Hartenberg nu mai are răgaz să stea pe gânduri, căci şederea aici poate deveni extrem de primejdioasă.

Cu braţul drept apucă trupul nemişcat al Măştii-Roşii şi-l târăşte spre ieşirea celulei. Încearcă să recunoască trăsăturile omului desfigurat de arsuri, dar lucrul e cu neputinţă. Un cadavru pe jumătate carbonizat stă în faţa lui.

Adunându-şi puterile, Ochi-de-Pisică târăşte prin coridorul cuprins de flăcări trupul întemniţatului. În celula de alături pătrunsese între timp aer proaspăt. Prin fereastră intră câţiva pompieri.

— Aici e prizonierul de la nr. 17, le strigă Hartenberg scoţându-şi masca. A căzut pradă flăcărilor, nenorocitul. Duceţi-l jos în curte, căci omul aparţine justiţiei, deşi e mort!

Oamenii înfăşoară într-o pânză rămăşiţele pământeşti ale aceluia care a fost Masca-Roşie şi coboară cu el scara. Hartenberg îi urmează. Jos, în curte, aşteaptă directorul închisorii.

— E într-adevăr Hector Rammont, domnule Hartenberg? întreabă el.

— Priviţi şi dumneavoastră uniforma de puşcăriaş din care a mai rămas o parte, tocmai aceea pe care e imprimat nr. 17, răspunde detectivul. Cred că nu mai poate exista nicio îndoială. Dacă el e acela

care a pus focul, şi-a luat pedeapsa meritată. Îmi pare rău că nu-mi pot ţine jurământul de a-l preda călăului pe Hector Rammont.

— Dar cum a izbucnit incendiul? întreabă directorul.

— În privinţa aceasta ne va lămuri Martineau, gardianul, răspunde Ochi-de-Pisică. Nu l-aţi văzut mai adineauri trecând pe aici?

— Nu! răspunde directorul.

— În cazul acesta trebuie să-l căutăm imediat! spune repede detectivul.

Un gând îi trece prin minte cu iuţeala fulgerului. Din câţiva paşi ajunge la locul unde zac la pământ rămăşiţele carbonizate ale regelui criminalilor.

— Aduceţi repede o lanternă! strigă el.

— Dar ce vrei să faci? întreabă uimit directorul închisorii, care se luase după el.

— Trebuie să mă încredinţez dacă n-am fost victima unei înşelătorii! răspunde detectivul.

Lanterna e adusă şi lumina ei cade asupra trupului neînsufleţit. Hartenberg ridică mâna dreaptă şi strigă triumfător:

— Şi totuşi, el este. Masca-Roşie purta întotdeauna un inel pe care-l cunosc bine şi pe care-l văd pe unul din degetele sale. Inelul acesta e atât de caracteristic, încât aproape că nu poate exista un al doilea exemplar. Regele criminalilor nu mai există!

Aproape în aceeaşi clipă, directorul închisorii apucă braţul detectivului şi arată cu mâna spre un tufiş cam îndepărtat. În umbra căruia apăruse tocmai un cap omenesc. Hartenberg holbează ochii.

— Dumnezeule sfinte! răcneşte el şi se clatină de parcă l-ar fi izbit cineva cu pumnul în frunte. Acesta e…

— Fireşte, Martineau, gardianul, completează directorul închisorii.

— Vreau să mă încredinţez imediat! strigă Ochi-de-Pisică şi aleargă ca un ieşit din minţi spre tufiş.

Dar capul misterios dispăruse de-acum.

Capitolul 127 – Martineau a murit

A doua zi dimineaţa Hartenberg se află în cabinetul directorului închisorii.

Incendiul fusese stins. Cauza lui nu e încă stabilită, dar nu mai există dubiu că fusese pus de o mână criminală. Dar cine să fi făcut asta? Şi cu ce scop?

Hartenberg e perfect încredinţat că Masca-Roşie e autorul. Probabil că izbutise să câştige de partea lui un gardian şi acesta o fi pus focul. În panica ce se va fi produs, nădăjduia apoi să dispară.

La lumina zilei detectivul examina încă o dată cadavrul carbonizat. Din trăsăturile obrazului nu se mai poate recunoaşte nimic, dar inelul

din deget continuă să strălucească cu putere. Hartenberg privi în tăcere rămăşiţele pământeşti ale nenorocitului, şi pe chipul său se zugrăvi o expresie ciudată.

„El este, sau nu e el?”

Întrebarea aceasta şi-o pune necontenit. Atât directorul închisorii cât şi restul personalului nu se îndoiesc deloc că Masca-Roşie fusese carbonizat în celula sa. Probabil că în ultima clipă regele criminalilor se văzu împiedicat să părăsească celula şi se prăbuşi în mijlocul flăcărilor.

Singur Hartenberg are rezerve în faţa acestei presupuneri pe care o împărtăşesc toţi. Demonul acesta îi jucase doar atâtea renghiuri până acum!

Noaptea, trecută se ivise chiar pentru o clipă o figură asemănătoare cu a lui Rammont, prin frunzişul unui tufiş. Deşi era înnegrită de fum, Hartenberg ar fi putut jura că e mutra duşmanului său de moarte. Se repezi ca un nebun într-acolo, îşi făcu drum prin tufiş, dar toate cercetările sale rămaseră fără rezultat.

Iscoadele trimise în urmărire se întoarseră şi ele fără să fi găsit ceva. Directorul închisorii era convins că figura pe care o zărise, era a gardianului Martineau.

Toată noaptea detectivul făcu cercetări peste cercetări, dar în zadar. Plecă la hotel să se odihnească puţin şi când se făcuse bine ziuă porni înapoi la închisoare.

— Înainte de toate aş dori să ştiu ce s-a întâmplat cu Martineau, care îl avea în paza sa pe Masca-Roşie, se adresează el directorului închisorii.

Acesta scoate o foaie de hârtie din sertarul biroului şi răspunde:

— Martineau e mort, domnule Hartenberg. Asta e tot ce vă pot spune.

— Ce tot vorbeşti, domnule director? Crezi că el s-a sinucis ca să scape de eventuale răspunderi?

— Da. Aşa cred. Mi s-a comunicat tocmai de la secţia poliţienească de pe ţărmul mării, că pe o stâncă din mare s-au găsit câteva obiecte de îmbrăcăminte care nu puteau aparţine decât lui Martineau. Era şi şapca acolo. Alături se afla un petec de hârtie pe care-l am în faţa mea. Citeşte, te rog, dumneata singur!

Ochi-de-Pisică ia hârtia, pe care sunt aşternute cu creionul următoarele cuvinte:

„Masca-Roşie mi-a făgăduit o sumă mare de bani şi eu m-am lăsat îndemnat să-l ajut să fugă. Ascultând de vorbele lui am pus foc închisorii şi regele criminalilor nădăjduia să poată fugi în toiul panicii generale, ajutat de mine. N-am izbutit să duc pe întemniţat afară căci coridorul fu imediat ocupat de paznici. Din cauza aceasta Masca-Roşie a cerut el însuşi să

rămână în celula sa, până ce focul se va fi întins mai mult, pentru ca santinelele să fie nevoite să se îndepărteze.

Când am vrut să-l scot în cele din urmă, era de-acum prea târziu, căci focul îl cuprinsese, doborându-l la pământ.

Conştiinţa mă mustră… Diavolul acesta cu chip de om m-a orbit cu făgăduielile lui şi simt că nu voi mai putea trăi cu păcatul pe suflet.

Rog pe superiorii mei să mă ierte, atât cât le stă în putinţă. Transmiteţi sărmanei mele soţii ultimul salut al unui om nenorocit. Îi cer, să caute să mă dea uitării şi să treacă sub tăcere faţă de copilul nostru, cine a fost tatăl lui.

Martineau”

— Acum ştii cum a izbucnit incendiul, zice directorul închisorii, luând hârtia din mâna lui Hartenberg.

Detectivul mişcă buzele în chip ciudat, dar nu spune nimic.

— Voiai să zici ceva? întreabă directorul după câtva timp.

„Noul Sherlock Holmes” se ridică de pe scaun.

— Nu, îţi mulţumesc pentru comunicarea ce mi-ai făcut-o, domnule director, răspunde el, rece. Aşadar, Hector Rammont a pierit şi odată cu el ultimul său complice. Păcat. Lumea pierde o senzaţie mare prin moartea lui. Îngăduie-mi încă o întrebare scurtă.

— Cu plăcere.

— Cadavrul lui Martineau a fost pescuit din mare?

— Despre asta nu mi s-a comunicat nimic. Este căutat necontenit, dar de obicei nu e atât de uşor să scoţi la iveală pe cei care se îneacă.

Ochi-de-Pisică se înclină politicos şi părăseşte cabinetul.

Primul drum care-l face e spre secţia poliţienească de pe ţărmul mării. În tot timpul până acolo privi gânditor în pământ. Era un punct care-l neliniştea în toată chestia aceasta.

Ajungând la secţia de poliţie cere să fie anunţat comisarului de serviciu. E introdus repede şi poliţistul se pune cu amabilitate la dispoziţia detectivului cu renume european.

— Şi n-aţi găsit cadavrul înecatului? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Nu. Toate sforţările oamenilor mei au fost zadarnice.

— Aţi întrerupt cercetările?

— Deocamdată da. În schimb, pescarii care locuiesc pe ţărm şi care pleacă pe mare cu bărcile lor, au fost înştiinţaţi de cele petrecute şi e probabil să primim ceva veşti în cursul zilei.

— Hainele lui Martineau se află aici? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Fireşte.

— Aş putea să le văd şi eu?

— Cu plăcere.

Comisarul însărcină pe un funcţionar să-l conducă pe detectiv în camera unde se aflau hainele înecatului.

Hartenberg întoarce obiectele pe toate părţile, fără să spună ceva. Apoi le aşază la loc. În buzunare nu găsise nimic. Întorcându-se îndărăt la comisar îl roagă pe acesta să-i pună la dispoziţie un om care să-l conducă la locul unde s-ar fi aruncat în mare Martineau. Cererea îi este aprobată şi detectivul, însoţit de poliţist, se îndreptă spre ţărmul mării. Câteva minute păşesc în linişte unul alături de altul, şi în cele din urmă poliţistul se opreşte şi arată spre o stâncă ce înaintează în mare.

— Aici am găsit tunica şi şapca, zice el. Şi în crăpătura aceasta se afla scrisoarea.

Ochi-de-Pisică cercetează în tăcere locul de jur-împrejur. Dacă Martineau s-a aruncat de aici în mare, trebuia mai întâi să se urce pe marginea stâncii ascuţite. O clipă detectivul rămâne pe gânduri, apoi se caţără pe stâncă, în vreme ce poliţistul rămâne jos.

— Ce căutaţi acolo sus? întrebă el, uimit.

Dar Hartenberg nu-l învredniceşte cu vreun răspuns. Cu ochii şi vârfurile degetelor cercetează piatra acoperită cu nisip, apoi coboară înapoi.

— E bine, zise el. Îţi mulţumesc.

Cu aceasta se desparte de poliţist şi se îndreaptă spre oraş.

— Dacă Martineau s-a aruncat într-adevăr în mare, atunci nu s-a întâmplat în locul acela! murmură el, dus pe gânduri.

Ştie că gardianul avea o soţie tânără şi un copilaş, de asemeni ceruse să i se indice unde se afla locuinţa lui. Acum simte un îndemn să pornească într-acolo, unde nădăjduieşte să afle ceva important. Din câte ştie, tânăra femeie nu fusese înştiinţată încă de tragicul sfârşit al soţului ei.

După vreo jumătate de ceas, Hartenberg se află în faţa porţii lui Martineau.

E după amiază şi soarele îmbăiază grădiniţa. Căsuţa idilică se află în fund. Totul pare liniştit şi paşnic aici. Hartenberg clatină capul, gânditor.

Îl cunoscuse pe gardian şi acum îşi pune întrebarea dacă numai banii făgăduiţi de Rammont l-au îndemnat să se abată din calea datoriei… Trăia doar în deplină fericire, după cât se arăta…

Detectivul deschide poarta şi porneşte pe alee. La o cotitură rămâne locului deodată. Ochii săi descoperiseră o pată întunecată pe pământ… Priveşte repede în jur şi constatând că nu e observat de nimeni, se lasă în genunchi pe nisip.

— Ăsta-i sânge! murmură el după câteva clipe. Aici s-a petrecut ceva misterios. Pământul e scormonit, ca după o luptă.

Se ridică şi mintea lui lucrează cu febrilitate. El vede iarba călcată, pe care fusese târât un trup omenesc şi poate descoperi chiar urmele. Fără să şovăie se furişează sub frunzişul des. În câteva clipe ajunse la

locul unde zăcuse cadavrul bătrânului Don Juan.

— Aici s-a petrecut o crimă şi îndată ce voi lămuri chestia aceasta, voi găsi şi legătura care există între dânsa şi evadarea lui Hector Rammont, îşi zice el.

Priveşte din nou pământul din locul acela şi murmură:

— Aici a zăcut un cadavru sau o fiinţă în stare de nesimţire, urmele se pot observa cât se poate de bine. Era un om nu prea înalt, cu un umăr lăsat în jos, probabil un bătrân. Aici încep din nou urme de picioare. Acestea sunt ale aceluia care a dus corpul în altă parte. Acum trebuie să aflu unde a fost transportat cadavrul.

Aplecat şi evitând orice zgomot, detectivul porneşte înainte şi ajunge în partea dindărăt a grădinii. Acolo se află şopronul. Pas cu pas el se apropie de intrarea acestuia.

— Cadavrul a fost ascuns aici! îşi spune el, cu hotărâre.

Priveşte cu atenţie uşa încuiată cu grijă, apoi se întoarce tot prin tufiş până la locul unde văzuse pata de sânge, îşi roteşte ochii în toate părţile şi după câteva clipe exclamă tulburat:

— Am găsit şi arma ucigaşă.

Pe jumătate acoperit de iarbă se află bastonul greu, cu care Martineau doborâse la pământ pe bătrânul proprietar. Ochi-de-Pisică priveşte măciulia bastonului şi dă din cap.

— Aici sunt lipite câteva fire de păr, zice el. Sunt complet orientat acum şi nu-mi lipseşte să cunosc decât motivele. Martineau a făptuit o crimă, asta e sigur, şi în asemenea împrejurări nu mai putea rămâne în slujbă. Şi atunci s-a produs oferta ispititoare a lui Hector Rammont, ceea ce i-a picat de minune.

Hartenberg aşază corpul delict într-un loc ascuns, apoi se îndreaptă spre căsuţa din fundul grădinii. Nici nu bătuse încă bine la uşă, că aceasta se deschide şi Mia iese în prag. Ea duce în braţe un copilaş şi priveşte uimită la străin.

— Scuzaţi, vă rog, începe detectivul, dumneavoastră sunteţi doamna Martineau?

— Da, domnule, răspunde tânăra femeie, sfioasă. Doriţi să-i vorbiţi soţului meu, probabil?

Hartenberg se simte o clipă atins până în adâncul inimii, dar îşi dă seama că nu merge altfel.

— Vreţi să-mi îngăduiţi, doamnă Martineau, să intru în casă? întreabă el. Nu aveţi a vă teme de mine, sunt funcţionar poliţienesc.

Asta păru s-o liniştească pe Mia în oarecare măsură. Se întâmpla adesea ca vreun poliţist să vină la ei, ca să-i comunice lui Martineau ceva.

La intrarea în odăiţa idilică, Hartenberg îşi simţi din nou inima sfâşiată, căci îşi dădea seama că aici sălăşluise într-adevăr pacea conjugală. Privi la chipul frumoasei femei, care nu avea încă nicio

bănuială de nenorocirea care dăduse peste ea, apoi la copilaşul care bătea vesel cu mânuţele în aer.

— Aşezaţi-l pe prinţişorul dumneavoastră în pătuţ, zise el şi se aşeză pe scaun. Doresc să vă pun câteva întrebări importante.

Mia îndeplineşte cererea detectivului.

— Aţi auzit probabil, începe Hartenberg, că astă noapte a izbucnit un incendiu la închisoare?

Mia se sperie la auzul acestor cuvinte.

— Aseară am închis obloanele de la ferestre şi am adormit adânc, răspunde ea. Mi se păruse într-un moment că aud o bubuitură de tun, dar am adormit iarăşi. Pentru numele lui Dumnezeu, i s-a întâmplat ceva lui Martineau?

— Deocamdată daţi-mi voie să vă mai pun câteva întrebări, o întrerupse detectivul. Aseară, când a venit acasă soţul dumneavoastră, aţi observat ceva deosebit la el?

Mia rămâne o clipă pe gânduri şi-şi trece mâna peste frunte.

— De-abia acum îmi dă în gând, că fusese altfel ca de obicei, murmură ea. Nici n-a rămas două ceasuri întregi, ca de obicei şi spunea că trebuie să plece mai devreme. Glasul său era schimbat, părea tremurător… Sfinte Dumnezeule, i s-a întâmplat o nenorocire! O simt în inima mea, nu mă chinui, domnule, ci spune-mi adevărul!

Ea întinse implorator mâinile spre detectiv.

— Ei bine, află ceea ce nu ţi se poate ascunde, sărmană femeie, răspunse Hartenberg, compătimitor. Soţul dumitale s-a făcut vinovat de o mare abatere prin faptul că, după cum ni s-a mărturisit de cineva, ar fi pus foc închisorii. A fost îndemnat la asta de făgăduielile băneşti pe care i le făcuse vestitul criminal Hector Rammont, cunoscut sub numele de Masca-Roşie, care nădăjduia să poată evada când se va fi produs panica generală. Dar Masca-Roşie şi-a pierdut viaţa în cursul incendiului. Cuprins de remuşcări pentru fapta sa, Martineau, soţul dumitale s-a înecat în mare.

Mia scoate un ţipăt de spaimă şi capul îi cade pe masă. Un plâns cu sughiţuri îi zguduie tot trupul.

— Martineau e mort! rosteşte ea printre lacrimi. Nu-l vom mai revedea niciodată, nici eu, nici copilul.

Ochi-de-Pisică îi pune uşor mâna pe umăr:

— Încearcă de te reculege, sărmană femeie, pricep durerea dumitale adâncă, dar nu se putea să ţi se ascundă adevărul. Dacă am venit încoace să-ţi pun câteva întrebări importante, am făcut-o numai pentru că sunt încredinţat că au fost în joc unele împrejurări deosebite, pentru a-l duce la păcat pe soţul dumitale. N-ai spus oare că l-ai văzut aseară cu totul schimbat? Nu te-ai întrebat care să fie motivul!

Femeia se linişteşte puţin. Se ridică de pe scaun şi clătinându-se pe

picioare se-ndreaptă spre pătuţul copilului, unde cade în genunchi.

— Ce să vă mai spun, domnule! zice ea cu glasul înecat de plâns. N-aveam pe nimeni în lume decât pe soţul meu şi ne iubeam cu pasiune. Acum voi fi silită să-mi iau copilul în braţe şi să ies la drum ca să întind mâna.

— Chiar aşa de rău nu se va întâmpla, draga mea, îi răspunde Hartenberg. Voi face tot ce va fi cu putinţă ca să poţi asigura viitorul copilului dumitale. Spune-mi te rog numai un singur lucru: exista în căsnicia voastră vreo neînţelegere sau vreo grijă ascunsă?

Mia clatină capul:

— Eu nu ştiu de nimic, domnule. Leafa lui Martineau era mică, e drept, dar eu mă pricepeam s-o scot la capăt şi amândoi ne bucuram de fiecare rază de soare care cădea asupra căsuţei noastre.

Ochi-de-Pisică nu e mulţumit de răspunsul acesta.

— Totuşi, trebuie să fi existat ceva care să fi înrâurit în mod nefast asupra soţului dumitale, zice el cu hotărâre. Avea vreun duşman?

— Cine să-i fi purtat lui ură? şopteşte Mia.

Detectivului îi dă ceva nou în gând:

— Dumneata eşti frumoasă, doamnă Martineau şi n-ar fi fost de mirare dacă ai fi aprins şi inimile altor bărbaţi. Exista un astfel de bărbat care-ţi dădea târcoale?

Mia îşi înalţă capul şi-l priveşte înlemnită pe detectiv.

— De ce-mi puneţi această întrebare, domnule?

— Trebuie să ştiu, ca să pot face deducţiile ce se impun.

— Ei bine, da, răspunde tânăra femeie, cu glas stins. Proprietarul nostru, un bărbat bătrân cu însuşiri rele, umbla după mine de mult timp şi-mi făcea propuneri ruşinoase. Martineau ştia de asta şi în câteva rânduri i-a interzis să mai vină în casă la noi. Dar asta era şi singura neînţelegere pe care a avut-o cândva Martineau cu vreo persoană.

În ochii detectivului se aprinde o scânteie. Se apropiase de ţinta sa.

— Care-i numele proprietarului dumneavoastră?

Mia răspunde şi Ochi-de-Pisică îşi notează numele într-un carneţel.

— Acum încă ceva: S-au întâlnit cumva cei doi bărbaţi aseară în gradină?

— Da, răspunde femeia, fără să priceapă rostul întrebării. Martineau însuşi mi-a vorbit de asta, când ne-am întâlnit în faţa casei. Trebuie să fi avut o ceartă violentă cu bătrânul, căci era foarte enervat.

— Şi de atunci l-ai mai văzut pe bătrân?

— Nu! Probabil că nu mai avea curajul să vină încoace.

Ochi-de-Pisică ştie acum cu precizie cum s-au petrecut lucrurile. Se ridică de pe scaun şi cu glas mişcat se adresează tinerei femei:

— Doamnă Martineau, vei avea de întâmpinat zile grele, dar

gândeşte-te la copilul dumitale, care nu mai are decât pe mama sa, şi nu te lăsa doborâtă de disperare. Eşti tânără şi viaţa îţi surâde. Martineau a fost lovit de mâna destinului şi morţii nu mai pot fi înviaţi. Dacă, însă, zilele viitoare îţi vor aduce încercări şi mai grele, gândeşte-te necontenit că după furtună străluceşte iar soarele pe cer.

Tânăra femeie nu sesizează înţelesul cuvintelor sale profunde. Durerea ei izbucneşte din nou, sălbatică:

— Martineau, de ce-ai plecat de lângă mine? De ce te-ai lăsat orbit de aurul criminalului? Sărmani şi simpli cum eram, fericirea sălăşluia totuşi în casa noastră. Acum pricep cuvintele tale ciudate, cu care te-ai despărţit de mine. Voiai să pleci departe şi pentru asta aveai nevoie de bani. O, de ce nu mi te-ai spovedit, înainte de a face pasul acesta?! Martineau, Martineau, de ce-ai plecat de lângă noi?

Îl revede cum îşi luase rămas bun de la ea şi o sărută cu mai multă căldură ca oricând. Aude sunetul ultimelor lui cuvinte şi, în hohote de plâns, strânge la piept copilaşul.

Hartenberg îşi dă seama că vorbele sale de mângâiere n-ar avea niciun efect acum. Trebuie să plece şi să-şi ducă până la sfârşit misiunea. În tăcere părăseşte casa văduvei Martineau.

În urma unei convorbiri pe care o are cu prefectul poliţiei, femeia împreună cu copilul sunt duşi în casa unei bătrâne din vecinătate, ca să nu vadă când e scos afară cadavrul din şopron.

Biata soţie se lasă în voie să fie dusă, fără să caute a afla motivul. Sub conducerea lui Ochi-de-Pisică uşa şopronului este spartă şi după câteva minute iese la iveală cadavrul proprietarului.

Acesta e transportat în grabă de acolo. Ochi-de-Pisică avea acum ultimul inel din lanţul materialului doveditor. Singurul lucru ce-l preocupă încă, este dacă omul carbonizat pe care l-a scos din celula închisorii a fost Martineau sau Masca-Roşie?

Capitolul 128 – Morţii învie

Decedatul conte Eberhard de Hohenegge petrecuse o noapte în cavoul castelului. Conform poruncii Leoniei, a doua zi dimineaţă sunt îndepărtate decoraţiunile funebre. Nu vrea să mai păstreze în memorie întunecatul episod.

Anton, noul administrator al castelului, conduce toate treburile acestea. Personalul nu-l prea are la inimă, el ştie bine asta, dar prea puţin se sinchiseşte.

În minunatul ei budoar, Leonie stă întinsă pe pat, cu mâinile sub cap. Chipul îi este puţin palid de pe urma iritaţiilor din ultima vreme, dar ochii-i negri lucesc mai vioi ca oricând. Gura minunată schiţează un zâmbet triumfător.

— Acum am ajuns la ţintă! murmură ea.

Nimeni n-o poate auzi, căci e singură.

Prin fereastră pătrunde lumina dimineţii de toamnă. Ea urăşte rochiile de doliu şi nici nu se gândeşte să se îmbrace în negru, atunci când e singură. Afară, va juca câtva timp comedia, dar prea mult nu.

Îşi face planuri unde să plece deocamdată. Dacă n-ar exista acest Anton, care începe să-i fie o sarcină prea grea! Apoi mai există încă un om… spărgătorul acela necunoscut, care spionase convorbirea ei cu Anton.

Toate aceste gânduri o neliniştesc oarecum, dar Leonie nu e femeia care să se lase doborâtă de ele. Mai ales acum, când e posesoarea milioanelor contelui Eberhard. Va putea găsi mijloace să preîntâmpine orice situaţie.

— De ce m-a înfruntat Eberhard? exclamă dânsa. Un timp îndelungat l-am iubit cu patimă aprinsă, e foarte adevărat. De ce n-o putea uita pe Margot, pe cocota aceea?

Taina naşterii sale se afla în mâinile mele şi tot l-aş fi putut nimici, dar mi-am zăgăzuit la timp dorul de răzbunare. Trebuia să rămân contesă de Hohenegge şi astfel nu aveam decât o singură cale: moartea lui Eberhard.

Leonie se adânceşte în gânduri. În ochii ei negri lucesc la răstimpuri scântei şi mâinile i se încleştează.

Anton, călăul ei de azi, trebuie să cadă şi el, ca şi celălalt, care i se pusese în drum. El nu poate păşi cu fruntea senină în faţa ei, căci conştiinţa îi este încărcată cu un omor. Ea e ferm încredinţată că l-a azvârlit în mare pe Max Şerparul.

— Se va feri să rostească o acuzaţie împotriva mea, în faţa justiţiei, murmură dânsa.

Deodată, se aude zgomot în încăperea alăturată.

Leonie întoarce capul, fără voie. Nu-i spusese cameristei că nu e acasă, pentru nimeni? Ce sunt paşii aceştia repezi ce se aud alături?

Uşa se deschide brusc şi tânăra fată apare în prag, tremurând din tot trupul. Ochii ei sunt holbaţi de spaimă şi zadarnic încearcă să mişte buzele pentru a vorbi.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-ai pierdut minţile? strigă Leonie, ridicându-se în capul oaselor.

— Doamnă contesă, izbuteşte să-ngâne fata. Mo… mor… de groază…

— Vorbeşte odată! Ce s-a întâmplat? răcneşte Leonie.

— Mo… morţii… în… învie. Decedatul conte, a… a… venit… înapoi…

Dintr-o săritură Leonie e în mijlocul odăii. Înnebunise oare cu adevărat fata aceasta? Încruntă sprâncenele şi vrea să se năpustească la cameristă…

În clipa aceea, însă, draperia e dată în lături şi în prag apare…

contele Eberhard de Hohenegge.

. . . . . .

Cu zece minute în urmă, un bărbat elegant îmbrăcat în negru urca scările terasei. Ajuns sus rămâne o clipă locului să-şi recapete răsuflarea. Chipul său e palid ca al unui cadavru, dar o trăsătură hotărâtă se desenează în jurul buzelor sale.

— Paharul e umplut, murmură el şi-şi trece mâna peste frunte. Acum o voi preda pe mâna justiţiei, fără niciun pic de milă.

Se luptă să-şi alunge slăbiciunea care ameninţă să-l copleşească, şi deschide uşa care duce în sala mare a castelului. De-abia păşise înăuntru, că aude un zgomot. Un servitor vine dintr-un gang lateral şi se opreşte încremenit locului:

— Dumnezeule sfinte, morţii au înviat!

Fără să ţină seama de chemarea stăpânului sau, omul o ia la goană în sus pe scări. Se poticneşte, cade, dar nu simte nicio durere.

Cu un zâmbet ciudat, domnul elegant începe să urce şi el scara. În coridorul pe care se afla apartamentul contesei, îi iese înainte camerista. Fata rămâne şi ea încremenită, ca lovită de trăsnet.

— Anunţă-mă stăpânei tale! zice domnul în negru, cu voce slabă.

În clipa aceasta camerista îşi revine în simţiri, vrea să strige, dar nu izbuteşte să scoată decât un sunet nearticulat.

— Nu m-ai înţeles? Anunţă stăpânei tale pe contele Eberhard de Hohenegge, repetă înviatul din morţi.

Fata o zbugheşte pe uşa alăturată şi contele o urmează la pas. O cută întunecată îi apare pe frunte. O şi vede pe criminală prăbuşindu-se sub acuzaţia lui, o vede zvârcolindu-se la pământ, cerşind îndurare… Dar el nu va avea niciun pic de milă, faţă de femeia care s-a furişat în toiul nopţii lângă patul lui, pentru a-i turna otravă în paharul cu apă.

El o vede pe cameristă intrând în budoarul contesei, o aude bâlbâind cuvinte întretăiate şi, fără să mai aştepte întoarcerea ei, intră în odaie.

. . . . . .

Fata se lipeşte de uşă, gâfâind şi tremurând din tot trupul.

— Părăseşte-ne şi vezi să nu ne deranjeze nimeni! îi porunceşte contele cu voce hotărâtă, împingând-o încetişor pe uşă.

Leonie nu-şi poate crede privirilor. I se pare un vis fioros, ochii-i holbaţi se aţintesc pe chipul palid al contelui. Pieptul îi tresaltă cu putere şi un fior îi trece prin trup.

De ce nu se trezeşte din visul acesta înfiorător? Sau îşi pierduse minţile poate?

— Vin cam pe neaşteptate, Leonie, începe contele, cu voce fermă.

Văd că nici n-ai pus doliu pe tine, după soţul ucis. Tremuri de mine? Frumosul tău chip de sirenă e schimonosit de spaimă şi groază. Femeie mizerabilă! Îngenunchează şi mărturiseşte toate păcatele pe care le-ai făptuit!

Într-o pornire de mânie nestăpânită, o apucă de mâini şi o trânteşte la pământ. Prin asta Leonie îşi recapătă stăpânirea de sine şi se trezeşte din amorţeală. Se chirceşte sub braţul său ridicat, temându-se să nu fie doborâtă.

Dar contele Eberhard pare că se ruşinează cu izbucnirea sa de mânie, căci se retrage lângă uşă, unde cade într-un fotoliu.

— Nu vreau să-mi pătez mâna cu sânge, deşi un diavol ca tine ar merita moartea de zeci de ori, murmură el şi o priveşte cu dispreţ.

Leonie se ridicase de la pământ şi gândurile îi aleargă nebuneşte prin cap. Se uită la el şi vede că e slăbit, ca după o boală grea, dar n-are deloc înfăţişare de cadavru. Vocea lui sună limpede şi puternic, chiar dacă se observă un tremur uşor într-însa.

O mânie sălbatică o cuprinde la gândul că Hector Rammont o înşelase. Picăturile care i le dăduse nu provocaseră moartea lui Eberhard, ci numai o stare de nesimţire, care ţinuse câteva zile.

Nu-şi dă seama ce să-l fi îndemnat pe regele criminalilor să-i joace renghiul acesta şi nici nu are timp să-şi bată capul deocamdată. Acum se pune problema să se salveze din situaţia grozavă în care se află, dacă nu vrea să fie pierdută. Contele Eberhard trebuie să se înşele încă o dată în ce priveşte femeia demonică pe care o luase de soţie.

Leonie îşi adună toate puterile şi apropiindu-se de masă, rămâne dreaptă în faţa celui înviat din morţi.

— Ce-nseamnă toate astea? izbucneşte dânsa. Voi chema servitorii în ajutor.

Eberhard loveşte cu pumnul în braţul fotoliului.

— Cutezi să mai apari în faţa mea cu fruntea senină, ticăloaso? Află, deci, că sunt hotărât să nu mai am niciun fel de milă pentru tine şi te voi preda astăzi încă justiţiei. Tu nu ştii că am fost numai în stare de catalepsie şi că am auzit fiecare cuvânt care fusese rostit în apropierea mea. Ştiu că ai izbucnit într-un râs dispreţuitor în faţa cadavrului meu şi mai ştiu, din propriile tale cuvinte, cine ţi-a dat otrava. În afară de asta, am aflat că ai devenit amanta unui servitor, pentru că el te avea în mână şi te putea nimici în orice clipă. Sunteţi doi oameni care vă potriviţi de minune. Blestemat să fie ceasul când m-am lăsat îndemnat de milă să te fac soţia mea. Acum poţi să afli, ceea ce ţi-aş fi putut spune de atunci încă. Inima mea aparţinea în întregime acelei fete nenorocite, pe care tu ai alungat-o din castel şi ai lăsat-o fără adăpost. Tu însăţi ai pus la cale uciderea tatălui meu, căci Hector Rammont, Masca-Roşie, fusese încă din Paris amantul tău. În faţa ochilor mei totul apare acum limpede, căci am auzit cu propriile

urechi întreaga dramă a vieţii mele. Şi crezi tu că un bărbat, care a fost înşelat în chipul acesta, te-ar mai putea cruţa? În Monaco m-ai ameninţat cu dezvăluirea unei taine, de pe urma căreia mi-aş fi pierdut numele şi averea. Nu mă mai tem de aceste ameninţări, ci le aştept cu bărbăţie. De-abia acum mă vei cunoaşte, femeie ticăloasă!

Contele face o pauză să răsufle puţin. Sub privirile-i înflăcărate contesa tremură. E pierdută, e nevoită să recunoască. Dar trebuie să găsească un mijloc salvator, chiar dac-ar fi să pună în mişcare cerul şi pământul.

— Nu eşti mort? îngână ea, ca să câştige timp.

— Nu, nu sunt mort, o vezi doar, căci stau lingă tine, respir şi vorbesc, şi aş putea să te nimicesc, răspunde dânsul. Capacul sicriului a fost deschis, în ce fel şi cum, asta e deocamdată secretul meu. Mai există un prieten în castelul acesta, care a trecut de partea mea şi va rămâne şi de-acum încolo lângă mine. Dacă am apărut întâi în faţa ta, am făcut-o numai pentru că, într-o ultimă pornire de milă, am vrut să-ţi dau prilejul să scapi de spânzurătoare sau de temniţă.

— Ce vrei să spui cu asta? îngână Leonie.

— Ascultă-mă! Toate crimele tale au ieşit la iveală. Le pot înşira la rând în faţa procurorului şi eu, ca soţul tău, voi fi martorul principal în timpul instrucţiei. Dar tu porţi numele nepătat al strămoşilor mei, ai devenit soţia mea, chiar dacă ai ajuns la asta prin şiretenie şi înşelăciune. Te întreb, deci, dacă vrei să alegi moartea de bună voie, chiar acum, în ceasul acesta, pentru ca să evităm un scandal monstru, care va pune în mişcare întreaga Germanie. Gândeşte-te că este o dovadă de mărinimie din partea mea, dacă-ţi dau prilejul să scapi de o viaţă încărcată de păcate. Voi găsi mai târziu mijloace să acopăr crimele de care te-ai făcut vinovată. Cu complicele tău, ticălosul acela de Anton, voi sfârşi repede. Între timp, i s-a împlinit soarta şi lui Hector Rammont, după cum am aflat azi dimineaţă. În închisoarea unde era închis, focul l-a carbonizat în întregime. Hotărăşte-te repede. Îţi dau timp un sfert de oră, nici o clipă mai mult. Soţul tău înşelat a devenit judecător, şi te condamnă aici pe loc, unde stăm faţă în faţă amândoi. Modul în care te vei sinucide, îl las la alegerea ta. Nu voi părăsi această încăpere până nu te voi vedea moartă la picioarele mele, sau voi auzi din gura ta că preferi să fii vârâtă în temniţă sau să sfârşeşti în spânzurătoare.

Leonie, cu chipul palid ca al unui cadavru, izbucneşte într-un râs scurt. Ochii ei vor parcă să-l străpungă pe conte.

— Crezi într-adevăr că mă voi lăsa intimidată de ameninţările tale? îl înfruntă ea. Da, te-am urât şi am vrut să te nimicesc, pentru c-ai dăruit iubirea ta mizerabilei aceleia de Margot. Aveam în mână mijlocul să te aduc la sapă de lemn, după cum ţi-am mai spus-o, dar n-am făcut-o, căci – ţi-o pot afirma fără teamă – doream milioanele tale,

conte Eberhard, voiam să devin bogată şi înconjurată de fast. Şi de vreme ce-ai aflat asta, mai poţi afla că l-am îndepărtat din calea mea şi pe primul meu soţ, baronul de Brissac, cu ajutorul lui Hector Rammont. Şi am făcut-o pentru că voiam să fiu liberă. Moartea ta mi-a dat în mână ceea ce năzuiam să posed demult: milioane! Şi crezi tu acum că mă voi lăsa intimidată, că mă voi sinucide pentru ca să te poţi căsători apoi cu mizerabila aceea de Margot? Nu, mută-ţi gândul, conte Eberhard de Hohenegge! Sunt în stare să înfrunt o armată întreagă de procurori, nu unul singur. Păzeşte-te, domnule conte, de o femeie rafinată ca mine! Îţi închipui că ai în faţa ta o fiinţă care-ţi va cădea la picioare ca să-ţi cerşească mila, dar te poţi înşela amarnic.

În vreme ce dânsa vorbea, contele tresărise şi nu-şi dădea seama ce se petrece cu el. Cuteza ticăloasa aceasta să-l înfrunte cu astfel de cuvinte?

— Ţi-ai ieşit din minţi? răcneşte el spumegând de furie. Ei bine, dacă vrei tu, fie! Nu răspund de ceea ce se va întâmpla.

Vrea să se ridice şi să părăsească odaia, dar în clipa aceea Leonie răcneşte:

— Ajutor! Ajutori Scăpaţi-mă de înşelătorul acesta, care vrea să-mi stoarcă banii.

Apasă pe butonul soneriei electrice şi imediat se aud paşi pe coridor.

Contele Eberhard rămâne ca lovit de trăsnet în pragul odăii.

— Cum de îndrăzneşti, mizerabilo? răcneşte el, în culmea furiei.

Ţipetele femeii răsună din ce în ce mai puternic. Servitorimea aleargă din toate părţile. Sunt în majoritate oameni noi, dar văzuseră cu toţii cadavrul contelui şi-l recunosc. Eberhard dă în lături draperia care răspunde în vestibul şi iese în întâmpinarea servitorilor.

— Plecaţi de aici! le strigă, el cu glas ameninţător. Eu sunt stăpân în castel şi de-acum încolo numai cuvântul meu are greutate.

Câţiva bărbaţi şi câteva femei se află la intrarea coridorului. Ei nu pricep ce înseamnă toate astea şi privirile lor se-ndreaptă spre aceea pe care o considerau stăpână.

Tremură cu toţii de spaimă şi iritare, dar Leonie îşi face apariţia din budoarul ei.

— Ce staţi aici ca nişte momâi? răcneşte dânsa. Aveţi în faţa voastră un criminal, care se foloseşte de asemănarea sa cu defunctul conte Eberhard şi vrea să-mi stoarcă bani. Luaţi-l în primire şi legaţi-l de mâini şi de picioare. Îl veţi duce apoi în pivniţă, până va veni poliţia să-l ia.

Contele Eberhard îşi dă seama de intenţia Leoniei. La asta nu se aşteptase. Disperarea de a se vedea pe marginea prăpastiei, o făcuse să recurgă la această soluţie. Dar planul ei se va nărui ca un castel din cărţi de joc.

— Mă cunoaşteţi cu toţii, m-aţi văzut, şi auziţi doar glasul unui om viu! strigă el servitorilor. Nu pe mine trebuie să mă legaţi, ci dimpotrivă, pe contesă. Îngrijiţi să nu dispară, până va veni poliţia s-o ia în primire.

În clipa aceea apare pe coridor Anton, noul administrator al castelului. Venise cu câteva minute înainte din sat şi auzise de cele petrecute. Alergase ca un nebun pe scări, împinse în lături pe oamenii din cale şi păşeşte în vestibul.

— Tu eşti, ticălosule? îl întâmpină contele Eberhard. Luaţi-l în primire pe individul acesta – se adresează apoi servitorilor – şi faceţi cu el ceea ce doamna contesă v-a poruncit să faceţi cu mine.

Anton îşi roteşte privirile-i sălbatice de la conte spre Leonie. Văzuse imediat că în faţa lui se află adevăratul Eberhard de Hohenegge. Totul se năruie într-însul şi se poartă cu gândul să sară pe fereastră, căci oamenii ocupaseră uşa în spatele său.

Leonie îşi dă seama ce se petrece în creierul înspăimântat al complicelui ei, de care are atâta nevoie tocmai în clipele acestea.

— Anton, îi strigă ea, cred că vei avea mai mult curaj decât colegii tăi, cărora le clănţănesc dinţii în gură de spaimă. N-ai fost tu acela care ai înşurubat capacul sicriului în care se afla stăpânul tău? Nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca noi doi. Omul din faţa noastră e un înşelător, un criminal, pe care trebuie să-l facem nevătămător. Ia-l în primire cât mai repede şi ţine-l bine până va veni poliţia!

Anton pricepe în sfârşit gândul demonic al contesei.

— Puneţi mâna, băieţi! răcneşte el servitorilor nehotărâţi şi sângele începe să-i colcăie în vine. Aruncaţi-vă asupra ticălosului şi să-l târâm în pivniţă, până vor veni oamenii legii!

Şi nehotărârea pare într-adevăr să dispară din rândurile oamenilor îngrămădiţi în uşă. Spre nespusa lui uimire, contele Eberhard vede cum toate privirile se-ndreaptă ameninţătoare asupra lui şi cum toţi, sub conducerea lui Anton, sunt gata că se arunce asupra sa.

— Înapoi! răcneşte el şi ridică pumnul.

Anton se şi află în faţa lui, cu braţul ridicat ameninţător, dar contele îl izbeşte cu pumnul în faţă şi mizerabilul se clatină pe spate.

Cu chipul schimonosit, Lonie stă lângă uşă şi-i îndeamnă pe oameni să pună mâna pe Eberhard.

— Ne vom socoti noi, mizerabilo! răcneşte acesta, îndreptându-se repede spre ieşire. Ceasul răfuielii e aproape de tot. Vei auzi în curând de mine.

Lovind cu pumnii în dreapta şi în stânga, ajunge pe coridor şi, în, clipa următoare, coboară în grabă scara şi iese afară în parc.

— Laşilor! Ticăloşilor! răcneşte Leonie şi intră clătinându-se, în budoarul ei.

Anton îşi şterge cu mâneca faţa plină de sânge şi strigă oamenilor:

— După el! Dă drumul câinilor, ca să-l înhaţe şi să-l sfâşie, înainte de a părăsi castelul! Ei, ce mai staţi?

Ochii începuseră să se injecteze, încât vede cu greu înaintea sa. Oamenii pornesc fricoşi spre sala de jos. Niciunul nu se gândeşte să-l urmărească pe conte.

Văzându-se rămas singur, Anton izbucneşte într-o ploaie de înjurături. Apoi se îndreaptă spre budoarul Leoniei, şi o găseşte pe aceasta întinsă pe pat, mai mult moartă decât vie.

— Ce ne facem acum? întreabă el, cu glas tremurător.

— De ce n-ai pus mâna pe el ca să-l târăşti în pivniţă? Acolo am fi găsit lesne un mijloc să ne scăpăm de dânsul pentru totdeauna… Vreo întâmplare infernală i-a venit în ajutor, trezindu-l din morţi.

— Dar singur nu putea să fi ieşit afară, şi oricât ar fi strigat şi lovit cu pumnii, nu l-ar fi putut auzi nimeni.

— Nu importă cum a ieşit din sicriu; dacă-l duceam acum în pivniţă, l-am fi ucis acolo de-a binelea şi peste noapte i-am fi aşezat cadavrul din nou la locul său. Oamenii s-ar fi împăcat cu gândul că înşelătorul – cum l-am numit faţă de ei – a dispărut, şi atâta tot. Ştii ce se va întâmpla acum?

— Nu! mormăie Anton, tot ştergându-şi faţa de sânge.

— Contele va anunţa pe procuror şi foarte curând vom avea vizita poliţiei la castel. Există doar un singur mijloc ca să ne salvăm, sau poate îţi face plăcere să intri pe viaţă în temniţă, ba poate chiar să ţi se atârne ştreangul de gât?

— Nici nu mă gândesc la asta! Mai curând o şterg imediat şi pentru totdeauna. Ai destui bani în castel sau ţi-i poţi procura la repezeală. Dă-mi un cec pentru banca din Berlin şi plec pe dată. Te sfătuiesc să faci la fel.

Leonie izbucneşte într-un hohot sălbatic.

— Eşti un mare nătâng, Anton, dacă-ţi închipui că întâmplarea asta nenorocită mă poate doborî. Tocmai în ceasuri grele ca acestea, însuşirile mele ies la iveală. Ascultă ce am să-ţi spun! Nu uita o silabă şi urmează cu sfinţenie fiecare ordin al meu! Şi te încredinţez că vom ieşi învingători din luptă şi de data aceasta.

Anton face o mutră tâmpită. Femeia aceasta are într-adevăr ceva misterios într-însa. E, totuşi, curios să afle ce mai iscodise.

— Apropie-te de mine, căci şi pereţii au urechi! porunceşte Leonie.

Şi perechea criminală stă împreună în budoar şi pune la cale un nou plan de distrugere.

*

În timpul acesta contele Eberhard ajunsese în parc şi se opreşte câteva clipe ca să răsufle.

— E de neconceput ca o femeie să aibă într-însa un suflet atât de

ticăloşit! exclamă el, ducându-şi mâinile la frunte. Bănuiesc eu ce intenţionase mizerabila. M-ar fi omorât pentru a doua oară, de data aceasta definitiv, pentru a reda sicriului cadavrul dispărut. Dar diavoliţa nu va ajunge să-şi vadă planul împlinit, căci în curând se va porni furtuna, care o va nimici cu desăvârşire.

Deoarece nu vrea să mai dea ochii cu personalul castelului, se îndepărtează repede. Ajunge în curând pe drumul care duce la gară.

Pe o bancă umbrită de arbori deşi, se lasă greu, toamna aşternuse un covor galben înaintea sa.

Un foşnet se aude în tufiş şi bătrânul administrator Müller îşi face apariţia.

— Scumpul şi bunul meu stăpân! murmură mişcat omul şi cade în genunchi. Am aşteptat ascuns în parc întoarcerea dumneavoastră şi după expresia feţei am recunoscut că s-a întâmplat o nouă nenorocire. De ce aţi fugit din castelul strămoşilor dumneavoastră, în vreme ce banda criminală a rămas acolo?

În câteva cuvinte, contele îi explică bătrânului ce se petrecuse.

— Îţi datorez totul dumitale, Müller, fără dumneata aş fi murit cu adevărat în cavoul familiei mele! rosteşte el şi-i strânge mâna călduros. Cred că nu e nevoie să-ţi făgăduiesc că nu voi uita niciodată serviciul acesta, atâta vreme cât va exista un conte de Hohenegge. În momentul de faţă, însă, contesa Leonie şi ticălosul acela de Anton au hăţurile în mână şi m-au înfruntat cu curajul disperării. Voiau să mă dea drept un înşelător şi să cheme poliţia să mă ia în primire. Înainte ca criminala mea soţie să pună în aplicare un nou plan, soarta ei va fi hotărâtă şi justiţia îşi va spune cuvântul.

— Ce vrei să faci, stăpâne? întreabă Müller.

— Nu există alegere pentru mine, trebuie să aduc la cunoştinţa procurorului ceea ce s-a întâmplat.

— În cazul acesta va izbucni un scandal monstru, îşi dă cu părerea fostul administrator.

Contele înalţă din umeri.

— Arată-mi altă cale, Müller şi sunt dispus să apuc pe ea.

— Din păcate nu cunosc niciuna, stăpâne.

— Nici eu, şi de aceea te rog să fii liniştit, căci eu urmăresc cu stricteţe ţinta mea, care este să-i alung pe criminali de la Hohenegge şi să fac să-şi ia pedeapsa cuvenită. Datorez asta în primul rând tatălui meu, poate şi unei fete sărmane, care până azi a trecut prin suferinţe nespuse.

— O credeţi pe domnişoara Margot cea blondă, care a fost învinovăţită de uciderea tatălui dumneavoastră?

— Da, Müller, răspunde contele şi glasul său devine deodată cald. Poate că cerul se va milostivi de mine şi-mi va reda raza de soare, pe care Leonie mi-a întunecat-o. Căsătoria noastră e desfăcută pentru

totdeauna. Leonie a pierdut orice drept asupra persoanei şi averii mele. Să piară în închisoare sau sub securea călăului, dacă nu vrea să moară de bună voie, cum i-am propus. Eu voi căuta apoi s-o regăsesc pe Margot şi ne vom pitula amândoi în vreun colţişor de lume, unde mai înfloreşte încă floarea fericirii. Acum să mergem în sat la locuinţa dumitale, ca să mă mai odihnesc puţin şi să-mi rânduiesc gândurile pentru ceea ce am de făcut.

Contele înviat din morţi şi servitorul său credincios porniră amândoi spre sat.

Capitolul 129 – Alice trăieşte

Zile întunecate se abătuse asupra vilei „La Patrie" din Monaco.

Margot dăduse naştere unui copil, dar ea însăşi era încă greu bolnavă, fiind nevoită să stea în pat.

„Vipera" veghea ca o leoaică asupra fiicei sale. Nici noaptea nu se odihnea şi umbla pe întuneric prin coridoare şi odăi, ciulind urechile în toate părţile, dacă nu se aude pe undeva vreun zgomot suspect

Din fericire, izbutise să găsească o îngrijitoare de încredere pentru Margot. Fata n-avea voie să părăsească grădina vilei niciodată, pentru simplul motiv că ar fi putut fi întrebată de una, de alta, în oraş.

Nici „Vipera" nu ieşea. În schimb, era perfect informată asupra celor ce se petreceau în exterior. Vila învecinată stătea goală de câtva timp. Fosta poliţistă se informă de la grădinar, şi află că Leonie îşi transportase soţul defunct în Germania şi că puţin timp după plecarea ei, porniseră şi Anton cu camerista contesei. Vila fusese, însă, închiriata pentru mai mult timp de contele Eberhard, astfel că era posibil ca văduva lui să se înapoieze peste câteva săptămâni.

Max Şerparul, care, după cum ştim, plecase la Hohenegge din însărcinarea „Viperei", trimitea necontenit veşti. Scria credinciosul tânăr că veghea cu ochii deschişi asupra celor ce se petrec la castel. Şi astfel află bătrâna poliţistă că Anton devenise amantul contesei Leonie, ceea ce o făcu să-şi spună că se vor petrece multe lucruri interesante de-acum încolo.

Ea îi trimise lui Max în diferite rânduri sume de bani şi-i scrise să vegheze cu deosebire în cursul nopţilor asupra castelului şi a cavoului în care îşi dormea somnul de veci contele Eberhard.

Margot continua să zacă în prada frigurilor, faţă de care nici bătrânul doctor nu putea face nimic. În schimb, copilul se bucura de sănătate deplină. Era un micuţ plin de farmec şi avea ochii albaştri ai mamei sale. „Vipera" stătea ceasuri întregi lângă dânsul şi-i făcea de joacă.

În odaia alăturată, însă, răsuna, glasul nefericitei mame. Erau unele momente în care Margot uita cu totul de prezent. Vorbea în şoaptă

către Eberhard, crezându-se împreună cu el în parcul castelului din Hohenegge, făcând planuri de viitor. Apoi, însă, veneau iar ceasuri de disperare sălbatică. Bolnava scotea ţipete de ajutor şi-şi frângea mâinile. Striga că Eberhard fusese otrăvit, că voiau să-l ducă într-o ţară străină şi că ea nu-i va putea supravieţui.

— Ajutaţi-l! răcnea dânsa şi strigătul se pierdea prin încăperile vilei. Nu e mort, trăieşte şi cu toate astea îl închid în sicriu… Trebuie să mă duc la el, vreau să-l scot afară ca să nu se asfixieze în cavoul întunecos.

„Vipera" se consulta cu bătrânul medic şi acesta făcu tot ce-i sta în putinţă ca să calmeze pe bolnavă. Şi încetul cu încetul părea că starea tinerei mame se îmbunătăţeşte. Dar pe chipul ei se întipărise o durere adâncă.

*

O dimineaţă strălucitoare, cum numai pe Coasta de Azur se poate vedea. În camera unde se află Margot soarele pătrunde în valuri.

Tânăra mamă deschide ochii şi pare să fie azi mai liniştită ca oricând. La pieptul ei se odihneşte copilaşul. Mâna ei slabă mângâie căpşorul acoperit cu fire subţiri de păr mătăsos. Câtă dragoste luceşte în ochii lui Margot!

Este doar copilul ei, carnea şi sângele lui Eberhard.

O coroniţă de conte voia el să-i aşeze pe căpşor, şi-i jurase ei în repetate rânduri lucrul acesta. Acum, însă, el zăcea în cavoul rece, iar dânsa printre străini, bolnavă, o femeie fără nume, care-şi pierduse toată fericirea…

Draperia se dă încetişor la o parte şi „Vipera" intră înăuntru. Se îndreaptă spre pat şi o sărută pe frunte pe Margot

— Îţi este mai bine, copila mea? şopteşte ea cu glas moale.

Margot răspunde numai printr-o privire, care spune, însă, mai mult decât zeci de cuvinte.

În aceeaşi clipă copilul deschide ochişorii, şi mânuţele încep să se agite prin aer. Margot îşi lipeşte buzele de ale micuţului şi-l sărută cu foc. Pentru un moment ea uită toate chinurile care îi frământă inima şi râzând încetişor murmură:

— Ia te uită, mamă, mititelul zâmbeşte la mine. Ai văzut şi tu?

„Vipera" dă din cap şi e nespus de fericită că starea fiicei sale s-a îmbunătăţit.

— Dă-mi-l mie pe micuţ, Margot, se roagă ea. Voi chema doica, deoarece cred că prinţişorului îi este foame. Uite că începe să plângă, ăsta e semnul cel mai sigur.

„Vipera" sună şi doica îşi face apariţia imediat. Ea împinge pătuţul în apropierea mamei, pentru că aceasta vrea să-l aibă pe micuţ necontenit lângă ea.

„Vipera” se uită la ceas şi zice:

— Trebuie să mă duc la ţărm, Margot. Aştept să vină pescarul care ne aduce alimentele din oraş. Peste un sfert de ceas mă înapoiez, n-ai de ce te teme căci poarta cea mare care dă spre stradă e încuiată şi în afară de bătrânul medic, în care putem avea deplină încredere, nimeni nu are cheia.

Margot aprobă din cap, zâmbind, şi bătrâna coboară scările.

O expresie aproape întunecată îi apare pe figură. Ea se îndreaptă spre ţărmul mării şi printre atâtea alte gânduri care o frământă, e şi acela care o face să-şi aducă aminte de al doilea ei copil, Alice.

Aflase şi ea că poliţia, sub conducerea lui Ochi-de-Pisică, fostul ei bărbat, a pus stăpânire pe castelul maur şi l-a arestat pe Hector Rammont. Focul de la închisoare nu se produsese încă, „Vipera” ştie numai că regele criminalilor e închis într-o celulă şi păzit cu severitate.

Fără voie admiră energia de fier şi curajul lui Hartenberg. Ziarele sunt pline de laude la adresa marelui detectiv. În vitrinele librăriilor se văd ilustraţii care reprezintă lupta lui Hartenberg cu Masca-Roşie pe fundul mării.

Unde se află Hartenberg în ceasul de faţă? se întreabă „Vipera”. Ea se luase după dânsul în noaptea aceea pe mare şi era aproape să-şi găsească moartea cu prilejul acesta, deoarece tovarăşii Măştii-Roşii îi găuriseră barca. Contele Eberhard o salvase.

Între timp, însă, Hartenberg îşi pusese la bătaie viaţa şi pătrunsese în castelul maur. Ştia sau bănuia numai el că fosta lui soţie fusese aceea care-l urmărise cu barca?

La o scrisoare pe care o adresase prefectului de poliţie din Monaco, acesta îi răspunsese, comunicându-i cele petrecute în castelul maur. Unul din cei mai primejdioşi bandiţi, Joe, aghiotantul Demonului roşu, dispăruse fără urmă şi odată cu el încă câţiva. Încotro se îndreptase banda, rămânea un secret deocamdată. Rammont era păzit cu străşnicie în celula sa şi împreună cu el se afla un număr de tovarăşi de-ai lui.

Alice, însă, fata aceea care nu putea să fie decât iubita regelui criminalilor, se aruncase de la etaj, în mare, în clipa când poliţiştii voiau s-o ducă de lângă acela pe care-l iubea. Cercetările pentru a se da de cadavrul ei rămaseră fără rezultat, deşi însuşi „noul Sherlock Holmes” le condusese personal.

Chipul fostei detective franceze se întuneca tot mai mult, când ajunse la treptele de piatră, ce duceau la debarcader.

Apa mării sclipea în lumina dimineţii. „Vipera” scoase o cheie din buzunar şi descuie portiţa. Apoi s-o aşeză pentru câteva clipe pe o bancă ce se afla-n apropiere de ţărm.

Deodată se auziră lovituri de lopeţi şi de după un colţ de stâncă, se

ivi o barcă. Într-însa se afla un marinar bătrân care, când o văzu pe „Vipera”, strigă de departe un „bună dimineaţa” şi peste câteva clipe fu la ţărm.

— Nu ne-am văzut de două zile, i se adresează, fosta detectivă, observând ceva deosebit pe chipul bătrânului. Ce ţi s-a întâmplat de priveşti cu atâta seriozitate?

Pescarul se scărpină la ceafă şi se uită uimit la femeie.

— Aveţi un ochi foarte ager, doamnă, spuse el după o clipă. M-am mirat de multe ori cu câtă uşurinţă pătrundeţi în sufletele oamenilor.

„Vipera” zâmbeşte, apoi spune:

— Aşadar, am ghicit din nou? Dar ce s-a întâmplat, moşule? Îmi povesteai cândva că ai un fiu pe insula voastră micuţa, şi că pe băiat îl bătea gândul să se căsătorească în curând. S-au certat cumva îndrăgostiţi!?

— Întocmai aşa s-a întâmplat, doamnă, răspunde repede pescarul. Sunt uimit când vă aud vorbind astfel. N-aţi fost încă niciodată la noi pe insulă şi cu toate acestea ştiţi tot ce se petrece acolo.

— Te-nşeli, moş Matteo, răspunde „Vipera”. Dimpotrivă, nu ştiu nimic ce-i pe la voi. Am văzut, însă, cuta întunecată de pe fruntea dumitale şi când ai în casă o tânără pereche de îndrăgostiţi, lesne se pot întâmpla certuri. Dar numai pentru atâta lucru eşti supărat?

Bătrânul îşi freacă mâinile de zor.

— Vedeţi dumneavoastră, doamnă, răspunde el, mai e ceva la mijloc şi voiam să vă comunic în orice caz lucrul acesta: Fiul meu îşi cunoaşte logodnica, o fată frumoasă, de vreun an de zile şi peste patru săptămâni voiau să facă nunta. Ea e puţintel cam geloasă, dar lucrurile au mers totuşi bine între ei doi. Şi deodată i se întâmplă tânărului nenorocirea că trebuie să aducă în casă persoana aceea…

— De care persoană vorbeşti, moş Matteo?

— Într-o dimineaţă, pe când mă aflam încă în pat, aud bătăi puternice în fereastră. După cum ştiţi, doamnă, soţia mea e moartă demult şi eu cu fiu-meu îngrijim de gospodărie. Mă reped la fereastră, o deschid şi pe cine văd? Fiul meu! Stătea în faţa mea şi purta pe braţe o tânără femeie, de pe care curgea apa. M-am speriat grozav văzând tabloul acesta, dar băiatul îmi strigă: „Deschide repede, tată, aduc o femeie care s-a înecat”. M-am repezit la uşă, am deschis-o şi le-am dat drumul în casă. Băiatul o aşază pe tânăra înecată pe o bancă şi ea pare moartă. „Ce să fie asta?” strigai fiului meu. „Dacă ai scos-o din apă pe ţărm, nu era nevoie s-o aduci în casă”. După cum ştiţi, doamnă, noi pescarii am ridicat un fel de „casă a morţilor”, într-un loc îndepărtat din tufiş. Se întâmplă adesea să pescuim cadavre din mare şi atunci, fie că e bărbat sau femeie, îl depunem în „casa morţilor” şi anunţăm poliţia din Monte Carlo. Peste zi soseşte un funcţionar, cercetează cadavrul şi îi dă răvaş de drum pe lumea cealaltă. De obicei îi

înmormântăm chiar acolo şi înfigem în pământ o cruce, cu un număr pe dânsa. M-am necăjit rău că băiatul n-a dus-o pe înecată direct la „casa morţilor”. Atunci îmi ceru să fac rost de haine uscate, iar dânsul se va duce până la casa logodnicei sale să o trezească din somn, şi s-o aducă încoace ca să se ocupe de nenorocita înecată. Era încredinţat că necunoscută mai trăia încă.

Bătrânul pescar se întrerupe brusc, căci i se păruse că „Vipera” scosese o exclamaţie de uimire. Când priveşte, însă, în ochii ei o vede complet liniştită.

Moş Matteo nu poate şti ce furtună se stârnise în inima fostei detective franceze, de pe urma vorbelor sale.

— Urmează cu povestirea! zice ea. Mă interesez mult de asemenea accidente, ştii doar şi dumneata.

— Fireşte, fireşte, doamnă. Ca s-o scurtez, deci: Fiul meu alergă peste drum şi-şi aduse logodnica, care rămase şi ea surprinsă de trezirea bruscă din somn. Între timp, eu am scos din ladă câteva boarfe de la răposata mea soţie. Aprinsei focul în vatră şi am pus de ceai. Logodnica fiului meu ne ceru să plecăm afară căci voia să fie singură cu fata. După câteva minute o dezbrăcase de hainele ude şi-i pusese pe cele uscate. O aşeză apoi pe patul meu, învelind-o bine.

În cele din urmă ne îngădui să intrăm îndărăt în cameră, pentru a o readuce la viaţă pe tânăra femeie. Am muncit de ne curgea sudoarea de pe faţă, dar după un ceas ne-am dat seama că vom izbândi. Nenorocita scoase un oftat adânc şi deschise ochii.

În clipa aceasta „Vipera” întinse amândouă mâinile bătrânului pescar.

— A fost foarte frumos din partea voastră, moş Matteo, zise ea. Îngăduie să vă fac un dar, dumitale şi tinerei perechi.

Şi femeia pune în mâna omului două monezi de aur.

— Mulţumesc din inimă, doamnă, răspunde el. Lucrurile au luat, însă, o întorsătură blestemată. Fata pe care a salvat-o băiatul meu de la moarte, a devenit, ca să zic aşa, un măr al discordiei.

— Cum asta? întreabă poliţista. Voiam în orice caz să te rog să-mi povesteşti ceva despre nenorocită. Cred că ştii de-acum despre cine e vorba şi cum se numeşte fata?

— Atât de uşor nu e asta, doamnă. Pe fată am salvat-o, după cum vă spusei, dar nădejdile noastre de a afla ceva lămuriri de la ea, au rămas fără împlinire. O cuprinseră frigurile cu atâta putere, încât am crezut câtva timp că o vom pierde. Începu să rostească vorbe fără şir, şi când o ascultam vorbind aiurea, mi se făcea părut măciucă, nu alta.

— Dar ce spunea nenorocita?

— Se temea de ceva; asta-i sfânt, dar de ce anume, n-aş putea să vă spun, doamnă. I se părea că e urmărită de o bandă întreagă de ucigaşi, care voia s-o omoare pe ea şi pe tatăl ei. Apoi începu să se tânguie

după un bărbat, pe care nu-l poate părăsi şi care ar fi diavolul în persoană. Acesta îi smulsese inima din trup şi acum trebuie să trăiască fără inimă. În viaţa mea n-am mai auzit astfel de vorbe.

— N-a spus niciun nume? intervine din nou „Vipera".

Bătrânul îşi freacă fruntea cu degetele-i osoase şi răspunde:

— În noaptea aceea am auzit atâtea cuvinte, încât îmi vâjâia capul; cu greu mi-aş putea aminti de un nume, căci ea le încurca pe toate. O dată, mi se păru că o aud: „Masca-Roşie vrea să mă aibă. Nu trebuie să-l condamnaţi la moarte, căci el mă aşteaptă pe mine, ca să-l eliberez!".

„Vipera" priveşte ţintă la apa dinaintea ei. Trebuia să se ţină cu toate puterile, ca să nu să trădeze.

Nu poate exista nicio îndoială că fata se aruncase în mare, dar în spaima care o cuprinsese se agăţă de o scândură plutitoare şi astfel ajunse la ţărm, unde o salvase fiul bătrânului.

— De Masca-Roşie a vorbit tânăra femeie? Cred că nu te-ai înşelat, moş Matteo? întrebă ea.

Pescarul clatină capul.

— Asta ştiu în mod precis. Spusese într-adevăr: Masca-Roşie. În Monaco am auzit ce-i cu Masca-Roşie ăla. Cică ar fi unul din cei mai fioroşi criminali din câţi există pe lume. Poate că fata a încăput şi ea pe mâinile acestui om, care după ce a jefuit-o, a aruncat-o în mare.

— N-a povestit nimic despre trecutul ei, fata pe care aţi salvat-o?

— Nici n-ar fi putut-o face, căci capul ei nu e încă limpede. Din când în când mai rosteşte câte o vorbă ca lumea, dar degeaba o întrebăm cine e şi de unde e, – ea dă din cap şi iar începe să îndruge vrute şi nevrute. Cred că s-o fi lovit la cap în noaptea aceea şi urmările vor ţine multă vreme.

„Vipera" pare să fi luat o hotărâre.

— Nu mi-ai spus până acum, moş Matteo, de ce a devenit nenorocita asta un măr al discordiei în casa dumneavoastră?

— Ei doamnă, blestemata de gelozie e de vină în povestea asta. La-nceput, logodnica fiului meu, nu mai ştia ce să facă, pentru a o îngriji pe nenorocită. Fiu-meu, însă, stătea şi el ceasuri întregi în odaie şi o privea pe fată. Logodnica se înfuria după o vreme şi-l trimitea afară.

Cu toate astea, dânsa îl mai găsi în câteva rânduri în odaie, fiind atent la vorbele fără şir ale fetei. O scenă violentă s-a produs între cei doi logodnici şi când cearta era în toi, m-au chemat şi pe mine. Am luat apărarea băiatului, şi asta a fost, de ajuns… Fata a spus făţiş, că va desface logodna, dacă nu vom îndepărta din casă pe străină, cât mai repede cu putinţă. Un sfat bun mi-ar fi de mult folos, şi v-aş fi foarte recunoscător, doamnă, dacă mi-aţi spune cum aş putea ieşi din încurcătură.

„Vipera" privi cu linişte la bătrân.

— Astea sunt certuri din dragoste, fără motiv temeinic. Tinerii se vor împăca ei, afară de cazul dacă fiul dumitale nu s-a îndrăgostit într-adevăr de străina aceea…

— Ştiu eu ce să spun, doamnă?! mormăi pescarul. De câte ori am căutat să-l provoc la vorbă pe băiat, ridica din umeri şi o lua din loc. Dar după un ceas se-ntorcea iar în odaie. Ceva trebuie să fie, totuşi, căci tânărul îşi neglijează treburile, dar pe de altă parte, nici eu n-o pot alunga pe fata aceea din casă, aşa cu una, cu două.

— Aţi dat de ştire poliţiei? întreabă „Vipera”.

— Nu, doamnă, căci străina, în cele câteva clipe de luciditate pe care le-a avut, ne-a rugat să păstrăm tăcerea faţă de oricine, asupra faptului că am pescuit-o din apă şi am adăpostit-o la noi. Trebuie să rămână ascunsă şi ne-a implorat cu lacrimi în ochi s-o mai ţinem în casă câtva timp, până îşi va reveni în puteri, apoi va dispărea fără urmă.

— Şi n-aţi găsit nimic asupra ei, care să vă dea un indiciu despre cine e vorba?

— Nimic, doamnă, niciun petec de hârtie, bani sau altceva.

„Vipera” luase o hotărâre. Ea ştie acum ce are de făcut.

— Ascultă-ncoa, moş Matteo, spune ea. Poţi veni la noapte, cam pe la ora zece, în locul acesta şi să mă duci cu barca dumitale pe insula unde locuieşti? Aş vrea s-o văd cu ochii mei pe nenorocita aceea şi poate că voi izbuti să scot ceva din gura ei. Mi-ar părea rău dacă prezenţa străinei aceleia ar fi motiv să se distrugă pacea în familia voastră.

— Asta ar fi cel mai bun lucru, zice Matteo, cu însufleţire. Fireşte că voi veni la ora zece aici, cu bărcuţa mea şi după ce veţi fi vorbit cu străina, vă voi aduce îndărăt.

— Bine, zice „Vipera”. Ia lucrurile pe care mi le-ai adus din oraş şi du-le până la intrarea vilei. După aceea vei putea pleca.

Bătrânul duce pachetele până la intrarea vilei, apoi îşi scoate pălăria şi se face nevăzut.

„Vipera” intră în casă şi o cheamă pe camerista lui Margot.

— Du pachetele înăuntru! spune ea scurt şi se îndepărtează, pentru a-şi ascunde emoţia.

Peste câteva ceasuri se va afla la căpătâiul celeilalte copile a ei, va privi chipul palid al Alicei…

„Şi apoi?” se-ntreabă ea, fără să găsească un răspuns.

Nu-şi propusese oare să nu facă niciun pas din vila „la Patrie” atâta vreme cât Margot se află acolo?

Dar o iubeşte şi pe cealaltă copilă şi n-o poate lăsa în părăsire pe insula singuratică, fără să întreprindă ceva pentru salvarea ei.

Copleşită de durere, ea se prăbuşi într-un fotoliu din vestibul.

— Dac-aş avea lângă mine un om, în care să mă pot încrede cu

totul, care ar şti să păstreze tainele acestea şi să încerce salvarea Alicei! Există unul singur, şi acesta e Hartenberg. Dar unde să-l găsesc? Şi mă pot oare apropia de el, de omul care mi-a aruncat în faţă tot dispreţul său? Un singur gând ne este comun, să-l doborâm pe demonul acela fioros, pe Masca-Roşie. Mi se pare c-am citit ieri în gazete că Hartenberg a plecat să se înţeleagă cu poliţiile franceză şi germană… Cum să fac, s-o păzesc pe Margot şi în acelaşi timp să plec pe insula unde se află Alice?

În clipa aceasta se aude zgomot pe scara de sus. „Vipera" îşi îndreaptă privirea într-acolo şi-l zăreşte pe bătrânul medic care vine din odaia lui Margot.

Fosta detectivă se ridică din fotoliu şi după câteva clipe stă în faţa medicului, care-i spune:

— Bolnava doarme. E un somn care prevesteşte însănătoşire. Am privit numai prin crăpătura uşii şi n-am mai vrut s-o deranjez.

„Vipera" se clătină deodată pe picioare. Ochii i se holbează şi gura i se deschide pentru a scoate un ţipăt. Apoi simte un fior rece trecându-i prin trup şi întinde braţele în semn de apărare.

— Hartenberg! exclamă ea, cu glas înăbuşit.

Să fie oare cu putinţă? N-o înşela auzul? Vocea aceasta îi este prea cunoscută… şi cu toate astea în faţa ei stă bătrânul medic cu barba albă şi părul la fel…

„Vipera" îşi trece mâna peste frunte, de parcă vrea să alunge o vedenie, dar „medicul" continuă.

— Zadarnic am încercat, doamnă, să pătrund aici pe cale obişnuită. Eram informat că locuieşti în această casă şi înainte de a fi plecat din Monaco aş fi căutat să-ţi vorbesc, folosindu-mă de un prilej oarecare, dar acum, după întâmplările din noaptea trecută, lucrul a devenit urgent. Nu mi-a rămas, deci, altceva, de făcut, decât să mă pun în legătură cu medicul care posedă o cheie de la poarta vilei. Sa nu-ţi fie teamă că bătrânul doctor va fi indiscret, căci i-am spus numai strictul necesar, dar m-am văzut, totuşi, nevoit să fac uz de calitatea mea de poliţist. Şi ca să nu înspăimânt pe servitori şi pe bolnavă, mi-am compus masca aceasta. Da, doamnă, în faţa dumitale se află „noul Sherlock Holmes".

Intervine o mică pauză, apoi Ochi-de-Pisică se apropie de „Vipera".

— Doamnă, începe el, de ce nu mi-ai spus că tânăra femeie care zace pe patul de suferinţă în această casă, este fiica mea Margot? Ştii doar ce taine grozave ascunde trecutul. Am socotit-o moartă pe copila mea şi am alergat după Alice, ca s-o scap din mâinile acelui demon. Nenorocirea, pe care trebuie s-o ascund de lume, m-a mânat încoace, ca să stau de vorbă cu dumneata şi cu această ocazie am zărit-o pe Margot. Fii liniştită, n-am trezit-o din somn… ea nu ştie cine a fost în apropierea ei… Cer acum de la dumneata lămuriri complete în toate

privinţele. Nu voi părăsi această casă, până nu voi fi ridicat vălul de pe întâmplările din ultimele luni. Să nu cauţi să scapi, doamnă! Nu importă faptul că între noi doi relaţiile sunt încordate. Când ne-am despărţit pentru ultima oară, ultimele noastre cuvinte glăsuiau: distrugerea Măştii-Roşii. Cu gândul acosta păşesc şi azi în faţa dumitale. Ştii ce s-a petrecut noaptea trecută?

„Vipera" îşi revine tot mai mult; ea ştie că trebuie să vorbească, şi că nu există niciun mijloc să ascundă ceva. Ultima întrebare a lui Hartenberg, o înspăimântă, totuşi.

— Noaptea trecută? întrebă ea. Ce să se fi întâmplat?

— N-ai auzit bubuitul tunului în oraş?

„Vipera" tresare speriată.

— Am auzit o bubuitură înăbuşită, dar nu ştiam despre ce e vorba! Masca-Roşie?…

— …a dat din nou o lovitură infernală şi dacă mi-ai privi mâinile, care poartă urmele arsurilor îţi vei lămuri mai bine ceea ce vreau să-ţi povestesc. Să intrăm într-o odaie, unde nu vom fi tulburaţi de nimeni.

Cei doi soţi despărţiţi, păşesc unul lângă altul şi intră în dormitorul „Viperei". Peste o jumătate de ceas, Hartenberg părăseşte odaia sub aceeaşi mască a bătrânului medic. Vorbise ce avusese de vorbit cu fosta lui tovarăşă de viaţă.

Despre o împăcare între ei nu poate fi vorba nici acum. Dar luptă amândoi pentru copiii lor, loviţi de o soartă atât de crudă.

— Nu vrei să vezi copilul lui Margot, Hartenberg? întrebă „Vipera" pe când detectivul se îndreaptă spre uşă.

O clipă se pare că Ochi-de-Pisică vrea să dea un răspuns drastic, dar se răzgândeşte şi face un semn cu mâna.

— Nu simt nevoia! zice el cu glas slab şi se îndepărtează.

„Vipera" urcă încetişor scara. În noaptea asta va putea dormi liniştită. Moş Matteo va duce un bărbat în barca sa, în locul unei femei.

Capitolul 130 – Insula din mare

Exact la ceasul convenit, bătrânul pescar aşteaptă cu barca sa la debarcaderul din faţa vilei.

Stă liniştit pe bancă şi priveşte la cer. Deodată se aude un pas uşor şi moş Matteo murmură.

— Doamna e punctuală şi ăsta e un semn bun.

— Eşti acolo, moş Matteo? se aude un glas în noapte.

Bătrânul ridică speriat capul şi vede în faţa lui un bărbat.

— Ei, cine eşti dumneata şi cum ai ajuns aici? întreabă el.

Străinul e îmbrăcat ca un pescar şi complet ras.

— Nu face mofturi bătrâne, răspunde Hartenberg. Doamna cu care

ai vorbit azi în cursul zilei a fost reţinută. Şi mi-a predat mie sarcina de a merge pe insulă.

Fără să mai aştepte răspunsul pescarului, Ochi-de-Pisică s-a şi urcat în barcă.

— Dar nici nu mi-ai spus cine eşti, domnule? întreabă pescarul.

— Numele meu n-are nicio însemnătate în chestia asta, moşulică. Ia vâslele şi dă-i drumul. N-avem timp de pierdut, căci înainte de se face ziuă vreau să m-aduci înapoi. Te voi răsplăti cum se cuvine, n-avea grijă.

— Nu! strigă deodată bătrânul. Afacerea asta nu-mi miroase a bine şi de aceea nu vreau să plec de aici. Mă voi duce sus în vilă şi o voi întreba pe doamna de ce n-a venit ea singură.

Ochi-de-Pisică apucă braţul bătrânului şi, apropiindu-şi gura de urechea lui, îi strigă:

— Ascultă-ncoa, moşule! Sau dai drumul bărcii imediat şi faci ceea ce voi cere de la dumneata, ori de nu, un singur ţignal să dau şi vor apărea câţiva poliţişti, care te vor însoţi tot drumul.

— Ce să-nsemne asta? strigă bătrânul, speriat. Cine eşti dumneata?

— Ţi-am mai spus că lucrul acesta nu te priveşte. Află numai că adeseori vin în contact personal cu domnul prefect al poliţiei din Monaco.

Moş Matteo nu mai rosti o vorbă şi cu mâini tremurânde apucă vâslele şi porni pe valuri.

Peste trei sferturi de ceas ajunseră la insulă.

— Colo la dreapta e coliba mea, domnule, spune bătrânul, arătând cu mâna spre o căsuţă pitulată printre copaci.

După câteva clipe ajung la dânsa şi amândoi intră înăuntru.

Pe un scaun dintr-un colţ al odăii, stă fiul pescarului. Face o impresie plăcută băiatul acesta sănătos şi voinic, numai chipul său cam întunecat, nu prea se potriveşte cu întreaga-i înfăţişare. Pe patul bătrânului Matteo stă întinsă Alice.

O lămpiţă atârnată în perete luminează încăperea.

Hartenberg îşi stăpâneşte cu greu emoţia de care se simte cuprins. Priveşte câteva clipe la chipul palid al fiicei sale, vede cum îi tresare pieptul şi, adresându-se celorlalţi doi bărbaţi, spune:

— Lăsaţi-mă singur cu ea, trebuie să-i vorbesc.

Tânărul de pe scaun se uită ameninţător la detectiv.

— Cu ce drept vrei asta, domnule? întreabă el.

— Ţi-o va spune tatăl dumitale când veţi fi afară, răspunde Ochi-de-Pisică. Nu mai pierdeţi vremea degeaba şi faceţi aşa cum am spus!

Tânărul simte că e ceva duşmănos în cuvintele detectivului şi nu se mişcă de pe scaun.

Ochii lui Hartenberg scapără fulgere; fără să stea mult pe gânduri, el se apropie de băiat şi-l apucă de guler. Cu o singură smucitură îl

ridică de pe scaun, apoi îl împinge pe uşă afară.

— Mii de draci! scrâşneşte tânărul. Aşa ceva nu înghit eu.

— Măsoară-ţi cuvintele! se aude din prag vocea detectivului. Să nu mai rosteşti o vorbă şi rămâi afară până-ţi voi spune eu că poţi intra iarăşi în colibă.

Se înapoiază în odăiţă şi închide uşa cu zăvorul.

Bătrânul pescar aşază mâna pe braţul fiului său, căutând să-l liniştească.

— Cine este străinul acesta, tată? întreabă tânărul. De ce l-ai adus în casă? Probabil că vrea să ne-o ia pe fată de aici…

— Să aşteptăm şi-om vedea ce va fi, dragul meu, răspunde bătrânul împăciuitor. Nu ştiu ce să spun despre el, dar un singur lucru pot afirma: ciudatul nostru musafir are poliţia în spatele său şi în cazul acesta nu-i nimic de făcut.

Hartenberg aşteaptă până nu se mai aude zgomot afară, apoi se duce la fereastră şi lasă perdeaua. Acum e singur cu copila sa.

Simte cum tot curajul său piere în clipa aceasta şi de-abia izbuteşte să îngâne, apropiindu-se de pat:

— Alice… copila mea! Trăieşti, soarta a avut milă de tine. Te regăsesc acum pe bucata asta de pământ uitată de lume…

Tremurând din tot trupul se apleacă peste făptura întinsă pe pat şi mâinile sale mângâie buclele aurii.

— Ai vrut să mori de dragul diavolului acela, Alice! Nu vezi că Cerul însuşi n-a vrut să fie aşa? De ce nu vrei să te desparţi de Hector Rammont? Totul s-ar putea îmbunătăţi, dacă vei consimţi să te înapoiezi acasă cu mine, în căsuţa noastră liniştită. Margot şi Alice! V-am regăsit pe amândouă şi aş putea nădăjdui să-mi recapăt, în sfârşit, pacea sufletului, căci Hector Rammont e mort. Mi te vei împotrivi din nou când te voi ruga: „Vino cu mine de aici, şi să uităm tot trecutul; eu, tatăl tău, voi duce lupta să te scap de pedeapsa ce te-ar putea lovi, ca tovarăşă a Măştii-Roşii”.

Vorbise cu glas tare, fără să-şi dea seama.

Alice tresare şi buzele i se mişcă:

— Tată… sunt o fiinţă pierdută, blestemată! El mi-a smuls inima din piept şi zadarnic încerc să mi-o redobândesc.

— Blestemat să fie el! strigă plin de mânie detectivul.

Alice deschide ochii dintr-odată şi priveşte la chipul palid al tatălui ei. Se sprijină cu amândouă mâinile în aşternut şi se ridică pe jumătate.

— Sfinte Dumnezeule exclamă ea. Unde sunt?… ce s-a întâmplat cu mine?

Emoţionat peste măsură, detectivul întinde braţele.

— Mă recunoşti, Alice? Eu sunt, tatăl tău nenorocit, căruia i-ai provocat atâtea dureri! De ce te-ai muls din mâinile mele, pentru a te

arunca în mare? Nu vezi tu oare că Cerul nu vrea să te primească, şi dimpotrivă, vrea să trăieşti, pentru fericirea părintelui tău?

Alice se luminează la faţă.

— Da, te recunosc, tată, murmură ea, şi ştiu cum s-a întâmplat. Am vrut să te salvez, n-am vrut să te las pradă morţii şi din cauza asta am îndurat suferinţe groaznice. Dar totul e zadarnic, sunt pierdută, tată…

— Nu, Alice, nu vorbi astfel, căci soarele va mai străluci pentru tine. În noaptea aceasta te voi duce de aici, te vei însănătoşi şi vei uita. Te implor, te rog în genunchi, mărturiseşte-mi un singur lucru: mai e în sufletul tău o singură scânteie de dragoste pentru demonul acela care ţi-a otrăvit viaţa? Blestemă-l, cum am făcut-o şi eu de mii de ori până acum, căci el înoată în sânge şi sufletul lui e vândut diavolului.

Alice îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu-l pot blestema, tată, ştii prea bine că am înfruntat moartea, pentru că n-aş fi putut supravieţui sfârşitului său.

În pieptul lui Hartenberg se zbate o furtună. Acum trebuie să joace ultima carte, trebuie să smulgă din inima Alicei ultima rămăşiţă de amintire pentru demonul acesta.

— Atunci află, nefericită copilă, strigă el, privind-o în faţă, că Masca-Roşie înfăptuit o nouă crimă în închisoare; el a mituit pe unul dintre paznici şi a dat foc clădirii în care se afla închis. Dar de data asta i s-a împlinit şi lui destinul: n-a putut ieşi la vreme din celula sa şi…

— Şi, tată?… Şi?… exclamă nenorocita bolnavă.

— Din Hector Rammont n-a mai rămas decât un trup carbonizat.

Alice rămâne o clipă împietrită, apoi un ţipăt înfiorător scapă de pe buzele ei.

— Mort!… Mort! În cazul ăsta lăsaţi-mă şi pe mine să mor… nu vreau să mai trăiesc!

Detectivul cuprinde în braţele sale pe copila care pare să-şi piardă minţile de durere.

— Alice! strigă el, fie-ţi milă de bătrânul tău tată!

Chipul Alicei capătă atunci o înfăţişare cu totul ciudată şi privirile-i aiurite se-ndreaptă spre fereastră.

— Ascultă, murmură ea, nu auzi cum bate oare afară?… El e, el e! Face semn cu mâna! Vin, Hector… vin îndată!

Ochi-de-Pisică se-ntoarce cu iuţeala fulgerului. O lasă din braţe pe copila sa şi se năpusteşte la fereastră. Deşi trăsese perdeaua, mai rămăsese o crăpătură, prin care un om ar fi putut privi înlăuntru. De-abia acum observă asta Hartenberg.

Cu o smucitură dă perdeaua în lături şi tot atât de repede deschise fereastra.

Afară e noapte adâncă şi nu se aude decât vuietul valurilor, care se

izbesc de ţărm.

— Cine e acolo? strigă el.

Alice vorbise în friguri, asta era neîndoios. Nu văzuse pe nimeni la fereastră, căci nici nu putea să vadă.

Totuşi… Detectivul se simte străbătut de un fior de gheaţă, căci în raza de lumină ce se strecoară din odaie, apare fantomatic un cap în bezna nopţii. Ochii aceştia îi cunoaşte el, i-ar recunoaşte dintr-o mie.

— Masca-Roşie! răcneşte el ca ieşit din minţi şi se loveşte cu palma peste frunte.

Chipul din faţa lui rânjeşte ciudat şi o voce aspră îl izbeşte în ureche, o voce care domină chiar vuietul mării.

— Trebuie să te scoli mai devreme, Hartenberg, dacă vrei să-l prinzi pe Hector Rammont. Sunt liber din nou şi acum vom vedea care din noi doi va ieşi învingător.

Chipul lui Mască-Roşie dispare în întuneric şi detectivul aude un râs sinistru, care se pierde repede în depărtare.

Cu ochii holbaţi, şi tremurând din tot trupul, Hartenberg se îndreaptă spre uşă. Aruncă o privire asupra Alicei, şi vede că aceasta stă nemişcată în pat. Ochii ei sunt închişi şi nenorocita nu mai ştie ce se petrece cu ea.

Ochi-de-Pisică deschide brusc uşa şi piere în bezna nopţii.

O singură clipă ţinuse slăbiciunea sa, acum a învins-o cu desăvârşire şi energia-i de altădată îl însufleţeşte din nou.

Lumina unei lanterne îl izbeşte în faţa. Bătrânul pescar vine fuga împreună cu fiul său. Auziseră zgomotul din colibă şi asta îi atrăsese.

— Ce s-a întâmplat? întreabă pescarul, cu glas tremurător.

— Fiecare clipă e preţioasă răspunde repede detectivul. Cel mai fioros criminal din lume, vestitul Mască-Roşie, se află pe insula voastră. A stat în faţa colibei, l-am văzut cu ochii mei şi i-am auzit glasul. Toată lumea e încredinţată că a pierit în flăcări, dar iată-l că apare din nou. Trebuie să-l prindem neapărat, înainte ca să găsească prilejul să dispară.

— Dar ce putem face noi? întreabă pescarul bătrân, înspăimântat.

— Înarmaţi-vă cu drugi de fier şi cuţite, luaţi ce vă cade în mână şi urmaţi-mă! răspunde detectivul. Dacă-l găsiţi, ucideţi-l pe loc, dar nu-l lăsaţi să scape.

Tatăl şi fiul păreau să fi priceput. Bătrânul Matteo adusese vestea arestării lui Rammont, şi de la el o ştia şi fiu-său. Ei se îndreaptă spre colibă, îşi fac rost de ceva arme şi împreună cu Ochi-de-Pisică pornesc în cercetare.

Detectivul luase lanterna din mâna bătrânului şi plimbând lumina împrejur, caută să descopere ceva. Ochii săi experimentaţi zăriră repede urmele a două picioare în pământul moale.

— S-a urcat pe moviliţa de colo! strigă el pescarilor. Porniţi unul

într-o parte şi altul într-alta şi căutaţi să-i tăiaţi drumul! Eu voi lua direcţia direct spre moviliţă.

Ca o furtună Hartenberg se năpusteşte înainte, iar cei doi însoţitori rămân în urmă. Ajunge pe movilă şi ascunde lanterna în dosul unui bloc de piatră, ca să nu ofere o ţintă sigură criminalului în cazul când acesta ar poseda o armă.

Dar de-abia luase măsura aceasta de precauţie că se şi aud câteva împuşcături. Gloanţele trec pe deasupra capului detectivului, dar nu-l nimeresc.

— Ticălosul are arme! scrâşneşte Hartenberg.

Fără să stea mult pe gânduri, el lasă lanterna unde o pusese, căci lumina i-ar putea deveni primejdioasă. Coboară de partea cealaltă a movilei şi-şi roteşte privirea în toate părţile.

În câteva colibe de pe insulă se aprind lumini. Oamenii au auzit împuşcăturile şi se trezesc din somn, ca să vadă ce s-a întâmplat. Asta îi poate fi de folos detectivului, căci ar pune pescarii să păzească ţărmul, ca să taie retragerea banditului.

Peste o clipă ajunse lângă tânărul pescar. Omul se ridică greu de la pământ, înjurând de zor. Ochi-de-Pisică îl ajută să se ţină pe picioare, dar deodată rămâne în loc şi ciuleşte urechile.

Se aud parcă glasuri din depărtare şi câteva clipe de gândire, detectivul aleargă în direcţia de unde vin ele. Era bătrânul moş Matteo, care striga ceva cu glas tare. Ochi-de-Pisică recunoscuse îndată vocea.

— Spune repede, omule, ce s-a întâmplat aici! îi strigă el. Ai căzut jos din cauză întunericului sau te-ai întâlnit cu Masca-Roşie?

— L-am avut în mână pe bandit! gâfâie bătrânul. Era colo, în dosul blocului de stânci, atunci când l-am zărit. M-am năpustit la el şi am vrut să-l dobor cu lopata. El, însă, m-a apucat de gâtlej şi lovitura mea a dat greş. După o clipă eram întins la pământ.

— Încotro a apucat-o? întreabă repede Hartenberg.

— Spre ţărm, răspunde Matteo.

— După el! Văd acolo şi nişte lanterne. Sunt probabil locuitori de pe insulă. Pune-i la curent cu cele întâmplate, ca să ne ajute să-l înhăţăm pe criminal.

Fără să mai aştepte răspunsul pescarului, detectivul porneşte în goană spre ţărm. În mâna dreaptă ţine revolverul, gata să tragă în fiece moment.

Deodată, luna apare dintre nori şi luminează împrejurimile. În clipa aceasta Ochi-de-Pisică se simte străbătut de un curent electric. Îl descoperise pe Mască-Roşie.

Regele criminalilor se află pe coama unei stânci, care se apleacă în mare. Ştie bunul Dumnezeu cum ajunsese acolo. Un lucru pare sigur, însă: îndărăt nu mai poate veni, înainte ca Hartenberg să fie şi el la

faţa locului.

Cu sărituri de căprioară, detectivul aleargă. Masca-Roşie l-a recunoscut şi dânsul şi, în aceeaşi clipă se aude o împuşcătură. Dar glontele nu-şi atinge ţinta, căci „noul Sherlock Holmes" se aplecase, apoi fără să-i pese de primejdie, se căţără şi el pe stânci unde se află duşmanul său de moarte.

— Predă-te, demone! strigă dânsul. Dacă vei scăpa cu viaţă şi de data asta, nu te vei bucura mult timp de libertate. Marea clocoteşte la picioarele tale şi nu-ţi va rămâne decât să te iei la luptă cu mine pe coama acestei stânci, sau să te arunci în apă. Jur că nu voi da îndărăt, atâta vreme cât va mai fi o scânteie de viaţă în mine.

Masca-Roşie răspunde ceva, dar glasul său e acoperit de zgomotul valurilor. El ridică din nou revolverul, dar nu se produce nicio împuşcătură. Detectivul aude cum cade cocoşul armei şi izbucneşte în râs. Masca-Roşie a rămas fără gloanţe. În aceeaşi clipă vede cum Rammont aruncă revolverul, cu o înjurătură.

— Aici, băieţi! strigă el.

La lumina lunii pescarii văd siluetele celor doi oameni pe stânca de lângă apă.

— Băgaţi de seamă ca ticălosul să nu sară în apă, sau dacă totuşi se-ntâmplă asta, pescuiţi-l imediat! strigă detectivul.

Oamenii par să-l fi înţeles. Se împrăştie de-a lungul ţărmului şi rămân cu ochii aţintiţi spre apă.

Ochi-de-Pisică se apropie de Rammont. Iată-i doar la cinci metri unul de altul.

— Cheamă-l în ajutor pe diavol, patronul tău! strigă detectivul, regelui criminalilor. De aici nu mai scapi atât de uşor.

Rammont stă călare pe coama stâncii şi încrucişează braţele pe piept.

— Încearcă-ţi norocul, Hartenberg! răspunde el, liniştit, şi în clipa următoare face o mişcate cu iuţeala fulgerului.

Dar detectivul a şi ridicat revolverul şi glontele porneşte. Locul unde se afla Rammont cu o clipă înainte… e gol. El se prăbuşise în jos, şi Hartenberg nu ştie dacă împuşcătura sa a nimerit sau nu.

Ţinându-se cu mâinile de piatra stâncii, Ochi-de-Pisică se târăşte mai departe. Ajunge şi el pe creştet.

— Alo! băieţii răcneşte el în noapte. Ticălosul s-a prăbuşit şi trebuie să fie sau în apă, sau atârnat de stâncă.

Lanternele pescarilor se apropie din amândouă părţile şi ar fi cu neputinţă ca Demonul să mai scape acum.

Ochi-de-Pisică ajunsese jos, smulge lanterna din mâna unui pescar şi aleargă mai departe. Deodată, rămâne locului ca încremenit. În mijlocul valurilor spumegânde apare o barcă mică în care se află un bărbat care vâsleşte cu putere.

Un strigăt de furie izbucneşte din rândurile oamenilor care stau împrăştiaţi pe mal.

— E Masca-Roşie! strigă şi Hartenberg.

Oare omul acesta e într-adevăr legat cu diavolul? De unde i-a venit lui Rammont barca salvatoare tocmai în clipa cea mai primejdioasă?

Detectivul îndreaptă revolverul asupra fugarului, şi trage glonte după glonte, până când încărcătorul se goleşte. Printre valurile biciuite de vânt, barca dansează şi la lumina slabă a lanternelor văd cu toţii silueta regelui criminalilor, ridicându-se o clipă, pentru a se prăbuşi apoi. Dar nimeni nu ştie dacă dânsul a fost atins sau a scăpat şi de data asta.

Barca este târâtă de un val puternic şi aruncată ca o coajă de nucă.

— Se va îneca întocmai ca un şobolan! strigă pescarii de pe ţărm.

Detectivul se trezeşte dintr-un vis parcă.

— A scăpat iarăşi, cu toată urmărirea înfrigurată, murmură el. Va învinge oare întotdeauna diavolul acesta? Nu, nu! Ceasul lui va bate odată şi odată. Atâta vreme cât voi mai fi în stare să mişc un deget, voi nădăjdui aceasta.

Se-ntoarce spre unul din pescari şi cere să fie adusă imediat o barcă bună, pentru a porni cu câţiva oameni în urmărirea fugarului. După zece minute, barca cu şase pescari şi detectivul porneşte pe valurile înfuriate.

Un ceas întreg scotocesc în jurul insulei, dar nu descoperă nimic. Marea pare să fi înghiţit barca în care se afla cel mai temut criminal al secolului: Masca-Roşie.

Capitolul 131 – Fuga lui Rammont

Să ne-ntoarcem la ziua când Hector Rammont a izbutit să evadeze din închisoare.

L-am părăsit în clipa când paznicul Martineau a descoperit încercarea lui de fugă şi era pe punctul să alarmeze personalul închisorii.

Martineau nu ştia singur de ce şovăia atât de mult să-şi facă datoria. Dar criminalul acesta, care îngrozise lumea întreagă cu faptele lui sângeroase, părea să aibă puterea să-i privească până-n adâncul sufletului.

După cum ştim, nu dură mult şi Rammont ştia tot ce făptuise Martineau în noaptea asta. Omul devenise o unealtă fără voinţă în mâna lui. Îşi desfăşură planul în amănunţime şi gardianul avea să-l aducă la îndeplinire.

Peste un ceas venea rondul format din trei jandarmi, care cercetau fiecare celulă în parte. Apoi, însă, le rămânea un răgaz de câteva ceasuri. Trebuiau s-aştepte trecerea jandarmilor.

Între timp, Rammont rămase singur în celula sa, Martineau plecând să facă pregătirile. În ghereta lui rămase multă vreme, cu capul înfundat în palme.

Ceea ce urma să aducă la îndeplinire, făcea dintr-însul un complice al Măştii-Roşii. Ştia prea bine lucrul acesta, dar nu mai încăpea alegere. Numai cu ajutorul unei mari sume de bani, putea să-şi creeze o viaţă nouă. Căci nu va trece mult şi se va descoperi dispariţia proprietarului său şi imediat va fi scotocită grădina, apoi şopronul unde ascunsese cadavrul.

E drept, îndoieli începură să pună stăpânire pe sufletul lui, spunându-şi că regele criminalilor ar putea să-l înşele la urmă, dar Rammont exercitase de-acum o înrâurire atât de mare asupră-i, încât nu mai putea da înapoi.

Afară, pe coridor, se auzi zgomot. Martineau se ridică şi dădu raportul celor trei jandarmi care urmau să facă rondul.

Noroc că oamenii erau cam adormiţi şi se-ndepărtară repede, altfel ar fi observat roşeaţa ruşinii care acoperea obrazul colegului lor, după ce le spuse că nu zărise nimic suspect în timpul rondului său.

Un sfert de ceas se scurse.

Martineau spusese Măştii-Roşii că nici el, ca gardian, nu putea ieşi atât de uşor din închisoare, în toiul nopţii. Aşa că trebuia găsit alt mijloc pentru plănuita evadare.

Rammont avea planul pregătit: Era vorba să se dea foc clădirii închisorii.

Martineau se făcu palid ca un cadavru auzind propunerea aceasta, dar nu avu puterea să se împotrivească cu toată energia.

După ce trecu rondul celor trei jandarmi, el adună câteva obiecte uşor inflamabile, între care şi un bidon cu petrol. Trebuia să aducă toate acestea în celula lui Rammont. Cu multe precauţii făcu lucrul acesta.

Când intră în celula nr. 17, Demonul stătea liniştit întins pe pat.

— Bine că vii, Martineau, îi spuse el. Credeam că ai întâmpinat vreo piedică.

Gardianul îşi şterse fruntea de sudoare şi puse jos lucrurile aduse.

— Rondul a trecut, spuse el cu glas stins.

— Am auzit şi eu paşii, răspunse Masca-Roşie. Acum ne vom pune pe lucru şi dacă ai făcut ceea ce ţi-am poruncit, planul trebuie să izbutească. Ai adus al doilea costum?

— Da, răspunse gardianul, arătând o legăturică.

— Bine, te poţi dezbrăca şi să-mi dai mie uniforma dumitale. Apoi o vei pune pe cealaltă, care e ceva mai ruptă dar nu face nimic. Nu te uiţi la lux acum. Vei izbuti să ajungi în stradă, şi asta e principalul. Ştii unde îţi poţi încasa banii pe care ţi i-am făgăduit. Ai biletul în buzunar?

— Da, răspunde Martineau, cu privirea aţintită în pământ.

— Atunci, înainte! Să nu pierdem nicio clipă.

În semiîntunericul din celulă, Martineau se dezbracă, şi când e gata, se pregăteşte să pună pe el celălalt costum.

Masca-Roşie urmărise fiecare mişcare a nenorocitului gardian. El ia apoi uniforma şi o pune pe pat.

Martineau răsuflă din greu. Începe să-l mustre conştiinţa, şi mai-mai să dea înapoi…

Îşi trăsese pantalonii costumului pe care-l adusese şi se apleacă să ridice tunica de jos. În clipa aceea, chipul lui Hector Rammont se schimonoseşte demonic. Cu iuţeala fulgerului scoate din mânecă o bucată de fier pe care o ascunsese acolo şi cu aceeaşi repeziciune loveşte cu dânsa în capul lui Martineau.

Cu un strigăt înăbuşit nenorocitul gardian se prăbuşeşte. Ochii-i holbaţi privesc spre ucigaşul care se năpusteşte asupra lui.

— Ajutor!… ajutor!…

Rammont ştie că lovitura ce o dăduse e mortală, dar victima va mai avea destulă putere să alarmeze personalul închisorii cu ţipetele sale. Santinela de sub fereastră va auzi îndată ţipatul şi atunci totul e pierdut. Şi, înainte ca nenorocitul să poată scoate un al doilea ţipăt, mâinile puternice ale regelui criminalilor îi cuprind gâtul şi-l strâng de zor…

În câteva clipe totul e sfârşit şi la pământ zace cadavrul lui Martineau. Masca-Roşie se ridică liniştit şi murmură:

— Nu s-a putut altfel, ţin mai mult la viaţa mea decât la a lui.

Fără să-i mai pese de omul neînsufleţit, Rammont începe să se îmbrace cu uniforma care aparţinuse nenorocitului. După ce sfârşi cu treaba asta îl îmbrăcă pe mort cu propriile sale haine şi, scoţându-şi inelul din deget, îl pune pe a celuilalt.

— E bine să ţii seamă de toate! murmură el, zâmbind ciudat. Sunt sigur că Ochi-de-Pisică e prin apropiere şi nu va întârzia să fie printre cei dintâi când limbile de flăcări se vor înălţa spre cer. Nădăjduiesc că va mai rămâne o bucăţică din cadavrul acesta şi deoarece „noul Sherlock Holmes” cunoaşte bine inelul meu, înşelăciunea va prinde de minune.

Rammont simte deodată un fior străbătându-i trupul, căci i se pare că aude un zgomot afară pe coridor. De-ar veni acum un alt gardian şi ar privi în celulă, crima aceasta ar fi fost zadarnică.

Cu mişcări repezi îl târăşte pe mort după uşă, în aşa fel ca eventualul gardian, privind înăuntru, să nu-l poală zări imediat.

— Drace! scrâşneşte el deodată, lipind urechea de uşă, care nu e nici măcar încuiată, pare că vine într-adevăr cineva.

Dar spre norocul lui, gardianul trece pe dinaintea uşii şi după câteva clipe paşii lui se pierd în depărtare.

Rammont mai aşteptă puţin, apoi ia diferitele obiecte inflamabile, aduse de Martineau, precum şi bidonul cu petrol şi păşeşte în vârful picioarelor pe coridor.

În câteva locuri ascunse, îngrămădeşte materialul, toarnă deasupra petrol şi dă foc. De asemenea nu neglijează să stropească şi pereţii cu lichidul inflamabil. Întors în celulă, toarnă restul din bidon pe trupul lui Martineau.

Apăsându-şi şapca pe cap iese pe coridor. Îşi alesese din vreme un loc ascuns lângă fereastră, unde poate rămâne la adăpost, până la momentul potrivit.

După câteva clipe tot coridorul e cuprins de flăcări. Fumul devine înăbuşitor, dar Rammont rezistă cu mult curaj.

Câteva minute se scurg în tăcere, apoi, deodată, se aud strigăte în noapte. Soneriile electrice încep să ţârâie pretutindeni, uşile se deschid cu zgomot.

Întemniţaţii din celule se trezesc speriaţi din somn şi-şi dau repede seama că închisoarea luase foc. Răcnetele lor de groază sunt înfiorătoare.

— Salvaţi-ne, nu vrem să ardem de vii! se aude din toate părţile.

Hector Rammont aude ţipetele acestea care nu mai au nimic omenesc în ele, dar rămâne liniştit şi niciun muşchi nu tresare în toată fiinţa sa.

Porţile grele de fier se deschid şi pompierii dau năvală în curtea închisorii. Pompele sunt puse în funcţiune şi apa ţâşneşte peste flăcări.

Rammont se ridică încetişor de la pământ, unde se ghemuise. Personalul aleargă pe dinaintea lui, deschizând uşile celulelor, pentru a-i scoate pe cei dinăuntru. Şi când cei dintâi sunt duşi afară, spre scară, el se amestecă în rândurile lor. Ajuns în josul scării, se desparte de ceilalţi şi o porneşte repede prin sala de la parter.

Ceea ce s-a petrecut apoi, ştim. În vreme ce Ochi-de-Pisică îl căuta prin tufiş, Masca-Roşie se caţără cu agilitatea unei pisici pe acoperişul unui şopron din apropiere. Târându-se până în partea cealaltă, îşi adună toată energia şi fără să ţină seama de primejdii, îşi face vânt în stradă.

Pentru moment, se poate socoti salvat. Dar cu costumul de gardian pe el şi fără un franc în buzunar, nu poate ajunge departe. La castelul maur nu se poate întoarce, căci acesta fusese luat în stăpânire de poliţie. Cel puţin dac-ar şti unde se află Joe!

Ce e de făcut? Câteva clipe regele criminalilor stă pe gânduri, apoi se-ndreaptă spre fundul străzii, care e închisă de o casă largă şi dărăpănată. Alături se află o grădină. Poarta e uşor de deschis şi intrând printr-însa, el străbate grădina şi iese într-o stradă largă pe partea cealaltă.

Creierul său făurise un nou plan diabolic. Liniştit de parcă nu s-ar

fi întâmplat nimic, o porneşte pe străzi şi după scurt timp ajunge în cartierul cu vile al oraşului. Spre norocul lui nu întâlneşte niciun poliţist sau jandarm. Toţi sunt la locul incendiului.

Înainte de toate trebuie să-şi procure alte haine şi ceva bani, precum şi o armă de care să se poată folosi la caz de nevoie.

Intră într-o stradă liniştită cu vile şi se opreşte la intrarea unei case. Zâmbeşte citind firmuliţa de metal. Zidul care împrejmuieşte grădiniţa nu e prea înalt şi poate fi escaladat eu uşurinţă. Lucrul se face repede şi Rammont intră în grădină. Priveşte încolo şi-ncoace şi, dându-şi seamă că nu e observat de nimeni, se apropie de casă. Ca singură armă are un mie drug de fier, pe care-l luase din închisoare.

Urcă scările unei terase şi apropiindu-se de o uşă de sticlă priveşte într-o încăpere slab luminată, înalţă din umeri şi coboară înapoi în grădină. O apucă după colţul casei şi zăreşte deodată o altă fereastră, prin care pătrunde lumină. O scară e sprijinită de zid şi Rammont începe să urce imediat

Privirea lui străbate prin perdelele subţiri ale ferestrei, şi spre marea lui mulţumire zăreşte un bătrân în livrea de servitor, adormit într-un fotoliu.

Rammont coboară şi, după câteva minute, folosindu-se de drugul de fier deschide uşa terasei şi păşeşte în încăpere. Cu mirosul său fin descoperă repede odaia unde-l zărise pe servitor. Privind prin gaura cheii, dobândeşte siguranţa ca bătrânul continuă să doarmă. Cu băgare de seamă, Rammont deschide uşa aceasta şi păşeşte înăuntru.

Cu paşi de pisică se apropie de bătrân şi, punându-i mâinile în gât, îl scutură cu putere.

— Ce s-a întâmplat? horcăie servitorul, trezit din somn.

— Să nu scoţi niciun strigăt, căci altfel eşti mort! îi răspunde regele criminalilor, eliberându-l din strânsoare.

— Dar ce vrei de la mine? întreabă celălalt, tremurând din tot trupul.

— O nimica toată, moşule. Am o afacere de aranjat în această casă şi aş dori să nu mă tulburi în timpul lucrului. În scopul acesta te voi lega de fotoliu, ca să nu-ţi dea în gând să mi te aşezi în cale.

Bătrânul se trezise de-a binelea. Îşi dă seama că are în faţa sa un spărgător şi datoria sa e să se apere până la extrema limită. Dar în clipa când face o mişcare să se ridice, Rammont îl împinge cu brutalitate înapoi.

— Nu-s obişnuit să repet o poruncă, strigă el. Sau te supui hotărârilor mele, ori de nu, te trimit pe lumea cealaltă în doi timpi şi trei mişcări.

Bătrânul zăreşte mâna ridicată a regelui criminalilor, cu drugul de fier, şi atunci nu se mai gândeşte să se împotrivească.

— Dumnezeu să fie îndurător cu mine! bâlbâie el şi rămâne

nemişcat.

Cu o îndemânare de adevărat spărgător, Rammont a rupt câteva şnururi de la perdea şi îl leagă cu atâta măiestrie pe servitor de scaun, încât acesta nu se mai poate clinti niciun milimetru. Apoi, rupând o bucată din stofa perdelei, face dintr-însa un căluş şi-l înfundă în gura bătrânului.

— Rămâi sănătos, moşulică! zice el şi dispare pe uşă.

În vârful picioarelor, Rammont păşeşte pe coridor şi se îndreaptă spre intrarea casei. Ia la rând odăile, aprinde lumina electrică şi tot aşa mergând din una în alta, ajunge în încăperea pe care o caută. E cabinetul de lucru al stăpânului casei. În faţa biroului de diplomat, încărcat cu obiecte de preţ, se află un fotoliu de piele şi pretutindeni în cameră se observă bibelouri scumpe, vaze de flori şi tablouri. Proprietarul trebuie să fie un om bogat şi amator de lucruri de artă.

Rammont poartă încă uniforma de gardian al închisorii şi faţa îi este acoperită de funingine. Cu toate acestea, nu poate rezista ispitei să se aşeze pentru câteva clipe în fotoliul de piele atât de primitor.

— Aş vrea să văd ce mutră ar face onorabilul stăpân al casei, zărindu-mă aici. Dar să nu pierd vremea zadarnic!

Se ridică repede şi se-ndreaptă spre fundul încăperii, unde se află casa de bani. Un zâmbet i se înfiripă în jurul buzelor.

— Idiotul! murmură el. Atâta încredere la un om, mai rar. A lăsat casa deschisă, de parcă n-ar mai exista pungaşi pe lumea asta.

Fără să stea pe gânduri, Rammont deschide uşa grea şi în aceeaşi clipă ochii săi scânteiază de lăcomie, zărind un portmoneu doldora de bancnote, pe poliţa de sus. Îl desface repede şi un număr de bancnote ies la iveală.

— E o mică avere, care-mi poate fi de mare folos! murmură el. E bine, însă, să caut şi ceva aur.

Vâră portmoneul în buzunar şi deschide o altă încăpere. În fişicuri aranjate în ordine, sunt vreo treizeci de mii de franci.

— Grele al dracului! Dar n-am încotro, trebuie să le trag după mine.

Scoate fişicurile afară şi zăreşte cu prilejul acesta o pungă de piele, goală. Vâră repede aurul în punga aceasta şi tocmai când vrea să se retragă, aude o uşă deschizându-se.

Stăpânul casei se întorsese pe neaşteptate. Ce era de făcut acum?

Din câţiva paşi, Rammont ar fi putut ajunge la fereastră şi spărgând-o, ar fi putut sări afară în grădină. Dar după câteva clipe de chibzuială, el stinge lumânarea pe care o ţinea în mână şi rămâne nemişcat în nişa unde se afla casa de fier.

Sfârşitul volumului 4

Urmează:
Capitolul 132 – O nouă lovitură

---

[1] Notă: În scanul original lipseşte pagina 1096. Următoarele patru paragrafe au fost editate de corectorii ediţiei electronice pentru a face legătura între paginile 1095 şi 1097. [nota ed. electronice]